DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

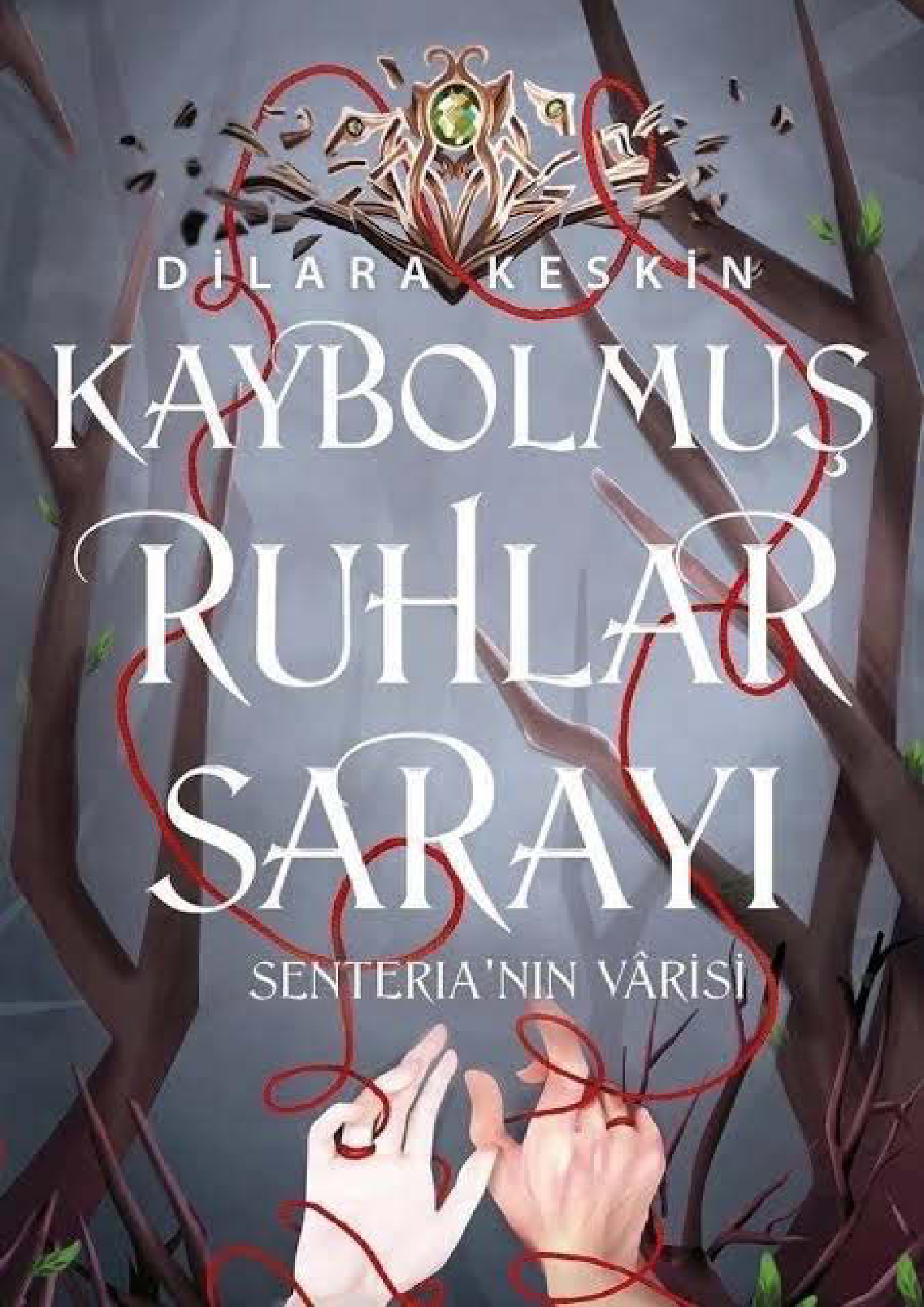
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

DİLARA KESKİN
KAYBOLMUŞ RUHLAR SARAYI
SENTERIA'NIN VÂRİSİ

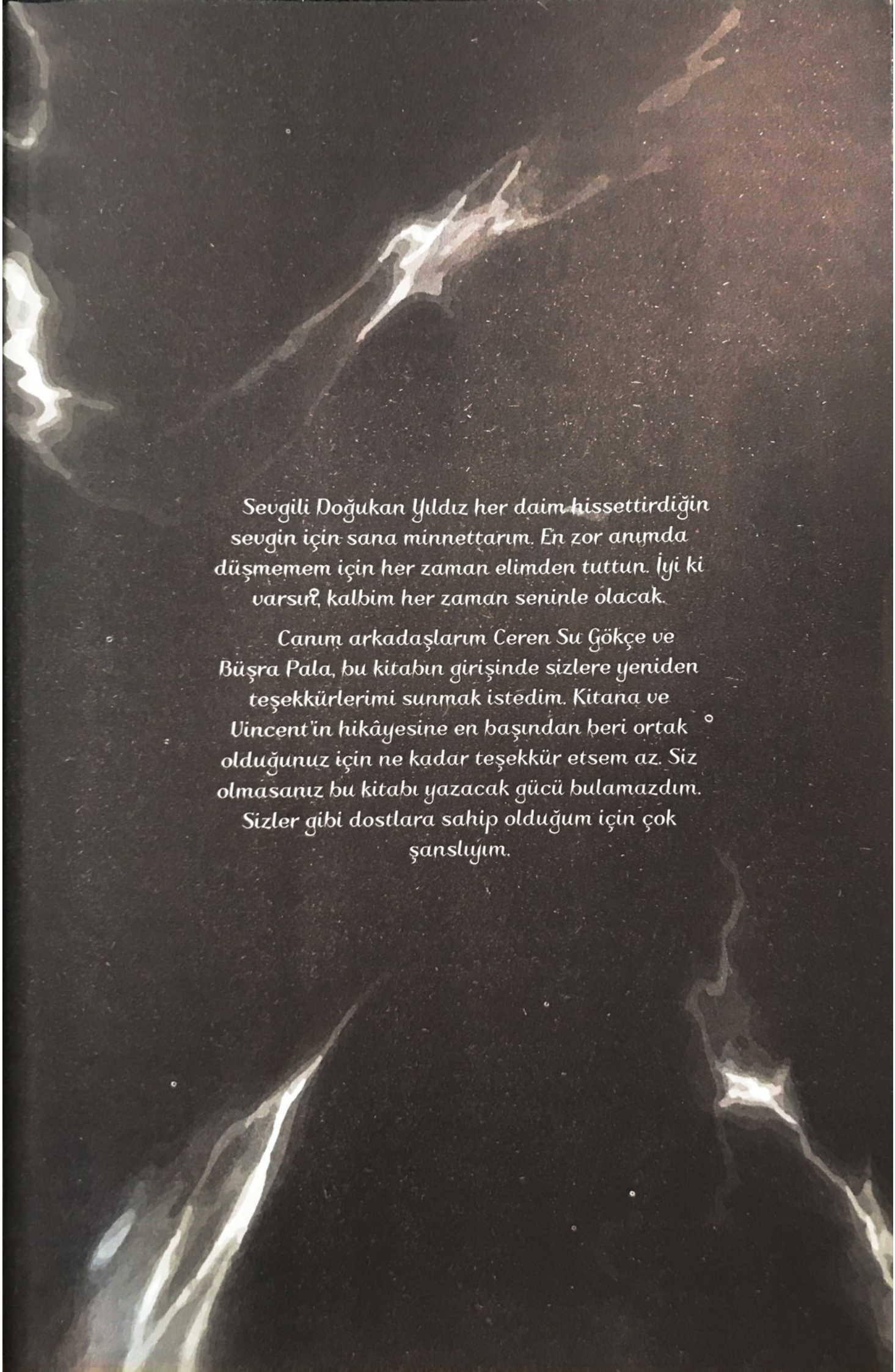
DİLARA KESKİN

KAYBOLMUŞ RUHLAR SARAYI

II

SENTARİA'NIN VARİSİ

EPHESUS

Sevgili Doğukan Yıldız her daim hissettirdiğin sevgin için sana minnettarım. En zor anımda düşmemem için her zaman elimden tuttun. İyi ki varsın, kalbim her zaman seninle olacak.

Canım arkadaşlarım Ceren Su Gökçe ve Büşra Pala, bu kitabın girişinde sizlere yeniden teşekkürlerimi sunmak istedim. Kitana ve Vincent'in hikâyesine en başından beri ortak olduğunuz için ne kadar teşekkür etsem az. Siz olmasanız bu kitabı yazacak gücü bulamazdım. Sizler gibi dostlara sahip olduğum için çok şanslıyım.

KAYBOLMUŞ RUHLAR SARAYI

II

MÜZİK LİSTESİ

BÖLÜM BİR

ZIRAKOV'A DÖNÜŞ

SARAH HESTER – SAVAGE DAUGHTER

Nefret ve iktidar savaşının ortasında doğan bir aşktan daha ümitsizi var mıdır?

Amelia'yla birlikte saraydan ayrılalı saatler geçmişti ve benim aklımda sadece bu düşünce vardı. Saraydan uzaklaştıkça merkez arkamızda kalmış, evler gitgide azalmıştı. Aslında ileride görünen dağlar, açık mavi tonlarındaki gökyüzü ve geniş bir alana yayılan çayır insanın içine huzur katacak kadar güzel görünüyordu ama ruhuma çöken mutsuzluktan mı, bilmiyorum, bu güzel doğa manzarasının tadını çıkaramadım. Aksine insanlardan bu kadar uzaklaşmak, sanki mümkünmüş gibi, daha da gerilmeme neden oldu.

Hizmetkârlardan yanıma koymasını istediğim bohçayı açarak içinden bedenime uygun bir pantolon, gömlek ve tunik çıkardım. Amelia bana garip bakışlar atarak ne yaptığımı anlamaya çalışırken hareket eden arabada dengede durmakta zorlanarak kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. "Bakma öyle," dedim hareketsiz kaldığını görünce. "Senin için de aldım, değiştir üstünü."

Amelia, "Neden?" diye sordu ama emrime uyarak kıyafetlerini değiştirmeye koyuldu.

"Arabacı limana gidecek," dedim. "Önceden bilgilendirildi. Orada yük gemilerinden birine sıvışacağız."

Saraydan kaçıp düşman topraklarına sığınma düşüncesinin onu ne kadar korkuttuğu aşikârdı ama başını dik tutmaya ve cesur görünmeye çalışarak, "Anladım, prenses," dedi.

Kendimi ona karşı sorumlu hissederek, "Hâlâ geri dönmek için bir şansın var," dedim. "Limana vardığımızda seni geri gönderebilirim. Bir yalan buluruz."

Başını kararlı bir ifadeyle iki yana salladı. "Hayır, prenses. Kararım kesin."

Bu inadının onu pişman etmemesini umarak üstümü giymeye devam ettim. Dürüst olmak gerekirse içten içe benimle geldiği için seviniyordum. Çünkü her ne kadar itiraf etmek istemesem de Zirakov'da beni neyin beklediğini bilmiyordum ve bu, içime ürkütücü bir huzursuzluk salıyordu.

Senteria Limanı'na yaklaştığımızda arabacı tıpkı planladığımız gibi çıkmaz sokaklardan birine girdi. Sarayın şaşaalı arabasının dikkat çekeceğini düşündüğümüz için liman gibi kalabalık bir yere girerek herkesin dikkatini üstümüze çekmek istememiştik.

Arabadan indiğimde kalbimin çıkacağını sandım çünkü sokağın iki tarafı da yaklaşık ikişer adamla örtülmüştü. Adamlar siyah bir tunik giymiş; üstüne bol, siyah ve kapüşonlu bir hırka geçirmişlerdi. Burunları ve ağızlarını siyah bir maskeyle örterek sadece gözlerini açıkta bırakmışlardı. Hepsinin aynı giyinmesi onları daha da ürkütücü gösteriyordu.

Suikastçılar.

Öfkeden titreyerek arabacıya baktım. "Orospu çocuğu!"

"Geleceğin kraliçesine karşı koyamam, prenses. Beni affedin."

Arabadan atladı ve suikastçıların yanından geçip gözden kayboldu. Cassandra'nın işi şansa bırakmayıp saraya dönmemi engellemek için beni öldüreceğini tahmin etmiştim fakat bu kadar aceleci olması benim için de sürprizdi.

"Arabaya geç," diye mırıldandım Amelia'ya bakmadan. Gözlerim sokağın iki köşesinden ağır ağır yaklaşan dört adam arasında gidip geliyordu. "Onlar benimle ilgilenirken arkana bakmadan kaç buradan. Saraya ulaşıp Vincent'i neler yaptıkları konusunda uyar."

Ölümü kabul ettiğimi ama hâlâ beni dinlemeyerek başka bir köşke postalayan adamı düşündüğümü şaşkınlıkla fark ettim. Kelimenin tam anlamıyla acınası bir mahlukattım.

Belime yerleştirdiğim hançerin kabzasını tutup avucuma yaydığı sıcaklığı hissettim. Bu paralı köpekler için kesinlikle kolay yem olmayacaktım.

"Baş belası olmaktan hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?"

Tanıdık, tok bir ses çıkmaz sokakta yankılandı. Sesi duyduğum an gözlerim irice açıldı. Duvar tarafındaki adamların gözleri arkama, sokağın başındaki adama takıldı. Sokak tarafındaki adamlar da arkasını dönerek davetsiz misafirlerinin kim olduğuna baktılar.

Karşılarındaki adam sanki her gün yaptığı ve artık onun için sıradanlaşan bir işi yapıyormuş gibi üstündeki kürkü çıkardı. Üstünde sadece siyah, dirseklerine kadar katlanmış, geniş V yakası olan gömleği ve siyah pantolonu kalmıştı. Gömleğin önü o kadar açıktı ki karın kaslarının küçük bir kısmı kendini belli ediyordu.

Hiç acele etmeden belindeki kılıcı çekti ve tek başına dört adama birden meydan okudu.

"İşimiz bittiğinde ayaklarıma kapanarak teşekkür edeceksin," dedi bana bakarak.

"Cehennem çukurunda yan."

Adamın dudaklarında alaycı bir gülümseme oluştu. "Seni hiç özlememişim, kardeşim."

Bunlar, en büyük kardeşim Arlo'nun karşısındaki adamları parçalara ayırmadan önce söylediği son sözlerdi. Karşısındaki adamlar sayıca üstün oldukları için ağabeyimi hafife alarak hayatlarının hatasını yapmışlardı.

Arlo profesyonel bir şekilde öne atılıp karşısına çıkan ilk adamın göğsünü boydan boya yararken en az diğerleri kadar şaşkındım. Onun sadece kadınlara olan ilgisini biliyordum, böyle meziyetleri olduğundan habersizdim.

Arkamda bir hareketlilik hissedince Amelia'yı da kendimle beraber sürükleyerek arabanın içine daldım. İkimiz de zeminde yatmış; şok içinde dışarıdaki acı haykırışları, havada birbirine vuran kılıç seslerini dinliyorduk. Amelia'nın da en az benim kadar neler olduğuna bakmak istediğini biliyordum ama ikimiz de hareket etme yetimizi kaybetmişiz gibi olduğumuz yerde kaldık.

Sonunda kılıç sesleri sustu. Dışarıdaki tek ses, bir adamın yalpalayarak adım atarken oluşturduğu botlarının sesiydi. O adamın Arlo olmasını umdum ama onun hayatı için değil, bizimki için.

Arabanın kapısı açıldı ve Arlo bir kolunu arabanın üstüne yasladı. Benimkine benzeyen kızıl saçları dağılmış, göğsü gibi terden sırılsıklam olmuştu. Yorgunluktan kesik kesik nefes alıyordu.

"Bir daha sakın ağabeyine saygısızlık etme."

Amelia abartılı bir şekilde, "O sizin kardeşiniz mi?" diye tepki gösterince Arlo'nun bakışları yanımdaki güzel kadına kaydı.

Lüzumsuz bir samimiyetle, "Tanıştığıma memnun oldum," dedi.

Abartılı bir şekilde gözlerimi yuvarladım. "Kadın kokusu duyunca bile gevşemekten ne zaman vazgeçeceksin?" Gerçekten de kadınların Arlo üstündeki etkisini çözemiyordum. Az önce dört adam öldürmüştü ama o flörtöz bir şekilde gülümseyebiliyordu.

Kardeşimin bana bakınca gülümsemesi soldu. Kaba elini bileğime yerleştirip çekiştirdi. "Her zamanki gibi çirkin görünüyorsun," dedi bana iğrenerek bakarak.

İçimde bir iğrenme duygusu belirirken bir parçamın bu kavgalarımızı özlediğini fısıldadığını duydum ve hemen ardından o küçük parçayı içimden ağır küfürler ederek susturdum. O sırada Arlo kılıcını kınına geçirip yere attığı kürkünü aldıktan sonra bileğimi bırakmadan hızlı adımlarla gemilere doğru ilerledi. Aramızdaki boy farkı yüzünden onun hızlı hızlı attığı adımlara yetişmek için koşmak zorunda kaldım.

"Peynir satan bir yük gemisiyle anlaştım," diye adımlarını sürdürürken anlatmaya başladı. "Yolculuk pek konforlu olmayacak ama mola vermeden gelen tek gemi buydu. Oraya en hızlı bu şekilde ulaşacağız." Kalabalığın içine girdiğimiz için Zirakov adını özellikle kullanmadığını fark ettim.

"Burada ne işin var?"

Sorumu bıkkın bir ifadeyle cevapladı: "Armin gelişinde bir sorunla karşılaşmamanı istediği için en güvendiğim adamlarımı yollamamı ya da bizzat gelmemi istedi." Suratını tiksintiyle buruşturdu. "O piç kurusu veliaht olduğundan beri emir vermeye başladı."

Dudaklarım alaycı bir ifadeyle yukarı kıvrıldı. "Onunla yıllarca dalga geçmenizin bedelini ödüyorsunuz desene şuna."

Bana hayret edercesine baktı. "Bu kadar aptal olabildiğine inanamıyorum. Etrafında olup bitenleri görmüyor musun?"

Kaşlarımı çatarken içimde büyüyen rahatsız edici his yüreğimi kemirdi. "Ne oluyormuş etrafımda?"

"Sen şu an evine değil, kanlı bir satranç tahtasının merkezine gidiyorsun," dedi.

Kalbimin ritmi değişirken, "Ne diyorsun sen?" diye sordum. "Açık konuş."

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Zirakov'da bir oyun dönüyor, Kitana. Büyük bir oyun. İçimden bir ses, bu oyunun kalbinde senin olduğunu söylüyor."

Pozisyonumuzu bozmadan huzursuzca kıpırdandım. "Ne saçmalıyorsun, Arlo?"

"Senin gibi bir aptalı uyarmayı deniyorum sadece," dedi. "Annemin seni gerçekten de sırf Andre'nin yatağına girmen için yolladığını, işlerin sonradan değiştiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Arlo'nun dediklerine kapılmak dünyanın en aptalca şeyiydi ama kendimi durduramayarak, "Sen ne olduğunu sanıyorsun?" diye sordum.

Doğru mu söylüyordu yoksa yalan mı, emin olamadım ama ses tonu samimi gibiydi. "Söyledim, bilmiyorum," dedi. "Tek bildiğim şey bir savaşın ortasında olduğun." Geri çekildiğinde suratında ciddi bir ifade vardı.

Neredeyse düşüp bayılacak, ağlayarak Vincent'in benim için ayırdığı köşke koşacaktım ama artık çok geçti. Şu an kaçmaya yeltenirsem en iyi ihtimalle Arlo'yu sapık zannederler, ölene kadar döverlerdi. Bir de Zirakov prensi olduğunu duysalar... Bu ihtimali düşünmek bile istemiyordum.

Sanki kaçmamdan korkuyormuş gibi bir eliyle avucumu sardı ve ilerlemeye devam etti. Bu sefer adımları daha yavaştı. Mal taşıyıcılığı yapan tüccarların oluşturduğu kalabalıktan geçerken sürekli arkama bakıyor, Amelia yanımda mı diye kontrol ediyordum. Genç yardımcım insan seline kapılmamak için âdeta büyük bir savaş veriyordu.

Sonunda ahşap görünümlü gemiye yaklaştığımızda daha rahat yürüyebildik. Dalgalar yüzünden sürekli hareket eden geminin limana uzattığı tahtada dengede durmaya çalışarak gemiye vardık.

Diğerlerinden daha rütbeli olduğu insanlara bakışından bile belli olan adam tembel adımlarla yanımıza yaklaştı. Esmer, kirli sakallıydı ve benden birkaç santim uzundu. Üstündeki tunik, hafif çıkmış göbeğini ortaya çıkarıyordu.

"Hoş geldiniz, lordum," diyerek Arlo'yu selamladı. "Sizi görmek ne büyük şeref!"

Adamın yalakalıklarına hiç itibar etmeyen Arlo, "Ne zaman kalkıyoruz?" diye sordu.

"Birkaç dakika içinde." Adamın gözleri önce bana, sonra Arlo'yla kenetlenen ellerime kaydı. Hemen ardından Arlo'nun sağ arkasında kalan Amelia'ya baktı.

"Küçük Hanım yalnız kalmak istemiyorsa onu kamaramda ağırlayabilirim."

Amelia'nın şaşkın ve rahatsız olmuş bakışlarla karşılık verdiğini görmem için ona bakmama gerek yoktu. Arlo sağa kayarak iri bedenini adamla Amelia arasında bir duvar olarak kullandı. "Bizimle geliyor, sıkılmaz."

Arlo sesine sert bir ton katmamıştı ama bakışlarında öyle bir alev vardı ki karşısındaki adam yanmaktan korktu ve bir adım geri çekildi. "Peki, öyle diyorsanız."

Arlo arkasını dönüp bir bana bir Amelia'ya baktı. "Ne olursa olsun, yanımdan sakın ayrılmayın."

İlk kez Arlo'nun emrine uymakta bir sakınca görmedim.

Bizim için ayrılan kamaranın içinde sadece iki küçük yatak ve üstünde eski bir gaz lambası olan komodin vardı Duvarla tavanın birleştiği köşeler örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Yatakların üstündeki yorganlar oldukça kirli görünüyordu. Daha iyi şartlar talep etsem de elde edemeyeceğimi bildiğimden şikâyet etmeyi düşünmedim bile. Üstelik o sapık ve gevşek adamla her ne sebeple olursa olsun tekrar karşılaşma düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Yorganı silkeleyerek olabildiğince tozdan arındırırken, "İki yatak var," dedim. Hemen ardından yorganı sırtıma atarak ısınmaya çalıştım. "Birimiz yerde yatacağız."

"Amelia'yla ben yatakta yatarız," dedi Arlo. "Sen de paspasın üstünde yatarsın."

Gözlerimi kıstım. "Asıl Amelia'yla ben yatakta yatacağım," dedim. "Sen kapının önünde uyursun."

Muhtemelen bu küçük kıvılcım alevlenerek hararetli bir tartışmaya dönüşecekti ki Amelia, "Aranıza girmek istemem," diyerek dikkatimizi üstüne çekti. Diğer yatağın üstüne kurulmuştu. "Ama neden yatakları birleştirmiyoruz? Pek rahat olmaz ama üçümüz de sığarız."

Arlo, bana çeyreğini bile göstermediği bir nezaketle, "Harika fikir," dedi. Hemen ardından yatağa, Amelia'nın yanına oturdu. "Ortamızda sen yatar mısın? Yanlış anlama ama onunla yatmak istemiyorum, biraz ürkütücü."

Kardeşimin gözlerimin önünde başka bir kadına asılması o kadar rahatsız ediciydi ki gözlerimi devirdim ve tanrılara inanmadığım hâlde başımı yukarı kaldırıp, "Lütfen," dedim. "Orada bir tanrı varsa şu an canımı alsın."

"Bir de ne kadar farklı kardeşler olduğumuzu söylerler," dedi Arlo. Sesindeki sakinlikle bakışlarındaki delicilik tezat oluşturuyordu. "Baksana, aynı şey için dua ediyormuşuz."

Günün geri kalanı Arlo'nun talimatlarına uymakla geçmişti. Yolculuğumuzu belli saatlere böldü ve o saatler dışında kamaradan çıkmamızı yasakladı. Kamaradan çıktığımızdaysa hep birlikte tuvalete ya da yemek yemeye gittik. Onun bu kısıtlamalarının, korkusundan kaynaklandığını anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Tek başına dört kişiyi öldürebilen bir adamın korktuğunu bilmekse oldukça iç karartıcıydı.

Amelia'nın söylediği gibi yatakları birleştirdikten sonra kapıyı kilitledik, komodini kapının önüne sürükledik ve nihayet uykuyla buluşmak üzere yatağa girdik. Arlo yorganını paylaşmayı reddettiği için ona minnet etmeyi reddederek Amelia'nın yorganının altına gömüldüm.

Saatler geçmiş, sağ tarafımda uyuyan genç kadın düzenli nefes alıp vermeye başlamıştı ama ben hâlâ bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum. "Yeter artık," diye huysuzca söylendi sol yanımda yatan Arlo. Bana sırtı dönüktü ama aniden abartılı hareketlerle sırtüstü yattı. "Şu şekilde zıplayarak dönmekten vazgeç."

"Bağırma," diye fısıldadım. "Kızı uyandıracaksın."

Başını hafifçe doğrultup huzur içinde uyuyan Amelia'ya baktıktan sonra kafasını tekrar yastığa gömdü ve tavanı izledi. Ben de tıpkı onun gibi sırtüstü yatarak gözlerimi kapattım.

"Demek sen ve Senterialı şu piç..." dedi birkaç dakika sonra.

Vincent'e hakaret edilmesi tüm uykumu kaçırarak gözlerimi aralamama sebep oldu. "Kimse senin kadar piç olamaz, Arlo."

Dudakları sinir bozucu bir sırıtmayla yukarı kalktı. "Ciddi ciddi ona âşık olmadın, değil mi?"

Dişlerimi birbirine öyle güçlü bastırdım ki kırılacaklarını sandım bir an. "Benim duygularımdan sana ne, Arlo?"

Başını iki yana sallayıp gözlerini yuvarladı. "Tam bir aptalsın."

"Bana hakaret etmeyi bırak."

"Hakaret etmiyorum," diye karşı çıktı. "Gerçekleri söylüyorum. Aptal olmasan senden kurtulacağını görür, ona âşık olmazdın."

Öyle olduğuna inansam da, "Benden kurtulmadı," diye karşı çıktım. "Bana alındı, hepsi bu."

Tek kaşını kaldırdı. "Karısını gönderecek kadar mı? Ne yaptın, vazoyu mu kırdın?"

Derin bir nefes aldım. Arlo'ya açıklama yapmak istemiyordum ama karşıma geçip bilmiş bilmiş sırıtmasına katlanamazdım. "Kardeşiyle biraz yakınlaşmış olabilirim." Biraz ciddiyet, biraz kederle suratına baktım.

Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra sanki çok komik bir şey varmış gibi güldü. "Annemizin görevini yerine getirdiğini bilmiyordum. Vincent'le evlendikten sonra ona sadık kalacak kadar onurlu olduğunu sanmıştım."

"Aptal mısın yoksa salak numarası mı yapıyorsun?" diye sordum. "Evlendikten sonra ona ihanet etmedim. Evlenmeden önce Andre'yle yakınlaşmıştık fakat haberi yoktu. Öğrenince küplere bindi."

"Abartmış biraz," dedi. Mimikleri öyle abartılıydı ki ironi yaptığı anlaşılıyordu. "Ne olmuş kardeşiyle karısı yattıysa?"

Çok ağır küfredecektim ama son anda kendime hâkim olarak, "Senin yüzünden buraya geldim," diye hırladım. "Sen ve Lena yüzünden annemin teklifini kabul ettim."

Kaşlarını çattı. "Bizimle ne alakası var?"

"Acımdan zevk alan bu hâlleriniz yüzünden size o kadar güvenemedim ki tahta çıkarsam beni öldüreceğinizden emin oldum ve başka bir seçeneğim olmadığına inandım." Arlo'nun bakışlarındaki eğlenceli ifade sarf ettiğim her bir kelimeyle buhar olup havaya karıştı sanki. "Onu sevdim, Arlo. Ne kadar dalga geçersen geç, onu mantığının alamayacağı kadar çok sevdim. Şimdi de onu, beni değerli hissettiren tek insanı annemin verdiği görev yüzünden kaybettim. Günlerdir ne doğru dürüst yemek yedim ne de uyudum. Ruhum o kadar acıyor ki hiçbir şey olmadığı hâlde durduk yere gözyaşı döküyorum." Bunları ona neden anlattığım konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama o kadar dolmuştum ki en sonunda yanardağ gibi patlamıştım. "Acımla eğlenip eğlenmemen umurumda değil ama mutluluğunu benden uzakta yaşa."

Gözlerim dolu dolu olmuştu ve muhtemelen birazdan bana ihanet edip yaşlar akıtacaktı. Arlo'nun gözleri önünde daha da aciz duruma düşmemek için arkamı döndüm ve gözlerimi sımsıkı yuttum. O an, beni bu duruma soktuğu için Vincent'ten nefret etmek istedim.

Yapamadım.

Amelia'dan arta kalan yorganla yarım yamalak örtünerek kendimi uykunun huzurlu kollarına attım. Bir ara Arlo'nun yorganının bir kısmını üstüme örttüğünü hissettim ama bunun rüya olduğundan emindim.

Ertesi sabah uyandığımda Senteria'da olmadığımı anlamak için dışarı çıkıp etrafa bakmama gerek yoktu. Tanıdık havanın kokusunu içinde bulunduğum kamaradan bile alabiliyordum.

Bir elimi şakaklarıma götürüp sırtüstü döndüm ve kürkünü giymekte olan Arlo'ya baktım. "Günaydın, kardeşim," derken dün geceki tartışma hiç yaşanmamışçasına arsızca sırıttı. "Evine hoş geldin."

BÖLÜM İKİ

KÂBUSUN KALBİ

DEREK FIECHTER - ENGLISH BARD

Rutubet kokan bu gemiden kurtulduğum için sevinmeli miydim yoksa düşman prensiyle olan evliliğimin herkesçe duyulduğu topraklara döndüğüm için telaşa mı kapılmalıydım, emin değildim. Kamaramızdan çıktığımızda havanın Senteria'dan çok daha sıcak olduğunu hissettim. Gemideki çalışanlar ellerindeki yükleri oradan oraya taşırken Amelia'ya sapıkça imalarda bulunan adam karşımıza dikildi.

"Umarım yolculuğunuzdan memnun kalmışsınızdır." Arlo adamı görür görmez bir elini benimkine atınca istemeden kaşlarımı çattım. Arlo ne zamandan beri bana karşı bu kadar korumacı olmuştu?

Ah, elbette. Armin'in emirlerini uyguluyor.

"Kaldık," dedi Arlo kısa keserek. Hemen ardından elini elimden ayırmadan adamın yanından geçip gitti. Bizi takip eden Amelia'nın iç çekişini duyunca Arlo'yla aynı anda arkamızı döndük. Görünen o ki adam Amelia'yı unutmamıştı. Bir elini dirseğine sardı.

"Sen de memnun kaldın mı?"

Amelia'nın gözlerinde fark edilir bir korku olsa da başını dik tuttu. Doğru dürüst bir tepki veremeyecek kadar afallamıştım fakat Arlo benden daha soğukkanlıydı. Öne atılıp adamın Amelia'yı tutan bileğini yakaladı. "Hepimiz memnun kaldık," dedi sakince. Bana sırtı dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama bakışlarındaki tehlikeyi hayal edebiliyordum.

"Yapma ama..." dedi adam gevşekçe Arlo'ya sırıtarak. "Tüm gece dalgalarla boğuşmak ne kadar yorucuydu, biliyor musun? Bu yaşlı adama dinlenmesi için zaman ver."

Sanki Amelia'nın sahibi Arlo'ymuş gibi genç kadına bakmadan ağabeyimle konuşması, kanımda kuvvetli bir öfke alevinin peyda olmasına sebep oldu. Öte yandan bu adamın başımızı belaya sokana kadar bizi rahat bırakmayacağını da anlamış oldum.

Arlo'nun sesi baltasını kurbanının kafasına indirmek üzere olan celladınkinden farksızdı. "Defol."

Adamın bakışlarındaki rahatlık yerini hızla sertliğe bırakırken yüzündeki gülümseme soldu.

Diğer gemicilerin ve limandaki dostlarının dikkatini çekecek şekilde, "Benim gemimde bana emir mi veriyorsun?" diye sordu sesini yükselterek. Anlaşılan ait olduğu topraklara dönmek adamı cesaretlendirmişti.

Arlo'nun eli kılıcına giderken bir adım öne çıktım. "Eğer bu saçmalığa bir son vermezsen mürettebatındaki çoğu adam zarar görecek," dedim sesimin sertliğini koruyarak. "Buna sen de dâhilsin."

Adamın dudaklarında alaycı bir gülüşmeme oluştu. "Beni öldürmeye kalkarsanız asla sağ çıkamazsınız."

Dudaklarımı büzdüm. "Haklı olabilirsin," diye itiraf ettim. "Ama bunu sen göremeyeceksin."

Arlo sözlerimi desteklemek istercesine kılıcını kınından çıkarınca metalin sürtünme sesi kulaklarımızı tırmaladı. Çevremizdekiler etrafımızda bir çember oluştururken birkaç kişinin hançerini kaptığını gördüm.

Sertçe yutkunup Arlo'nun bileğini sıktığı adama baktım. Adamın blöfüme inanacağını sanmıştım ama, "Hepsini öldürün!" diye bağırdı.

Gözlerimi kapatıp kendimi keskin hançerlerin yaratacağı acıya hazırlamaya çalıştım.

Seni seviyorum, Vincent.

Yanımdan geçip giden keskin bir rüzgâr sesi içimden geçen son düşünceyi böldü. Kalbim boğazımda atarken Arlo'nun bileğini tutan adamın yere yığıldığını gördüm; gözünü delip geçerek beynine saplanan bir okla.

Gemide sadece saliseler içinde cehennem havası oluşup çığlıklar yükselirken titreyerek arkama baktım. Atın üstünde olan eğitimli asker, sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi sakince yayını indirdi. Ama

beni şaşırtan bir grup askerin aniden belirişi değil, askerlere önderlik eden kişiydi.

"Sen," diye mırıldandım.

Aramızdaki mesafe yüzünden beni duyması imkânsızdı ama "Seni hiç özlememişim, kardeşim," diye karşılık verdi Lena. Koyu kahve saçları omuzlarından dökülüyordu. Benimkine benzeyen mavi gözlerinin küçümseyici bir bakışla parıldadığını bu mesafeden bile görebiliyordum.

Dikkatimi nihayet Lena'dan ayırıp arkasındaki askerlere çevirdim. Birkaç atlı asker dışında çoğu yayandı ve içlerinden bazıları Zirakov'un bayrağını taşıyarak ordudan olduklarını haykırıyordu. Uzun süredir görmediğim bayrağı incelerken içim yabancısı olduğum bir ürpertiyle kaplandı. Arka planda bir gün doğumu varken ön taraftaki tepe ve elindeki kılıcı havaya kaldıran asker siyah bir silüetten ibaretti.

Lena'nın üstünde olduğu at huzursuzca kıpırdanırken bayrağı gören mürettebat korkuyla titreyerek başlarını öne eğdi. Arlo'nun dudaklarında rahatlıktan oluşan belli belirsiz bir gülümseme peyda olurken elimi bıraktı ve Lena'ya doğru ilerledi. Lena'nın bana baktığında gözlerinde yer eden buz, bakışları Arlo'ya değince çözüldü ve dişlerini göstererek sırıttı.

Vakit kaybetmeden Amelia'nın elini tutup Arlo'nun arkasından ilerledim ve gemiden indim. Arlo bizim için ayrılan iki attan birine binerken ben de diğerine binmek üzereydim ki Lena, "Sen yürüyeceksin," dedi.

Ciddi olmadığını bilmeme rağmen insanı yakıp küle döndürecek kadar güçlü bir öfke hissettim. "Haddini aşma, Lena."

Lena'nın aşağılayıcı bakışları altında ata bindikten sonra biraz öne geldim ve elimi Amelia'ya uzattım. Genç kadın gözlerini kırpıştırarak şaşkınca baktı bana. Anlaşılan kendini diğerleri gibi yürümeye hazırlamıştı.

Üstündeki şaşkınlığı attıktan sonra tatlı bir tebessümle elimi kavradı ve ata binip kollarını belime doladı.

Atın dizginlerini kavrayıp yelesini okşadım. "Umarım inadına en hırçın atı vermemişsindir," dedim Lena'ya.

Dudaklarını alınmış gibi büzerken atının dizginlerini oynatarak bana yaklaştı. "Yapar mıyım öyle şey?" dedi. "Sonuçta sen bizim için çok önemlisin."

İnanmamış bir ifadeyle nefsimi verirken, "Öyle mi?" diye sordum.

"Öyle," dedi fısıltıyla. "Her gün Senteria prensinin karısını ağırlamıyoruz."

Yüz hatlarım sinirden gerilirken hiçbir şey söylememiş gibi saraya doğru ilerlemeye başladı. Anlaşılan o ki burada Zirakov prensesi değil, Senterialı bir kadın olarak görülüyordum. Bunun zaten bilincinde olduğumdan hiçbir şey hissetmemem gerekiyordu ama kardeşimin pişkinlikle durumumu hatırlatması rahatsız olmama neden olmuştu.

Derin bir nefes alıp Lena'yı takip ettim. Kimsenin bir şey söylediği yoktu, dolayısıyla yol sessizlik içinde geçiyordu. Bu sessizlik bana düşünme fırsatı verdi. Acaba limandaki tüccarlar beni tanımış mıydı? Tanıdılarsa ve Zirakov'da olduğumun dedikodusunu yayarlarsa yandığımın resmi olurdu. Senteria'daki isyanın benzerinin yaşanması düşüncesi âdeta kanımı dondururken Amelia, düşüncelerimden habersiz bir şekilde dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Prenses, size bir şey sorabilir miyim?"

"Sor."

"Kardeşinize teşekkür edebilir miyim?"

Kaşlarımı çatıp başımı yan çevirerek göz ucuyla ona baktım. "Arlo'ya teşekkür mü edeceksin?" diye sordum. "Ama neden?"

Bunu sormama şaşırmış gibi göründü. "Teknede beni bırakıp gidebilirdi," dedi. "Beni tanımadığı hâlde o kadar insanın içine kendisini attı."

Dudaklarımı cevap vermek üzere aralamıştım ki bilmiş bir ses duyuldu. "Nezaket göstermek için bu kadar kaba bir kadından izin almak zorunda olman çok üzücü."

Onu tanımasam bile sesindeki kendini beğenmişliği duyabilirdim. Başımı hafifçe iki yana sallarken Amelia'nın utangaçça, "Şey," dediğini duydum. "Yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Arlo'nun gururu okşanmış gibiydi. Omuzlarını dikleştirdi ve yüzü bilmiş bir gülümsemeyle aydınlandı. Nedense bu hâline sinir olarak, "Arlo bir şeyi asla karşılıksız yapmaz, Amelia," dedim. Güya genç kadınla konuşuyordum ama Arlo'ya bakıyordum. "Dikkat et de gece senden odana gelmeni istemesin."

Gücenmiş gibi yaparak gözlerini kıstı. "Bu kadar kötü kalpli oluşuna inanamıyorum, Kitana," dedi. "Elbette öyle bir şey istemem."

Bedenini bizim olduğumuz ata doğru eğerken çapkınca sırıttı. "Ama gelmek istersen hayır diyemem elbette."

Amelia o kadar gerilmiş olmalıydı ki kızcağızın belimi saran elleri sıkılaştı. Rahatsızlığını hissedip atımın dizginlerini hafifçe şaklatarak hızlandım. Böylece Arlo ve gevşekçe sarf ettiği laflar arkamızda kaldı.

Yaklaşık yarım saat sonra, aylar önce arkamda bıraktığım gösterişli saray karşıma çıkınca irkildim. Dizginleri tutan ellerimi öylesine sıktım ki eklem noktalarım beyazlaştı. Beni nelerin beklediği hakkında en ufak bir fikrimin olmayışı kararımı sorgulamama neden olsa da bu düşünceyi zihnimden atmaya çalıştım. Vincent'in köşeye atıp kurtulduğu kadın olarak yaşamaktansa vatana ihanet suçundan idam edilmeyi tercih ederdim.

Saraya doğru ilerlerken bu kararımın değişmemesini umdum.

Büyük kapılardan geçip antreye gelirken buraya sanki ilk kez adım atıyormuşum gibi etrafı dikkatle inceledim. Gittiğimden beri burada çok fazla değişiklik yapılmış olmalıydı. Gri taşlardan oluşmuş duvarlara bordo duvar halıları asılmıştı. Önümde kıvrılarak sol tarafa doğru uzanan merdivenlerin üstüne kan kırmızısı bir halı seriliydi. Merdivenin iki yanında da melek heykelleri vardı. Bu heykeller Senteria sarayındakilerin aksine insanın içine huzur değil, korku salıyordu.

Bu düşünceden rahatsız olarak kaşlarımı çattım. Neden iki sarayı karşılaştırıyordum ki?

Arlo ve Lena hiçbir şey söylemeyip merdivenlere yönelince onları izledim. Amelia da beni takip etmek üzere hareketlenmişti ki Lena aniden arkasını dönüp, "Sen burada kalıyorsun," dedi genç yardımcıma bakıp. Arlo ve benden böyle bir kabalık görmeyen Amelia irkildi, ne yapacağını bilemeyerek askerlere baktı. Neyse ki mutfakta çalıştığı giydiği önlükten belli olan yaşlı bir kadın Amelia'nın koluna girip onu arkaya götürdü. Derin bir nefes aldım. Güvende olduğunu ummak dışında çarem yoktu.

Merdivenleri tırmanıp düz, içerisi camlardan sızan gün ışığıyla aydınlanan koridora çıktık. Sağ ve sol taraftaki kapıları görmezden gelerek koridorun sonunda, iki muhafız tarafından korunan odaya ilerledik.

Muhafızlar bellerini bükerek selam verdi. Lena ve Arlo'nun önden içeri gireceklerini sanmıştım ama geri çekilerek bana yol verdiler.

Boğazım kurudu. "İçeride Irina var, değil mi?"

"Hayır," dedi Lena. "Annem sarayda değil." Gözlerimi kısıp ona bakmıştım ki tek eliyle kapıyı göstererek girmemi işaret etti. Muhafızlar kapıyı tutup içe doğru açarken ürkek adımlarımı sürdürdüm ve çalışma odasına girdim.

Onu neredeyse tanımayacaktım.

Karşımdaki genç adamın sırtı bana dönüktü ve elleri kalçasının üstünde birbirine kenetlenmişti. Pencereden bakarak dışarıdaki manzarayı izliyordu. Arkamdaki kapının kapandığını duyunca bana döndü, mavi gözleri benimkilerle buluştu.

Hissettiği kalp kırıklığını gizlemeye çalışan insanlar farkında olmadan yüzüne bir güçlülük maskesi takar. Fakat bu o kadar nankör bir maskedir ki duygularınızı açığa çıkarabileceğinizi düşündüğünüz ilk anda yüzünüzden kayıp düşer, milyarlarca parçalara ayrılır.

Benim maskemin düştüğü an da kardeşim Armin'i gördüğüm andı.

Gözlerimiz buluştuğunda etraf buğulandı ve yanaklarım gözyaşlarımla ıslandı. Anneme olan korkum, Vincent'e olan kırgınlığım, büyük kardeşlerime olan öfkem, Armin'e olan özlemim aynı anda sırtıma bindi ve ağırlıkları altında ezildim. Yüreğim sıkışırken dizlerim daha fazla güçlü duramadı. Yavaşça diz çökerken başımı öne eğsem de Armin'in bana yaklaştığını hissedebiliyordum.

Nihayet kardeşim yanıma geldi, benim gibi diz çöktü ve kollarını bedenime doladı.

"Yanındayım, Kitana." Bedenim hıçkırıkların esiri olurken bu söz ağlamamı daha da şiddetlendirdi. Armin'in ağlamamı durdurmak için benimle konuşacağını sanmıştım ama bir elini saçlarıma götürerek, "İçindeki zehri akıt," dedi. "İstediğin kadar burada bekleyebiliriz."

Bir süre daha başım Armin'in göğsünde ağlamaya devam ettim. En sonunda, "Bu yaşlar sadece annem için değil, değil mi?" diyerek sessiz-

liği böldü. Başımı hızla aşağı yukarı salladım. "Sen ona gerçekten âşık oldun."

Armin'e karşı o kadar mahcup hissettim ki... Sadece düşman prensine âşık olmakla kalmamış, aynı zamanda onun uğruna topraklarıma ihanet etmiştim; kardeşime ihanet etmiştim. En çok canımı yakan kısımsa Vincent'in bu kuvvetli aşkı görmemesi, beni doğru dürüst dinlemeden terk etmesiydi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Dileme," derken ses tonu samimiydi. "Yanımda olduğun için mutluyum." Gerçekten de bedenimi sıkıca örten kolları aynı sözleri fısıldıyordu.

Ağlamalarım dinip sessiz iç çekişlere dönünceye kadar bekledi. En sonunda omuzlarımdan tutup dik durmamı sağladıktan sonra gözlerimin içine baktı. "Bana neler olduğunu anlat. Çekinmeden, yalana başvurmadan."

Bu düşünce beni korkutsa da konuştukça açıldım. Konuştukça ferahlıyor, ferahladıkça daha da konuşmak istiyordum. Dakikalar süren konuşmamın ardından Armin, "Biraz karışık bir durummuş," dedi. "Ama dediğim gibi Güney'deki saldırı için özür dilemene gerek yok." Bakışlarını kaçırdı. "Annem sana bir söz verdi ve tutmadı. Onun seni kullandığını düşünmenden daha doğal ne olabilir?"

"Sen böyle düşünüyorsun," dedim. "Ama annemin veya halkımızın böyle düşündüğünü hiç sanmıyorum."

"Sen bunları kafana takma," dedi. "Şu an önemli olan annemin veya halkın değil, yöneticilerimizin ne düşündüğü. Burada olduğunu halktan gizleyebiliriz. Yalanımızı öğrenseler bile onları bir şekilde bastırabiliriz ama yıllardır bu ülkeye hizmet eden soylular toplanırsa başa çıkamayız."

Armin'in ne ara bu kadar büyük bir adama dönüştüğünü anlamayarak şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Bir fikrin var anlaşılan."

Başını hafifçe salladı. "Bu akşam bir davet vereceğim. Sadece birkaç kişinin çağırılacağı özel bir davet. Yarım saat için bile olsa orada olmanı ve Senteria kralının sana nasıl kötü davrandığını anlatmanı istiyorum." Armin'in gözlerindeki bakış derinleşti. "Sorarlarsa Vincent'in de ne kadar katlanılmaz, gaddar biri olduğunu anlat."

Onun hakkında kötü konuşma düşüncesi bile kanımın çekilmesine neden oldu ama başımı hafifçe sallayarak kabul ettim. Armin haklıydı. Zirakov'a sadık devlet mensuplarının Prens Vincent'e olan aşkımı genç kızlar gibi hülyalara dalarak dinleyeceklerini sanmıyordum.

Kapı çalındı ve Armin daha cevap vermeye fırsat bulamadan hizmetkâr içeri girdi. Armin'in gözlerine o kadar korkutucu bir bakış yerleşti ki birini sadece gözlerini dikerek öldürmek mümkün olsa bu hizmetkâr kesinlikle can vererek yere yığılırdı.

"Bu ne cüret?" diye gürledi Armin. Hizmetkâra bağırırken o nahif çocuğun nereye gittiğini anlamakta güçlük çektim. "Cevabımı beklemeden nasıl dalarsın içeri?"

Karşısındaki hizmetkâr bakışlarını yerden kaldırmayarak, "Bağışlayın," dedi. "Ama Kraliçe Irina saraya döndü, çalışma odasında sizleri bekliyor."

Yüreğim ağırlaşırken titrek bir nefes alıp ayağa kalktım. Armin de benimle birlikte doğrulduktan sonra elini sallayarak hizmetçiye çıkması için talimat verdi. Tekrar baş başa kaldığımızda, "İstersen annemle daha sonra konuş," diye öneride bulundu.

Önerisini başımı iki yana sallayarak reddederken, "Hayır," dedim. İçimde Armin'e karşı hissettiğim mahcubiyetten çok ihanete uğrayan bir evladın öfkesi oluştu. "Bu yüzleşme için uzun süredir bekliyorum."

Tırnaklarım avuç içlerime batacak şekilde yumruklarımı sıkarken öfkeden titrememi görmezden gelmeye çalıştım. Kapının iki kolunu da tutup kendime doğru çektim. Arlo ve Lena hâlâ orada beni bekliyordu. Bakışları bana sabitlendiğinde dakikalar önceki alaycılıklarından eser yoktu. Aksine, ikisi de gergin gibiydi.

Ayaklarım âdeta zemini ezip geçerken koridorda ilerledim ve alt kata indim. Kulaklarım o kadar çınlıyordu ki arkamdan yükselen adım seslerini neredeyse duymayacaktım bile.

Annemin çalışma odasının önünde durduğumda kalbim boğazımda atıyordu ama bunun sebebi hızlı hareketlerim değildi. Derin, titrek bir nefes aldım ve kapıyı açıp içeri girdim.

Sarayın geri kalanının aksine bu odada gözüme çarpan bir değişiklik yoktu ama her şey çok farklıydı.

Annem her zaman çalışma masasının başında otururdu ama bu sefer odanın bir köşesindeki koltuğa yığılmıştı. Üstündeki dekolteli

kırmızı elbise kırmızı taşlarla işlenmiş, sarı figürlerle süslenmişti. Benimkine benzeyen kızıl saçlarının bazı yerlerindeki beyazlar göze çarpıyordu. Mavi gözlerindeki yorgunluk beni görünce havaya karıştı.

Hareket etmeyince ağır adımlar atarak karşısındaki koltuğa geçtim ve sakince oturdum. "Beni gördüğünüze sevinmemiş gibisiniz, kraliçem," dedim yapay bir saygıyla.

Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Yaşadığın için mutluyum."

"Öyle mi?" dedim. "Oysa ben, benden kurtulmak için gitmemi istediğinizi sanmıştım." Bakışlarını kaçırırken konuşmayı sürdürdüm. "O yüzden bana veliaht olmamla ilgili sahte vaatlerde bulunmamış mıydınız?"

"Bilmediğin çok şey var."

Gözlerimi kısarak öne doğru eğildim ve dirseklerimi dizlerime yasladım. "Biliyor musun?" dedim fısıltıyla. "Canın cehenneme."

Annemin gözleri nihayet öfkeyle hareketlendi. "Karşında sadece annen değil, kraliçen olduğunu unutma."

"İstediğin kişi ol," dedim bakışlarımdaki korkusuzluğu korurken. "Benim için kızına cehennemi yaşatan, ona yalanlar söyleyen ve bunu annelik adı altında yapan zavallı bir kadından başka bir şey değilsin."

Benimle aynı şekilde öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı. "Kocanın ihanetini öğrenip seni göndermesi benim suçum mu?" diye sordu. Şaşkınlığımı gizleyemeyecek kadar gafil avlanmıştım. Nasıl baktığımı bilmiyordum ama, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu. "Benim de bazı kaynaklarım var."

"Kaynakların koca bir çöplük," diye karşılık verdim. "Ben Vincent'layken ona asla ihanet etmedim. Evliliğimizin öncesinde kardeşi Andre'yle olan birlikteliğimi öğrendi." Başımı yana yatırdım. "Andre'yle birlikte oldum çünkü bunu annem istemişti." Kaşlarını hafifçe yukarı kaldırmak dışında tepki vermedi. "Ne oldu?" dedim. "Dilini mi yuttun?"

"Öyle ya da böyle, Kitana," dedi. "Şu an geldiğimiz noktada kocası tarafından postalanmış bir kadınsın. Ettiğin laflara dikkat etmezsen tutunacak son dalını da kaybedersin."

Dudaklarımdan bir kıkırdama firar etti. Ona muhtaç olduğumu düşünüp karşısında iki büklüm olacağımı mı sanıyordu? "Söylesene, Irina," dedim saygıdan yoksun bir tavırla. "Kaynaklarının Senteria gelini

olduğum için bana bahşedilen mallardan haberi var mı?" Yanağının içini kemirdiği dudak hareketlerinden belli oluyordu. Yakaladığım üstünlüğü kaybetmek istemedim. "Buraya gelmek benim seçimimdi," dedim. "Eğer isteseydim Senteria'da kendime çok güzel bir hayat kurabilirdim."

"Neden yapmadın o zaman?"

"Çünkü senin aksine, benim bir onurum var. Yollarımın ayrıldığı adamın bahşettiği servetin keyfini sürecek değilim." Öfkeme hâkim olmakta zorlansam da ses tonumun sakinliğini korumaya çalıştım ve "Neden?" diye sordum. "Neden yalanlarınla beni doldurup gönderdin? Neden ölmemi isteyerek Senteria'ya gönderdin?"

Hızla doğrulup pencereyi açtı. Rüzgâr saçlarını savururken birkaç saniye kıpırdamadı. "Bilgi sandığın kadar yüce bir şey değil, Kitana. Ne kadar çok şey bilirsen ölüme o kadar yaklaşırsın."

Bilmece gibi konuşması canımı sıkıyordu. Israr etmek üzere doğrulmuştum ki muhafızları çağırmasıyla söyleyeceğim sözler boğazımda kaldı. Anlaşılan ne kadar aksini istesem de sohbet burada sonlanmıştı.

Irina'yla konuşmanın bazı sorularımı cevaplandıracağını sanmıştım ama aksine, kafamda oluşan yeni sorularla oradan ayrılıyordum. Sorularıma yanıt bulamadığım gibi içimdeki nefreti de dökememiştim.

Annemin sözleri benim için bilmeceden farksızdı. Bu yüzden tanıdık koridorları geçerek odama doğru ilerlerken yüz ifadesinden bir sonuca ulaşmaya çalıştım. Kocamı aldattığımla ilgili düşüncelerini dile getirdiğindeki öfkesinde samimi görünüyordu fakat ona neden beni yolladığını sorduğumda afallamış ve bunu gizleyememişti.

Koridordan geçerken büyük pencerenin önünde aniden durdum ve dışarıyı izledim. Eskiden evim olarak gördüğüm fakat şimdi yabancısı olduğumu hissettiğim bahçede hizmetçi kızlar gülüşerek oradan oraya gidiyor, bazıları antrenman yapan genç muhafızları dikizliyordu. Onların bu küçük maceralarını gülerek izledim.

Gözlerim etrafı tararken çalılıkların arasındaki bir çiftte takılı kaldı. Kız, oğlanın karşısında utangaçça başını eğerken oğlan da kızarmış yanaklarıyla kıza bir şeyler anlatıyordu. Çok tatlı görünüyorlardı ama onları izlemek dudaklarımdaki tebessümün solmasına, kalbime taze bir acının saplanmasına neden oldu.

Saraydan dün ayrılmıştım ama Vincent'i şimdiden çok özlemiştim.

Onun yokluğu öyle yaralayıcı ve ağırdı ki sanki göğsümün üstünde tonlarca kilo ağırlığında bir taş vardı ve nefes almamı engelliyordu.

Gözümden bir damla yaş düşerken başımın döndüğünü hissettim ve önümdeki cama tutundum. Kendimi toparlamak için gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattım ama bunu yapar yapmaz zihnimde siyah saçları, bilmiş gülümsemesi, hayat dolu kahkahası belirdi.

Ondan ayrı olmak acı vericiydi ve bu acıyı engelleyemiyordum.

Elimin tersiyle yanağımdaki ıslaklığı silerken, "Prenses," diyen tanıdık bir ses işittim. Bana doğru gelen hızlı adımların ardından Amelia elimi tuttu ve dengemi korumamı sağladı. "İyi misiniz?" Başımı olumlu anlamda sallasam da, "Günlerdir doğru dürüst bir şey yemiyorsunuz," diye anaç bir şekilde telaşlanmayı sürdürdü. "Size bir şeyler getireyim."

Sıkıca tuttuğum elini bırakmadan ona döndüm. "Seni nereye götürdü hizmetçi kadın?"

Omuzlarını önemsiz bir şey varmış gibi silkti. "Nerede kalacağımı gösterdikten sonra hizmetkârların gündelik işleri ve sarayın kuralları hakkında bilgi verdi."

Rahatlayarak başımı salladıktan sonra koluna girdim ve odama doğru ilerledim. Sanki dünya dönüyordu ve ben adım attığımın bilincinde olmama rağmen hareket edemediğimi hissediyordum.

Karıncalanmış görüşümün ardından zar zor odamı buldum ve Amelia tarafından yatağa yatırıldım. Evet, akşam verilen davet için hazırlanmam gerekiyordu ama ondan önce biraz kestirmemde sakınca yoktu.

Başımı yastıklara gömüp gözlerimi kapattım. Uyku sorunu yaşayacağımı düşünmüştüm ama gemideki konforsuz yolculuğun yorgunluğu dakikalar içinde üstüme çöktü ve beni kurtulmanın imkânsız olduğu uyku seline sürükledi.

Birkaç saat sonra eski hizmetkârlarımdan birinin uyandırmasıyla gözlerimi araladım. Baş dönmem geçmiş, enerjimi kısmen toplamıştım ama uyanır uyanmaz o kadar çok hareket ettik ki neredeyse düşüp bayılacaktım.

Etkinliğin başlamasından kısa süre önce uyandığım için ilk işim hızlıca yıkanmak oldu. Hizmetçiler bedenimi, saçlarımı sadece Zirakov'da üretilen özel bir sabunla yıkadılar, saçlarımı ısıtılmış demirlerle bukleler hâline getirdiler, doğal ama göz alıcı bir makyaj yaptılar. Yüzümün

güzel göründüğünden emin olduktan sonra beyaz, sade bir elbise giymemde yardımcı oldular. Elbise kelimenin tam anlamıyla göz alıcıydı fakat kilo aldığım için göğüs dekoltesi daha bir derin, göze çarpar olmuştu. Üstelik hareket kabiliyetimi de kısıtlıyordu.

Karşımdaki boy aynasına bakarken kendimi cansız, tek amacı güzel görünmek ve gülümsemek olan bir bebek gibi hissettim. Bu düşünceyi yok saymaya çalışarak dudaklarımı yukarı kaldırdım. Annem Senteria'ya gitmemi istediğinden beri yapmam gerekenleri yapmış, hayatta kalmak için savaşmıştım. Bugün de farklı bir şey olmayacak, mantığımı kullanmaktan vazgeçmeyecek ve yapılması gerekeni yapacaktım.

Müzik seslerinin yükseldiği geniş salona doğru ilerlerken Amelia, Zirakov'un turuncu tonlarındaki üniformasını giymiş bir şekilde yanıma geldi. Siyah saçlarını ensesinde topuz yapmıştı ve gözlerinde garip bir mutluluk vardı. Benimle yürürken, "Bu akşam beni de salonda görevlendirdiler," dedi. "Eğer yardıma ihtiyacınız olursa orada olacağım."

Bana bu kadar minnet ve bağlılık göstermesi ruhumu okşadı. Bir şey söylemedim ama gözlerinin içine baktım, beni anlamasını istedim. Dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu ve beni anladı.

Armin merdivenlerin başında, misafirlerin bizi göremeyeceği bir yerde bekliyordu. Beni gülümseyerek inceledikten sonra kolunu uzattı. "Yalnız gitmek gerilmene neden olur diye düşündüm."

Uzattığı koluna girerken içten içe ona minnet duydum.

Dalga şekilli, altın renk süslemelerden oluşan beyaz kapıdan geçip yaklaşık yetmiş misafirin olduğu salona girdik. Tepede kocaman, ışıldayan bir avize asılıydı. Daire şeklindeki masalar beyaz örtülerle kaplanmış, beyaz-koyu sarı tonlarının hâkim olduğu duvarlar sanatsal tablolarla süslenmişti.

Zenginliği her hâllerinden belli olan misafirler bizi görünce sohbetlerini yarıda keserek derin bir sessizliğe gömüldüler. Bana öyle bir bakıyorlardı ki Senteria'ya geldiğim ilk günleri anımsamadan edemedim.

Armin bana atılan aşağılayıcı bakışları hiç umursamadan herkese gülümseyerek yaklaştı, bana yapılan hakaretlerden ve zulümlerden bahsetti. Ona ayak uydurmak başta zordu ama Vincent'e olan kırgınlığımı anımsayınca sevgili eşimi hiç güçlük çekmeden kötüledim.

Asillerle geçen dakikalar benim için saatlere bedeldi. Bu yüzden bizim için ayrılan masaya geldiğimizde derin bir nefes aldım. Gözlerim

babamla buluşunca dudaklarımda özlem dolu bir tebessüm belirdi. Babam Leroy tüm heybetiyle masada, annemin yanındaki yerini almıştı. Gösterişli, bordo bir tunik ve siyah bir pantolon giymişti. Kahverengi saçlarıysa onu son gördüğüm anki kadar güzeldi.

Ona doğru bir adım attım fakat bana öyle bir baktı ki anında duraksayarak Armin'in koluna sarıldım. Kahverengi gözlerindeki nefret, düşmanlarına baktığında oluşan nefretten farksızdı. Hatta bana baktığında gözlerinde yer eden nefretin daha güçlü olduğu bile söylenebilirdi. Görünen o ki sevgili babam Güney'de onlara ihanet edişimi unutmamıştı. Annem beni Senteria'ya gönderirken gıkını çıkarmayışına rağmen sütten çıkmış ak kaşık gibi bana tavır alması öfkelenmeme neden oldu. Vatana ihanet ağır bir suçtu ama bir babanın evladına olan ihanetini nereye sığdıracaktık?

Başımı dik tuttum, bu mesafeli duruşu canımı yakmıyor gibi yaptım ve Armin'in yanına oturdum. Sofradayken birkaç kere babamla göz göze gelmeye çalıştım ama özenle benim olduğum tarafa bakmıyor gibiydi. Dakikalar sonra bir hışımla, hiçbir şey söylemeden aramızdan ayrıldı.

Onun gidişiyle Armin'in dizimdeki elini hissettim. "Ben onunla konuşurum," dedi ve babamın peşinden giderek salondan ayrıldı.

Armin de gidince Arlo, Lena ve annem Irina'yla baş başa kaldım. Onlara şöyle bir baktığımda kendimi dışlanmış hissettim. Evet, en az onlar kadar gösterişli kıyafetler giymiştim, onlarla aynı masada oturuyordum ama içten içe bir şeylerin farklı olduğunu biliyordum.

Lena önüne düşen saçlarını geriye ittikten sonra boynundaki inci kolyeyle oynamaya başladı. Kırmızı, tenine inanılmaz yakışan göz alıcı bir elbise giymişti. Huzursuz edici sessizliğe dayanamayıp Arlo'ya, "Dans edelim mi?" diye sordu.

Arlo bu teklife dünden razıymış gibi şarabını bir dikişte bitirdi ve "Olur," dedi. Hemen ardından ayaklandı, nazikçe kardeşinin elini tuttu ve birlikte gülüşerek dans pistine ilerlediler. Onları böyle görmek inanılmaz bir öfke hissetmeme neden oldu. Yüz hatlarım gerilirken dişlerimi sıktım ve tırnaklarımı avuç içlerime geçirecek şekilde avucumu sıktım.

"Kıskandın mı?"

Annemin bilmiş ses tonunu görmezden gelerek, "Neyi?" diye alaycılıkla sordum.

"Yakın oluşlarını."

"Mesele ne kadar yakın oldukları ya da bana karşı olan tutumları değil," dedim gözlerimin kısılmasını engelleyemeyerek. "Mesele bana yaptıkları onca şeye rağmen bu kadar mutlu olmaları."

"Aranızın bozuk olması sence onları mutlu mu ediyor?"

"Aptalı oynama," dedim. "Üstüne yakışmıyor bu rol."

Dudakları hafifçe yukarı kalktı. "Onlar sana değer veriyor, Kitana."

"Öyle mi?" dedim alaycı bir ifadeyle. "O yüzden mi gidişime hiç üzülmediler? O yüzden mi bana yıllarca kötü davrandılar?" O ikisini savunması, üstelik bana değer verdiklerini söylemesi çılgına dönmeme neden oldu. Fakat içimdeki öfke alevini bastırmaya çalıştım. "Ben neden teklifinizi kabul ettim, kraliçem?" diye sordum. "Siz zahmet etmeyin, ben söyleyeyim. Çünkü eğer o tahta çıkarsam kardeşlerimin beni öldüreceklerinden adım gibi emindim, başka şansım yoktu. Böyle düşündüğümü en iyi siz biliyordunuz. Bu yüzden gitmezsem taht yolunun bana kapandığını söylediniz. Yaşamak için gitmek zorundaydım." Derin bir nefes aldı ama konuşmasına izin vermeden farklı bir konuya geçerek, "Şimdi ne olacak, anne?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun?"

"Artık buradayım. Ölmesi için karar çıkardığın kızın Zirakov'a döndü. Yaşamasına izin vermen, itibarını zedelemez mi?"

Gözleri ruhumu delip geçerek benimkilerle buluştu. "Evet, zedeler."

Sertçe yutkundum. "O zaman beni öldürmen gerekir."

"Evet," dedi. "Tam olarak bu gerekiyor."

İçimi tarifi mümkün olmayan bir soğukluk sardı. Nefes alış verişim hızlandı. Bu konuyu açtığıma bu kadar hızlı pişman olacağımı düşünmemiştim. "Ne zaman yapacaksın peki?"

"Hiçbir zaman."

Rahatlamalı mıydım yoksa durumu sorgulamalı mıydım, karar verememişken hizmetkârlardan biri kulağıma doğru eğildi. "Efendim, Prens Armin sizi misafir salonunda bekliyor."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne olmuş?"

"Bana bir şey söylemedi, sadece gelsin dedi."

Daha fazla vakit kaybetmeden ayağa kalktım. Anneme son bir bakış attığımda orada anlamını çözemediğim bir duygu parıltısı gördüm ama üstünde durmayarak arkamı dönüp salondan ayrıldım.

Attığım her adımda insanların bakışları daha da üstüme sabitlendi. Kimileri düşman prensi tarafından hakarete uğradığım için bana acıyarak, kimiyse soyadım değişip Senteria olduğu için iğrenerek bakıyordu. Önceden olsa insanların bana olan nefreti canımı yakardı ama şimdi umursamıyordum. Beni öldürmek için örgütlenmedikleri sürece ne yaptıkları umurumda değildi.

Hizmetkârı takip edip misafir odasına girdiğimde içeride kardeşimi görmeyi bekliyordum fakat yalnızdım. Diğer odalara göre küçük kaçacak salon beyaz, kaliteli kumaşlarla kaplanmış koltuk takımıyla çevriliydi. Duvarlarda annem Irina ve babam Leroy'un usta ressamların fırçalarından dökülen resimleri vardı. Resimler o kadar gerçekçiydi ki sanki ikisi de birazdan konuşmaya başlayacaktı. Gözlerimi babamın resmine diktim ve dikkatle inceledim. Bu resimde bile gözlerinde daha dostane bir ifade vardı.

Adımlarımı sürdürüp şöminenin etrafına dizilmiş koltuklardan birine oturdum. Zirakov'un havası Senteria'ya kıyasla sıcak sayılırdı ama geceleri hâlâ soğuktu.

Şöminedeki alevin çıtırtıları odadaki sessizliği bölerken elimi ateşe doğru uzatıp parmak uçlarımın ısınmasına izin verdim. Alevlere bakarken Vincent'le şömine başındaki muhabbetlerimizi düşünmemeye çalıştım.

Aklıma düşen anılara yenilmek üzereydim ki kapının açıldığını duyunca nefes alarak ayaklandım ve babamla neler konuştuğunu kardeşime sormak üzere arkamı döndüm ama karşımdaki yüz beklediğim kişiye ait değildi.

Kapıyı yavaşça arkasından kapatan adamın şaşkın bakışları üzerimde gezdi. Görünen o ki o da beni görmeyi beklemiyordu. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Hafif irilikte olan vücudunu saran lacivert ceketinin altına onu uzun gösteren siyah bir pantolon giymişti. Açık kahverengi saçları ve ela gözleri, buğday teniyle kusursuz bir uyum içindeydi. Orta seviyede bir yakışıklılığı olmasına rağmen bakışları ve duruşunda öyle bir şey vardı ki insanın birkaç kez dönüp bakası geliyordu. Gözlerimi kısıp adamı dikkatle inceledim ama davetlilerin arasında gördüğüm yüzlere benzetemedim.

Aklımdakilerin aynısını dile getirerek, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Kitana-" Kendimi Zirakov mu yoksa Senteria olarak mı tanıtmam gerektiğinden emin olamadım. "Prens Armin'in kardeşiyim. Siz kimsiniz?"

Adam tek kaşını kaldırdı. Sanki kim olduğumu öğrenmek onu rahatsız etmiş gibi kıpırdandı. Az önceki saygılı duruşu yavaşça yok oldu ve gevşek adımlarını sürdürüp karşımdaki koltuğa oturdu. "Uğruna davetler verilen, kraliçesine ihanet edip düşman prensle evlenmesine rağmen birçok yalaka tarafından gelişi kutlanan kadın sizsiniz demek. Memnun oldum, Kitana Senteria."

Adam bunları söylerken gözlerime meydan okur gibi bakıyordu. Hatta dudaklarının kenarında çok hafif bir kıvrılma gördüğümü bile söyleyebilirdim. Kendini benden üstün gördüğünü fark edince dişlerimi öyle birbirine bastırdım ki kırılmalarından korktum. Yine de öfkemi gizlemeye çalışarak gülümsedim ve tıpkı onun gibi rahat hareketlerle koltuğa kurulup arkama yaslandım.

"Benim hakkımda istediğinizi düşünebilirsiniz. Eğer adını bile bilmediğim ayaktakımının hakkımdaki fikirlerini önemseseydim şu an yaşamıyor olurdum."

Aşağılamamın onu gücendireceğini ummuştum ama, "Leonardo," dedi. Gözlerimi kısınca, "Adım," diye devam etti. "Adım Leonardo."

Suyun üstünde nefes almaya çalışan bir balık gibi dudaklarımı birkaç kez açıp kapattım. Kendisine hakarete uzanan laflar söyleme rağmen takıldığı noktanın bu oluşu afallamama neden oldu.

Düşüncelerimi okumuş gibi, "Şaşırdınız mı?" diye sordu. "Ben de kendi vatanına, ailesine ihanet eden bir kadının hakkımdaki düşüncelerini önemsemem."

Gösterdiği samimiyetsiz saygı can sıkıcıydı. Bu adamla daha az önce tanışmama rağmen yapaylığı rahatsız olmama neden oldu. Yaptığım şeyin ne kadar anlamsız olduğunu bilsem de kendimi ona karşı savunmak zorunda hissettim. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dokuz."

"Şu dünyada yirmi dokuz yıl geçirmişsin ama insanların ne yaşadığını bilemeyeceğini, onları yargılamaman gerektiğini öğrenememişsin. Sana acıyorum."

Kaşlarını kaldırırken dudaklarından hayret ve öfke dolu bir kahkaha döküldü. Sanırım maskesini çıkarıyordu. "Bana acıyor musunuz? Şu an idam edilmeniz gerekiyordu ve siz bana acıyor musunuz?"

"Evet, sana acıyorum," diye tekrarladım sakince. "İnsanların ne yaşadığından bihabersin. Hayata bakabildiğin tek bir pencere var ve o pencereden hiçbir gerçeği göremiyorsun." Çenemi yukarı kaldırdım. "Ve ömrünün sonuna kadar da göremeyeceksin."

Karşımdaki adam ardı arkası gelmeyen sözlerimle şaşkına dönerek üstünlüğünü yitirdi. "Ne yaşadığını biliyorum," dedi sonunda kendini toparlayarak. "Annene ihanet ettin ve-"

"Yanlış," diye araya girdim. "Ben anneme hiçbir zaman ihanet etmedim." Bu adamla sadece birkaç dakikadır tanışıyor olmama rağmen böylesine afalladığını görmek hoşuma gitmişti.

"Senin için yakalama kararı çıkartıldı."

Muhtemelen bunu söylemek dünyanın en saçma şeyiydi ama ani bir cesaretle öne eğildim. "Sana bir sır vereyim mi, Leonardo?" Fısıldayışım gözlerini kısmasına, bedenini benim gibi hafifçe eğmesine neden oldu. "Annem o emri verdiğinde ben onunla akşam yemeği yiyordum."

Muhtemelen karşı çıkmak, yeni bir şey ortaya atmak için dudaklarını araladı fakat suratımda her ne gördüyse sesini çıkarmadı. Görünen o ki samimiyetimi anlamış, yaşananları mantığına oturtamamıştı. Üstelik tek bir cümlesi bile onu aptal konumuna getirmişken daha fazla konuşma konusunda cesaretini yitirmiş olmalıydı.

Sonunda konuşmaya karar vererek dudaklarını aralamıştı ki kapı açıldı. Armin içeri girince yeni arkadaşım Leonardo'yla ayağa kalktık. Leonardo reverans yaparken başımı öne eğip gülümsedim. Armin'e selam verme düşüncesine hâlâ alışamamıştım.

"Leonardo," dedi Armin. Adamı görünce dudaklarına sıcak bir gülümseme yayılmıştı ve bu hiç hoşuma gitmedi. Leonardo'nun dudaklarında da aynı tebessümden oluşurken başını kaldırdı. Armin adamın karşısına geçtikten sonra, "Seni burada görmek güzel," dedi. Ardından merakla ekledi: "Neden buradasın ama?"

Leonardo afallayarak prensine baktı. "Şey, beni sizin çağırdığınız söylendi."

Armin'in kaşları çatıldı. "Ben kimseyi çağırmadım." Kısılan gözlerime dikkatli bir bakış yerleştirip Armin'i inceledim. Görünen o ki

ayrı olduğumuz zamanlar onu değiştirmemişti. Kardeşim hâlâ yalan söyleme konusunda berbattı.

Bakışları benimkilerle buluşur buluşmaz hızla Leonardo'ya döndü. "Madem geldin," dedi. "Seni kardeşim Kitana'yla tanıştırayım." Ona tanıştığımızı söyleyecektim ama bana fırsat vermeden, "Kitana," dedi. "Leonardo'yla tanış. Kendisi sarayımızın yeni ve en yetenekli ressamı." Arkasını dönerek az önce hayranlıkla izleyip şu an iğrenerek baktığım resimleri gösterdi. "Bu resimlerin hepsini o yaptı."

Aldığı iltifatlarla sırtı dikleşen Leonardo yan gözle bana baktı. Bakışlarında kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Teveccühünüz, efendim," dedi. "Benim gibi bir ayaktakımından beklenenin en iyisi neyse onu yapmaya çalışıyorum."

Kaşlarımı kaldırırken dudaklarımda çarpık bir gülümseme oluştu. Zavallı kibar kardeşim, karşısındaki adamın bana atıfta bulunduğunu anlamayarak adamla şakalaştı.

Gecenin geri kalanını o salonda, Armin ve Leonardo'yla sohbet ederek geçirdim. Orada oturmak Leonardo'nun aslında kıvrak zekâ sahibi bir adam olduğunu çözmeme olanak sağladı. Normal şartlar altında tanışsak onunla dost bile olabilirdik ama bana karşı olan düşmanca tavrı, iyi düşüncelerimi filizlenme fırsatı bulamadan söküp almıştı.

Leonardo yanımızdan ayrıldıktan ve davet sona erdikten sonra Armin'le birlikte odama giden koridoru yürüyorduk. Sonunda kendimi daha fazla tutmama gerek kalmadığı için, "Neden Leonardo'yu çağırdın?" diye rahatlıkla sordum.

Derin bir nefes aldı. "Gözünden hiçbir şey kaçmıyor." Konuyu şakaya vurmasına izin vermeyerek ifadesiz bakışlarımı sürdürdüm. "Leonardo itibarlı bir erkek. Eğer onun gibi biriyle arkadaş olursan buradaki işimiz daha da kolaylaşır diye düşündüm."

"O kendini beğenmişin teki."

Neden bahsettiğimi anlamış gibi iç çekti. "Zirakov'a çok bağlı ve bu yüzden zıt düşmüş olabilirsiniz ama inan bana, kötü biri değildir."

Biz bunları konuşurken odamın önüne gelmiştik bile. Ayrılma vakti gelince, "Sormayı akıl edemedim," dedim. "Babamla ne konuştunuz?"

Bakışlarından tereddütlü bir ifade geçti. Sanki konuşup konuşmamak arasında sıkışıp kalmış gibiydi. En sonunda, "Sanırım bilmesen daha iyi," dedi.

O söyleyene kadar hiçbir şey duymak istemediğimi fark bile etmemiştim. Başımı hafifçe salladım ve odama gittim.

İçerisi sıcaktı ama karanlık oda bana yalnızlığımı anımsatmış, Vincent'in siyah gözlerini daha da özlememe neden olmuştu. Beni nasıl gönderdiğini düşünüyordum ki kendimi onun için endişelenirken buldum. Cassandra'nın sözleri zihnimden çıkmamıştı ve Vincent'i leş yiyicilerin ortasında bırakma düşüncesi canımı yakıyordu.

Sen bırakmadın ki, diye fısıldadı içimden bir ses. Vicdanımı rahatlatmak için konuşmuştu ama boğazımda nefes almamı önleyecek kadar büyük bir yumrunun oluşmasına neden oldu. *O seni terk etti.*

Üstümdeki pahalı kumaşlardan yapılma elbiseyi çıkarırken sıcak gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyordu. Ağlamak kendimi güçsüz hissetmeme ve kendimden nefret etmeme neden oluyordu ama kendimi tutamıyordum. Bedenim titredi ama bunun nedeni soğuk değildi.

Üstüme beyaz geceliğimi geçirdikten sonra çarşafların arasına gömüldüm. Kuş tüyü yastıklardan birini kaptım ve kollarımın arasına aldım. Gözlerimi kapattığımda zihnime düşen mutlu anıları görmezden gelmeye, başka şeyler hayal etmeye çalıştım ama başarısız olunca Vincent'in gözlerini hayal ederek rüyalar âlemine göç ettim.

Rüyamda Senteria sarayında, Vincent'le odamızdaydım. Tek başımaydım ama mutluydum. Yaşadığımız tüm bu kötü şeyler sanki hiç yaşanmamış gibiydi. Aniden kapı açıldı ve içeri Vincent girdi. Her zamanki siyah takımlarının aksine beyaz bir gömlek ve aynı renk pantolon giymişti.

"Bana ihanet ettin."

Beni görür görmez dudaklarından dökülen sözcükler gözlerimi yaktı. "Sana asla ihanet etmedim."

"Ne bekliyordun?" derken gözlerinde nefret, sesinde aşağılama vardı. "Annenin gönderdiği basit bir kaltak olmandan gurur duyacağımı mı?"

Boğazım yanıyor, kalbim delicesine çarpıyordu. "Beni anlayacağını ummuştum," dedim yalvarırcasına. "Beni anlamana bu kadar ihtiyacım varken neden yanımda değilsin?"

Gözlerinde sanki sümüklü böceğe bakıyormuş gibi bir iğrenme oluştu. "Senin yanında olmak mı?" diye tekrarlarken bu ihtimalin imkânsızlığını âdeta suratıma çarptı. "Midemi bulandırıyorsun. Senden kurtulduğuma göre Victoria'yla evlenebilirim."

Boğazım düğümlendi, dünya durdu sanki. "Hayır," diye çaresizce mırıldandım ama onunla mı yoksa kendimle mi konuştuğumdan emin değildim. "Hayır," diye yineledim.

"Gittiğin için mutluyum, sakın geri dönme."

Arkasını dönüp kapıyı açtı. Onurumu, gururumu, yaşadıklarımı ve yaşamadıklarımı geride bırakarak birkaç adım öne çıktım ve diz çöktüm. Kollarımı bir bacağına sardım ve ağlayarak, "Bırakma beni," dedim. "Sana çok ihtiyacım var."

Bacağını kendine çekerken yüzünde hiçbir yumuşama belirtisi yoktu. Odadan çıktı ve ben yerde gözyaşı dökerken beni yalnız bıraktı.

Uyandığımda kan ter içindeydim. Ne ara başladığımı bilmiyordum fakat ağlıyordum. Kesik nefeslerim yüzünden göğsüm hızla inip kalkarken kendime her şeyin bir rüya olduğunu söyleyip durdum.

Yeterince sakinleştiğimde tekrar yatağa gömüldüm ama uyumaktan korkuyordum artık. Bedenim titriyor, ruhum acıyordu. Kollarımı vücuduma sararken dizlerimi kendime çektim.

Canım acıyor, Vincent.

Bunlar gün doğumuyla birlikte uykuya dalmadan önce düşündüğüm son sözlerdi.

BÖLÜM ÜÇ

MAHŞERDE YEŞEREN ÇİÇEK

PERCIVAL SCHUTTENBACH - THE NIGHTINGALE

Vincent'in yanından ayrılışımın dördüncü, Zirakov'daki üçüncü günüme uyandığımda kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki gözlerimi açacak hâlim yoktu. Midemde rahatsız edici bir bulantı vardı ve geçecek gibi durmuyordu. Yemek yemenin midemi bastıracağını bilsem de o kadar hâlsizdim ki yatağıma gelen kahvaltıyı yapmak için bile doğrulmak içimden gelmedi.

Saatlerdir yatağımdan çıkmadığımı işiten sadık yardımcım Amelia tüm işini bırakarak yanıma gelmiş, hazırladığı şifalı çayları içmem için ısrar ediyordu. Üzerinde yaprakların yüzdüğü yeşil-kahverengi karışıma iğrenerek baktım. Kokusu bile öğürmemi güçlükle bastırmama neden oldu.

Elimdeki sıcak bardağı komodinin üstüne koydum. "Bunu içmem."

Çocuğunu zorlayan zalim anne rolüne bürünerek bardağı aldı. "Üzgünüm, prensesim ama sizi zorlamam gerekiyor sanırım. Doğru dürüst bir şey yemiyorsunuz, bari getirdiğim çayları için. Bu gidişle hasta olacaksınız."

Yüzümü buruşturmamı engelleyemedim. Ona karşı çıkmak istesem de haklı olduğunu biliyordum. Aşk acısına kapılıp kendi sağlığımla oynamak ne Vincent'i bana getirecekti ne de tekrar mutlu olmamı sağlayacaktı.

Avuçlarımı bardağın iki yanına yerleştirdim ve nefes bile almadan bardağı dudaklarıma götürüp birkaç yudum aldım. Bal ve tarçın tadı normalde beni irite etmezdi ama boğazımdan yükselen sıvıyı zar zor bastırarak bardağı bitirdim.

Çayı bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım ve son derece rahatsız göründüğümden emindim ama Amelia neredeyse mutluluktan ağlayacak gibi bardağımı alıp tepsiye yerleştirdi. Kusmamak için kendimi zorlamaktan karnım kasılırken tekrar yastıklara gömüldüm.

Yatağın kenarına oturan ve bir eliyle saçlarımı düzeltip ateşimin olup olmadığını kontrol eden Amelia, "Kendinizi o kadar üzüyorsunuz ki bedeniniz sonunda isyan etti," dedi.

Alayla gülümserken, "Bunun için bir kartın var mı?" diye sordum.

Kaşları hafifçe çatıldı ama saygısını bozmadı. "Eğlenmeyin benimle, prenses," dedi. "Ciddiyim ben."

Dakikalar birbirini kovalarken Amelia'nın büyülü çayı sandığımdan daha çabuk işe yaradı. Midemin bulantısı yavaşça geçti, gözlerimi daha rahat aralayabildim. Uyandığımda hissettiğim yorgunluk beni terk edip yerini kuvvetli bir açlık alınca doğruldum ve kendimi banyoya attım. Ardından kıtlıktan çıkmışçasına yedim ve bu, hayatımın en güzel kahvaltısıydı.

Hizmetkârlardan biri odama girip de Lena'nın beni bahçede beklediğini söyleyene kadar kahvaltı keyfime devam ettim. Lena'yla köklü bir ilişkimiz olmadığı için aniden benimle görüşmek istemesini hayra yoramamıştım. Bu yüzden turuncu üniformalı kadın reverans yapıp odamdan çıkarken tadımın kaçmasını engelleyemedim.

Yine de ruh hâlimdeki olumsuz değişimi ona yansıtmaya niyetim yoktu. Yemek dolu tepsiyi bir köşeye itip hızla ayaklandım ve dolaptan siyah, insanı asil gösteren bir elbise seçtim. Elbisenin göğüs kısmı çok hafif ama göz alıcı bir dekolteye sahipti. Aynı zamanda bel ve etek kısmına uzanan gümüş sırmalar vardı.

Üzerime ince, siyah bir pelerin geçirip kızıl saçlarımın omuzlarımdan dökülmesine izin verdim ve odadan çıkıp bahçeye uzanan yolu hızla katettim. Lena'nın beni çağırdığı yere yaklaştıkça havada çarpışan demirin kulak tırmalayıcı sesinin yükseldiğini duymak merakımı kamçıladı. İstemeden kaşlarım çatıldı ve içimdeki haylaz kız ilgiyle adımlarımı hızlandırmama neden oldu.

Sonunda bahçeye çıktığımda kız kardeşimi karşısında iri yarı bir muhafızla kılıç talimi yaparken buldum. Lena'nın üstünde ona en az iki beden bol gelen beyaz bir gömlek vardı. Altındaki keten, bol paça

pantolonu belindeki kemerle sıkıca tutturulmuştu. Koyu kahverengi saçları ensesinden bir kuyrukla toplanmasına rağmen terden sırılsıklam olan birkaç tutam alnına düşmüştü ve kılıcını acımasızca savurarak karşısındaki adama saldırıyordu. Karşısındaki kan kırmızısı renginde bol gömlek ve pantolon giymiş muhafızsa Lena'ya aynı sertlikte karşılık veriyor, Zirakov prensesi olduğu için yumuşak davranmakla vakit kaybetmiyordu.

Birbirlerine o kadar canla başla saldırıyorlardı ki bu mücadelenin sonunu merak ettim ve sesimi çıkarmadan durup izlemeye başladım. Lena kılıcıyla dikkat dağıttıktan sonra öne eğilip adamın boşluğuna yumruğunu geçirmeye hazırlandı ama karşısındaki adam dirseğini sertçe Lena'ya geçirdi ve kızın inleyerek yere düşmesine sebep oldu. Dudaklarım hayretten açılmış bir şekilde Lena'nın dudağından süzülen kanı izledim.

Muhafız, Lena'ya doğru birkaç adım attı. Kılıcını ablamın boynuna doğrultarak, "Bir," diye saymaya başladı. Lena'nın kaybetmesi için en az üç saniye yerde kalması gerekiyordu. "İki."

Bir adım daha atmıştı ki Lena ayaklarını aniden havaya kaldırdı. Karşısındaki adamın kasıklarına sert olmasa da etkili bir tekme atarak yere düşmesine sebep oldu. Hemen ardından vakit kaybetmeden doğruldu ve nefes almaya bile mecali olmayan adam sırtını yerden kaldırmasın diye hızla üstüne çıktı ve üçe kadar saydı.

Kazandığı netleşince kendini yere attı ve dizlerini kendine çekip derin, kesik kesik nefesler almaya başladı. Hizmetkârlardan biri prensese soğuk su getirirken hareket etmem gerektiğini hatırladım ve yanına gittim.

Ben yanlarına gittiğimde muhafız sonunda inlemelerini durdurmayı ve doğrulmayı başardı. Nefes nefese kalmış bir şekilde selam verdikten sonra yanımızdan ayrıldı. "Bu etkileyiciydi," diye itiraf etmek zorunda kaldım.

Lena kafasını su dolu bardaktan kaldırmadan, "Teşekkürler," diye cevapladı. Ardından suyunu içmeye devam etti.

"Beni niye çağırdın?" diye sordum vakit kaybetmeden. "Bir şey mi oldu?"

Başını kaldırıp bana bakarken güneş yüzünden gözlerini kıstı. "İlla bir şey mi olmalı?"

Elimde olmadan tiye alarak gülerken, "Haklısın," dedim. "Normalde sürekli konuşur ve iyi geçiniriz."

Başını onaylamayan bir şekilde iki yana salladı. "Aptalsın, Kitana."

"Senin kadar olamam, Lena."

Aniden doğrulunca bedeninden yükselen öfke dalgalarını hissettim. Dudaklarını kemirerek bana dönünce, "Merak ediyorum," dedi. "Annemin seni neden gönderdiğini hiç merak etmiyor musun?"

Ne olduğunu açıklayamasam da konuşma tarzındaki bir şey canımı sıktı. "Sen biliyor musun?" diye sordum.

"Soruma soruyla cevap verme."

Benden bir şey duyana kadar bu konuşmanın bir sonuca varmayacağını anlayınca inat etmeyerek, "Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Neden yalan söyleyerek beni gönderdiğini, neden sözünü tutmadığını ya da şu an neden bilmece gibi davrandığını bilmiyorum. Annem de açıklamıyor." Bana gözlerini kısıp aşağılayıcı bir bakış atınca, "Kes şunu," diye hırladım. "Herkesin bir şeyler gizlemesinden ve sonra hiçbir şey bilmediğim için kendimi aptal gibi hissetmemi sağlamaya çalışmasından bıktım artık."

"Bir şeyler oluyor," dedi sanki çok açıklayıcıymış gibi. "Sana söyleyemem çünkü ben de hikâyeye tam olarak hâkim değilim." Elindeki kılıcı bana fırlatınca öne uzanıp kabzasını yakaladım. "Tek bildiğim kendini en iyi şekilde savunmayı öğrenmen gerektiği."

"Ben zaten kendimi-" Fakat konuşmama fırsat bile vermeden öne eğilip kılıcını savurunca kendimi savunmak için kılıcımı kaldırdım. İki demir havada buluşunca tüm dikkatleri üstümüze çekti. Afallayarak birkaç adım gerilerken Lena'nın kılıcına zar zor karşılık verebiliyordum.

"Hepsi bu mu?" diye kışkırtarak sordu.

Lena rahat pantolonuyla oradan oraya hızla hareket ederken ben bir elimle eteğimi düzeltmek, diğer elimle ona karşılık vermek zorundaydım. "Bu adil değil!"

"Düşmanın adalet kollamayacak, Kitana."

Ses tonundaki bir şey kanıma huzursuzluğun karışmasına neden oldu. Sonunda karşı saldırıya geçerek kılıcımı savurduğumda geri çekildi. "Düşmanım kim, Lena?"

Fakat cevap vermek yerine hızla saldırınca gerileyeyim derken eteğime bastım. Düşüşümü fırsat bilen Lena kılıcın ucunu çeneme dayadı ve kaldırarak ona bakmamı sağladı. Neredeyse fısıldayarak saymaya başladı: "Bir, iki, üç." Bedenim öfkeden zangır zangır titriyordu ama Lena umursuyor gibi görünmüyordu. "Kraliçenin seni bu kadar özel eğitmesini hiçbir zaman anlamadım," derken arkasını dönüp sakince yürümeye başladı. "Görünen o ki bu kadar güçsüz bir kızı eğitmesinin nedenini hiçbir zaman da anlamayacağım."

İçimde o kadar büyük bir hiddet vardı ki kılıcımı eteğimin tüllerine geçirdim ve yapımı muhtemelen günler süren son moda elbiseyi hiç acımadan parçalara ayırarak boyunu kısalttım. Dizimin üstüne uzanan elbisemle doğrulduğumda kız kardeşim beni dikkatle izliyordu.

"Bir işe yaramaya mı karar verdin, Kitana?"

"Ben her zaman işe yarayan çocuktum, Lena," diye söylendim. "O yüzden benden nefret etmediniz mi?"

"Biz?" diye mırıldandı sorarcasına.

"Sen ve Arlo," diye açıkladım. "Mide bulandırıcı böceklerden farksızsınız."

Sonunda etek derdi olmadan öne atıldım ve kılıcımı havada savurdum. Şimdi afallama, geri çekilme ve üstüne çöken kılıç darbelerini beceriksizce savuşturmaya çalışma sırası Lena'daydı. Ona bu şekilde saldırmak, içimdeki alevi dizginler sanmıştım ama aksine körüklemişti.

"Aptalın tekisin," dedi Lena. "Ne burada tutunabildin ne Senteria'da."

"Oraya gitmek benim seçimim olmasa da buraya gelmek benim seçimimdi."

Bir yandan konuşurken bir yandan da kılıç darbelerini savurmak çok zordu ama içimdeki zehri akıtmak damağımda tarifi zor ve hoş bir tat bırakmıştı. "Kocanı aldattın ve o da seni saraydan gönderdi."

Gözlerim yanıyordu ama dik durmaya devam ettim. "Buraya gelmek benim seçimimdi."

Her bir kelimeye vurgu yaparak konuşurken onu mu yoksa kendimi mi inandırmaya çalıştığımı bilmiyordum. Evet, buraya gelmeyi ben istemiştim ama yaşananlar beni zorlamamış mıydı? Kendi seçimimi yaptığımı söylemek çok da gerçekleri yansıtmıyordu sanki.

"Vincent seni postaladı," dedi sonunda birkaç kılıç darbesiyle saldırmayı becerirken. "Eminim ki şimdi başka kadınlarla gününü gün ediyordur."

Aklıma Victoria'yla evleneceğini söylediği rüyam gelince kanım çekildi. "Hayır," diye bağırdım. "Asla!"

"Onu ne engelleyecek?" diye kışkırtmaya devam etti. "Kendisini aldatan karısıyla olan tatlı anıları mı?"

Bedenlerimiz yaklaşınca diz kapağına bir tekme savurdum. İnledi fakat düşmedi, saldırmayı sürdürdü.

"Bana acı çektirmekten neden zevk alıyorsun?"

Ağladığımı fark edince bir an için afalladım ama saldırmaktan vazgeçmedim. O da şaşırmış görünüyordu ama konuşmayı sürdürdü: "Çünkü buraya geleli, bir karar vereli günler oldu ama sen hâlâ odandan çıkmıyor, geçmişe takılı kalıyorsun. Senin buraya gelmene o sebep oldu, Kitana. Vincent sebep oldu. Hâlâ birlikte olabileceğinizi düşünüyorsan bu aptal rüyadan uyan."

O söyleyene kadar böyle bir umudum olduğunun farkında bile değildim. Bu gerçek kalbime keskin bir hançer misali saldırırken kollarımı aşağı indirdim. Tam saldırmak üzere olan Lena kılıcı yere attığımı görünce afallayarak durdu.

"O bana âşıktı," dedim. "Ama ben ne yaptım? Geçmişte kardeşiyle olan ilişkimi ondan saklayarak kendini ihanete uğramış ve aptal gibi hissetmesine neden oldum." Bir yandan konuşuyor, bir yandan da bir oraya bir buraya yürüyordum. İçimde öyle büyük bir suçluluk duygusu vardı ki ruhumu absorbe ediyordu. "O bana değer verdi," dedim sesimin yükselmesini engelleyemeyerek. Tükürür gibi Lena'ya baktım. "Hiçbirinizin yapmadığı kadar sevdi beni. İlk kez gülümsedim, bir başkasının yanında güvende olduğumu hissettim. Üstelik düşman topraklarının prensiydi o. Ona rağmen bana zarar vermeyeceğinden emindim." Alay ederek Lena'yı süzdüm. "Oysa buradan gitmeyi kabul etmemin tek nedeni, kalırsam kraliçe olamayacağımla tehdit edilmemdi." Kaşlarım çatılırken kelimeleri zihnimde birleştirmekte zorlanıyordum ama konuşmaktan vazgeçmedim. "Sence kraliçe olmayı neden bu kadar istedim, Lena?" diye sordum. Cevap vermesine fırsat bırakmadan ellerimi kaldırdım. "Dur, ben söyleyeyim. Çünkü sen veya Arlo tahta çıkarsanız beni öldürme emri verecektiniz. Adım kadar emindim bundan."

Birkaç kez ağzını açıp kapattı. Şaşkınlığını dik duruşuyla gizlemeye çalışıyordu ama başarısız oldu. "Saçmalıyorsun," dedi sonunda. "Kendine gel."

Ama ben hiç olmadığım kadar kendimde hissediyordum. Göğsüm kesik kesik aldığım nefesler yüzünden hızla inip kalkarken, "Sakın," dedim. "Sakın Vincent'le aramda olan şeyi bu kadar kolay silip atmaya kalkma." Kalbimin sıkıştığını hissedince bir elimi göğsüme götürdüm ama konuşmaya ara vermedim. "O beni seviyordu," dedim. "Hâlâ seviyor, biliyorum."

"Tamam," dedi yanıma gelirken. "Sakin ol artık."

Fakat dünya karıncalandı. Önce korkunç bir mide bulantısı, ardından kuvvetli bir baş dönmesi ruhumu ziyaret etti. Dünya gitgide kararda ve ben bu karanlıkta kayboldum.

Gözlerimi açtığımda başımın arkasında hafif bir acı hissediyordum. Sanki bedenim uyuşmuş, dünya dönmeyi bırakmış gibiydi. Bir elimle gözlerimi ovuşturup başımı yana çevirdiğimde Lena'nın yanımdaki sandalyede telaş içinde tırnaklarını yediğini gördüm.

Neler olduğunu az buçuk hatırlayınca, "Ne oldu bana?" diye mırıldandım.

"Bayıldın."

"O kadarını hatırlıyorum," dedim. "Açlıktan mı olmuş? Oysa sabah tıka basa yemiştim."

Lena bana inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Ne ara bu kadar aptal oldun, Kitana?" Bunu aşağılamak için değil, samimi bir şekilde sorduğunu fark edince dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü ama o en yakın dostunu kaybetmiş gibi keder içinde görünüyordu.

İster istemez telaşlanarak, "Neyim var?" diye sordum.

"Şifacı seni muayene etmeden önce seninle gelen şu kızla konuştu. Adı Amy miydi?"

"Amelia."

"Her neyse." Dudaklarını kemirerek öne eğildi. "Bu kadar mı aklın başından gitti?" dedi. Kızgınlığı korkmama neden oluyordu. "Son zamanlarda sürekli başın dönüyor, miden bulanıyormuş. Dayanıklı sayılacak vücudun sürekli hâlsizmiş, yemende çok fazla değişim olmamasına rağmen kilo almışsın."

Söylediklerini kafamda oturtmaya çalışıyordum ama zihnim o kadar dağınıktı ki doğru dürüst düşünemedim. Aklıma gelen tek bir ihtimal vardı ve onu kabul etmeyerek başımı iki yana salladım. "Ben-"

"En son ne zaman âdet oldun?"

Sorusu titrememe ve dirseklerimden destek alarak doğrulmama neden oldu. Gözlerim yanıyor, boğazımda oluşan yumru yüzünden nefes alamıyordum. Son zamanlarda yaşadığım olaylar yüzünden geciktiğimi tamamen unutmuştum.

"Lena," dedim titrek sesimle. Elimden başka bir şey söylemek gelmedi.

"Tebrikler, Kitana," derken yüzünde mutluluktan eser yoktu. "Hamilesin."

BÖLÜM DÖRT

YENİDEN AÇAN KIRMIZI GÜLLER

Blind Guardian – The Bard's Song: In The Forest

Dünya durmuş, kalbim atmayı bırakmıştı sanki. İstemeden bir elimi karnıma götürdüm ve muhtemelen şu an fasulye tanesi kadar olan bebeği hissetmeye çalıştım ama başarısız oldum. Boğazım kururken gözlerim nemlendi.

İçimde keskin bir korku belirdi. Mevcut durumumda bile soyluların toplanıp isyan başlatacağı ihtimalini düşünüyorken Zirakov topraklarında Senteria prensinin çocuğunu nasıl doğuracaktım?

"Emin misin?" Bu soruyu sormam bile aptalcaydı ama yanılmış olmalarını umut etmekten kendimi alamadım.

Lena da tıpkı benim gibi bu sorunun saçma olduğunu düşünmüş olmalıydı ki cevap vermedi. "Bu hamilelikten kimseye bahsetme, Kitana," dedi. Ses tonu itiraz kabul etmeyen bir katılıktaydı. "Sadece sen, ben, Amelia ve şifacı kadın biliyoruz. Sakın bir başkasına anlatma." Bakışları keskinleşirken, "Armin'e bile," diye ekledi.

"A-ma," diye kekelerken gözlerimi kırpıştırdım. Bu... Bu kadar şey çok ağırdı. Lena durumu hemen kabullenerek ne yapmam gerektiğini soğukkanlılıkla sıralıyordu ama üstümdeki şoku doğru dürüst atamamıştım bile. "Karnım büyüdüğünde ne olacak? Görmeyecekler mi?"

Dudakları suyun üstünde kalmış gibi birkaç kez aralanıp kapanırken gözleri kocaman açıldı. "Doğurmayı mı düşünüyorsun?"

Ne düşüneceğimi, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Dudaklarım titrerken yüreğimde çaresizlik ve korku hissettim. Eğer Senteria'da, Vincent'in yanında olsaydım bu haber bende çok daha farklı duygular uyandırırdı. Oysa şu an hayatımı tehlikeye atmak için önüme çıkan bir

başka engelden ibaretti. Bedenim hıçkırıkların esiri olurken yüzümü ellerimle örttüm.

"Kitana..." Lena'nın elini dizimde hissettiğimde bile ona bakmadım. Sanki ablam neler yaşadığımı anlıyor gibi, "Korkma," dedi. "Bir çaresine bakacağız."

"Beni öldürecekler. Bana ayrı, bebeğe ayrı işkence edecekler." Nedense onu *bebeğim* diye sahiplenemedim ve bu yüzden vicdan azabı duydum. Cılız sesimi duymakta ben bile zorlanmıştım ama Lena, "Saçmalama," diye karşılık verdi hemen. "Hamileliğini kimse bilmiyor."

"Ama öğrenirlerse-"

"Onlar öğrenmeden kurtulacağız bu bebekten." Yüreğime bir ağırlık çöktü. Karnımdaki küçük şeyin tutunacağı tek kişiydim. Bana muhtaçtı ve benim düşündüğüm tek şey onu öldürüp yoluma devam etmekti.

Vincent bebeğimizin olacağını duysa ne de çok sevinirdi.

"Normalde seni muayene eden şifacı kadına bu işi hallettirecektim," diye anlatmaya başladı Lena. "Ama kendisinin saraydan birkaç günlüğüne ayrılması lazım. Onun yerine Amelia'ya bir karışım hazırlattıracağım. Biraz sancılı olacak ama en azından bebek düşecek." Lena'nın sarf ettiği her bir kelimeyle vicdan azabım kuvvetlenerek artıyor, ruhum kamçılanıyordu.

Bileklerimi güçlü ellerin sardığını hissettim. Hemen ardından ellerim yüzümden çekildi ve Lena'nın delici bakışlarıyla karşılaştım. "Karalar bağlama," dedi. "Kimse hamile olduğunu bilmeyecek, seni yargılamayacak."

Dudaklarımı kemirdim. "Eğer doğurmak istersem," dedim. "Ne olur?"

Sanki bunu sormamdan korkuyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Kitana, Vincent'le birkaç ay evli kaldın diye Armin ölme ihtimalin üzerinde duruyor, seni sevdirmek için davetler düzenliyor. Onun bebeğini doğurursan tepkilerin önünü alamayız." Aptalca bir soru olduğunu biliyor, Lena'nın söylediklerini ben de akıl edebiliyordum ama yine de bunları duymak canımı acıttı. "Eğer tekrar Senteria'ya dönmek istersen sana yardım edebilir miyim, bilmiyorum ama bunu aklından bile geçirmemeni tavsiye ederim."

Öyle bir düşüncem olmamasına rağmen, "Neden?" diye sordum. Bir yandan da doğrulup sırtımı yastıklara dayadım.

"Bana yine kızmanı istemiyorum ama Vincent'in gözünde onu aldatan kadınsın," dedi. "Oraya gittiğinde çocuğun kendisinden olmayabileceğini iddia ederse ne yapacaksın?"

Dudaklarım titrerken birkaç damla gözyaşı yanağımdan süzüldü. "Benim tanıdığım Vincent asla beni böyle bir şeyle yargılamaz."

Lena'nın gözleri akılsızlık eden çocuğuna bakan bir anneninkinden farksızdı. "Senin tanıdığın Vincent senden vazgeçer miydi?"

Haklıydı ve bunun farkındaydım ama kabullenmek ruhumu âdeta ateşe veriyordu. Bunca zamandır kendime Vincent'in tepkilerinde haklı noktalar olduğunu söyleyip duruyordum ama beni birkaç dakika bile dinlemediği için kırgın hissetmeden, ona öfkelenmeden yapamıyordum. Evet, Andre'yle yaşadıklarımı ona anlatmalıydım ama korkmuş ve yapamamıştım işte. Neden kendini biraz da benim yerime koymuyordu? Her şey bir yana, onun için kendi topraklarıma, hayattaki en değerli varlığım olan kardeşim Armin'e ihanet ettikten sonra onu aldatacağımı nasıl düşünebilirdi?

Düşünmüştü işte. Sevgisinden emin olduğum Vincent yapmıştı bunu.

Başımı iki yana sallayıp aptallığım yüzünden kendime içimden küfrettim. Senteria'ya dönsem, en iyi ihtimalle Vincent bebeği kabul etse bile yaşananları unutabilecek miydik? Eskisi gibi iki genç, aptal âşık olabilecek miydik? İçimden bir ses cevabı biliyor, onun beni suçlamaktan vazgeçmeyeceğini söylüyordu.

Bu kadar çok şey zihnimden birkaç saniye içinde geçtikten sonra, "Tamam," dedim. Gözlerimi oynadığım tırnaklarımdan ayırmamıştım. "İçeceği Amelia'yla gönderirsin."

Lena'nın sıcak avucu ellerimin üstüne kapanınca afallayarak başımı kaldırdım. "Bana güvenir misin ya da samimi bulur musun, bilmiyorum," dediğinde gözlerinde daha önce rastlamadığım bir yakınlık vardı. "Ama seninleyim, Kitana. Bu işten kurtulmana yardım edeceğim. Yaşadığın şeyler kolay değil ve eğer birine anlatmak istersen buradayım."

Lena'yla yıllara dayanan nefretimizin böyle bir skandalla darbelenmesi şaşırtıcıydı. Kelimeler boğazıma kadar yükseldi ama dudaklarımdan dökülmedi. İçimden bir ses hâlâ temkinli olmam gerektiğini söylüyor, rahat bir nefes almama izin vermiyordu.

Başımı dik tutup, "İyiyim," diye mırıldandım. "Yapılması gereken neyse onu yapacağım."

Dudakları büzüldü ve kendini geri çekti. Bana inanmadığı aşikârdı ama üstüme gelmedi. Derin bir nefes aldı ve beni düşüncelerimle baş başa bırakarak odadan ayrıldı.

Saatler geçtikçe bedenim toparlandı ama kafam o kadar karışıktı ki yataktan kalkacak enerjiyi kendimde bulamadım.

Yatma vaktine az bir süre kala doğruldum, banyoya gittim. Kendimi küvete atıp sıcak suda rahatladıktan sonra bornozuma sarınıp dolabın yanında duran boy aynasının karşısına geçtim. Saçları ıslak, gözlerinden yorgunluk akan bu kadını tanımıyor gibiydim. Birkaç hafta önce neşesi etrafında hare gibi parlıyordu, sevmenin ve sevilmenin güzelliği yüzüne yansımıştı. Oysa şimdi bıkkındı ve kimsesiz hissediyordu.

Ellerim benden habersiz karnıma giderken içim titredi ve o an fark ettim.

İçimde sevdiğim, muhtemelen bir daha asla göremeyeceğim adamdan bir parça vardı. Vincent'in bebeği bedenimde büyüyordu.

Gözlerim aynadaki yansımaya takılmıştı ki kapı çalınınca girdiğim küçük transtan titreyerek çıktım. Amelia gümüş rengi sürahi, küçük bir şişe ve cam bir bardağın olduğu tepsiyle içeri girdi. Benim kadar olmasa da keyfinin kaçık olduğu görülüyordu. Elindekileri yatağımın yanındaki komodinin üstüne bıraktıktan sonra yanıma geldi.

"Efendim," derken konuşup konuşmama konusunda kararsız gibiydi. "Haddimi aşmak istemem ama bu bebeği istemediğinize emin misiniz? Sizi sorgulamak değil niyetim ama her şey bu kadar tazeyken karar vermeniz ne kadar doğru? Ya sonra kararınızdan pişman olursanız?"

Sanki komik bir şey varmış gibi hızla nefesimi verdim ama dudaklarımda tebessüm oluşmadı. "Düşük yapmayıp ne yapacağım, Amelia?" diye sordum.

"Bir süre daha bekleseniz," diye fikir yürüttü. Sanki bu konuyu tartışmam bile onu mutlu etmiş gibiydi. "Üstelik Prens Vincent'in hamileliğinizden haberi bile yok. Ona durumu bildirmeniz gerekmez mi?"

"Bildirince ne olacağını sanıyorsun?" dedim histerik kıkırdamama engel olamayarak. "Senteria'ya geri dönmemi mi isteyecek? Bebeğimizle mutlu bir hayat mı vadedecek?" Başımı iki yana salladım. "Onu gör-

düm, Amelia. Gözlerindeki nefreti tattım. Benden ölesiye iğrenen bir adamın merhametine kaderimi teslim etmek istemiyorum."

Derin bir nefes alırken suratı düştü. Bakışlarında kabulleniş vardı. "Prenses Lena sürahideki içeceğin hepsini içmenizi söyledi. Bir süre sonra kanamanız başlayacak ve sancınız olacak. O zaman küçük şişedeki ağrı kesiciyi içebilirsiniz. Eğer tek başınıza yapmak istemiyorsanız birkaç gün şifacı kadını beklemenizi önerdi."

"Gerisini ben hallederim," dedim cılız sesimle. Hemen ardından söylediğime kahkahalarla gülmek istedim. Hayatımda kaç kere hamile kalmış, kaç kere düşük yapmıştım da büyük bir öz güvenle tek başıma bu işin üstesinden gelebileceğimi söylüyordum?

Amelia düşüncelerimden habersiz bir şekilde başını öne eğdi ve reverans yaparak geri çekildi, odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Yalnız kaldığımda beyaz geceliğimi giydim ve yatak başlığına sırtımı yaslayarak uzandım. Yanımda duran tepsiye bakarken derin derin nefes alarak kendimi cesaretlendirmeye çalıştım. Bir sürahi ilk kez bu kadar korkutuyordu beni.

Titreyen ellerimi kontrol altına almaya çalışarak kan kırmızısı rengindeki içecekten bir bardak doldurdum ve dudaklarıma götürdüm ama daha içmeye fırsat bulamadan dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. Ses çıkarmamak için bir elimle ağzımı örterken kararlılığımı korumak için gözlerimi sımsıkı yumdum. İçimden bunun gerekli olduğunu tekrarlasam da kendimi en az bir katil kadar zalim hissediyordum.

Daha fazla dayanamadım ve bardağı tepsinin üstüne bıraktım. Evet, bu bebekten kurtulacaktım ama biraz zamana ihtiyacım vardı. Her şey çok hızlı gelişiyordu ve ben bu hıza ayak uyduramıyordum. Günler önce kocamdan ayrılmış, birkaç saat önce hamile olduğumu öğrenmiş, şimdi de düşük yapmaya çalışıyordum.

Lanet olsun, tüm bunlar taşıyabileceğimden çok daha ağırdı!

Gözlerimi kapatıp derin nefesler almaya çalıştım. Aklımı korumalı, sakin kalmalıydım.

Kendimi yatıştırmak için aldığım derin nefesler yerini tatlı bir yumuşamaya bıraktı ve ben bu yumuşamaya kendimi bıraktım.

Ayaklarımın altında sonsuzluğa uzanan tepelerin üstündeki çimenler yeşilin en güzel tonlarına boyanmıştı. Gecenin geç saatleriydi ama yıldızlar ve ay o kadar parlaktı ki her yeri rahatlıkla görebiliyordum. Manzaranın güzelliği içime tarifi imkânsız bir huzurun akmasına sebep oluyordu.

Cılız bir ağlama sesi duyduğumda huzurum baltalandı ve kaşlarımı çatarak arkamı döndüm. Sesin nereden geldiğini ayırt etmeye çalışırken ışıl ışıl parıldayan ateş böceği sürüsü önce ayaklarımın dibinde dolaşarak, sonra da tepenin üstündeki ağaca uçarak bana yol gösterdi.

Küçük ışık tanelerini takip edip ağaca vardığımda kanım dondu. Ağacın hemen altında beyaz bir beşik vardı ve beşiğin üstü yine beyaz bir tülle örtülüydü.

Etrafımızda ateş böcekleri uçuşurken merakla eğildim ve tülü çektim.

Bu... Çok güzeldi.

Beşikteki bebek uyuyordu ama tülü çekmemle birlikte kıpırdanarak uyandı. Uykusunu böldüğüm için sinirli görünüyordu, bu hâline gülümsemeden edemedim. Eğilip bebeği kucakladım ve burnumu boynuna dokundurup nefes aldım. O kadar güzel kokuyordu ki dünyanın en güzel parfümü bu kokunun yanında kokuşmuş balık hissi uyandırırdı.

Beyaz pijama takımı giymiş bebeği kollarımın arasına alıp huzursuzlanmasın diye hafifçe sallamaya başladım. Mavi gözleri ve küçük burnu benimkine benzerken siyah saçları, keskin yüz hatları ve çatılmış kaşlarını Vincent'ten aldığı oldukça açıktı.

"Sen benim bebeğimsin," derken güzelliği karşısında büyülenmiştim. "Sen benim oğlumsun."

Bu sıradan bir canlı değildi, tanrılardan gönderilen bir mucizeydi. Sanki bugüne kadar yaşadığım her şey bu bebeğe sahip olmak için izlenen basit bir yoldu. Bebek sanki ne söylediğimi anlıyormuş gibiydi. Çatılmış kaşları anında yumuşarken dişsiz ağzıyla gülümsedi. Görünen o ki dengesizliğini de babasından almıştı.

Kucağımdaki bebeğin gülümsemesiyle her şey anlamını yitirdi. Vincent'in beni terk edişi bile değersizleşti. Tek istediğim bu küçük bebeğin yanımda olması, varlığıyla bana güç vermesiydi.

Öne eğildim ve oğlumun alnına bir öpücük kondurdum. Nasıl bu kadar güzel bir şeyin katili olabilirdim?

Uyandığımda yanaklarım sırılsıklamdı ve güneş henüz doğmamıştı. Gözlerimi tavana dikip ağlamaya devam ettim. Bir elimi karnıma götürdüm ve bebeğimi hissetmeye çalıştım. Sanki beni duyabiliyormuş gibi, "Özür dilerim," diye mırıldandım. Kendime, Vincent'e ve çaresizliğime o kadar öfkelendim ki komodinin üstündeki tepsiyi savurarak odanın bir köşesine fırlattım.

Dakikalar sonra Lena üstündeki bordo geceliğiyle koşarak odama girdiğinde pencerenin dibine diz çökmüş, sırtımı duvara yaslamış ve dizlerimi kendime çekmiş bir şekilde gözyaşı döküyordum. Dirseklerimde bir çift el hissettiğimde kafamı kaldırdım ve Lena'nın endişeli gözleriyle karşı karşıya geldim. Gözlerim muhtemelen ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu ama dudaklarımda bir tebessüm belirdi. Ruh hâlimdeki bu değişim Lena'yı ürkütmüş olacak ki afallayarak geri çekildi. Bakışlarında kuvvetli bir korku parıltısı peyda oldu.

"Rüyamda onu gördüm."

Gözlerini kırpıştırdıktan sonra, "Kimi?" diye sordu. "Vincent'i mi?"

Kapının kapanmasıyla Amelia'nın da burada olduğunu ve telaşlı bakışlarla bizi izlediğini fark ettim. Tebessümüm dişlerimi açık eden bir sırıtmaya evrilirken başımı iki yana salladım. "Hayır." Bacaklarımı bağdaş yapıp elimi karnıma götürdüm. Bir yandan da başımı öne eğdim. "Onu."

"Kitana-"

"Çok güzeldi, Lena." Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. "İnan bana, tanrılar kadar güzeldi." Başımı iki yana sallayıp yüzümdeki yaşları sildim. "Bana ister aptal ister düşüncesiz de ama ben bu bebeği istiyorum." Dudakları aralanırken sessizliğini korudu. "Bu hayatta kimsem yok. Tüm bu karmaşada yanımda olan tek kişisin ama yıllardır bana nefretini o kadar kuvvetli hissettirdin ki sana güvenebilir miyim, bilmiyorum. Arlo'yla aramızda her zaman görünmez bir duvar var. Armin'e olan utancım yüzünden suratına bile bakamıyorum. Annem beni düşman topraklarına gönderdi, bana ihanet etti. Babam benden öyle nefret ediyor ki elinde olsa beni öldüreceğine eminim." Derin, titrek bir nefes aldım. "Tüm bu karmaşada beni seven bir erkek bul-

duğumu sanmıştım. Onu da şu veya bu şekilde kaybettim. Şimdiyse elimde sadece bu küçük fasulye tanesi kaldı." Ağlamamak için dişlerimi sıktım ama başarısız oldum. "Onu da kaybetmek istemiyorum. Bir şeyler bana kalsın istiyorum." Hayal mi görüyordum yoksa Lena'nın gözleri mi dolmuştu? "Canım acıyor, Lena," diye anlatmayı sürdürdüm. "Ruhum yanıyor ve bu bebek belki de bu yangını söndürebilir. Belki de acılarıma ilaç olabilir." Başımı öne eğip ellerimle yüzümü kapattım. "Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen onu benden almayın."

Bir çift kol bedenimi sarınca ağlamam şiddetlendi. Lena belki de hayatımda ilk kez sarılıyordu bana.

"Kitana, üstüne gelmek istemiyorum ama bu bebeği istiyorsan iki seçeneğin var." Başımı göğsünden kaldırıp ilgiyle ona baktım. "Birincisi Senteria'ya dönüp Vincent'e hamile olduğunu söylemek."

Kesinlikle reddetmem gereken bir fikirdi. Bu yüzden hemen, "İkincisi ne?" diye sordum. Sesim bana bile güçsüz ve acınası geldi.

"Vincent'le evliliğini hemen bozacağız ve seni başka biriyle evlendireceğiz." Dudaklarım aralanırken dehşete düştüm.

"Biriyle evlenmek istemiyorum."

Sabırsızca başını iki yana salladı. "Sana acı çektirmek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?" diye sordu. Önceden olsa bu soruya cevabım kesinlikle *evet* olurdu ama bu konuda artık pek emin değildim. "Ama iki kere iki dört ediyor işte. Bu bebeği doğurmak istiyorsan bir şeyleri feda etmelisin." Telaşlanarak kıpırdandım. "Merak etme," diyerek beni sakinleştirdi. "Kötü bir adamla evlenmene izin vermem." Gözleri dolu dolu oldu ve bakışlarında saf bir mutsuzluk belirdi. Fakat gözlerindeki hüzün sadece benim için değildi. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama canını sıkan başka şeyler olduğunu hissediyordum. Gözlerimi kıstım ve konuşmasına izin verdim. "Bir adam var," dedi uzaklara dalarak. "İyi biri. Bebeğin kendinden olmadığını bildiği hâlde kabul eder. İtibarlı da." Sarf ettiği her bir kelimeyle acısı katlanarak arttı. Bu bakışı biliyordum. Vincent beni terk ettiği zaman aynaya baktığımda gördüğüm kadının bakışlarıydı bunlar.

"Kim?" diye sorarak Lena'yı daldığı düşüncelerden çekip çıkardım.

Konuşmadan önce sertçe yutkundu. "Leonardo."

BÖLÜM BEŞ

SAVAŞIN GÖLGESİ

PERCIVAL SCHUTTENBACH - EIFORR

Seçim yapacak durumda değildim ama Lena'nın berbat fikrini duyduğumda söylediğim ilk şey, "O kendini beğenmiş ressam bozuntusuyla asla evlenmem," oldu. Doğmamış bebeğini rüyasında gören ve huşu içinde güzelliğinden bahseden kadın birkaç saniye içinde kavgacı, cırtlak Kitana'ya dönüşmüştü.

Kaşlarını hafifçe çattı. "Leonardo iyi biridir."

"Onunla ilk karşılaştığımızda yaptığı ilk şey beni aşağılamaktı."

Gözlerini abartılı bir şekilde devirdi. "Diğerlerinin senin arkandan söylediklerini yüzüne karşı sarf edecek cesareti olan bir adam," diyerek ressam bozuntusunu savundu. "Bu onu cesur ve karakterli biri yapar."

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "O olmaz, Lena," derken ses tonum kendimden emindi. "Zirakov'a ihanet ettiğim için benden öyle nefret ediyor ki beni dövmeye bile kalkabilir. Üstelik gerçekleri anlatmakla tehdit eder ve sessiz kalmak zorunda kalırım."

Sarf ettiğim her bir kelimeyle gözlerindeki dehşet kuvvetlenerek arttı. "Leo'nun ne olduğunu sanıyorsun?" diye sordu. "Acımasız bir cani mi? O bir ressam, Kitana. İnce ruhlu biridir ve asla bir kadına el kaldıran karaktersiz erkeklerden değildir. Üstelik çocuğunu sahipleneceğinden eminim."

Bu adam hakkında fikir sahibi olmak için onu Lena kadar iyi tanımama gerek yoktu. Boğazım kururken, "Mümkün değil, Lena," diye ısrarımı sürdürdüm. "Benimle tanıştığında benden o kadar iğrendi ki hiçbir kuvvetin onu, bana böyle bir iyilik yapmaya itemeyeceğine eminim."

Dudaklarını ıslattıktan sonra başını öne eğdi. Elleri geceliğinin eteğiyle oynarken, "Ben istersem yapar," dedi. Başımı tekrardan iki yana sallayıp reddedecektim ki Lena'nın yanaklarında beliren kızarıklık beni durdurdu ve o an zihnimdeki boşluklar yapboz parçaları misali doldu.

Lena, bu Leo denen adamdan fena hâlde hoşlanıyordu ve şimdi onunla evlenmemi söylüyordu. "Lena," diye mırıldandım ama bu fedakârlığı karşısında ne söylemem gerektiğini bilemedim. Tüylerim diken diken olmuş, bedenimi hafif bir titreme sarmıştı ama bunun sebebinin soğuk olmadığına emindim.

Neler olduğunu anladığımın farkındaydı. "Sorun değil," dedi ama gözleri aksini söylüyordu. Ardından sanki sadece kendisinin farkında olduğu komik bir espri varmış gibi güldü. "Aslında baksana, belki de onunla iyi anlaşırsınız." Onun kadar eğlendiğim söylenemezdi. Kaşlarım çatıldı ama o söylediklerinden rahatsız olduğumu fark etmedi. "Sonuçta Vincent'le de evlenmeyi istememiştin ve ona âşık oldun. Belki Leonardo'yla olan evliliğin de sandığından iyi sonuçlanabilir."

"Böyle şeyler söyleme, lütfen."

Tüm kelimelere sert vurgular yaparak söylediğim cümlem onu etkilemişe benzemiyordu. "Belki zamanla birbirinize âşık olursunuz."

Kendine gelmesi için dirseklerinden tutup hafifçe sarstım. Ürkerek gözlerini benimkilere sabitleyince orada olduğumu yeni mi fark etti acaba diye düşünmeden edemedim. "Hayır, Lena," dedim kararlılıkla. Evet, bu kadın bana yıllardır nefretten başka bir duygu göstermemişti ama sevdiği adamı kocam yapacak kadar şuursuz değildim. "İstemiyorum."

Kasılan çenesi sıktığı dişlerini açık ediyordu. Ona gösterdiğim merhametin zerresi yoktu bakışlarında. Bileklerime vurarak aramızdaki küçük teması sonlandırdı. "İstemeyip ne yapacaksın, küçük şımarık?" Aniden çıkışması afallamama sebep olsa da ifadesizliğimi bozmadım. "Bebeğini ayrı, seni ayrı öldürmelerini kabul mü edeceksin?"

Kaşlarım çatılırken başka bir seçenek aradım. "İlla onunla evlenmem gerekmiyor."

Sahte bir takdirle dudaklarını büzdü. "Öyle mi?" diye sorarken kaşları ilgiyle çatıldı. "Aklında başka bir aday varsa söyle, ben de bileyim."

Şimdiye kadar tanıdığım bütün bekâr devlet adamlarının suratı zihnimden geçti ama hepsinin benden nefret ettiğine emindim. Saniyeler birbirini kovalarken Lena'nın sorusunu cevapsız bıraktım.

En sonunda yüzündeki alaycı ifade silindi, bakışları ciddileşti. Gözlerinde kendini hissettiren bir kırgınlık olsa da çenesini yukarı kaldırdı. "Benim kadar güzel bir kadın her zaman bir erkekle tanışabilir," dedi. "Ama senin başka çaren yok, Kitana."

Gözlerimi kapatıp derin birkaç nefes aldım. "Ne yapmamız gerektiğine daha sağlıklı düşünebildiğimiz bir an karar veremez miyiz?" diye sordum. "Mesela yarın."

Gözlerine baktığımda çoktan karar verdiğini görebiliyordum ama derin bir nefes aldı ve "Peki," dedikten sonra ayaklandı. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa haber gönderirsin."

Aldığım nefes bile göğsüme ağır gelirken güçlükle doğruldum. Amelia ve Lena çıktıktan sonra kendimi yatağa attım. Kollarımı iki yana açıp yastıkların arasına gömülürken yaşanan her olumsuzluğa rağmen dudaklarımda cılız bir gülümseme belirdi. Ellerimi karnıma götürüp oğlumun suratını tekrar hayal etmeye çalıştım. Komik olmayan bir şaka gibiydi ama bir rüya hayatımı değiştirmiş, bu kadar önemli bir konuda karar vermemi sağlayan majör bir neden oluvermişti.

Gözlerim tekrar kapanırken bir damla yaş şakaklarımdan süzüldü. Kendimi uykunun huzurlu kollarına atmadan önce aklımdan geçen tek şey karnımdaki bebeği korumak için canımı bile vermeye hazır oluşumdu.

Gözlerimi tekrar araladığımda bedenim daha kuvvetliydi; başım dönmüyor, midem bulanmıyordu ve iştahım hiç olmadığı kadar yerindeydi. Uyanır uyanmaz ilk işim hizmetkârlara koca bir tepsi dolusu yiyecek getirmelerini emretmek oldu. O kadar çok yedim ki midemde su içmek için bile boşluk kalmamıştı. Kahvaltımı yaptıktan sonra banyoya gittim, kişisel temizliğimi hallettim ve göz alıcı, kırmızı bir elbise giydim. Yüzümü makyajla renklendirdikten sonra aynanın karşısına geçip gülümsedim. Vincent'le aramız bozuk olduğundan beri ilk kez kendimi dinç, güzel ve az da olsa mutlu hissediyordum.

Dışarı çıkıp hava almak üzere odamın kapısını açmıştım ki karşımda hizmetlilerden birini görünce şaşkınlıkla geri çekildim. Genç kadın beni görünce ürkerek reverans yaptıktan sonra, "Efendim," dedi.

"Prenses Lena sizi çalışma odasında bekliyor. Sizinle konuşması gereken çok önemli bir şey varmış."

Aklıma dün gece yaptığımız konuşma gelince sabahın getirdiği hoşnutluk kayboldu. Tadımın kaçmasını önleyemeyerek dudaklarımı kemirdim. Karşımdaki kadına bir şey söylemediğini bilsem de, "Ne hakkında konuşmak istediğini söyledi mi?" diye sordum. Beni yanıltmayarak başını iki yana salladı.

Derin bir nefes alıp elime aldığım ince pelerini tuvalet masasının önündeki sandalyeye bıraktım ve hizmetlinin söylediği yere doğru ilerledim. Attığım her bir adımda Leonardo denen adamla evlenmek dışında bir seçenek düşünüyordum. Bu adamla evlenmek hem kendimi hem Lena'yı sonsuz bir mutsuzluğa mahkûm etmek anlamına gelecekti ve bunun düşüncesi bile irite ediciydi fakat aklıma başka bir şey gelmiyordu bir türlü.

Çalışma odasının kapısının önünde durduğumda gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve kapı kolunu çevirerek içeri girdim. Fakat odaya adım atmaz donakaldım.

Karşımdaki pencerenin önünde manzarayı izleyen kişi kız kardeşim Lena değil, beni evlendirmeye çalıştığı Leonardo'ydu.

İçeri girişimle derin bir nefes alıp başını bana çevirdi. Elleri kalçasının üstünde kenetliyken yavaşça bana döndü. Giydiği yeşil tulum, ela gözlerini ortaya çıkarmıştı. Saçları özenle taranmıştı. Gözleri ne hissettiğini gizleyen kusursuz bir maske gibiydi. İfadesizliği son derece güçlüydü.

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunduktan sonra kapıyı arkamdan kapattım ve içeri girdim. Beni ilk gördüğü zamanki gibi düşmanca bir tavır takınacağını sanmıştım ama beni şaşırtarak, "Merhaba, Kitana," dedi.

Aynı şekilde, "Merhaba, Leonardo," diye karşılık verdim.

Lafı uzatmadan, "Lena bana durumdan bahsetti," diye konuşmaya başladı. Bu kadar açık sözlü oluşu rahatlamama mı yoksa gerilmeme mi neden olmalıydı, emin olamadım.

"Benimle evlenmek istemeyeceğini biliyorum, Leonardo," deme ihtiyacı hissettim. "Zaten ben de bu evliliğin facia olacağını düşünüyorum. Bunu Lena'ya da söyledim."

Başını hafifçe sallarken girdiğim derin düşünceler yüzünden kaşlarım çatıldı. Acaba bu adam da Lena'nın hislerini paylaşıyor muydu? Bu konuda net bir düşünceye varamasam da ablama adıyla seslendiğini görmek en azından dost olduklarını fark etmemi sağladı.

"Seninle evlenirim."

Sarf ettiği iki kelime beni düşüncelerimden çekip aldı. Gözlerimi kırpıştırdım ve bana doğru gelirken, "Ne?" diye fısıldarcasına sordum. Tam karşımda durduğunda heyecandan ve şaşkınlıktan bayılmak üzereydim. "Bak," dedim. "Benden nefret etmeni anlıyorum ama bu çocuk oyuncağı değil."

"Biliyorum," derken yüzü ifadesizdi ve bu sinirimi bozmaya başladı. Ben burada yaşadığım sarsıntı yüzünden aklımı yitirmek üzereyken bu kahrolası ressam nasıl oluyordu da sakinliğini korumayı başarıyordu?

Kalbim boğazımda bir yerlerde atarken kesik kesik aldığım nefesler yüzünden göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Beni döveceksin, değil mi?" diye sordum sesimin titremesine engel olamayarak. "Beni hain olarak gördüğün için bana da çocuğuma da işkence edeceksin." Güçlü durmaya çalışıyordum ama kelimeler kontrolüm dışında dudaklarımdan firar ediyor, gözlerim yanıyordu. "Neler olduğunu bilmiyorsun," diye konuşmayı sürdürdüm. "Annem-"

"Kitana." Elleri benimkilere dokununca sözcükleri yutmak zorunda kaldım. Sessiz olunca ellerimizi ayırır sanmıştım ama yapmadı. Yanaklarım kızarırken Vincent dışında bir erkeğe bu kadar yakın olmanın hissettirdiği garip duyguda kayboldum. "Lena her şeyi anlattı," dedi Leonardo. "Seni onaylamıyorum ama yerinde olsam farklı davranır mıydım, bilmiyorum."

Kaşlarım çatılırken, "Bu mu?" dedim garipseyerek. "Benimle evlenmeyi kabul etmenin tek nedeni yerimde olsan ne yapacağını bilememen mi?" Sanki komik bir şey söylüyormuşum gibi dudakları kıvrıldı ve başını iki yana salladı. "Yapma, Leonardo," dedim. "Benden ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Neden benimle evlenmeyi kabul ettin?"

"Öncelikle, bunu benden Lena'nın istemesi oldukça etkili oldu. Ayrıca kraliyet damadı olarak alacağım siparişleri ve itibarımın artacağını da göz önünde bulundurman gerekiyor. Bir de-" Hızlı hızlı konuşurken aniden sustu. Sanki çok fazla şey söylemek üzere olduğunu fark etmişti.

"Bir de..." diye tekrarlayarak konuşması için teşvik ettim ama o başını iki yana salladı.

"Unut gitsin."

"Leonardo," derken temkinliydim. "Benimle evlenmek için son sebebin ne?"

Derin bir nefes aldı. "Söylemek istemiyorum, Kitana."

Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "O zaman ben de bu evliliği reddediyorum."

Dudaklarından bir kahkaha dökülürken gözlerindeki parıltı gerçekten eğlendiğini gösteriyordu. "Gerçekten bir seçim şansın olmadığının farkında mısın?" diye sordu. "Benimle evlenmeyi reddetmen aptallık olur."

"Bunu bana mı söylüyorsun?" diye meydan okudum. "Karşındaki kadın Senteria'ya Zirakov prensesi olarak gitmiş, Senteria'nın veliaht prensiyle evlenmiş ve Zirakov'a dönmüş bir kadın."

Gözlerini kırpıştırırken, "Haklısın," diye mırıldandı. Ardından afallayarak gözlerini araladı. "Vay canına, Kitana," dedi hayretle. "Üst üste söyleyince kelimenin tam anlamıyla aptal olduğun kanısına vardım."

Bana hakareti garip bir şekilde umurumda olmadı. "Benimle evlenmeyi neden kabul ettin, Leonardo?" diye sordum. "Siparişlerin senin için asıl sebep olduğunu hiç sanmıyorum. Bana gerçek bir neden ver."

Gözleri uzunca bir süre benimkine takılı kaldı. En sonunda derin bir nefes aldı. "Lena bana senin hakkında gerçekleri anlattığında..." dedi düşünceli gözleri benimkilerden ayrılırken. "İster istemez sende annemi gördüm." Beklenmedik sözleri kaşlarımın düşünceli bir şekilde çatılmasına neden oldu. "Babam," dedi. "Annem hamileyken bizi terk etmiş. Tıpkı Vincet'in seni terk ettiği gibi." Hissettiğim huzursuzluğu hissettirmemeye çalıştım ama kıpırdanmadan duramadım. "Yani bir kadının tek başına çocuk büyütmesinin ne kadar zor olduğunu, her şeye tek başına göğüs germenin ne demek olduğunu biliyorum. Başka neyi bildiğimi söylememi ister misin?" Başımı belli belirsiz salladım. "Babasız büyümenin."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp söyleyecek bir şey aradım ama çok zordu. Konuşmasının sonlandığını düşünmüştüm ama, "Ayrıca," diye ekledi. Derin bir nefes aldı ve bakışlarını yere indirdi. "Benim çocuğum olmuyor."

Gözlerim aralanırken şaşkınlık yüzünden küfretmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ben... Üzgünüm," diye mırıldandım.

Sanki önemsemediği bir konuymuş gibi omuz silkti ama öyle olmadığını biliyordum. Parmak ucuyla karnıma dokununca titrememek için kendimi zor tuttum. "Bu bebek, baba olmak için tek şansım olabilir. Tamamen bana ait olan, herkesin soyumun devamı olarak göreceği, benim kanımı taşıdığına inanacağı bir bebek olabilir." Konuşurken âdeta büyülenmiş, başka bir âleme geçmiş gibiydi. "İşte bu yüzden, Kitana," dedi başını kaldırıp. "Seninle evlenirim."

Dudaklarımı kemirdim. "Leonardo," diye mırıldandım. "Ne diyeceğimi, nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Buruk bir tebessümle dudakları taçlandı. "Bana Leo diyerek başlayabilirsin," dedi. "Arkadaşlarım bana böyle seslenir."

Amelia

Bu kötü bir fikir, kötü bir fikir...

Heyecandan elimdeki zarfı öyle sıkı tuttum ki ucu buruştu ama aldırmadım. Kalbim deli gibi çarpıyor, Prenses Kitana'nın şu an yapmak üzere olduğum şeyi bilse beni öldüreceğini düşünmeden edemiyordum.

Yine de Prens Arlo'nun kapısını tıklattım ve içeriden girmemi söyleyen bir ses duyuncaya kadar bekledim. Kapıyı açıp içeri girdiğimde prens odasındaki küçük banyodan çıkıyor, bir yandan da elindeki beyaz havluyla saçlarını kuruluyordu. Üstünde sadece beline sarılı beyaz bir havlu olduğu için karın kasları gözler önüne seriliydi. Beni görünce dudaklarında çarpık bir gülümseme oluştu. Bedenimdeki tüm kan yanaklarıma hücum ederken kafamı çevirdim. Oda birdenbire elli kat daha sıcak bir hâl almıştı.

"Seni burada görmek ne hoş," diye mırıldandı.

"Bağışlayın," derken sesimin boğuk çıkmaması için bildiğim tüm tanrılara dua ettim. "Sizi rahatsız ettim."

"İnan bana, bu dünyada rahatsız olacağım son şey seni yatak odamda görmek."

Sesi o kadar laubaliydi ki utangaç olmamın isteyeceğim şeye yardım etmeyeceğini ve karşımdaki adamı eğlendirmek dışında hiçbir işe yaramayacağını anladım. Bu yüzden kendimi zorlayarak bakışlarımı çevirip gözlerine sabitledim. Fakat asıl zor savaşı karın kaslarına bakmamak için vermek zorunda kaldım.

"Sizden bir şey isteyeceğim."

Kaşları hafifçe kalkarken, "Neden Kitana'dan istemiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü o asla yapmaz."

"Peki, benim yapacağımı düşündüren nedir?"

Sahi, neydi beni buraya getiren? Beni bir kere korudu ve birkaç kere yılışık şaka yaptı diye ondan bir şey isteme cesaretini nereden buluyordum? Karşımda bir prens olduğunu aklımdan nasıl çıkarıyordum?

"B-Ben," diye kekelerken söyleyecek bir şeyimin olmaması paniğimi artırdı. Başımı öne eğdim. "Affedin."

Arkamı dönüp gitmek üzereydim ki, "Sana bir soru sordum," dedi. Ses tonu, karşısındaki kadına askıntılık eden bir adamınkinden çok hizmetkârıyla konuşan saygın bir prensi andırıyordu.

Bu yüzden ona döndüm, başımı öne eğdim ve, "Bilmiyorum," dedim. "Burada kimseyi tanımıyorum ve düşündüm ki... Yani..." Başımı öne eğip şakaklarımı ovuşturdum. "Hiç tanımadığınız basit bir hizmetkârın hayatını kurtarmak için koca bir mürettebatı karşınıza aldınız. Belki bu basit isteğimi karşılamak size ağır gelmez."

Sessizlik uzadıkça ortamdaki sıcaklık ve gerilim artıyordu. En sonunda, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Gözlerimin parıldadığına yemin edebilirdim. Bakışlarımı yerden kaldırıp Arlo'ya doğru ilerledim ve ucunu buruşturduğum zarfı ona uzattım. "Senteria sarayında bir arkadaşım var, bunu ona gönderir misiniz?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Sen az önce ne dediğini duydun mu?"

"Mektubu açıp okuyabilirsiniz," dedim hemen fakat o çoktan zarfı yırtmaya başlamıştı bile. "Sadece günlerimin nasıl geçtiğini anlattım, yemin ederim."

Gözleri kâğıdı taradı, uzunca inceledi, camdan sızan güneşe doğrulttu. En sonunda sahiden de basit bir mektup olduğunu anladı. Mek-

tubu sessizce okuduktan sonra, "Kim için bu?" diye sordu. "Senteria'da sevgilin falan mı var?"

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Benim sevgilim yok."

Dudaklarını büzdü. "Neden?" dedi. "Güzel kadınsın aslında. Yoksa çevrendeki erkekleri korkutacak takıntıların mı var?"

Hakkımda çıkan cadı dedikoduları yüzünden çok fazla erkeği korkuttuğum bir gerçekti ama yalnızlığımın bununla bir ilgisi yoktu. "Prens Arlo," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Erkeklerin sevgilim olmak istemediğini söylemedim. Sevgilim olmadığını dile getirdim. Henüz dikkatimi çeken biri olmadı."

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Öyle mi?" Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Nasıl erkekler dikkatini çeker peki?"

"Bana kendimi değerli hissettiren ve benden korkmayan erkekler."

Başını arkaya yatırıp güçlü ve neşe dolu bir kahkaha attı. "Senin gibi cılız bir kadından kim, neden korksun?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Erkeklerin beni küçük görmesi hoşuma gidiyordu çünkü sadece birkaç dakika içinde onları yanıltıp aptal durumuna düşmelerine neden oluyordum. Üniformamın cebinden gümüş bir sikke çıkardım ve avucumun içine koydum. "Para şu an nerede, prensim?"

Kaşları çatıldı. "Kulağının arkasında," diye alaycı bir yorumda bulundu.

"Gözleriniz sizi yanıltıyor olabilir mi?" Parmaklarımı avucumun içine doğru hareket ettirdim. Elimi eskisi gibi açtığımda para kaybolmuştu. Karşımdaki adam kaşlarını kaldırmak dışında bir şey yapmadı. Elimi ters çevirdiğimde para parmaklarımın üstünde dans ediyordu.

"Bazen gördüğünüz şeyler sizi yanıltabilir," derken elimdeki para tekrar kayıplara karıştı. "O yüzden gördüklerinize göre insanları değerlendirmemelisiniz." Kaşlarım çatılırken iki elime de baktım. "Para nerede demiştiniz?" Gözlerini kırpıştırırken bir elimi kulağının arkasına attım ve gümüş sikkeyi tekrar gözler önüne çıkardım. Dudakları, dişlerini gösteren bir sırıtmayla yukarı kıvrıldı.

Sahte bir şaşkınlıkla, "Gerçekten de kulağınızın arkasındaymış," diye mırıldandım. Parayı avucumun içine koyduktan sonra elimi ya-

vaşça ters çevirdim. Prens ne yapacağımı anladı ve elini benimkinin altına getirip düşmekte olan sikkeyi yakaladı.

Aramızdaki bu küçük dostluk anı haddimi aştığımı düşünmemle baltalanınca geri çekildim fakat Arlo hâlinden memnun gibiydi. Dudaklarındaki gülümseme varlığını koruyordu ve cadı diye çığlıklar atıp beni kazığa bağlamaya çalışacak gibi durmuyordu.

Başımı öne eğdiğimde gözlerini üstümde hissediyordum ama kafamı kaldırmadım. "Tamam," dedi sonunda. "Mektubu senin için gönderirim."

"Diana," dedim. "Mektubu göndermenizi istediğim arkadaşımın adı Diana."

Minnetle selam verdim ve birkaç adım geriledikten sonra odadan çıktım. Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz derin bir nefes aldım ve az önce yaşananlar gerçek miydi yoksa benim hayal ürünüm müydü, ayırt etmeye çalıştım. Bir elimi göğsüme götürdüğümde kalbimin çılgınlar gibi attığını fark ettim.

Ah, bana neler oluyordu böyle?

Kitana

Normalde yemekleri kendi odamda yiyor, olabildiğince ailemin arasına karışmaktan çekiniyordum ama bugün karşımda oturan Lena'nın ısrarlarına boyun eğmiştim. Masada garip bir sessizlik vardı ve bunun nedeninin varlığım olduğundan emindim. Fakat aileme vermek zorunda olduğum haber yüzünden bu sessizliğe katlanmam gerektiğini biliyordum.

Önce Lena'ya, ardından yanımda oturan ve şarabını yudumlamakta olan Leo'ya baktım. Ona baktığımı görünce bakışlarını bana çevirdi. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi başını cesaret verici ve hafif bir şekilde salladı.

Sessizliği bozmak istediği belli olan Lena, "Söylesene, Leonardo," dedi. "Resim işleri nasıl?"

Leo gülümsedi. "Şu an tamamen Zirakov ailesi için çalışıyorum. Başka bir şey ortaya koymak dikkatimi dağıtıyor. Bu yüzden yeni sipariş kabul etmiyorum." Kadehini kibar bir şekilde kraliçeye doğru kaldırdı. "Hanedan için en iyisini yapmak istiyorum."

Annem Irina memnun olmuş bir şekilde gülümserken başını eğerek selam verdi.

"Siparişlerimi tamamladığında Kitana'nın da resmini çizmeni istiyorum," dedi Armin. Dudaklarında neşeli bir gülücük belirdi. "Eminim onun güzelliğini ancak senin gibi yetenekli bir ressam tabloya yansıtabilir."

Leo hafif ve kibarlık dolu bir tebessüm sundu. "Prensesi resmetmek benim için bir onurdur."

Armin gülümsemesini bozmadı. "Siz ikinizin iyi anlaşmasına seviniyorum."

Konunun bana gelmesi rahatsızlıkla kıpırdanmama neden oldu ama hislerimi kamufle ederek gülümsedim. "Aslında size bir şey söylemem gerekiyor," dedim. Ardından elimi Leo'nun masanın üstünde duran eline götürdüm. Armin'in gözleri hissettiği şok yüzünden aralandı, dudaklarındaki gülümseme soldu. Onu suçlamamak gerekiyordu. Babam bile başını tabağından kaldırmış, beni görmezden gelmeyi bırakmıştı.

"Haydi canım," dedi Arlo fısıltıyla. Ona baktığımda ağzı bir karış açılmıştı.

Dik duruşumu bozmadan bakışlarımı anneme çevirdim. "Eğer izniniz olursa evlenmek istiyoruz, kraliçem."

Lena'ya baktığımda gözlerini birkaç kez kırpıştırıp sertçe yutkunduğunu gördüm. Armin'se üstündeki şaşkınlığı çoktan atmış, bir elini sırıtmakta olan dudaklarına götürmüştü. "İnanamıyorum," dedi. "Cidden inanamıyorum."

Annem Irina onun kadar mutlu görünmüyordu. "Kitana," dedi. "Zaten evli olduğunu sana hatırlatmama gerek var mı?"

"Senteria prensiyle," diye lafa girdi Lena. "Bu akşam boşanma talebini karşı tarafa iletiriz. Vincent'in işimize taş koyacağını sanmam."

Kocamın benden bu kadar kolay vazgeçeceğini söylemeleri yüreğimi dağlarken hislerimi suratıma yansıtmamaya çalıştım.

"Şu an evli," dedi Irina. "Kanunlarımız der ki-"

"Kanunlarımız Vincent'in haklarını mı savunacak, anne?" diye sordu. "O pislik Kitana'yı kandırdı, bize karşı kullandı ve onu incitti. Ablamın sonsuza dek onun acısıyla parçalanmasını kabul etmiyorum."

Armin'in bana karşı bu kadar koruyucu olması hem dudaklarımda bir tebessüm oluşturur hem içimde Vincent'i savunma isteği uyandırırken ne kadar değiştiğini fark ettim. Bu kadar keskin çıkışlar yapmak onun tarzı değildi. Demek bu kanlı satranç oyunu en masumumuzu bile değiştirmeyi başarmıştı.

"Şey," diyen Arlo elini söz alan çocuk gibi kaldırdı. "Leo saygın bir adam. Üstelik Vincent'i aldatıp Leo'yla evlenmesini kimsenin yadırgayacağını sanmıyorum."

Annem şaşkına dönmüş gibiydi. "Hepiniz söylediklerinizde ciddi misiniz?" diye sordu. "Bunun adı zina."

"Bu, o pisliğin hak ettiği şey." Yorum Lena'dan geldi. "Kraliçem, normalde Arlo akıllıca yorumlar yapmaz ama o bile bazı şeylerin farkında."

Arlo gözlerini yuvarladı. "Konu bir şekilde bana bağlanıyor, inanamıyorum!"

Arlo'nun yorumuna aldırmayan Lena, "Leo gibi değerli bir sanatçıyla evli olması Kitana'ya itibar kazandırır," dedi. "Lütfen, bu fikri hemen çöpe atmayın."

Irina hepimizin yüzüne tek tek baktıktan sonra bana odaklandı. "Peki," dedi en sonunda. "Eğer mutlu olacaksan öyle olsun. Ancak önce boşanma talebinde bulunduğumuz belgeyi Senteria'ya gönderelim. Her şeyi usulünce halletmeye çalışalım."

"O işi ben hemen halledeceğim," diyen Lena sofradan kalktı ve selam verdikten sonra yemek salonundan ayrıldı.

İstediğim olmuştu işte. Bebeğimi doğuracak, hayatımı ona adayacaktım. Üstelik ona babalık yapacak itibarlı bir adam da bulmuştum.

Ama yüreğime çöken ve her şeyi küle döndüren yangını dindiremiyordum.

Vincent

Kitana'nın mektubu kalbime hançer saplanmış gibi canımı yaktı. Dudaklarım aralandı, yanan gözlerimden birkaç saniye içinde gözyaşları süzüldü. Ellerim titriyor, dünya dönüyordu. Sanırım tansiyonum düşüyordu.

Nefes alış verişlerim hızlanırken mektubu tekrar tekrar okudum. Ne düşünmem gerektiğini şaşırmıştım. Başım korkunç derecede zonkluyordu ve bok gibi hissediyordum.

Seni sevdim, Vincent. Yüreğimi acıtacak, tanrıları kıskandıracak kadar çok sevdim.

İçten kelimeleri vicdanıma çöktü. Onu yalnız, yarı yolda bırakmıştım. Benim için yaptıklarını karanlıkta bırakmış, hatalarına ışık tutmuştum. Düşüncelerim oradan oraya zıplarken başımı öne eğdim ve vicdanımın sesi öfkeyle beni azarlarken onu duymamak için ellerimi kulaklarıma bastırdım.

Saraya bir casus olarak girdiği ve bunu benden sakladığı için öfkelenmem gerekiyordu belki ama Zirakov'a gittiğini okuyunca o kadar korktum ki öfkelenmeye vaktim kalmadı.

Titreyen dizlerimle zar zor doğruldum ve büyük pencereyi açtım. Soğuk hava göğsüme çarparken titredim ama bunun üşümemle ilgisi yoktu. Düşmemek için ellerimi pencerenin önündeki tırabzanlara dayadım. Derin bir nefes alıp ayaz havasını içime çektim ama sakinleşmemin imkânı yoktu.

Eğer ona bir şey yaparsa, o sürtük kraliçe karımın kılına dokunmaya kalkarsa ne pahasına olursa olsun onu yakarak öldürürdüm.

"Vincent."

Tao'nun şüpheci sesini duyunca arkamı döndüm. Üstünde pahalı kumaştan yapılma, siyah bir pijama takımı vardı. Siyah saçları dağılmıştı ve yeşil gözleri şüphecilikle ışıldıyordu. "Ne var?" diye sordum.

Elindeki kâğıdı arkasına götürünce kaşlarımı çattım. "Hiçbir şey," derken birkaç adım geriledi. "Sonra konuşuruz."

"Bekle." Korkum ve öfkem yüzünden aramızdaki mesafeyi hiddet dolu birkaç adımla tamamladım ve elimi uzattım. "Ver şunu."

Hareket etmedi. "Vincent, en iyisi yarın konuşalım."

"Şu siktiğimin kâğıdını ver, Tao!" Gözleri hafifçe aralandı ve benden ilk kez bu kadar sert bir tepki gördüğü için yalpalayarak geri çekildi. En sonunda derin bir nefes aldı ve resmî mühürlerle dolu olan kâğıdı uzattı.

Ellerimin titremesini engellemeye çalışıyordum ama mümkün değildi. Elimdeki evrakta yazan her bir kelime hissettiğim acıyı perçinle-

yerek güçlendirdi. "Kitana benden boşanmak mı istiyor?" dedim elimde tuttuğum evrakta her şeyin açık olmasına rağmen.

Hissettiğim ilk şey rahatlama oldu çünkü böyle bir evrak ancak onun izni ve imzasıyla hazırlanabilirdi. Demek ki hâlâ hayattaydı.

Hissettiğim ikinci şeyse korkunç, herkesi kasıp kavuracak bir öfkeydi.

Dişlerimi öylesine sıktım ki kırılacaklarını sandım. Elimde tuttuğum boşanma kâğıdını tutan elimi yumruk yaptım ve kâğıdı buruşturdum. Sanki yaşadığım her şeyin sorumlusu bu aptal boşanma celbiydi.

Neredeyse koşarcasına koridorda yürümeye başladım. Tao bir yandan peşimden koşuyor, bir yandan sakin olmamı söylüyor, bir yandan nereye gittiğimi soruyordu ama ona cevap verecek durumda değildim. Sesi kulağımın arkasında gitgide boğuklaşırken hizmetliler katına indim.

Kapılardan birini tekmeleyerek açtığımda içerideki üç hizmetçi kız çığlık atarak doğruldu. İçlerinden biri komodinin başında duran küçük heykelciği fırlatmak üzere kaldırmıştı ama kim olduğumuzu görünce hemen selam verdi.

"Diana," dedim hırlarcasına. "Nerede kalıyor?"

Kızlar hiç duraksamadan, "İki yan oda," diye cevapladılar. Hiçbir şey söylemeden odadan çıktığımda Tao hâlâ peşimdeydi. Söyledikleri odanın kapısını tekmeleyerek açtığımda Diana odanın ortasında ayakta duruyordu. Bakışlarında fark edilir bir dehşet vardı. Bedeninin dik durması için çabaladığı belliydi ama dizleri titriyordu.

Nasıl baktığımı bilmiyordum ama genç kadın bayılmak üzereydi. Ona doğru yavaşça birkaç adım attım. "Kitana," diye hırladım. "Ondan haber aldın mı?" Başını iki yana salladı. Yalan söylediği o kadar belliydi ki bağırarak sorumu yineledim: "Ondan haber aldın mı?"

Gözlerini kapatıp derin derin birkaç nefes aldı ama sessizliğini korudu. Kontrolümü tamamen kaybetmiştim. Kime ne olduğu, kimin canının yandığı umurumda değildi. İstediğim tek şey Kitana'ydı. Şu an yanımda olmak *zorundaydı.*

Öne eğilip Diana'nın çenesini kavradım ve başını duvara yasladım. Amaçladığımdan daha sert davranmış olmalıydım ki Diana çığlık atarak suratını buruşturdu. Tao'ysa o sıra kolumu çekiştirmeye çalışıyor, kendime gelmemi söylüyordu.

Mantıklı olmayacaktım. Karım orada ölümle burun burunayken olmazdı.

"Buraya Zirakov'dan geldiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye hırlayınca Diana'nın bakışları değişti. "Şimdi, Diana. Bana bir şey ver yoksa seni öldürürüm."

Diana'nın boğazındaki parmaklarım sertleşirken kadının gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Nefes alamazsam konuşamam," diye mırıldanınca aniden elimi çektim. Elimi boynundan çeker çekmez eğildi ve öksürükler bedenini ele geçirdi. Havaya aç bir şekilde derin derin nefes aldı.

"Konuş," dedim. "Ondan haber alıyor musun?"

Kendini toparlayarak doğruldu. "Ondan haber almadım," derken yalan söylediği o kadar belliydi ki öfkeme yenilip tokadı suratına indirmemek için kendimi zor tuttum. "Ama yanında götürdüğü hizmetçi kızdan şifreli bir mektup aldım."

Titreyen elimdeki boşanma evrakını kaldırdım. "Bu boşanma evrakı," dedim. "Kitana bu karara birkaç günde varamaz. Ne oldu, neden boşanıyor benden?"

Duvara iyice sinip bana korku dolu bir bakış attı. Anlaşılan yine boğazını sıkmamdan veya daha da ileri gitmemden korkuyordu. "Leonardo diye biri var," derken aklımın karışmasıyla kaşlarımı çattım. "Zirakov'da itibarlı bir ressam." Başını öne eğip mümkünmüş gibi duvara iyice yaslandı. "Kitana sizden bir an önce boşanıp onunla evlenecek."

Bedenimdeki tüm hücreler gerilirken, "Ne?" diye sordum. Dişlerimi sıkarken hissettiğim adrenalin yüzünden şakaklarımdan bir damla ter süzüldü. "Onu zorladılar, değil mi?" dedim. "O kahrolası kraliçe-"

"Onu kimse zorlamadı," diyerek sözümü kesti. "O kendi istedi."

Birkaç adım geri çekildim. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Dünya durdu, hayat durdu. Yanında mutluluğu ve huzuru tattığım kadın birkaç günde benden vazgeçmiş olamazdı. Benden nefret ettiğini söyler ama etmezdi. Beni sevmediğini söyler ama severdi. Gitmem için küfreder ama içten içe sarılmamı dilerdi.

Benim Kitana'm ne kadar aptal olursam olayım beni bırakmazdı.

Başımı reddederek iki yana salladım. "Hayır," dedim. Karşımdaki hizmetçi kadınla mı yoksa kendimle mi konuştuğumdan emin değildim. "O beni seviyordu."

"Hâlâ seviyor," dedi Diana. "Ama buna mecbur kaldı."

Nefes alış verişlerim değişti. "Nasıl?" diye sordum. Uzun cümleler kuramayacak kadar aklımı kaybetmiştim.

Konuşmadan önce dudaklarını ıslattı. "Prensim," dedi. "Kitana hamile."

Yüzümdeki her bir kas gerildi. Kalbim daha önce hissetmediğim bir duygu yüzünden hızla çarpıyordu. Diana tepkimi ölçmek için bir süre durdu, beni izledi. "Amelia, yani onunla giden hizmetli, size durumu anlatmasını söylemiş ama sizin bebeğin babası olmadığınızı iddia edebilme ihtimalinizden korkmuş."

Gözlerim doldu. Kitana ona inanmayacağımı düşünmüş ve çareyi istemediği bir evlilik yapmakta bulmuştu. "Ona inanırdım," diye mırıldandım. "Ona inanırdım..."

Diana, "Prenses düşük yapmak istemiş ama yapamamış," diye anlatmayı sürdürdü. "O ressam da Kitana'yla evlenmeyi ve bebeğinin babası olmayı kabul etmiş."

Üstümdeki şoku atlatıp Diana'ya döndüm. "Yani benim bebeğim sanki babasızmış gibi bir başkasının nüfusuna kaydedilecek, öyle mi?" Sesim ettiğim her bir kelimeyle daha da yükselince Diana akıllılık edip sessiz kaldı.

Tao, "Siktir," diye bir yorumda bulundu. "Ortalık fena hâlde karışacak."

Daha fazla bir şey söylemeden odadan çıktım. Tao peşimden koşuştururken, "Vincent," dedi. "Ne yapacaksın?"

"Elçi grubuna haber ver," dedim emredici ses tonumla. "Yazacağım mektubu bir an önce Zirakov'a götürecekler. Kitana'yı geri isteyeceğim."

"İkimiz de biliyoruz ki Irina onu sana göndermez," dedi Tao.

Aniden durdum ve hissettiğim hiddeti gizlemeden ona döndüm. "O zaman tarih gelmiş geçmiş en büyük savaşa tanıklık eder, Tao," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Eğer Kitana'yı yollamazlarsa oraya gider, karımı kendi ellerimle o saraydan çıkarırım. Eğer Kitana'yı ve bebeğimi benden esirgemeye kalkarlarsa Zirakov'u ateşe veririm!"

BÖLÜM ALTI

KARAR

Marcin Przybyłowicz, Percival Schuttenbach
- Back On The Path

Zirakov'daki onuncu günümde güneş daha doğmamışken Lena neredeyse tekmeleyerek kapımı açınca huzur dolu uykumdan titreyerek uyandım. Uyku henüz bedenimi tam anlamıyla terk etmediği için afallamış gözlerle etrafı inceledim ve rüya görüp görmediğimi anlamaya çalıştım.

Ben yeni doğmuş bir bebeği andıran keşfedici gözlerle sanki ilk kez görmüşüm gibi etrafı incelerken Lena kapıyı kapattı. Koyu kahve saçları o kadar dağınıktı ki kuş yuvasını andırıyordu. Üstünde tenini göz alıcı gösteren kırmızı, saten bir gecelik ve sabahlığı vardı. Mavi gözlerinde alışık olmadığım korku ışıltıları kendini belli ediyordu. Hızlı adımlarla yanıma geldi ve yorganı üstümden çekip attı. "Çabuk kalk."

Bir elimle gözlerimi ovuşturdum. "Neler oluyor, Lena?"

"Vincent."

Tek bir kelime üstümdeki uyku mahmurluğunu silip attı. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu, hissettiğim endişe yüzünden kalbimin bir an için atmayı bıraktığını hissettim. Sormaya cesaret edemesem de kelimeler iznime danışmadan dudaklarımdan döküldü: "Bir şey mi oldu ona?"

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Vincent iyi. Zirakov'a bir paket göndermiş," diye anlatmaya başlayınca kısmen rahatladım. "Pakette gönderdiğimiz boşanma celbinin parçaları ve seni geri istediğine dair mühürlü bir evrak var."

Yavaşça doğrulurken dudaklarım aralandı. Karnımdaki ölü kelebekler canlandı ve var güçleriyle kanat çırpmaya başladı. Yüreğim en-

gelleyemediğim bir ateşle ısındı. Gözlerim yanıyordu ve uzun zamandan beri ilk kez nedeni mutluluktu.

Dudaklarım çarpık bir gülümsemeyle taçlanınca Lena omuzlarını düşürdü. Gergin yüz hatları gevşedi ve sinirleri bozulmuş bir şekilde sırıttı. "Aptal," diye mırıldandı. "Bu durumda bile küçük kızlar gibi aşkla bakıyorsun."

Sanki işlediğim bir suçtan yakalanmışım gibi mahcubiyetle bakışlarımı kaçırdım. İnanmayacağını bilmeme rağmen, "Ne aşkı?" diye karşı çıktım. "Ben artık onu geçmişte bıraktım. Odaklandığım tek şey bebeğim."

Derin bir nefes aldı. "Söylediklerinin doğru olmasını isterdim," diye mırıldandı. "Çünkü bu saatten sonra seni Senteria'ya göndereceklerini sanmıyorum." Bir elini alnına götürüp odada turlamaya başladı. Üstündeki panik dalgası bulaşıcıydı.

"Sakin ol," dedim işe yaramayacağını bilmeme rağmen.

Aniden bana dönüp, "Sakin mi olayım?" dedi. "Armin'le babam şu an taht odasında tartışıyor. Konu senin gidip gitmeyeceğin ama ben gönderilmeyeceğinden eminim. Çünkü konu artık sen değilsin, konu artık Zirakov'un itibarı." Nefes nefese oradan oraya giderken konuşmayı sürdürdü: "Seni göndermeyeceğimizi söylediğimizde Vincent ne yapacak sanıyorsun? Sükûnet içinde yokluğunu kabul mü edecek?" Boş bakışlar atmayı sürdürünce, "Savaş geliyor, Kitana," diye beni aydınlatmaya çalıştı. "Hem de büyük bir savaş."

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissederken doğruldum ve beyaz geceliğimle uyumlu beyaz sabahlığı üstüme geçirdim. Topuklu terliklerimi giydikten sonra, "Nereye?" diye sordu Lena.

"Armin'le konuşacağım. Savaştan kaçınıp bir yol arayacağız."

"Savaşı engelleyecek tek şey," dedi tam kapının önündeyken. "Senin Senteria'ya teslim edilmen."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım ve dışarı çıktım. Lena peşimden gelirken küçük adımlarıyla koşarak gelen Amelia'yla karşılaştık. Beceriksizce selam verdikten sonra, "Efendim," dedi. "Size bir şey söylemem gerekiyor." Lena'ya kaçamak bir bakış attıktan sonra gözlerini geceliğinin eteğiyle oynayan ellerine indirdi. "Bağışlayın ama sadece size söylesem olmaz mı?"

Lena derin bir nefes aldı ve bulunduğumuz yere sesleri boğuk bir şekilde uzanan tartışmaların olduğu taht odasına ilerledi. O gidince Amelia kızardı ve gözlerindeki heyecan katlanarak arttı.

"Neler oluyor, Amelia?" diye sorarak genç hizmetkârı cesaretlendirmeye çalıştım. Bu hâli beni rahatsız etmişti.

"Ben bir şey yaptım ama kızmayın," dedi. "Diana'ya mektup yolladım. Burada olanları şifreli bir şekilde anlattım. Gerçekten kötü niyetim yoktu, bizi merak etmemesini istemiştim sadece ama sanırım mektuptan Prens Vincent'in haberi olmuş. Belki de yaklaşan savaşın tek sorumlusu benim." Nemlenen gözlerle suratıma baktı ama ben herhangi bir tepki veremeyecek kadar şoka uğramıştım. "Bağışlayın beni."

Midemde sevinçle uçuşan kelebekler bir bir can verirken kendimi daha önce hiç olmadığı kadar değersiz hissettim. Demek beni istemesinin nedeni bana olan sevgisi ve özlemi değildi. Vârisinin karnımda büyüdüğünü öğrenmişti.

Dünya bulanıklaşırken bir elimi karnıma götürdüm. Kalbimin parçalandığını, keskin parçaların ruhuma battığını hissediyordum. Boğazımdaki yumruyu geçirmek için sertçe yutkundum ama başarısız oldum.

Hayal kırıklığını hiç bu kadar net bir şekilde hissetmemiştim.

Karşımda titreyen kızın omzuna hafifçe vurdum. "Sorun değil, Amelia. Kötü bir niyetin olmadığını biliyorum ama bir daha böyle bir şey yapmadan önce bana danış. Mektubu nasıl gönderdin?"

Konuşmadan önce dudaklarını kemirdi. "Prens Arlo."

Arlo'dan yardım istemesi benden bir şeyler saklamasından daha çok öfkelenmeme neden oldu. Kendimi tutamayarak, "Aptal mısın?" diye sordum. "Arlo karşılıksız hiçbir şey yapmaz. Seni taciz etmemiştir umarım."

Başını iki yana salladı. "Hayır, prenses." Ardından düşündü ve dürüst olması gerektiğine karar verdi. "Yani birkaç sözcüğü fazla samimiydi ama benden bir şey istemedi. Sanırım o iyi biri."

Başımı iki yana salladım. Görünen o ki Arlo bir başka kadını daha etkisi altına almıştı. "Amelia," dedim. "Arlo'yu tanırım. Sana söylediği güzel sözleri birçok kadına sarf eder. Üstelik o kadar inandırıcı yalan söyler ki gerçekten hayatının tek aşkı olduğuna seni ikna eder."

Yanakları kızardı ve "Öyle bir şey yok," diye karşı çıktı. İnanmak içimden gelmiyordu ama doğru söylediğini ummak dışında seçeneğim yoktu.

"Arlo'nun yanında dolaşmayacaksın," dedim sert bir ses tonuyla. Amelia ölümü göze alıp benimle Zirakov'a gelerek sadakatini ispatlamıştı ve ona güvenim tamdı ama yakınımda Arlo'ya haber uçurma riski olan âşık bir hizmetli, şu an ihtiyacım olan son şeydi. Üstelik Amelia gibi değer verdiğim birinin kalbinin kırılmasını istemiyordum. Bunun için ikisinin arasına taş koymam gerekiyorsa hiç çekinmeden yapacaktım.

Amelia başını hafifçe salladı ama hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Daha fazla bir şey söylemeyip yanından geçtim ve merdivenlere ilerledim. Taht odasından yükselen boğuk sesler kelimelere dönüştüğünde kalbimin atışı hızlandı.

Kahverengi, oymalı kapının önünde durdum ve babam Leroy'un bağırışlarını dinledim: "Ülkemin geleceğini hain bir kadın yüzünden riske atmayacağım!"

Kalbim maksimum hızıyla çarparken dudaklarım titredi. Kendime her ne kadar güçlü olduğumu söylesem de incindiğimi reddedemezdim. Arlo'nun sesini duyduğumda toparlanıp dinlemeye devam ettim: "*O kadın* sıradan biri değil." Beni savunduğunu duyunca kaşlarım hayretle çatıldı. "O kadının bir adı var, Kitana. Hani senin kollarında büyüyen, sana *baba* diyen kız."

Leroy'u görmesem de Arlo'nun söylediklerinden zerre etkilenmediğini biliyor, soğuk bakışlarını tenimde hissediyordum. "O kız benim hiçbir şeyim değil."

Ağlamamı bastırmak için dudaklarımı kemirdim ama yanaklarımdan süzülmek üzere gözlerimden firar eden gözyaşını engelleyemedim. "Bu kadar acımasız olma." Bu sefer konuşan kişi Lena'ydı. "Yaşananların hiçbiri onun seçimi değildi. Yapmak zorunda olduğu şeyi yaptı sadece."

Leroy'un sesi o kadar yüksek çıktı ki bir an kapının titreşeceğini sandım: "Senterialı piç onu göndermezsek savaş çıkaracağıyla ilgili alenen tehdit ediyor bizi. Kitana yüzünden hiçbir askerimin ölmesine izin vermeyeceğim."

"Onu gönderirsen Vincent'in neler yapacağını bilmiyoruz," diye karşı çıktı Arlo. "Adamı sadece savaş meydanlarında gördüğümüz ka-

dar tanıyoruz. Karısının düşman ülkeye kaçmasını gururu kabul etmezse, Kitana'yı cezalandırmaya kalkarsa ne olacak?"

"Kocası olarak ona istediğini yapabilir."

Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Neredeyse yine düşüp bayılacak gibiydim ama duvara tutunup kendime gelmeye çalıştım. "Kitana'yı hiçbir yere yollayamayız," dedi annem. İlk kez konuşuyordu. "Bu itibarımızı zedeler."

Neredeyse kusmak üzereydim. Lena, *olay sadece senden ibaret değil,* derken sözleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkmıştı ama annemin dudaklarından aynı şeyleri duymak canımı yaktı. Ben bu kadar basit miydim onların gözünde? Beni düşündükleri için değil, gururları söz konusu olduğu için mi sahip çıkıyorlardı bana?

Salondaki tartışmalar yükselirken Armin'in sesiyle herkes sessizliğe gömüldü: "Kitana hiçbir yere gitmiyor." Birkaç derin nefes aldım ve konuşmasına devam ederken sessizce onu dinledim. "Vincent denen celladın Kitana'ya ne yapacağını bilmiyoruz. Kitana'yı kendi ellerimle ölüme göndermeyeceğim."

"Ama-"

Leroy konuşmaya başlamıştı ki Armin'in katı sesi duyuldu: "Aması yok, baba. Kitana burada kalacak."

Duyduklarım bana yetmişti. Islanan yanaklarımı silip derin bir nefes aldım ve taht odasının kapılarını iterek gürültüyle açılmasına neden oldum. İçeri girmemle salonun ortasında ayakta durmuş hanedan üyelerinin bakışları bana sabitlendi.

Derin bir nefes alıp Armin'e baktım. "Vincent bana zarar vermez, Armin," dedim. "Leroy haklı. Benim için kimsenin ölmesine gerek yok."

Armin başını iki yana salladı. "Bundan asla emin olamayız, Kitana," dedi. "Anlıyorum, ona âşıksın, kötü ihtimalleri aklında hemen eleyiveriyorsun ve ona dönmek istiyorsun ama-"

"Ona dönmek istemiyorum," diye sözünü kestim. Kurduğum cümle şaşkınlıkla kaşlarının çatılmasına neden oldu. "Doğru duydun," dedim. "Onu artık istemiyorum ama eğer yapmam gereken şey Senteria'ya dönmekse yapacağım."

Arlo çekinerek, "Kitana," diye soludu. "Sana kötü bir şey yapmayacağından emin olamayız."

Gözlerimi kapattım. Vincent artık öğrendiyse saklamamın anlamı neydi ki? "Olabiliriz çünkü buraya benim için gelmiyor."

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordu Leroy. Beni muhatap alıp doğrudan suratıma bakarak konuşması şaşırtıcıydı.

Başımı dik tuttum. "Hamileyim."

Taht odasında korkutucu bir sessizlik oldu. Ardından Leroy neredeyse ağzından köpükler saçarak üzerime saldırdı ve suratıma sert bir tokat attı. Ortama anında kuvvetli bir kaos havası hâkim olmuştu. Arlo ve Armin babamı iterek benden uzaklaştırırken Lena'nın bedenime sarılan kollarını hissettim.

"Aptal," diye fısıldadı. "Niye söyledin?"

Dudağımın kenarından ağzıma sızan kanın tadını hissedince doğruldum. Babam o sırada küfürler yağdırıyor, beni öldüreceğini söylüyordu. Titriyordum ama bunun sebebi korku değil, öfkeydi. Artık gemileri yakmıştım ve bu lanet his dehşet derecede özgür hissetmeme neden oldu.

"Ne bekliyordun?" diye bağırınca babamın küfürleri boğazına dizildi. "O benim kocamdı. Hamile kalmamdan daha doğal ne var?"

Babam üstüme atılmak için daha da kuvvetli saldırınca Arlo var gücüyle yaşlı adamı itti ve "Kendine gel artık!" diye bağırdı.

Fakat Leroy durmuyordu. "Pis sürtük," diye hırladı. "Bir de övünülecek bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Kelimeler dudaklarımdan izinsizce firar ediyordu. "Senin kızın olmaktansa Vincent'in karısı olmak daha gurur verici."

"Öldüreceğim seni!"

Armin babamı öyle sert itti ki yaşlı adam yalpalayarak birkaç adım geriledi, en sonunda yere düştü. Şok içinde küçük oğluna bakakaldı. Armin'in sırtı bana dönüktü. Bu yüzden nasıl baktığını göremiyordum ama Leroy'un yüzünde öyle bir ifade vardı ki Armin'in gözlerinde ondan beklenmeyen bir saldırganlık olduğunu seziyordum.

"Yeter!" derken ses tonu hiç olmadığı kadar sertti. "Eğer bunu bir daha yaparsan-" İşaret parmağıyla olduğum yeri gösterdi ama bakışlarını Leroy'dan ayırmadı. "Bir daha Kitana'ya vurmaya kalkarsan bunun bedelini çok ağır ödersin."

Leroy öfkeyle, "Sen kim oluyorsun da beni tehdit ediyorsun?" diye sordu.

"Kendine gel, Leroy!" diye bağırdı Armin. "Karşında çocuğun değil; Zirakov'un vârisi, gelecekteki kralı duruyor. Sen de biliyorsun ki Kraliçe Irina'dan sonra devlette en yetkili kişi benim. Bana saygıda kusur etmeyeceksin."

Armin'in tehlikeli sözleri taht odasında yankılanırken bakışlarımı anneme çevirdim. Soğukkanlılığıyla tanıdığım kadın donup kalmıştı. Bir bana bir Leroy'a bakarken titriyordu.

Babam, Armin'in sözlerine cevap vermedi. Ayağa kalktı ve sert adımları yeri döverken taht odasından çıktı. Onun gidişi ortamdaki tansiyonu düşürmüş müydü yoksa yükseltmiş miydi, emin değildim.

Armin bana baktı. Gözlerinde aşina olduğum küçük kardeşimin değil, büyümek zorunda kalmış olgun bir adamın bakışları vardı. "Savaşı, babamı ve geri kalan her şeyi siktir et," dedi açıklıkla. "Ne istiyorsun?"

Gözlerim dolu dolu oldu. Dürüst olmak gerekirse bunun cevabı karışıktı.

Vincent'in beni istediğini duyunca öldüğünü sandığım duygular yeniden hayat bulmuştu. Yaşama sebebime kavuşmuş gibi hissetmiş, beni bu lanet saraydan çekip almasını dilemeye başlamıştım. Uzun yıllar evim olan bu koca saraya artık yabancı olduğumu hissediyordum. Asıl evim Vincent'in kalbi olmuştu ve ben evimi çok özlemiştim.

Fakat o bizim için değil, bebeği için dönmemi istiyordu. Aklıma bana nefretle sarf ettiği sözleri, bakışlarındaki ürkütücü mesafe geldi.

Sen iğrenç birisin.

Beni kandırmak için akıttığın gözyaşları midemi bulandırıyor.

Senin yüzünü görmek bile kendime ettiğim bir hakaret.

Sadece hamileliğim yüzünden beni geri istediğini öğrenmemle birlikte Vincent'le yaşadığımız tüm güzel anılar silinmiş, geriye suratıma iğrenerek bakarak sarf ettiği sözler kalmıştı. Gözlerim nemlenirken, "Onunla gitmek istemiyorum," dedim. "Ama eğer gitmem gerekiyorsa giderim, Armin. Daha fazla kan dökülmesin artık, yoruldum."

Armin derin bir nefes aldı ve muhafızlara seslendi. İçeri giren adama, "Elçilere haber gönderin," dedi. "Prens Vincent'e teklifini reddet-

tiğimizi söyleyin." Ardından elinde tuttuğu, muhtemelen Vincent'in gönderdiği evrakı alıp muhafıza doğru fırlattı. "Şunu da parçalayıp yollayacağımız paketin içine sıkıştırın."

BÖLÜM YEDİ

BALO GECESİ

ADAM SKORUPA - PEACEFUL MOMENTS

Zirakov'daki yirminci günüme şiddetli bir mide bulantısıyla başlamak pek de iyi gelmemişti.

Yüzümü buruşturarak doğrulmamla boğazımdan yükselen acı sıvıyı hissetmem bir oldu. Hızla yatağın kenarına eğilip öğürmeye başladım fakat midem boş olduğu için bir miktar sıvıdan başka bir şey çıkaramadım.

Ekşiyen midem yüzünden suratımı buruşturarak tekrardan yastıkların arasına gömüldüm. Bir elim zonklayan başıma giderken derin düşüncelere dalmamaya, geçen hafta yaşanan yoğun tartışmaları zihnimde canlandırmamaya çalıştım ama çok zordu. Hamile olduğumu söyleyerek hata ettiğimi, bebeğime bir zarar vermeye kalkacaklarını düşünmeye başlamıştım ve bu düşünce kanımdaki adrenalini artırıyor, içime daha önce benzerini hissetmediğim bir korkunun yayılmasına neden oluyordu.

Savunmacı bir ifadeyle elimi karnıma götürdüm. Varlığını henüz hissedemediğim bu canlıya bir şey olacağı düşüncesi âdeta ruhumu ateşe verdi.

Kapı çalındı ve içeri kocaman tepsi tutan bir hizmetli girdi. Koyu tenli ve çelimsiz bir kızdı. Siyah, gür saçlarını örerek sol omzundan sarkıtmıştı. Gözlerim taşıdığı tepsiyi inceledi. Tepsinin üstündeki yiyecekleri görmek mide bulantımı geçirmemişti ama açlıkla guruldayan karnımı görmezden gelemezdim.

Zavallı kız tepsiyi masaya koyduktan sonra yatağın yanındaki çirkin eserimi temizlemeye girişti. İşi bittiğinde doğruldu. "Efendim," dedi. "Bugün terzi ve kuaförler gelecek."

Kaşlarımı çattım. "Neden?" diye sordum. Hemen ardından hafızamdaki parçalar yerine oturdu ve istemeden hoşnut olmadığımı belli eden bir tavır takındım. Bu akşam sadece sınırlı sayıda özel isimlerin olacağı bir davet veriliyordu. Davette Leo'yla nişanımız duyurulacaktı. Güzel olmalı ve gerçekliğinden kimsenin şüphe etmeyeceği mutluluk maskemi takmalıydım.

Başımı anladığımı göstererek salladım ve hizmetli beni yalnız bırakırken tepsiye odaklandım. İlk başta iştahsızdım ve pek yemek yiyesim yoktu ama ağzıma attığım ilk lokmayla birlikte çok güçlü bir açlık hissettim. Daha şimdiden iki ya da üç kilo almıştım. Bu şekilde yemeye devam edersem hamileliğimin sonunda kapılardan geçemeyecektim ama yemeyi de kesemedim. Anlaşılan bu bebek vücudumun tüm dengesiyle oynamıştı.

Sonunda tıka basa doyduğumda koltuğa yaslanıp derin bir nefes aldım. "Tamam," dedim kendime her gün yaptığım gibi. "Yarın daha az yiyeceksin."

Birkaç saat kendimi dinledikten ve kitap okuduktan sonra hizmetlilerin gelmesine az bir süre kala kendimi banyoya, sıcak suyun altına attım. Vücudumu ve saçlarımı özenle temizledikten sonra dişlerimi fırçaladım. İşimi bitirip banyodan çıkmamla Amelia'nın üç kızla birlikte odama girmesi bir oldu. Beni görünce beceriksizce selam verdiler.

"Prenses," diye açıklamaya girişti Amelia. "Terzi ve kuaförler geldi."

İki kız önce vücudumu ve yüzümü farklı kremlerle kremledi. Cildim bebek teni gibi yumuşacık olurken saçımı sıcak demirlerle kuruttular ve bukleler hâline getirdiler. Yüzüme doğal görünen ama tüm kusurları kapatan bir makyaj yaptıktan sonra sıra elbiseyi giymeye geldi.

Gökyüzü mavisi elbisemi taşıyan kıza yaklaştım ve elbiseyi vermesi için elimi uzattım. Kız niyetimi yanlış anlamış olacak ki telaş ve büyük bir heyecanla elimi sıkarken eğildi. "Sizinle tanışmak ve sizin için elbise dikmek büyük bir onurdu." Elimi hararetle aşağı yukarı hareket ettirirken gözlerimi kırpıştırdım ve şaşkınlıktan tek kelime bile edemedim.

Yanındaki kız heyecandan kendini kaybeden arkadaşına dirseğini geçirdi. "Elbiseyi uzatsana, şapşal."

Kızcağızın yanakları nar gibi kıpkırmızı olurken utangaç bir tavırla elbiseyi uzattı. Kızı daha fazla heyecanlandırmamak için gülümsememi

bastırarak elbiseyi aldım, kollarından tutup kaldırdım, kısaca inceledikten sonra giydim.

İşim bittiğinde boy aynasına baktım ve günlerdir yorgunluktan bitap düşmüş kadını tanımakta zorlandım.

Açık mavi kumaşın üstünde o kadar çok tül vardı ki elbise eteğinin sadece tülden yapıldığı izlenimini veriyordu. Belden üst kısmının vücuduma yapışık olması son zamanlarda aldığım kiloları gizleyerek olduğumdan daha zayıf görünmemi sağlıyordu. Askısız elbisenin göğüs kısmındaki tül omuzlarıma uzanıyor, pazılarıma sarkıyordu. Nefes kesiciydim ama güzelliğime odaklanamıyor, kendimi farklı biriymişim gibi hissediyordum. Peri masalından fırlamış tatlı ve masum prenses gibi görünsem de öyle olmadığımı biliyordum.

Bu nahoş duyguların beni içine çekip yutmasına karşı koymaya çalışarak derin bir nefes aldım ve pencereden dışarı baktım. Güneş çoktan batmış; karanlık, şehrin egemenliğini güneşten devralmıştı.

Kapı birkaç kez tıklatılınca gökyüzünü izlemeyi bırakıp gelenin kim olduğuna baktım. Leonardo tüm heybetiyle kapının önünde dikilmiş, gülümsüyordu. Açık kahverengi saçları özenle taranmış ve şekle sokulmuştu. Ela gözlerinde arkadaş canlısı bir parıltı vardı. Kan portakalı rengindeki tuniği siyah birkaç işlemeyle süslenmişti.

"Çok güzel görünüyorsun, Kitana." İltifat almak yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Ellerimi utangaç bir kız çocuğu gibi eteğime götürmek üzereydim ki son anda kendimi durdurdum.

İltifatına karşılık vermememin kabalık olduğunu fark edince, "Sen de çok yakışıklı olmuşsun," dedim. Yüzünde bilmiş bir gülümseme peyda olunca gözlerimi kıstım. "Cümlemi *'Her zamankinden daha az çirkinsin,'* diye değiştirmek için çok mu geç kaldım?"

Dudaklarını büzdü. "Maalesef."

Kolunu girmem için uzatınca kolumu onunkine doladım. Birlikte koridoru ilerlerken, "Biraz rahatsız olduğunu duydum," dedi. "İyi misin?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Görünen o ki haberci kuşların iyi çalışıyor, Leo." Gülümsedi ama bakışlarındaki endişeli ifade silinmedi. Sessizliğini korumasından cevap beklediği kanısına ulaşarak, "Teşekkür ederim," dedim. "Biraz midem bulanıyordu ama şimdi iyiyim."

Başını duyduklarından memnun bir şekilde salladı. Aramızdaki küçük dostluk anından fırsat bularak, "Söylesene, Leo," dedim. "Lena'yı ne kadar süredir tanıyorsun?"

Gözlerinden düşünceli bir ifade gelip geçerken birkaç saniye bekledi. "Sen gittikten birkaç gün sonra saraydan ilk siparişimi aldım. Lena fazla mükemmeliyetçi olduğu için istediği tabloları bizzat bana söylemeyi tercih etti ve böylece tanışmış olduk. Neden sordun?"

Aralarındaki ilişkinin boyutunu merak etmiştim ama bunu Leo'ya söyleyemezdim. Eğer Lena'nın duygularından habersizse, ona sadece dostane bir yaklaşım sergiliyorsa haddim olmayan şeylere burnumu sokmuş olurdum. Bu yüzden, "Hiç," diye yalan söyledim. "Sadece merak ettim."

Sessizlikle geçen birkaç adımın sonunda dayanamayıp, "Peki, sevgilin yok mu?" diye sordum.

Dudaklarından neşeli bir kahkaha döküldü. "Tanrılar adına, Kitana," derken gözleri hayretle aralanmıştı. "Ne bu sorgu sual?"

"Sadece seni tanımaya çalışıyorum," dedim. "Eğer bir sevgilin varsa-"

"Bir sevgilim olsaydı onu yarı yolda bırakmazdım," diye lafımı böldü. "Her kim isterse istesin."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Anlaşılan Lena'nın duygularından habersizdi ya da şu an bilmezden geliyordu.

Leo'nun, "Peki, sen?" diye soran sesini duyduğumda bakışlarımı ona çevirdim.

"Ben ne?"

"Başka bir adama âşıkken benimle evli olmak zor olmayacak mı?"

Sertçe yutkunurken bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama Leo'nun gözlerinde insanın hareketlerini engelleyen bir yoğunluk vardı. Bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırıp, "Olacak," diyerek gerçeği söyledim.

"Üstelik onun seni istediğini biliyorsun," dedi. "Yani şu an onu reddetmiş oluyorsun. Bundan yıllar sonra birlikte yaşamak için bir şansınız olduğunu ve onu elinle ittiğini düşünmeyecek misin?"

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Öncelikle doğru dürüst dinlemeden, verdiği tüm sözleri hiçe sayarak beni yanından gönderen oydu. Dolayısıyla onu elimle itmiş ya da reddetmiş olmuyorum, terk edilen

taraf oluyorum. İlk söylediğine gelecek olursak-" derin bir nefes aldım ve kalbimdeki sızıyı görmezden gelmeye çalıştım. "O beni değil, bebeğini istiyor." Gözlerini kısınca, "Nasılını sorma," dedim. "Ben haber göndermedim ama bir şekilde durumu öğrendi. Sadece gurur yapıyor, hepsi bu."

Gözlerinden düşünceli bir ifade gelip geçti. "Yorum yapmak bana düşmez ama böyle olduğuna canıgönülden inanıyor musun?"

"Evet."

Tek kaşını kaldırdı. "Bana öyle gelmiyor."

"Leo," derken sesimdeki mesafeyi engelleyemedim. "Sen kimin tarafındasın? Bu evlilik senin de işine gelecek, neden kurcalıyorsun?"

"Ben sadece yanlış bir karar vermediğinden emin olmanı istiyorum," dedi. "Benden çok küçüksün, dolayısıyla hayata benim baktığım pencereden bakacak kadar insanlar hakkında bilgi sahibi değilsin."

İşaret parmağımı çeneme götürüp, "Hm," diye bir ses çıkardım. "Söylesene Leo, bilmediğim ne varmış?"

"İnsanlar bazen öfkeyle hissetmedikleri şeyleri söyler," dedi düşünmeden. "Bencilce davranırlar, hata yaparlar ve günün sonunda yaptıkları hataları anlayıp pişman olurlar. Belki Vincent sandığın gibi sadece bebeğinin peşinden koşmuyordur. Belki de hata yaptığını görmüştür."

Huzursuzca kıpırdandım ve bakışlarımı çevirdim. Zihnim birbirinden karanlık anılara dalarken, "Söylediklerine inanmayı isterdim," dedim dürüstlükle. "Ama-"

Sözler boğazımda tıkılı kalınca konuşmaya teşvik olmam için, "Ama," dedi.

"Bana bakışını, nefretini gördüm," deyiverdim bir çırpıda. "Benden iğrendiğini söylerken gözlerinde düşmanca bir parıltı vardı. Yüzüme bakıp beni artık sevmediğini söyledi. Hem de hiç duraksamadan."

"İnsanlarla ilgili bildiğim bir başka şey daha var," derken gözleri koyulaşmıştı sanki. "Sevdiklerimize kırgın olduğumuzda onları en kötü hâlleriyle hatırlarız ve zihnimizi iyiliklere, yaşadığımız güzel anlara kapatırız."

"Senden sekiz yaş küçüğüm, henüz yirmi bir yaşımdayım ama ben de bir şey biliyorum," dedim. "Aşk ne kadar yüce bir duygu olursa

olsun, hayatımızdan çıkarken geriye sadece hayal kırıklığı bırakır." Parmaklarımı havada sürtüp küçük bir ses çıkardım. "Ve bir bakmışsın tüm güzel duygular karanlığa gömülmüş."

Kapısı kapalı olan davet salonunun önüne geldiğimizde derin bir nefes aldı. Aniden durunca ben de ona bakarak karşısına dikilmek zorunda kaldım. "Vincent'e dönmeni istemiyorum, Kitana," derken gözlerinde samimiyet vardı. Gözlerini benimkilerden ayırdı ve karnıma sabitledi. Aramızdaki mesafeyi azaltarak bir elini karnımın üstüne koyunca titreyerek geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. "Büyümekte olan bu küçük yaratığın babası olmasam da şimdiden bana aitmiş, benim çocuğummuş gibi hissediyorum. Uzun zamandan beri hissetmediğim bir heyecanla güne başlıyorum ve o Senterialı prens bozuntusunun bunu elimden almasını istemiyorum." Bakışlarını tekrar gözlerime sabitledi. "Ama bencil biri de değilim ben. Bu bebeğin gerçek babasının o olduğunu biliyorum. Zaman zaman reddetmeye çalışsan da ona olan hislerini görüyorum ve pişman olmanı istemiyorum."

Eğer düşünseydim tereddüt ederdim. Düşünseydim, Vincent'i ne kadar sevdiğimi kendime hatırlatırdım. Düşünseydim sadece bebeği değil, beni de istediğine dair bir umut yeşerirdi ruhumda. O yüzden çenemi dik tutmaya çalıştım ve, "Pişman olmayacağım, Leo," dedim. "Sen iyi bir eş ve dost olacaksın. Ayrıca bebeğim için kusursuz bir babasın."

Vincent'le ilgili söylediklerinde samimi olduğunu bilsem de duyduklarından hoşnut görünüyordu. Dudağını yukarı kaldırdı, gözlerini kırpıştırdı. "Teşekkür ederim," dedi minnetle. "İyi bir şekilde tanışmadığımızı biliyorum ama senin ve bebeğimiz için her şeyi yapacağım."

Bebeğimi sahiplenişi ensemdeki tüyleri diken diken etti. Kollarını bedenime dolayınca ilk başta irkildim ama bunun dostça bir sarılma olduğunu, kötü niyet barındırmadığını hissedince başımı göğsüne yasladım. Vincent dışında herhangi bir erkeğe sarılmanın yabancı hissettirmesini bekledim ama o duygu hiç gelmedi. Sanırım Leo'yu yavaş yavaş benimsemeye başlamıştım.

Sanki önceden anlaşmışız gibi aynı anda geri çekilip birbirimize gülümsedik. Az önceki duygusal konuşma hiç olmamış gibi davranıyorduk ama ikimizin de bu konuşmayı aklından çıkaracağını sanmıyordum.

Leo benimle yürürken merdivenlerden yükselen topuk seslerini işittim. İkimiz de aynı anda başımızı kaldırdık ve Lena'yla göz göze geldik. Siyah, eteği düz bir şekilde yere inen çarpıcı bir elbise giymişti. Boynundaki zarif kolye gerdanını süslüyordu. Koyu kahverengi saçlarını ensesinden dağınık bir topuz yapmış, öndeki birkaç tutamın yüzüne düşmesine izin vermişti. Gözüne çektiği siyah sürme, mavi gözlerini ortaya çıkarmıştı.

Bizi görünce afalladı fakat üstündeki şaşkınlığı hemen attı ve sırıtarak yanımıza geldi. Gülümsemesi gözlerine yansımıyordu ve onun bu hâli kalbimi parçalıyordu. "Tam vaktinde geldiniz," dedi. "Misafirlerin hepsi toplandı."

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Leo. Dik duruşunu bozmamaya çalışıyordu ama ne kadar heyecanlı olduğunu sıktığı elimden anlayabiliyordum. "Hepsiyle görüşmeye mi gideceğiz?"

Lena'nın dudaklarında abartılı bir sırıtış belirdi, gözlerini kocaman araladı. "Saçmalama," dedi. "Sen artık bir Zirakov damadısın. Onlar senin ayağına gelecek, seninle iyi ilişkiler kurmak için yalvaracak." Bakışları bir an için buluşan ellerimize kaydı ama hemen kafasını çevirdi.

Onun kaçamak bakışlarını fark etmeyen Leo, "Peki, program nasıl işleyecek?" diye sordu. Avuç içini alnına yapıştırdı. "Tanrılar adına," dedi. "Bunları daha önce sormadığıma inanamıyorum."

Lena anlayışlı bir anne gibi gülümsedi. "Bir süre misafirlerle sohbet edersiniz. Ardından yemek esnasında nişanınız duyurulur, daha sonra kral ve kraliçe açılış dansını yapar. Siz de birkaç dakika sonra onlara katılarak dans edersiniz. Günün sonunda çıkarken yanınıza uğrayacak misafirlere tatlı bir veda edersiniz, işte bu kadar."

"Gülümse ve dans et," dedim Leo'ya. "Yeterli olacaktır." Dişlerini abartılı bir şekilde sergileyince yüzümü buruşturmadan edemedim. "Şey, tekrar düşündüm de sadece dans etsen de olur." Lena'yla kıkırdamalarımıza engel olamayınca Leo küsen çocuk gibi, "Ha ha," dedi. "Çok komik."

Kapılar açıldı ve daha fazla konuşma fırsatı bulamadan davetlilerin arasına daldık. Girişimizle birlikte derin bir sessizlik oluştu. Herkes yüzlerini kaplayan koca sırıtmalarıyla bize baksa da kimin samimi olup olmadığını anlıyordum.

Önce masaya oturduk ve yanımıza gelen misafirlere tatlılıkla gülümsedik. Annem ve babam da yanımıza gelenleri lüzumsuz bir samimiyetle karşılıyor, her şeyden memnun olup olmadıklarını soruyordu. Karşılarındaki zengin kesimse minnet dolu selamlamalar ve yalakalıklarla karşılık veriyordu.

Yaklaşık yarım saatin ardından servise başlandı. İnsanlara yalan söylemek, onlara yaranmaya çalışmadan birkaç dakika geçirmek ödül gibi gelmişti. Tabağımdaki yağı süzülen, lezzetli ete odaklandım. Karnım guruldamaya başlayınca ete saldırmak istedim ama kendimi tutup çatal ve bıçağı kullanarak, tıpkı bir asilzade gibi yemeğimi yemeye başladım.

Kraliçe yemeğin ortasında ayağa kalktı. Onun heybetli kalkışı tüm salonu susturmaya yetmişti ama yine de tatlı kaşığını kadehine vurdu. Demir camla buluşunca çınlama sesi kulaklarımda yankılandı.

Nihayet herkes sessizliğe gömüldüğünde, "Sevgili dostlarım," dedi Irina. "Sizi burada görmek benim için büyük bir mutluluk. Umuyorum ki dostluğumuz baki kalır, Zirakovumuz gelişirken ve büyürken sizlerle yeni anlaşmalara imza atarız." Zenginliğine zenginlik katacağı fikriyle bile mest olan açgözlü soyluların dudaklarında kocaman sırıtmalar oluştu. "Bugün bu daveti vermemin nedeni sizlerle iş konuşmak değil," diye sözlerini sürdürdü Kraliçe. "Sevgili kızım," tek eliyle beni gösterince duruşumu dikleştirdim. Kalbim boğazımda bir yerlerde atarken Leo'nun sakinleştirici avucunu elimin üstünde hissettim. Bu teması bir nebze de olsa rahatlamama neden olmuştu.

"Tekrar aramıza döndüğü ve Senterialı barbarlar tarafından yaşadığı hakaretlerden, işkencelerden kaçabildiği için mutluyum."

Nedense aklıma Vincent'in nazik dokunuşları, öpüşleri ve sarılışları geldi. Gözlerimi yumdum ve acı içinde başımı eğdim. "Tanrılar adına, o işkencelere katlanmak çok zordu." O kadar inandırıcı yalan söylüyordum ki kahkaha atmak istedim.

Irina, "Şimdiyse mutluluğu buldu," deyince başımı kaldırdım. Yanımda oturan Leo'yu gösteriyordu. "Leonardo Clifford," dedi. "Çoğunuzun bildiği adıyla Ressam Leonardo ve kızım Kitana Zirakov evlenmeye karar verdi."

Salondan alkış sesi yükseldi. Gülümseyerek bizi izleyen kalabalığa bakıp Leo'yla karşılık verdik. Sonraki dakikalar misafirlerin sahte samimiyetleriyle dolu tebriklerini dinlemekle geçti.

"Çok sıkıldım," dedi Leo son misafir de gittiğinde.

Fısıltısına, "Al benden de o kadar," diye karşılık verdim. İkimiz de misafirlere gülümsüyor, onları selamlıyorduk.

"Hepsi gülerek karşılık veriyor ama ikiyüzlüler kendini belli ediyor," dedi Leo.

Yan gözle ona baktım. "Onlardan aşağı kalır yanımız yok," dedim. "Kibarlıkla misafirlere selam veriyoruz ama suratlarına bakarak dedikodularını yapıyoruz."

Kıkırdadı. "Sanırım haklısın."

Leo'yla ikimizi bunaltan tebrik faslının ardından kral ve kraliçe açılış dansı yapmak üzere piste çıktı. Babam siyah bir takım giymişti. Annemse onun gibi koyulara gömülmek yerine alev kızılı, dikkat çekici bir elbise giymeyi tercih etmişti.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Yaşı kaç olursa olsun Irina yine Irinalık yapmaktan, tüm dikkatleri toplamaya çalışmaktan vazgeçmiyordu.

Leroy ve Irina dans ederken ikisinin de yüzünde tatlı bir gülümseme vardı fakat tebessümleri gözlerine yansımıyor, aksine o gözlerdeki mesafe kendini açıkça belli ediyordu. Babam annemi nazikçe döndürürken Irina'nın gözleri benimkilere sabitlendi. O an orada farklı, anlamı meçhul bir şeyler yakaladım. Gözlerimi kıstım ama babam annemi tekrar kendine çekince annemle aramızdaki sessiz iletişim bölünmüş oldu.

Gözlerimi kırpıştırırken boğazımdaki kuruluğu önlemek için yutkundum ve bu bakışın anlamını düşünüp endişelenmemeye çalıştım. Yanımıza iyi giyimli, zengin olduğu her hâlinden belli olan bir adam gelince düşüncelerimi dağıtmak daha kolay bir hâl aldı. Adam kısa, tombuldu ve yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Dudaklarını çevreleyen top sakalı tıpkı seyrek çıkan saçları gibi beyazlaşmıştı. Çocukların şeker istemek için her fırsatta kıstırdığı dedeleri andırıyordu.

Önümüzde durunca saygıyla eğildi.

"Tebrikler," dedi. Adamın samimi ses tonunu yakalayınca aynı şekilde gülümsedim. "Ben Albert. Tanıştığıma çok sevindim, size mutluluklar diliyorum." Leo'yla başımızı hafifçe eğdik. Adam Leo'ya baktı. "Şatomu yeniliyorum," diye direkt lafa girdi. "Eğer siz de müsaitseniz resim konusunda yardımınızı isteyecektim. Duvarlarım ancak sizin gibi kıymetli bir sanatçının eserleriyle süslenebilir."

Yağlı kapı bulduğunu fark eden Leo'nun gözleri parladı ama bana bakmasıyla bu parıltı söndü. Anlaşılan beni yalnız bırakmanın kabaca olduğunu düşünüyordu.

Adamın teklifini muhtemelen reddetmek üzere dudaklarını aralamıştı ki, "Ne büyük zevk," diye araya girdim. "Eminim Leo size bu konuda yardımcı olacaktır." Yan gözle ona baktığımda bana minnetle gülümsüyordu. "Beyefendiyle baş başa konuşmak ister misin?"

"Çok uzun sürmez, prensesim." Saygıyla selam verip ayağa kalktı ve Albert'le sohbet ederek ilerlemeye başladı.

Onun gidişiyle Armin, Arlo ve Lena'yla masada baş başa kaldım. Armin iştahla yemeğini yiyor, çevresiyle ilgilenmiyordu. Üstündeki yeşil takımı onu daha erkeksi, bir yandan daha tatlı gösteriyordu. Bakışlarımı ondan çekip Arlo'ya sabitledim. İri görünmesini sağlayan lacivert bir takım giymişti. Kızıl-kahve saçları özenle taranmıştı. Kusursuz görünüyordu ama bakışlarında insanı huzursuz eden bir gerginlik vardı.

"İyi misin?" diye sordum.

Gözleri benimkilere sabitlenince, "İyiyim tabii," dedi. "Neden iyi olmayayım ki?"

Dudaklarımı büzdüm. "Bilmem. Gergin görünüyorsun."

Arlo'nun kaçamak bakışları tabağındaki yemekle oynayan Lena'ya dokundu. Kız kardeşimin suratı beş karıştı. Sanki güzel olan her şeyi kemiren, yakıp yok eden gaddar bir canavar büyütüyordu kalbinde. Onu böyle görmek yüzümü buruşturmama, canımın sıkılmasına neden oldu.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra Arlo'ya baktım. "Armin'le biraz yürüyüş yapmaya ne dersin?"

Kardeşimin dünyadan haberi yok gibiydi. "Hayatta olmaz," diye karşı çıktı. "Yemeğimi bitirmeden hiçbir kuvvet beni buradan kaldıramaz."

Ama Arlo çoktan kardeşinin koluna girmiş, tatlı sözleri ve vazgeçmeyen ısrarıyla onu kaldırmayı başarmıştı. Sonunda Lena'ya baktım. "Mesele Leo, değil mi?" diye sordum.

Başını hızla iki yana sallarken gözlerini tabağından ayırmadı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Yapma, Lena," dedim. "İkimiz de sorunun ne olduğunu biliyoruz."

Başını tabağından kaldırıp bana baktı. Gözlerinde saf bir öfke vardı. Kasılan çenesi sıktığı dişlerini açık ediyordu. Bakışlarını kaçırdı, derin bir nefes aldı. Sanki yaşananlara inanamıyormuş gibi tekrar bana baktı. "Onunla evlenmek istemiyordun," dedi. "Şimdiyse aptal âşıklar gibi sarmaş dolaşsınız."

Anlaşılan konu derindi. Söyleyeceğim her şey onu kızdırabilirdi. Bu yüzden kelimelerimi temkinle seçmeye çalışarak, "Lena," dedim. "Onunla evlenme konusunda hâlâ hevesli değilim. Sadece ilk karşılaşmamızda göründüğü kadar bencil, sinir bozucu bir adam olmadığını fark ettim."

Öfkeyle nefesini verdi. "İyi yönlerini görmeye başladın yani," dedi. "İyi yönlerini görüp ne kadar etkileyici bir adam olduğuna kanaat getirdin ve önünde duran fırsatı kaçırmak istemedin."

Dudaklarımdan öfkeli sözlerin çıkmaması için kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Biz sadece dost olduk," dedim. "Bunda kötü olan ne var?"

"Dostmuş," diye mırıldandı. "Aynı yatağa girdiğinizde nasıl dost olacaksınız acaba?" Açık sözlülüğü yüzünden afalladım. "Öyle bakma bana," dedi ben nasıl baktığımdan habersizken. "Evlendiğinizde ne olacak? Kardeş kardeş sarılıp uyuyacak mısınız?"

Ardı arkasına sarf ettiği sözleri dehşete düşmeme neden oldu. "Lena," diye soludum ne diyeceğimi bilemeyerek. "Saçmaladın iyice."

"Sevgili kardeşim," dedi. "Evliliğin ne demek olduğunu bilmediğini söyleme bana."

Titreyen ellerimi genzime götürüp derin bir nefes aldım. Panik dalgası bedenimi sardı. Daha önce bu konuyu ciddi olarak düşünmeye değer bulmamış, Vincent'le yaptığımız gibi Leo'yla da birbirimize zaman tanıyacağımızı varsayıp konuyu kendi içimde çözmüştüm. Şimdi Lena'nın kendinden emin duruşu Leo'nun farklı istekleri olursa ne yapacağım sorusunu karşıma çıkarıyordu. Üstelik birbirimize zaman tanımayı kabul etsek bile birbirimizden istediğimiz sürenin sonuna geldiğimizde ne yapacağımızı sorgulamaya başlamıştım.

"B-Ben," diye kekeledim ama sözcüklerin gerisini getiremedim. Başımı iki yana sallayıp Lena'ya baktım. "Ne istediğini bilmiyorsun, Lena," dedim suçlayıcı ses tonuma engel olamayarak. "Leo'yla yakın-

laşma düşüncemin seni üzdüğünü biliyorum ama bunun öfkesini bana yansıtmana anlam veremiyorum. Onunla evlenmeyi ben istemedim, sen bunun için ısrar ettin. Şimdi geçmiş karşıma, onunla arkadaş olduğum için köpürüyorsun. Ne isterdin, sonsuza dek mutsuz olmamızı, birbirimizden iğrenmemizi ve sürekli kavga etmemizi mi?"

"Evet," dedi düşünmeden. Ardından sözlerinin ne anlama geldiğini fark etmiş olacak ki kaşlarını çatıp bakışlarını kaçırdı. "Yani," dedi. "Hayır." Ardından derin bir nefes aldı ve şarabını tek seferde içti. "Bilmiyorum, tamam mı?" dedi sonunda. "Mutsuz olmanızı istemiyorum ama sizi âşık ve mutlu görmeye dayanamıyorum."

"Aşk falan yok," dedim. "O sadece bana yardım eden iyi bir adam, hepsi bu."

"Ama sonsuza dek böyle olmayacak, biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Bir noktada fazlası olmak zorunda kalacak." Sessizliğimi koruyunca, "Kocan olacak o senin, Kitana," dedi. "Sana şu yaşamda en yakın erkek olacak."

Söyledikleri şey son derece rahatsız ediciydi. Vincent dışında bir erkeği öpme düşüncesi bile midemi bulandırdı ama Lena'nın söylediklerinde haklılık payı olduğunu kabul etmek zorundaydım. "Madem öyle," dedim. "Neden bu evlilik fikrini ortaya attın?"

Başını iki yana salladı. "Bu kadar derin düşünmemiştim, sizi birlikte görmenin bu kadar acı verici olacağını tahmin edememiştim." Birkaç saniye düşündü. "Gerçi tahmin etseydim de kararım aynı olurdu muhtemelen."

"O zaman benim suçum ne?" diye sordum.

Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki buzun eridiğini, yerini anlayış dolu bir ifadenin aldığını gördüm. "Haklısın," dedi. "Yok." Ayaklandı. "Biraz dışarı çıkıp hava alacağım," dedi. Ardından çenesinin ucuyla yüzünde kocaman bir sırıtmayla bize doğru gelen Leo'yu gösterdi. "Siz de dans edin, insanlar sizi birlikte görmeli."

Bir şey söylememe fırsat vermeden arkasını döndü ve neredeyse koşar adım salonu terk etti. Leo yanıma gelip oturunca, "Lena'nın nesi var?" diye sordu.

Ona anlatmak isterdim ama omuz silkip, "Gürültü yüzünden biraz başı ağrımış," dedim. "Hava aldıktan sonra tekrar aramıza katılacak."

Anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. Bir süre pistteki misafirleri izledikten sonra, "Dans edelim mi?" diye sordu lafı ağzımdan alarak. Başımı hafifçe aşağı yukarı salladım, uzattığı elini tuttum ve ayaklandım.

Dans pistine geldiğimizde hayranlık dolu gözler bizi inceledi. Leo bir elini belime koyduğunda nazikçe omzuna dokundum. Boşta kalan ellerimizi birleştirdik ve müzikle uygun olacak şekilde adımlarımızı atmaya başladık. Aklım Lena'nın söylediklerine takılınca Leo'yu arkadaş olarak görmekte zorlandım. Sanki tenime değen elleri dokunduğu yere ateş saçıyordu. Aramızdaki hava aniden çekilmiş gibi hissediyordum. Leo'ysa dikkatli bakışlarla beni inceliyordu. Aklımı kurcalayan bir şeyler olduğunu fark ettiğinden emindim ama sessiz kaldı.

Sonunda bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki, "Yatakta berbatımdır," diye söze girişti. Gözleri kocaman açıldı ve başını hafifçe geri çekti. Anlaşılan doğru duyup duymadığından emin olmaya çalışıyordu.

"Şey," dedi sonunda. "Senin için üzüldüm."

Beni etrafımda yavaşça döndürdü. Tekrar dans edecek pozisyona geldiğimizde, "Gerçekten," diye konuşmayı sürdürdüm. Leo'nun yanakları pembeleşmeye başlamıştı ama benimkiler kadar kızaramazdı. "Vincent her gece benden kaçardı. Zavallı adam..."

Dudaklarında çarpık bir gülümseme oluştu. "Her gece senden kaçtığına göre bebek tek boynuzlu atlar tarafından karnına konuldu sanırım."

İmalı yorumunu duymazdan geldim ve absürt yalanlarımın önünü alamayarak, "Zaman zaman benimle evli olduğu için gözyaşı bile dökerdi," dedim. "Eminim benimle baş başa kalmak istemezsin." Dişlerini göstererek sırıtırken bakışlarını kaçırdı. "İstemezsin, değil mi?" diye sordum.

"Yani," dedi ondan beklenmeyen bir ciddiyetle. "Karı-kocaların birbirine karşı yapmaları gereken görevleri vardır. Biz de o görevi yerine getirmek zorundayız." Neredeyse düşüp bayılacaktım ki başını arkaya yatırıp bir kahkaha patlattı. "Sakin ol, Kitana," dedi. "Takılıyorum sadece. Evleniyor olmamız kendimizi hazır hissetmediğimiz şeyleri zorla yapacağımız anlamına gelmiyor."

Derin, rahat bir nefes aldım. Sanki yüreğimi sıkan taştan bir el vardı da aniden kalbimi sıkmayı bırakmıştı. "Teşekkür ederim," dedim.

Dudakları tatlı bir gülümsemeyle taçlanmıştı ki salonun büyük kapıları gürültüyle açıldı. İçeri giren muhafız telaştan aklını yitirmek üzereymiş gibi bakıyordu. Kraliçe Irina tüm heybetiyle birkaç adım öne çıktı. Amacı muhtemelen askeri bir köşeye çekmek ve orada konuşmaktı ama çaylak kendini tutamadan, "Vincent Senteria," dedi. Dizlerimin titrediğini hissetmemle düşmemek için Leo'nun eline daha sıkı tutunmam bir oldu. "Buraya, Zirakov'a geliyor." Salonda telaşlı homurdanmalar yükseldi ama asker onları duymadı. Tecrübesiz askerin genç yüzünde saf bir endişe vardı ve gördüğü tek kişi kraliçesi Irina'ydı. "Savaş başladı, kraliçem. Ne yapmamızı emredersiniz?"

BÖLÜM SEKİZ

ACININ DANSI

RYAN YUNCK - THE DORNISHMAN'S WIFE

Vincent

Gemi sallanarak hareket ederken önümdeki maun rengi masanın üstündeki parşömen haritaya odaklandım. Kahverengi tonlarının hâkim olduğu kamara sadece önümde duran masadan, rafların üstüne yerleştirilmiş kitaplardan, içi haritalar ve önemli evraklarla dolu olan birkaç şifonyerden oluşuyordu.

Dışarıdaysa karanlığın çöküşüyle birlikte ay kendini göstermiş, yansımasını denize düşürmüştü. Eğer ruhumdaki ateş beni bu kadar yakıp kavurmasaydı dışarı çıkar, huzur dolu manzarayı izler ve temiz havayı içime çekerdim.

Yanımda duran Tao'ya, "Kuzey'den gitmek artık o kadar iyi bir fikir gibi gelmiyor," dedim. Genç kardeşimin coğrafi ve stratejik zekâsına güvenip yolumuzu uzatmıştık ama yolun uzayışı bize pahalıya mal olmuştu. Öncelikle hava soğuduğu için askerlere daha kalın, kaliteli kumaşlardan yapılma kıyafetler temin etmek zorundaydık. Ayrıca hastalanmamaları için yiyecek stoklarını da olabildiğince bol tutmaya çalışmıştık.

"Hayır, harika bir fikirdi," diye karşı çıktı Tao. Erkek kardeşimin siyah saçları kuş yuvası misali karmakarışıktı. Zekâsının parıltıları yeşil gözlerinde nefes almaya devam etse de gözlerinin altında uykusuzluktan koyu halkalar oluşmuştu. Kahverengi tuniği ve aynı renk pantolonu, siyah çizmeleri içindeydi. Zirakov'a gidişimi onaylayıp onaylamadığı hakkında bir fikrim yoktu. Her ne düşünüyorsa sessiz kalmayı ve geri dönüşü olmayan bu yolda yanımda yürümeyi tercih ediyordu. Ben

onu incelerken, "Irina batıdan gelmenin bizim için daha kolay olacağını biliyordu ve öyle yapmamızı bekliyordu," diye anlatmayı sürdürdü.

"Ama sarayla haberleşmemiz daha zor olacak," dedim. "Ayrıca destek istersek talebimize karşılık vermeleri de tahminimizden uzun sürebilir."

Varlığını neredeyse unutmak üzere olduğum Ivan ayaklarını sehpaya dayadı. Bizden ayrı olarak pencerenin önünde oturuyor, dışarıdaki mehtabı izliyordu. Bir elini kahverengi saçlarının arasında dolaştırdıktan sonra iki elini de başının arkasına yerleştirip iyice rahat bir pozisyon aldı. Göz kapakları siyah gözlerini örterken arkasına yaslandı.

Onun bu hâli sinirlerimi bozmuştu ama sesini çıkaran Tao oldu. "Burada dört kardeş ölüme gidiyor olabiliriz," dedi rahatsızlığını açık eden ses tonuyla. "En azından biraz ilgileniyor ve endişeleniyor gibi yapamaz mısın?"

Ivan kayıtsızlıkla gözlerini açtı ve çenesiyle kendisi gibi uzakta oturan Andre'yi gösterdi. "O da sizden uzakta oturuyor, ona niye kimse bir şey demiyor?"

Kendime engel olamayıp göz ucuyla Andre'ye baktım. Lafın ona ne ara geldiğini anlamamış gibiydi. Sarı saçları taranmıştı ve anneminkilere benzeyen gözleri yeşilin en güzel tonlarındaydı. Birkaç hafta önce yumruklarımı indirdiğim yüzü tamamen iyileşmiş, eski yakışıklılığına kavuşmuştu. Dişlerimi sıkarken öfkenin beni sarmaladığını hissettim. Acaba Kitana'nın aklını bu güzel yüzüyle mi çelmişti?

Andre'ye bakmanın kanımdaki öfkeyi körüklediğini hissedince bakışlarımı tekrar haritaya sabitledim. Sanki daha iyi hissetmemi sağlayacakmış gibi kendime Kitana'nın saraya gelişinin bir amacı olduğunu, Andre'yle arasındaki şeyin duygusal olmadığını, dolayısıyla onun yakışıklılığından zerre etkilenmediğini hatırlattım. Bir yerden sonra bir adamın zihninden geçireceği en absürt düşünceleri geçirdiğimi fark edince gözlerimi kapatıp başımı hafifçe iki yana salladım.

Andre ona olan öfkemden habersizce, "Ben en azından dinliyorum," diye kendini savundu. Kitana'yla aralarında olanları yüzüme çarptığı günden beri onunla konuşmamış, buraya gelmesini de istememiştim ama anlaşılan babam zorlukların bizi yakınlaştıracağını düşünerek Andre'yi peşime takmıştı.

"Ne gerek var?" dedi Ivan.

Kendimi daha fazla tutamadım. "Bu kadar katı olmanın sebebi Kitana için gitmemiz mi?"

Ayağa kalktı ve gevşek adımlarını sürdürerek yanımıza geldi, masanın üstündeki haritayı incelerken cevap verdi. "Bir bilinmezliğin peşine takılıp savaşa gidiyoruz."

"Bilinmezlik mi?" dedi Andre. Kısılmış gözleri Ivan'ı anlamaya çalışıyordu. "Kitana'nın Zirakov'da olmayabileceğini ya da hamile olmadığını falan mı söylüyorsun?"

Sanki çok normal bir şey konuşuyormuşuz gibi omuz silkti. "Hayır, bebeğin babasının Vincent olmayabileceğini söylüyorum."

Yüz kaslarım gerilirken kanımda dalgalanan hiddeti hissettim. Dünyadaki tüm kötülüklerin kulağıma fısıldanışını duydum. Tao yanında uyanan canavarı fark etmiş olmalıydı ki tartışma çıkmaması için Ivan'ı ikaz etmeye çalıştı. "Saçmalama, Ivan," dedi ama Ivan, kardeşimin sesindeki uyarıyı yakalayamadı.

"Ben sadece ihtimalleri değerlendiriyorum," dedi. "Kitana kocasının kardeşiyle birlikte olabilecek bir kadın. Neden Vincent'le evliyken başkasının koynuna girme ihtimalini hiçe sayalım ki?"

Söylemek ve yapmak istediğim çok şey vardı ama savaşın ortasında kardeşimi boğazlamak planlarımıza sadece zarar verirdi. Yine de içimde kükreyen dalgaları dindiremedim. Sessizce doğrulup ilerlemeye başladım ve en sonunda Ivan'ın karşısında durdum. Ne hissettiğimi söylemiyordum ama duygularım gözlerime yansımış olmalıydı ki Ivan sertçe yutkundu. Konuştuğumda ses tonum bana bile korkutucu gelmişti: "Seni duyduğumdan emin değilim, tekrar söyle."

Ivan bir adım geri çekildi. "Hayır, teşekkürler." Ardından en doğru olanı yapıp koşar adım kamaradan çıktı. Onun çıkışıyla birlikte Tao da fırlayınca Andre'yle yalnız kaldık.

Onun yüzüne bakmaya bile tahammül edemiyordum. Bu yüzden pencerenin önündeki koltuğa kuruldum. Böylece o arkamda bir yerde kalmıştı. Ağır adımlarını duyduğumda onun da dışarı çıkacağını tahmin etmiştim fakat beni yanıltarak karşımdaki koltuğa oturdu.

"Seninle konuşmak istiyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Görünen o ki ölümü seçiyorsun."

Derin bir nefes aldı. "Bana tahammülün yoksa Kitana'ya nasıl olacak?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Birkaç derin nefes aldı. Görünen o ki kelimeleri birleştirmekte ve onlardan cümleler yaratmakta zorlanıyordu. "Bak, üzgünüm," dedi en sonunda. "Bu yaşananları sana söylememeliydim."

"Söylememeliydin," diye hayretle tekrarladım. "Yani beni aptal yerine koymaya devam etmeliydin, öyle mi?"

Öfkelendiğimi fark edince, "Onunla aramda geçenleri öğrenmeye hakkın olduğunu düşünebilirsin," dedim. "Ve bunda haklı da olabilirsin ama şunu unutma, Kitana'yla aramda geçen her şey geçmişe, seninle evlenmeden öncesine ait ve orası seni ilgilendirmez."

Öfkeme hâkim olamayıp ayağa kalktım. Yumruğumu Andre'nin suratına indirmemek için kendimi zor tutuyordum. "O yüzden mi pislik gibi davranarak Kitana'yla yaşadıklarını suratıma vurdun?"

"Beni buna kışkırtan sendin," derken o da ayağa kalktı. "Ne kadar güçsüz ve değersiz olduğumu vurguladın. O kadar kırılmış ve sinirlenmiştim ki aynı şeyleri senin de hissetmeni istedim. En zayıf noktanın Kitana olduğunu biliyordum ve düşünmeden konuştum. Kitana'yı kovacağını, onun hamile olduğunun ortaya çıkacağını ve bu duruma geleceğimizi nereden bilebilirdim?"

Bir elimi enseme götürüp derin nefesler alırken odada turlamaya başladım ama Andre konuşmasını kesmeyerek tiradına devam etti: "Bu olay ortaya çıkmasa bile Kitana'yı ya da beni bir gün kendinden uzaklaştırırdın." Başımı ona çevirdim. Suratımda nasıl bir ifade vardı, bilmiyorum ama "Bakma öyle," dedi. "Saraya geldiği ilk günler Kitana'yla flört ettim diye aranızı bozmak için yapılan her girişimi bana mal ettin. Neyin ne olduğunu sorgulamadan beni suçladın. Reddetsen de içten içe kıskanmayı hiç bırakmadın. Demem o ki şimdi beni suçluyorsun ama ben o kelimeleri sarf etmesem ve yıllar geçse bile bir gün bir şey olurdu ve sen yine bize karşı cephe alırdın."

Bana söylediklerine rağmen kendini savunmasına mı öfkelenmeliydim yoksa söylediklerinde bir nebze haklılık payı olmasına mı, bilemedim. "Victoria'ya yazılan mektuptan beni mesul tuttun," dedi. "Neden aklına başka kimse gelmedi?"

"Ben..." diye geveledim. "Bilmiyorum."

"Cevap veremiyorsun çünkü söylediğim her şey doğru. Senin için bir soru daha sorayım," dedi. "Kitana'yla aranızın bozulması kime yaradı?" İşaret parmağını kaldırıp ekleme yaptı: "Pardon, Zirakov prensesi olan ve düşman ülkeyle ilgili verdiği ipuçları sayesinde Kral Estes'in gözüne girmene yardımcı olan karınla aranın bozulması kime yaradı?"

Gözlerimi şaşkınlıkla araladım. Tek derdi yatağını ısıtacak bir kadın bulmak olan ve siyasetle zerre kadar ilgilenmeyen Andre'nin bu çıkarımları yapacak kadar derin düşüncelere dalması şaşırtıcıydı. "Ben senin yanındayken tahtta, kralın yanında kalmayı seçen Senteria soyu kim?"

Derin bir nefes aldım. Bakışlarımın yansımasını denize düşüren aya baktım. Andre'nin söyledikleri elbette benim de aklımdan geçmişti ama ondan sesli bir şekilde duymak içimde nefes alan ve etrafa saldırmak için hevesle bekleyen canavarı güçlendirdi.

"Ezra..." dedim hırlarcasına. "Senteria'ya döndüğümde asıl savaşım seninle olacak."

Kitana

Zirakov'daki birinci ayıma gözlerimi açtığımda ülkemizin kuzeyinin çöktüğü haberini aldım. İçeri giren sadık hizmetçim Amelia bu haberi verdiğinde elimi korumacı bir şekilde aldığım birkaç kilonun da etkisiyle hafifçe büyümüş karnıma götürdüm. Bu büyüklük o kadar küçüktü ki bazen hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünüyordum. Yine de karnımdaki bebeğin şekil alacak kadar geliştiğini bilmek içime garip bir sıcaklık yayıyordu.

Banyo yapıp üstümü giyindikten sonra kahvaltıyı her zamanki gibi odamda yapmak yerine yemek salonuna gittim. Dikdörtgen masanın bir ucunda Leroy, diğer ucunda Irina oturuyordu. İkisinin de suratı beş karıştı. Kahvaltı sofrasına hâkim olan sessizlikse öldürücü bir korku salıyordu. İçimde Vincent'in bebeği büyürken bu ortama ayak basmanın pek de akıllıca bir hareket olmadığını kavradım fakat salona girmiştim artık.

Lena'nın yanında, Armin'in karşısında duran sandalyeye oturdum. Genç erkek kardeşimin kızıl saçları özenle taranmıştı. Derin düşüncelerin egemen olduğu mavi gözleri tabağına sabitliydi fakat yemek yemiyordu. Babama benzeyen yüz hatlarının gerildiğini görebiliyordum.

Bir müddet bana bakması için bekledim. Böylece gözlerinin içine bakıp gülümseyebilirdim ama başını kaldırmadı.

Yüzümü bu sefer yanında oturan Arlo'ya çevirdim. İri vücutlu kardeşimin kızıl-kahve saçları dağınıktı ama bu paspal değil, güzel görünüyordu. Kahverengi gözleri akşamdan kalma olduğunu belli edecek kadar yorgundu. Bir elini şakaklarına götürünce baş ağrısıyla savaştığını anladım.

Son olarak kan portakalı renginde elbise giyen Lena'ya baktım. Kız kardeşim koyu kahve saçlarını tek bir örgü altında birleştirmişti. Mavi gözleri Leroy ve Irina arasında gidip geliyordu. Ona baktığımı görünce o da bakışlarını bana çevirdi ve cılız bir tebessüm sundu. "Günaydın."

"Günaydın mı?" Leroy bağırmadı ama sesinde gök gürlüyordu. "Ülkemizin kuzeyi düştü. Hepsi bu kızı teslim etmediğimiz için." Özellikle bana bakmadığını fark etmemle dişlerimi sıktım. Artık ona bir baba gözüyle değil, yok etmem gereken bir düşman gözüyle bakmaya başlamıştım. "Elin çocuğu ülkemize saldırıyor, bizse onun isteklerine karşılık vermemekte ısrar ediyoruz."

"Belki de annem ve Armin'den sonra ülkedeki en yetkili kişi olmana rağmen erkek olmayı beceremeyip ordunun başında durmadığın için kaybetmişizdir." Ne ara konuştuğumu bilmiyordum fakat sözler ağzımdan iznime ihtiyaç duymadan döküldü. "O küçümsediğin, çocuk dediğin Vincent, karısı ve çocuğu için bastığı her yeri birbirine katarak buraya geliyor. Sen ne yapıyorsun?" Aslında amacım Vincent'i korumak değildi ama nedense bunu yapmak zorundaymışım gibi hissettim.

Babamın eli bıçağı sarınca bile delici bakışlarımı ondan ayırmadım. Armin'in uyarıcı sesi duyulana kadar bana bakmayı sürdürdü: "Sakın."

Leroy hiddetle ayağa kalktı. "Yıllardır Estes piçine tek bir karış toprak bile vermedim," diye gürledi. "Yıllar sonra sanki kendisi bela değilmiş gibi bir de oğlu çıktı başımıza. Üstelik tek bir insan için yapıyor bunu. Ne için direniyorsun, Armin? Vincent ülkeyi birbirine katana ve Kitana'yı alıp gidene kadar hiçbir şey yapmayacak mısın? Kuzey çoktan düştü bile. Eminim dedikodular çoktan almış başını yürümüştür. Kim bilir, biz burada kavga ederken cephede neler oluyordur?"

Vincent'in tehlike içinde olduğunu bilmek ona olan öfkeme rağmen yüreğimin sıkışmasına neden oldu. Derin, titrek bir nefes alarak bu sıkışmayı durdurmaya çalıştım ama başarısız oldum.

Çektiğim ruhsal sıkıntıyı hiçbiri görmemiş gibiydi ama Lena sofranın altından elini dizime dayadı. Leroy, "Bir şeyler yapmak zorundayız, Armin," diye bastırdı. Vincent'e teslim edilmemdeki tek engel olarak onu gördüğü için sadece onu muhatap alıyordu.

Arlo boğazını temizleyerek dikkatleri üstüne çekti. "Karşı tarafın askerleri inanılmaz bir şekilde motive," dedi. "Çünkü ülkelerinin dört prensi bizzat yanlarında, onlarla savaşıyor. Bizim askerlerimizse yalnız olduklarını düşünüyor."

"Cepheye gitmemizi öneriyorsun," dedi Irina. Gözlerindeki ifade bu fikri tarttığını gösteriyordu.

"Armin sarayda kalır," dedi Arlo. "Çünkü her ihtimale karşı birilerinin burada olması gerekiyor." Bahsettiği ihtimalin hepimizin ölümü olduğunu bilmek ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Ama bizim cephede olmamız askerleri cesaretlendirecek, karşı tarafın modunu düşürecektir." Bana bakıp ekledi: "Özellikle Vincent'in modunu."

"Hop hop hop," diye araya girdi Lena. Bir elini hafifçe kaldırarak Arlo'ya baktı. "Sen şimdi hamile bir kadını savaşın ortasına götürmemizi mi söylüyorsun?"

Arlo suratını buruşturdu. "Her şeyi dramatize etmeye bayılırsın zaten," dedi. "Karnı burnunda değil ya."

"Bu fikir hiç hoşuma gitmedi," dedi Lena.

"Pek sana göre değil ama biraz mantıklı olmanı isteyeceğim," dedi Arlo. Konuşurken hafifçe öne eğildi. "Vincent buraya Kitana'yı almaya geliyor. O ya da herhangi bir askeri Kitana'ya zarar vermeye kalkabilir mi? Haydi, diyelim ki askerlerden birinin aklı karıştı, Kitana çocukluğundan beri eğitim gördü, unutma. Eminim birkaç cılız Senteria askeriyle baş edebilir. Hem ben de yanında olacağım."

Salonda oluşan sessizlik rahatsız ediciydi. Vincent'le karşı karşıya savaşma düşüncesi kalbimi dondursa da yüzümdeki taştan maskeyi korudum. "Arlo haklı," dedim. "Cepheye gitmemiz gerekiyor."

Leroy için hava hoştu. "O zaman Lena ve Armin burada kalıyor."

"Unutun bunu," diye kestirip attı Lena. "Ben de geliyorum."

Bakışlarımı ona çevirdim ve hissettiğim minneti gizleyemeyerek ona baktım. Hamile olduğum ortaya çıktığından beri Lena'yla ilişki-

miz çok farklı bir boyuta ulaşmıştı ve ona güvenebileceğimi hissetmeye başlamıştım.

"O zaman hazırlıklar başlasın," dedi Arlo ayaklanırken.

Lena gözlerini kıstı ve "Nereye gidiyorsun?" dedi. "Sanki eşyalarını bizzat toplayacaksın."

Arlo'nun dudaklarında çarpık bir gülümseme oluştu. Bakışlarında çapkın bir ifade görünce neredeyse kusacaktım. "Vedalaşmam gereken çok kadın var, kardeşim ve hepsine vakit yetiremeyebilirim." Bunlar, kahvaltı salonundan çıkmadan önce söylediği son sözler oldu.

Soğukluk içinde geçen yemeğin ardından odama gittim ve yatağa oturdum. Hava hafifçe esmesine rağmen sıcaktı ama dışarı çıkasım gelmemişti. Bir elimi tekrar karnıma götürüp gözlerimi kapattım. Bebeğimin varlığını hissetmek, ondan güç almak istiyordum ama hissettiğim hayal kırıklığını bastırmakta o bile yardımcı olamazdı. İçim eziliyor, ruhum sancıyordu. Vincent'le karşı karşıya gelmek, ona karşı kılıç sallamak öyle katlanılmaz bir düşünceydi ki midem bulandı.

Titrek bir nefes aldığımda kapı açıldı ve Lena içeri girdi. Yatakta yanıma oturup bir elini sırtıma dayadı. "İyi misin?"

Yalan söylemeyi düşündüm ama sonra vazgeçip başımı iki yana salladım. "Onu özledim."

Lena derin bir nefes aldı. "Kendimi sadece senin yerine koyabiliyorum, Kitana. Sevdiğin erkekle haftalar sonra cephede karşılaşacağını bilmek korkunç bir yıkım olsa gerek."

"Öyle."

Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. "Lanet olsun, Lena," dedim. "Benim hissettiklerimi onun hissetmediğini bilmek o kadar ağır ki."

Sözlerime inanamıyormuş gibiydi. "Senin gibi hissetmese neden her şeyi göze alıp savaş başlatsın?"

"Çünkü bebeğini taşıyorum."

Lena sırtımı sıvazladı. "Kendini kandırıyorsun sadece, Kitana," dedi. "Sırf yaşadığın şeyleri tekrar yaşamamak, tekrar hayal kurmamak için Vincent'in gerçek duygularını görmezden geliyorsun." Başımı öne eğip iki elimle yüzümü kapattım ve birkaç saniye sonra Lena'nın bedenimi saran kollarını hissettim. Gözyaşlarımı durdurmak istiyordum

ama imkânsızdı. "Bak, Vincent'e güvenmemeni söylediğimi biliyorum ama son zamanda yaşanan şeyler kararımı değiştirmeme neden oldu."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne gibi şeyler?" Bakışlarında neredeyse elle tutulacak kadar somut bir tereddüt oluştu. Her ne yaşandıysa onu bana söyleyip söylememe konusunda kendisiyle savaştığı belliydi. "Lena," diye ısrar ettim. "Bana söylemediğin ne var?"

Derin bir nefes aldı. "Irina," dedi. "Bir hafta önce Vincent'e bir teklifte bulunmuş. Teklife göre bebeği burada sağlıklı bir şekilde doğuracaksın. Ardından bebek Senteria'ya teslim edilecek."

Dehşet içinde doğruldum. Göğsüm kesik nefeslerim yüzünden hızla inip kalkıyordu. "Bu ne cüret?" dedim. "Ne hakla benim bebeğim hakkında benden habersiz karar verir?"

Benim aksime Lena sakindi. "O Zirakov'un kraliçesi," dedi. "Bize istediğini yapabilme hakkı var."

"İsterse evrenin kraliçesi olsun," diye bağırdım. "Kimse benden bebeğimi çalamaz."

Sert adımlarımı yere vurarak kapıya ilerlemiştim ki, "Vincent reddetmiş," dedi Lena. Yerimde donup kaldım ve bakışlarımı ablama çevirdim. "İkinizi birden istemiş. Bu savaşın tek nedeni bebek olsaydı Irina'nın teklifini kabul etmez miydi?"

Ruhumdaki yangın ilk kez canımı yakmıyor, içime sıcaklık yayıyordu. Derin bir nefes aldım. Bu öyle bir nefesti ki sanki yıllarca soluduğum şey hava değilmiş gibi hissettim. Bedenim bir tüy kadar hafifledi. "Doğru mu bu?" dedim inanmaya korkarak.

Başını hafifçe sallayınca tekrar gözyaşlarına boğuldum. Bu bebek annesini fazla sulu göz, fazla duygusal yapmıştı. Tekrar yatağa oturdum ve toparlanmak için kendime birkaç dakika verdim. Sonunda ağlamam dindiğinde yüzümdeki yaşları sildim, beni durdurmak için çırpınan Lena'ya aldırmadan çalışma odasına, annemin yanına ilerledim.

Kız kardeşim arkamdan koşuşturarak ilerliyor, sakin olmam için yalvarıyordu ama sağır olmuştum sanki. Kuvvetli bir yok etme arzusu tüm bedenimi ele geçiriyordu.

Çalışma odasına geldiğimde kapıyı tekmeleyerek açtım. İçerde oturan Leroy ve Irina şaşkın bakışlarla bana bakıyordu. Sonunda Leroy kendini toparladı. "Hadsiz sıçan, buraya nasıl girersin böyle?"

Şöminenin üstünde duran pahalı şamdanlardan birkaçını yere attığımda ikisinin de sesi kesildi. Raflardaki birkaç önemli evrakı şömineye attım, annem için çok değerli olduğunu bildiğim birkaç kitabı parçaladım. Tüm bunları yaparken genzimden yükselen çığlığı bastırmak imkânsızdı.

İşim bitince öfkemin bir parçası bile azalmış değildi ama dağıtacak bir şey kalmamıştı. Leroy'un önünden geçip ellerimi masaya vurdum ve öne, masanın diğer ucunda oturan anneme baktım. "Senin yüzünden ölümlerden döndüm, bir askeri öldürmek zorunda kaldım," dedim hırlarcasına. Ses tonum küçük kızına değil, Zirakov'un cesur prensesi Kitana'ya aitti. "Benden her şeyimi çaldın. Ruhumu, onurumu, ülkemi... Ama benden bebeğimi çalamazsın, Irina." Kraliçenin süs olsun diye masasında tuttuğu bıçaklardan birini öyle kuvvetli sıktım ki eklemlerim beyazladı. Bıçağı hafifçe kaldırıp suratına doğrulttum ama geri çekilmedi, bakışlarını gözlerimden ayırmadı. "Bu sondu. Eğer bir daha bebeğimi benden almaya kalkarsan, onunla ilgili planlar yaparsan ölüm melekleri ruhumu çalsa bile senin için gelirim."

Bıçağın kabzasını sıkıca tutup masaya sapladım. Dik duran bıçak tehditlerimin âdeta somut bir kanıtı gibiydi.

Ben konuşurken oluşan sessizlik hâlâ varlığını koruyordu. Daha fazla bir şey söylemeye gerek görmedim ve dışarı çıktım.

Üç gün sonra, sabahın ilk ışıkları yeryüzünü ziyaret etmeden yola koyulduk. Üstümde pahalı elbiseler yerine içinde rahatlıkla hareket edebileceğim siyah, dar bir pantolon; ona uyumlu siyah çizmeler ve siyah bir gömlek vardı. Ben de Lena ve Arlo gibi zırh giyecektim fakat Irina ve Leroy bunun kötü bir fikir olduğuna kanaat getirdiler. Bu düşüncelerinin neye dayandığını başta anlayamasam da sonradan durumu kavramıştım. Vincent'in beni savunmasız görmesini istiyorlardı.

Kuzeye giden saray arabasına binmek üzereydim ki hizmetçi üniforması giymiş bir kız tüm hayatı buna bağlıymış gibi koşarak yanımıza geldi. İlk başta kadını ayırt edemesem de yaklaştıkça sadık hizmetkârım Amelia'ya bakmakta olduğumu anladım. Siyah saçları düzenli olmak-

tan çok uzaktı ve siyah gözlerinde saf bir endişe vardı. Onu bu hâlde görmek ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Önümde durup beceriksizce selam verdikten sonra, "Gitmeyin," dedi neler olduğunu sormama fırsat veremeden. "Yalvarırım, o savaşa gitmeyin."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. "Amelia, iyi misin sen?"

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Saçmaladığımı düşünebilirsiniz ama eğer oraya giderseniz çok kötü şeyler olacak."

Derin bir nefes alırken neler olduğunu yavaş yavaş kavramaya başlamıştım. "Yine fal mı baktın sen?"

"Tanrılarla konuştum diyebiliriz."

Onu teskin etmek isteyerek bir elimi omzuna koydum. "Merak etme, hiçbir şey olmayacak."

"Olacak," dedi ısrarla. "Lütfen gitmeyin."

Gülümsemeden edemedim. Bu zavallı kızın bir asilzade olduğumu ve seçim şansım olduğumu düşünmesi fazla trajikomikti. "Gitmem gerekiyor," dedim.

Beni vazgeçiremeyeceğini anladığında gözleri doldu. "O zaman bana bir söz verin," dedi. "Ne yediğinize çok dikkat edin. Her zaman kardeşlerinizin yanında uyuyun ve çatışmanın olduğu yerlerden uzak durmaya çalışın."

Herkesin can havliyle oradan oraya savrulduğu bir ortamda üçünü de yapma şansım yoktu ama yine de başımı hafifçe salladım. "Peki."

Gözlerindeki endişe parıltıları kaybolmamışsa da kısmen rahatladı. Derin bir nefes aldı. "Yolunuz açık olsun."

Sanki savaşa gitmiyormuşuz da çok eğlenceli bir sohbetin ortasındaymışız gibi koca bir sırıtmayla yanımıza gelen Arlo, "Kulak misafiri oldum da," dedi. "Acaba fal mı baktın sen?"

Amelia'nın yanakları kıpkırmızı kesilirken bakışlarını kaçırdı. "Bir nevi."

Arlo'nun dikkiatin çekişmiş gibiydi. "Benim için de birkaç kart açtın mı yoksa bu hizmeti sadece Kitana'ya mı sunuyorsun?"

Amelia, "Sizin falınıza bakmadım," diye yanıtladı. Biraz fazla hızlıydı ve bu açıkça yalan söylediğini ortaya koyuyordu. Arlo sessiz kalıp başıyla selam verdi ve keyifle sırıtarak saray arabasına bindi.

Derin bir nefes alıp ona döndüm. "Arlo olmaz."

Bakışlarını önünde birleştirdiği ellerine sabitledi. "Elbette."

Derin bir nefes aldım. Bu, Amelia'yı son görüşüm olabilirdi ve buradan onu üzerek ayrılmak istemedim. Aramızda statü farkı olabilirdi fakat bu umurumda değildi. Benim için ölümü göze alarak Zirakov'a geldiği gün arkadaşım olmuştu.

"Kendine dikkat et, Amelia," dedim. "Eğer bir daha görüşemezsek, yatağımın arkasında gizli bir bölme var. Oradaki altınları al ve kendini bu saray denen cehennemden kurtar."

Başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdığında ağlamamak için kendini zor tuttuğunu gördüm. Birkaç kez daha dudaklarımı araladım fakat kelimeler ses tonuma yansımayınca ağzımı tekrar kapattım ve kardeşlerimin yanına, saray arabasına ilerledim.

Kuzeye giden saray arabasına bindiğimde ne düşüneceğimi şaşırmış vaziyetteydim. Amelia'nın ısrarları bu tarz şeylere inanmasam da tedirgin olmama neden olmuştu. Öte yandan Vincent'in sadece bebeği değil, beni de istediğini bilmek yüreğimi ferahlatmak yerine yaptığım seçimin yanlış olduğunu kanıtladığı için içime yangın düşürmüştü. Fakat o kadar garip bir duygu karmaşası içindeydim ki Lena'nın söyledikleri ve bunları Irina'nın inkâr etmemesine rağmen içimdeki bir parça işlerin böyle geliştiğine inanmakta korkuyor, tekrar kırılmaktan kaçınmaya çalışıyordu.

Karşımda oturan Lena, "İstersen biraz uyu," dedi sallanan at arabasında ilerlerken. Benim aksime o savaş zırhını kuşanmıştı. Başımı iki yana salladım ve elimi belimdeki kemere iliştirilmiş kılıcın kınına attım.

"Savaşa giderken uykuyu düşünemezsin, Lena."

Lena'nın yanında oturan Arlo kıkırdadı. "Tam da senden beklenecek bir hareket."

Tek kaşımı kaldırdım. "Beni buraya sen sürükledin," dedim. "Her şey senin istediğin gibi işliyor."

Ona laf çarpıtmama bozulmuş gibiydi. Yüzündeki sahte tebessüm düşerken, "Savaşın ortasındayız, Kitana," dedi. "Seni oraya götürmeyi ben de istemiyorum fakat yüzlerce çocuk annesiz babasız kalırken hassasiyetimizi ne kadar koruyabiliriz ki?"

Onu suçlayamazdım. Neticede söylediklerinde haklılık payı vardı ve yine de beni yalnız bırakmamıştı.

Bakışlarımı tekrar dışarıya çevirip pencereye baktım. Çok az uyumuştum ama şaşırtıcı şekilde dinç hissediyordum. Sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından, "Kitana," dedi Arlo. "Vincent'i gördüğünde ne yapacaksın?"

"Koşup boynuna sarılacağım ve ona tutkulu bir öpücük armağan edeceğim."

Arlo gözlerini devirirken Lena sarkastikliğim karşısında kıkırdadı. Fakat Arlo kendisine gülünmesine aldırmayarak, "Ciddiyim," dedi. "Hiçbir şey olmamış gibi kılıç mı sallayacaksın?"

Düşüncesi bile midemi bulandırdı. "Üzgünüm ama asla öyle bir şey yapmam."

"Peki, onunla savaşan *ben* olursam ne yapacaksın?" Kalbimin atışı hızlandığında Arlo doğrudan gözlerimin içine bakıyor, âdeta ruhumu görüyordu. "Er ya da geç seçim yapmak zorunda kaldığında kimi seçeceksin?"

Ne diyeceğimi şaşırmış bir şekilde Arlo'ya bakarken, "Gitme kızın üstüne," diye araya girdi Lena. "Zaten yaşadığı durum yeterince zor, bizim ihtimaller üzerine kurulmuş kötü senaryolarımızın yararı olmaz."

"Ama bilmemiz gerekiyor," dedi Arlo.

"Onu keşke Kitana'yı cepheye götürme fikrini ortaya atmadan önce sorsaydın."

Arlo cevabını alınca başını iki yana sallayıp sabır dilenir gibi dışarıyı izledi. Oluşan birkaç dakikalık sessizlik düşüncelerimi toparlamama yardımcı olunca, "Bu soruyu birkaç ay önce sorsan şüphesiz seni öldürmeyi seçerdim," dedim. Konuşmamla birlikte ikisinin de gözleri bana kilitlendi. "Ama son zamanlarda Lena ve sana daha farklı bir gözle bakmaya başladım. Evet, hâlâ zaman zaman aramızda korkunç bir duvarın varlığını hissediyorum. Bazen asla yakın olamayacakmışız gibi düşünüyorum ama bu düşüncem eskisi kadar katı değil. Sanki aramızdaki duvar incelmiş gibi." Doğru sözcükleri seçip seçmediğim hakkın-

da en ufak bir fikrim yoktu ama konuşmama devam ettim: "Fakat öte yandan Vincent'i de öldüremem, yapamam bunu. Eğer onu öldürmek için diretirsen karşında durur ve onun yaşaması için elimden geleni yaparım." Konuşmadan önce dudaklarımı kemirdim. "Ama o sana saldırsa da onu durdurmaya çalışırım."

İkisi de benden böyle bir cevap beklemiyormuş gibi aval aval suratıma baktılar. O kadar aptal görünüyorlardı ki kendimi daha fazla tutamayıp küçük bir kahkaha patlattım. "Keşke şu an kendinizi görebilseniz."

"Şey," dedi Arlo boğazını temizledikten sonra. "Teşekkürler."

Lena gözlerini devirdi. "İşte, bu yüzden kadınlar seni sadece yatak odalarının küçük oyuncakları olarak görüyor," dedi. "Duygusuz hödüğün tekisin."

"Öncelikle," dedi Arlo. Konuşurken işaret parmağını havaya kaldırmıştı. "*Ben* onları oyuncağım yapıyorum."

"Vay canına, Arlo," dedi Lena. Yüzünde abartılı bir takdir ifadesi vardı. "Ne kadar başarılısın!"

"Hakkımı yedirmem."

"Yalnız, geçen sene ilişkini sürdürmeye çalıştığın ama yüzüne bakmayan meyhaneci kadına ne oldu?"

Arlo öfkeden kıpkırmızı kesildi. "O bir istisnaydı! Kadın prens olduğumu öğrenince krallıkla başını belaya sokarım diye korktu."

Lena arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış, kollarını göğsünün altında kavuşturmuştu. Yüzünde alaycı bir tebessümle hiçbir şeye inanmadığını belli edercesine başını aşağı yukarı salladı. "Eminim ki her şey böyle gelişmiştir."

Birkaç saat sonra güneş doğduğunda cepheye ulaşmıştık. Gencecik insanları yaralı ve acı çekerken görmek yüreğime bir taşın oturmasına neden olmuştu. Evet, bir prenses olarak bu manzaraya çok defa şahit olmuştum fakat yine de alışamıyordum. Şehre yansıyan zafer haberlerinin arka yüzüydü bu; ölüm ve kan.

Bir süre askerlerle sohbet ettik, yaralıları ziyaret ettik. Arlo'nun fikri tahmin edebileceğimizden de çok işe yaramıştı. Bizi gören askerler âdeta dik durmaya başlamış, bakışlarındaysa öldürücü bir zehir peyda olmuştu.

Sevdiğim adamı yok etmek için peyda olan zehir...

Cepheye gelişimizden iki saat sonra bizim için hazırlanan otağa girmiştik ki askerlerden birinin telaşla içeri dalması bir oldu. Endişesi yüzünden selam bile veremeden, "Bir hareketlilik var," dedi. "Sanırım Senteria saldırıya hazırlanıyor."

Kanım âdeta vücudumdan çekilirken Lena gibi Arlo'yu takip ettim. Çadırımızın önünde bizi bekleyen ve özel olarak eğitilmiş üç attan siyah olanına tek seferde bindim. Bakışlarımı Arlo ve Lena'ya çevirdiğimde kendimi o kadar aciz ve savunmasız hissettim ki kendime bir kalkan almadan edemedim.

Kalkanı koluma bağlarken, "Yanımdan sakın ayrılma," dedi Arlo. "Ne olursa olsun, duydun mu beni?"

Sanki Lena durumun ciddiyetini kavrayamamışım gibi, "Ne olursa olsun," diye yineledi.

İşim bittiğinde titremesini zar zor bastırdığım elimi kılıcımın kınına götürdüm. Ata verdiğim komutla hafifçe ilerlemeye başladık.

Önümüzdeki bir yığın askere rağmen karşımızda yavaşça belli olmaya başlayan koca orduyu görünce kendimi savunmasız hissettim. Öndeki birkaç asker aşina olduğum Senteria bayrağını taşırken çoğu kılıçlarını kuşanmış, zırhlarını giymişti. Bugün ölmek ya da öldürmek için buradaydılar.

Titrememi bastırmak için çabalarken onu gördüm.

Ve geri kalan her şeye kör oldum.

Kalbim boğazımda atarken gözlerimin dolmasını engelleyemedim. Aramızda bir kilometre ya vardı ya yoktu. Fakat yine de onun bakışlarındaki koyuluğu görebiliyor, ruh hâlindeki değişimi hissedebiliyordum.

Bana bakıyordu.

Hem çok yakındı hem çok uzak.

Siyah gözleri yorgunluğunun yansımasını taşıyordu. Saçları darmadağınıktı ama bu hâliyle bile çok yakışıklıydı. Gümüş renkli zırhı onu olduğundan daha iri gösteriyordu.

Bakışlarımı ondan kaçırıp ordusuna göz gezdirdim ve sanki ilk kez nerede olduğumu algıladım. Ne olmuştu bize? Heyecanımızı bu denli

kaybetmeyi nasıl başarmıştık? En yakın arkadaştan, sırdaştan ve tutkulu âşıklardan nasıl düşman saflarda yer alan iki ayrı dünyaya dönüşmüştük?

Üstelik ben bebeğimi tehlikeye atarak nasıl buraya gelmiştim?

Bu düşünce boğazımın kurumasına ve elimi koruyucu bir tavırla karnıma götürmeme neden oldu. Tekrardan Vincent'e baktığımda bu küçük hareketimin gözünden kaçmadığını fark ettim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda onun da gözlerinde cam kırıkları gördüm.

O da benim gibi düşünüyordu.

O da acı çekiyordu.

BÖLÜM DOKUZ

MAHŞERDE SOLAN ÇİÇEK

INON ZUR, AUBREY ASHBURN - SHELAYA

Vincent'i görmenin beni üzeceğini biliyordum ama bu kadar harap edeceğini tahmin etmemiştim. Aramızda sadece onlarca metre varken orada durmak, hareket edip de kollarına atlamamak çok zordu. Dişlerimi sıkıp başımı kaldırmaya, güçsüz görünmemeye çalıştım ama elimden daha fazlası gelmiyordu.

Benden daha gözü kara görünen Arlo, atının dizginlerini hafifçe hareket ettirdikten sonra ilerlemeye başladı. Sanki sözsüz bir anlaşmaya varmışlar gibi Vincent de aynı anda bize doğru gelince ensemden aşağı soğuk terlerin aktığını hissettim. Savaşı yöneten iki kumandan herkesten önce öne çıkar, son kez barış sağlamayı denerdi. Bu iki tarafın da aksatmamaya âdeta yemin ettiği bir gelenek hâline gelmişti. Bu kadar yaklaşmaları gözümü korkutuyordu fakat adını bilmediğim tüm tanrılara şükürler olsun ki ağlamadan durmayı başarmıştım.

İkisi nihayet karşı karşıya geldiklerinde kendimi sakinleştirmek için nefes aldım. Yanlarında olmasam da birbirlerine bakışlarından seslerindeki mesafeyi duyabiliyordum. Güya akrabalardı ama her an birbirlerini kılıçtan geçirmeye hazır görünüyorlardı.

Tartışmaları başta sakindi ama bir noktada hararetlendi ve Vincent'in gözleri benimkilere sabitlendi. Aniden betona dönüşmüş gibi hareketsizce ikisine bakarken Arlo da hafifçe arkasını döndü, bana baktı. Ardından Vincent her ne dediyse cevap olarak başını iki yana salladı.

Görünen o ki bu konuşma tatlılıkla sonlanmayacaktı. Elbette bu durum oldukça açıktı ama yine de hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamadım.

"Bana bir iyilik yap." Lena, Arlo'ya kilitlenen gözlerini bana çevirmeden konuşmayı sürdürdü: "Eğer kargaşada bir yolunu bulursan karşı tarafa geç."

"Ama," diye mırıldandım. "Siz-"

"Bir kere olsun bir şeyi kendin için yap," diye çıkışınca afalladım. "Bir kere olsun arkanda ne olduğuna bakma ve ne olacağını umursama."

Derin, titrek bir nefes aldım. Bu savaşın yegâne sebebi olduğumu bilsem de onları terk etmenin sonuçları ağır olacaktı. Üstelik bana sahip çıkamadıkları için cezaya bile çarptırılabilirlerdi ama Lena her şeye rağmen bana gitmemi söylüyordu.

Ruhum aynı anda hafifledi ve ağırlaştı. Kalbim aynı anda yaralandı ve şifa buldu. Hislerimi açıklamakta kelimeler yetersiz kalıyordu ama bir şeyler söylemek zorundaydım. "Lena," dedim Arlo ve Vincent'e bakarken. "Eğer tekrar konuşma şansımız olmazsa diye söylüyorum, iyi geçinebileceğimiz yılları heba ettiğimiz için üzgünüm. Sen iyi bir kadınsın."

Vincent ve Arlo aynı anda arkalarını döndüler ve dizginlere asıldılar. İkisi de aynı anda ordularına ulaşmışlardı. Savaş başlamıştı.

Öncü birlikler koşarak ilerlerken yaklaşık bir dakika sonra atlı birlikler de onlara katıldı. Lena bakışlarını bana çevirdi. "Hayır, Kitana," dedi kederle. "Değilim."

Hemen ardından dizginlerine asıldı. Dudaklarından sağır edici, insanın yüreğine soğukluk düşüren bir savaş çığlığı koptu ve diğer askerlerle birlikte savaşmak için kılıcını çekti. Onu orada, kanlı kılıcını savururken görünce neredeyse düşüp bayılacaktım. Kan görmeye alışıktım fakat yaşadığım şeyler o kadar ağır geldi ki karnıma korkunç bir kramp girdi. İnleyerek elimi karnıma götürüp eğilince sırtımda bir el hissettim. Doğrulup bakmasam da bana dokunan kişinin Arlo olduğunu biliyordum.

Birkaç saniye sonra, "İyi misin?" diye soran telaşlı sesi duyuldu.

Öyle olmasa da doğrulmaya çalıştım ve başımı olumlu anlamda salladım. İnsanlar birbirini keserken karın ağrısından şikâyet etmem komik olurdu.

Kafamı kaldırdığımda gözlerim otomatik olarak Vincent'inkilerle buluştu. Aramızdaki mesafeye rağmen siyah gözlerinde yer eden endişe parıltılarını açıkça görebiliyordum. İyi olduğumu göstermek için başı-

mı hafifce salladım. Aslında kimseye caktırmamak icin ufacık hareket ettirmistim ama Vincent bunu görebilecek kadar keskin gözlere sahipti. Gerilen omuzları anında rahatladı ve derin bir nefes aldı.

Dakikalar âdeta saatler kadar uzun gelmeye başlamıştı. Gecen her saniye ruhuma saplanan bir kılıc kadar can yakıcıydı. İki tarafın da askerleri bir bir can veriyor, geniş araziyi kan gölüne ceviriyordu. Gencecik erkekler ve kadınların gözlerindeki yaşam alevi gözlerimizin önünde sönüyordu.

Yaklaşık iki saatin sonunda gözlerim sadece Zirakov askerlerini gördü. Ben bu insanlarla yemis, bu insanlarla içmis ve bu insanlarla eğlenmistim. İçlerinde konustuklarım da vardı, prensesleri ve gelecegin kralicesi olacağımdan emin oldukları için etegime kapanan da. Bazılarıysa askerî birliğe yeni alınmıs askerler olmalıydılar cünkü yasları on altı ya vardı ya yoktu. Çocuk denecek yasta kılıc tutmalarına, üstelik bunu korkak ve aciz prensesleri için yapmalarına katlanamıyordum artık. Bu insanlar gözlerimin önünde ölüyordu ve ben sanki bir tiyatro izleyicisiymişim gibi burada oturuyordum.

Vicdanım üstüme kara bir bulut gibi cökerken yumruklarımı ve dislerimi sıktım. Gözlerim hayatları pahasına dövüsen askerlerin üstünde gezdi ve en sonunda on altı yaşlarında bir çocukta takıldı. Çelimsizdi ve korkuyordu. Kılıcın kabzasını tutan eli titriyordu ve karşısında duran güclü rakibinin onu parçalara ayırması sadece saniyeler sürerdi.

Daha fazla dayanamadım. Sebebi Zirakov'a olan bağlılıgım mıydı yoksa o çaresiz cocugu görmenin ve bu durumun sebebi oldugumu bilmenin verdiği korkunc ızdırap mıydı, bilmiyorum fakat aynı anda ayaklarımı ve dizginlerimi hareket ettirdim. Atım hızla savaşın arasına dalarken Arlo'nun arkamdan bagırdıgını, durmam için yalvardıgını duydum ama sesi cok uzak diyarlardan geliyordu sanki.

Gözüme kestirdiğim cocukla dövüsecek olan Senterialı askerin arkasından yaklastım. Adam kılıcımla bulustugunda hicbir seyi anlamamıstı bile. Onun canını aldığımda elbette huzur bulmayı beklemiyordum ama yaşadıgım bu sucluluk duygusuna anlam veremedim. Onlar için üzülüyor muydum? Beni öldürmek için isyan eden halkla bu kadar kısa sürede bağ mı kurmustum?

İlk cesetten sonra gerisi geldi çünkü bazıları kim oldugumu fark etmeden, can havliyle saldırdı bana. Kendimi korumak için kılıcımı kaldırmak, karşılık vermek zorundaydım. Bugün burada ya yok olacaktım ya da küllerimden yeniden doğacaktım.

Zihnimin savaşçı tarafı, içinde bulunduğum durumun olumlu ve olumsuz yanlarını ayırt etmeye başlamıştı bile. Yüksekte olduğum için yerdeki askerlerin bana ulaşmaları zor oluyordu. Bu benim için önemli bir avantajken onlara ulaşmak için eğilmek zorunda olmam dezavantajımdı. Öte yandan zırhsız oluşum beni savunmasız bırakıyordu fakat üstümde ağırlık olmayışı çeviklikle hareket etmeme olanak sağlıyordu.

Bu düşünceler birbiri ardına zihnimde sıralanırken kana bulanmış kılıcımı savurmayı sürdürdüm. Prenseslerinin bu kadar saldırgan olduğunu gören askerler heyecanlandı ve saldırılarını daha vahşice yapmaya başladı.

Sol tarafa eğilmiş, Senterialı bir askeri kılıçtan geçirirken sağ tarafıma korkunç bir darbe almamla nefessiz kaldım. Dik durmak için kendimi zorladım ama suratıma inen korkunç yumruk yüzünden acı dolu, boğuk bir çığlık atarak yere düştüm.

Telaşa kapılan atımın toynakları tepemde havaya kalkınca öleceğimi hissederek dehşet içinde gözlerimi araladım ama neyse ki atım oldukça zekiydi. Beklenmedik bu durumdan geri çekilerek kurtuldu ve hiçbir yerime basmamayı başardı.

Atımın ölümüme sebep olmamasına sevinecek zamanım olmadı bile. Saçımı kuvvetli bir elin tuttuğunu hissetmemle tırnaklarımı beni tutan adamın eline geçirdim. Beni tutan her kimse hafifçe öne eğildi ve bu bana ayaklarımı kusursuzca kaldırıp suratına tekme atma fırsatı verdi.

Adam kanayan burnunu tutarken hızla doğruldum. Gözlerim hızla düşürdüğüm kılıcımı aradı ama lanet olsun ki hiçbir yerde yoktu!

Kafamı kaldırıp çıplak elle dövüşmek zorunda kaldığım iki adama baktığımda karşımda gördüğüm şey...

"Siz," diye mırıldandım şaşkınlıkla. "Zirakov askerlerisiniz."

Zırhlarındaki bayrak âdeta göz kırpıyordu. İki adam birbirine baktı. Aynı anda çok hafifçe başlarını salladılar ve sanki bu anı defalarca kafalarında planlamış gibi üstüme yürüdüler.

Kaçamayacağımı anlayınca arkamı dönüp koşmaya başladım ama çok geçmeden saçlarımı tutan güçlü elleri hissettim. Beynim şu an yaşadığım şeyi hiçbir şekilde mantığa oturtamıyordu. Dudaklarımdan panikle dökülen ve prenses olduğumu haykıran çığlıkların da bu adamları durdurmaya yetecek gücü yoktu.

Aynı anda karnıma iki yumruk yememle nefesim kesildi. Dişlerimi sıkıp yumruklarımı savurmaya çalıştım ama bu çıkışım adamları daha fazla öfkelendirmekten başka bir işe yaramadı. Başımı kaldırdığımda bir çift dehşete uğramış siyah göz gördüm: Vincent'in gözleri.

Sonra yaşanan her şey rüyadan ibaretti sanki. Yere yığılırken dünyadaki tüm hava aynı anda çekilmiş gibi hissettim. Karnıma inen tekmeleri engellemek için kollarımı bedenime sardım ama başarısız oldum.

Yakıcı gözyaşları şakaklarımdan süzülürken dünya bulanıklaşmıştı. Hissettiğim şey saf korkuydu ama kendim için korkmuyordum. Onun için korkuyordum, oğlum için.

Hıçkırıklar dudaklarımdan firar ederken acımasız tekmeler durmadı ve en sonunda beklenen oldu. Bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissettim. Canım çok yanıyordu ama beni parçalara ayıran yaşadığım kayıp duygusuydu. Başımı reddetmek ister gibi iki yana salladım ve kendimi pantolonuma bakmaktan alamadım. Siyah pantolonumun ıslak kısmı koyulaşmıştı.

Sırtüstü dönüp başımı gökyüzüne çevirdim ve öyle bağırarak ağladım ki sanki tüm dünyaya duyurmak istiyordum oğlumun öldüğünü.

Artık direnmiyordum, saldırmaya ya da kendimi korumaya çalışmıyordum. Bu acı o kadar keskindi ve insanın yüreğinde varlığını o kadar iyi hissettiriyordu ki savaşmak için tükettiğim tüm gücüm bir anda buhar olmuştu.

Başımdaki adam kılıcını çekti ve iki eliyle kabzasını sardı. Kılıcı kuvvetle indirmek üzere kaldırmıştı ki göğsünü delip geçen ok yüzünden aniden durdu.

Ne olduğu umurumda bile değildi ama başımı okun geldiği yöne çevirdiğimde savaşın ortasında durup kendi hayatını hiçe sayarak beni kurtaran adamı gördüm. Çatlamış dudaklarım hafifçe açıldı ve fısıltıyla onun adını andım: "Andre."

Diğer adam neye uğradığını şaşırmıştı ve bu şaşkınlığı geçmeden bir kılıcın ucu göğsünün ucundan çıktı. Biri kılıcını sırtına saplamıştı.

Adamın cansız bedeni yere düşerken arkasındaki adamı gördüm: Vincent.

Onu görmek hıçkırıklarımın daha da kuvvetlenmesine neden olsa da sancılarımı azaltmıştı sanki. Siyah saçları dağılmıştı, alnının üstündeki yaradan şakağına kan damlası süzülüyordu. Bana bakarken göz-

lerinin arkasında nefes alan ızdırabı gördüm ve o an anladım. Vincent bana ulaşmaya çalışırken düşmüştü bebeğim. Onun gözleri önünde...

Vincent hızla yanıma eğilirken zorla konuştum: "Vincent, bebeğim..."

Bir elini sırtıma götürüp diğer elini dizlerimin altına geçirirken transa geçmiş gibiydi. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Yanaklarına birkaç damla yaş düşmüştü ve sanki benimle konuşsa da beni görmüyor gibiydi. "Seni koruyamadım, özür dilerim."

Başım omzuna düşerken, "Gitti," diye fısıldadım. "Her şey bitti."

O an başını kaldırdı ve bana baktı. Yavaşça doğrulurken, "Hayır," dedi "Hiçbir şey-" Fakat sözlerini tamamlayamadan arkadan gelen bir darbe donup kalmasına neden oldu. Önce gözlerindeki ışık söndü ve ardından yere yığıldı. Ben de onun üstüne yığılmışken ayakta dikilen Arlo'ya korkuyla baktım. Kabzasıyla Vincent'in kafasına vurduğu kılıcını adamın boğazına geçirmek için kaldırmıştı ki kendimi hızla öne attım.

"Hayır!"

Kılıcı kaldırmış bir şekilde donup kaldı. "Kitana, ne yapıyorsun?"

"Arlo, bebeğim gitti," diye hıçkırdım. "Yalvarırım, onu alma."

Arlo neye uğradığını şaşırmış gibi önce bana, sonra Vincent'e, ardından iki askerin ölüsüne baktı. Ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yokken sanki olduğu yere kök salmış gibi birkaç saniye hareketsizce durdu.

En sonunda başını arkamdaki bir noktaya çevirdiğinde ben de o yöne baktım. Andre ve Ivan bize koşarak geliyordu. Ellerindeyse kana bulanmış kılıçlar vardı.

Arlo'nun dudaklarından bir küfür savruldu. Kılıcı kınına geçirdi ve bir elini belime, diğerini dizlerimin altına yerleştirerek sanki üç kiloymuşum gibi bedenimi anında kaldırdı. "Beni bırak," diye fısıldadım ama duymadı bile. Koşarak beni güvenli bölgeye taşıdı.

Yaşadığım korku, heyecan ve bebeğimi kaybetmiş olmam yüzünden hissettiğim şiddetli kramplara daha fazla dayanamadım. Bilincimi açık tutmak için harcadığım son güç zerresi de tükenince gözlerimin önünde milyarlarca küçük nokta belirdi.

Ardından dünya tamamen karanlığa gömüldü ama o an bile Vincent'in bana bakışı silinmedi.

Gördüğüm gerçekçi kâbuslar yüzünden kan ter içinde ve nefes nefese uyandım. Gözlerimi araladığım anda karnıma o kadar güçlü bir sancı saplandı ki doğrulmak şöyle dursun, hareket edecek gücü bile kendimde bulamadım.

Yaşananlar sadece birkaç saniye içinde zihnime düşerken dudaklarım titredi. Artık orada olmadığını bilsem de bir elimi karnıma götürdüm. Bu bebeği doğurmaya karar verdiğimde kendimi uçurumun kenarındaki bir ağacın tek dalına tutunmuş gibi hissetmiştim. Şimdiyse son dalım parçalara ayrılmıştı ve ben yüzlerce metreden aşağı düşüyordum.

Bu bebeğin varlığını öğreneli bir aydan fazla olmamıştı ama ondan önce hiç yaşamamışım gibi hissetmiştim. Belki de Vincent'le aramıza giren duvara rağmen ondan bir parçayı içimde büyütme düşüncesi aşk acımı hafiflettiği içindi, kim bilir?

Hıçkırıklar dudaklarımdan izinsizce firar ederken şakaklarımdan gözyaşları süzüldü. Elimi dudaklarımın üstüne götürüp hıçkırıklarımı yutmaya çalıştım ama başarısız oldum. Orada yalnızken yaptığım tek şey bulunduğum çadırın tavanına bakmak ve rüyamda gördüğüm oğlumun yüzünü düşlemekti.

BÖLÜM ON

TEHLİKELİ SIRLAR

Two Steps From Hell - Archangel

Bana verilen ilaçlar yüzünden tüm gün uyuduktan sonra hafiflemiş ağrılarla uyandım. Kanamalarım az miktarda da olsa devam ediyordu ve sancılarım da arada bir ziyaret ediyordu ama nefesimi kesen ağrılar gitmişti. Fiziksel olarak durumumun iyiye gittiğini biliyordum ama ruhsal olarak o kadar derin bir çöküş içindeydim ki yattığım yerden kalkacak gücüm yoktu.

Benimle ilgilenen şifacı, içeri Lena'nın girdiğini görünce telaşla selam verdi. Ardından nasıl olduğumu soran Lena'ya detaylıca durumumdan bahsettikten sonra bizi yalnız bırakarak çıktı. Kız kardeşim yavaşça yanıma geldi, yattığım yer yatağının kenarına ilişti ve dikkatlice yüzümü süzdü.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Beni rahat bırakmana ihtiyacım var."

Ona çıkışmayı beklemiyordum ama nedenini anlamasam da ona karşı nefret doluydum. Ona, Arlo'ya, Irina'ya hatta belki de Vincent'e. *Kardeşlerim beni neden koruyamadı? Irina neden bana sahip çıkmadı? Vincent beni neden terk etti?* Bunlar, kafamda kol gezen ve beni içten içe kemiren sorulardı.

Sonra derin bir nefes aldım. *Peki ya sen,* dedi içimden bir ses. *Senin hiç suçun yok mu? Armin sana en başında sorduğunda neden aptalca gurur yaparak Vincent'in yanına gitme fırsatını reddettin ve savaşa sebep oldun? Hamile olduğunu bile bile neden savaşa atladın? Madem savaşmaya karar verdin, nasıl iki askere karşı koyamayacak kadar güçsüz olabildin?*

Bu sorular tekrardan gözlerimin yanmasına ve yaşların süzülmesine neden oldu. Zihnimden nasıl düşünceler geçtiğinden habersiz olan Lena bir elini elime örttü. "Daha çok gençsin," diye teselli etti. "Önünde o kadar uzun bir ömür var ki defalarca anne olabilirsin."

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Şifacı öyle demedi ama," diye istemeyerek itiraf ettim. "Düşük yaptıktan sonra bir süre gebe kalamayabilirmişim. Tanıdığı bir kadın yıllarca hamile kalamamış. Bir başka kadınsa ömrünün sonuna kadar anne olamamış. Her şeye hazırlıklı olmamı söyledi."

"Yani bir kere böyle bir şey yaşandı diye herkesin başına bu mu gelecek?" dedi Lena. "Karalar bağlama."

"Ben normal bir düşük yapmadım, Lena," diye karşı çıktım. "Belki de bir daha asla hamile kalamayacağım."

Ne söylerse söylesin beni ikna etmesinin imkânsız olduğunu biliyordu. Ne söylerse söylesin içimdeki yangına su serpemezdi; tek bir şey dışında. O da onu söyledi: "Vincent seni çok önemsiyor."

Tek kaşımı kaldırdım. "Konumuzla ne alakası var?" Sanki ilgilenmiyormuş gibi bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama sadece birkaç saniye sonra kendime karşı verdiğim savaşı kaybettim. "Neden öyle söyledin?"

Dudaklarında güçsüz bir gülücük belirdi. "Edindiğim bilgiye göre Arlo seni güvenli bölgeye götürdükten sonra kendini savaş meydanına atmış ve kıyım canavarı gibi önüne geleni doğramış."

Dudaklarım tekrar titredi. "O da gördü," dedim fısıldarcasına. "Bebeğim onun gözleri önünde gitti."

Sesim benim bile kulaklarıma ulaşmamıştı ama Lena ne dediğimi gayet iyi duymuş gibi başını salladı. "Anlıyorum," dedi. "Onun için de zor olmalı."

Dudaklarım, "Ah, umarım zor olmuştur," dese de içimden dilediklerim bambaşkaydı. "Eğer beni dinleseydi, benden bir çöp gibi kurtulmayı tercih etmeseydi bunların hiçbirini yaşamazdık. Tüm anılarımızı, sevgimizi hiçe sayarak beni göndermeye kalkmasaydı bebeğim hâlâ benimle olurdu!"

Sinirlerim o kadar bozulmuştu ki büyük bir öfkeyle Vincent'i suçlamam sonucu vicdan azabı çekmeye başlamıştım. İçine düştüğüm bu duygu karmaşası yüzünden tekrar ağlamaya başladım.

Lena'nın elimi saran avucu sıkılaştı. "İçini dök," dedi sırtımı sıvazlarken.

Onu dinledim ve ağladıkça ağladım. Ne kadar öyle kaldığımızı bilmiyordum fakat Lena yanımdan kalktığında az da olsa hafiflemiştim. Lena'nın gidişiyle yalnız kaldığımda ağlamaktan bitap düşmüş gözlerim, ağrı kesicilerin de etkisiyle yavaşça kapandı.

Vincent'in bulunduğumuz bölgeyi tamamen işgal edişi on gününü aldı. On günün sonunda umutsuz bir hâlde arabaya binmiş, saraya geri dönüyorduk. Saat henüz o kadar erkendi ki güneş yeni yeni doğmaya başlamıştı.

"Leroy köpürecek." Saraya yaklaştığımızda saatlerdir ağzını bıçak açmayan Arlo konuştu: "Irina da belki bizi cezalandırır."

Lena bu konuda onun kadar endişeli değildi. "Bence şu an ilgilenmeleri gereken konu savaşta Kitana'ya kimin saldırdığı olmalı," diye fikrini ileri sürdü. "Bize asker diye verdikleri adamlar Zirakov'un prensesine saldırmaya cüret ediyorlar."

Dudaklarımdan histerik bir kıkırtı dökülünce kardeşlerim irkilerek bana baktılar. Kıkırdamam çok kısa bir süre içinde kahkahaya dönünce ikisinin de gözlerinde gizlenmesi mümkün olmayan endişe parıltıları gördüm. En sonunda boğazımı temizledim ve "Affedersiniz," dedim. Yine de sırıtmama engel olamıyordum.

Arlo'nun sesindeki temkini kilometrelerce öteden duymak bile mümkündü. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Bana Zirakov prensesi dedi," dedim kendimi tutamayarak. "Oysa ben Zirakov'a ait olmayı da, Senterialı olmayı da beceremedim."

Gülüşlerim tekrar bedenimi ele geçirirken Arlo ve Lena birbirine baktı. Aralarında sözsüz bir iletişim oluşurken ikisi de sessiz kaldı.

Araba yavaşlayıp görkemli saray gözlerimin önüne serildiğinde eskiden yuva olarak baktığım yapıya şiddetli bir mide bulantısıyla baktım. Arabanın kapısı açıldı ve hizmetkârlar gözlerindeki yası gizleyemeyerek sahte bir neşeyle bizi selamladı. Hiçbirinin suratına bile bakmadan arabadan indim ve saraya girip odama ilerledim.

Üst kata çıkan merdivenlerin iki üç basamağına tırmanmıştım ki, "Kitana," diyen Lena'nın sesini duydum. "Annemle babam taht odasında bizi bekliyor."

"İyi," dedim buz gibi bir sesle. "Anneniz ve babanızla konuşun o zaman."

Ardından hiçbir şey söylemeyip merdivenleri çıkmaya devam ettim. İnsanlarla konuşacak, onlara malumat verecek ve tüm bu yaşananlara rağmen azarlarını çekecek durumda değildim. Dürüst olmak gerekirse her şeyinizi kaybettiğinizi ve dibe battığınızı düşünmek sizi daha güçlü, daha umursamaz ve daha cesur yapıyordu. O yüzden şu an onlarla konuşmadım diye bana karşı sunacakları tutum zerre umurumda değildi.

Yanan şömine sayesinde sıcacık odaya girer girmez üstümdekileri çıkardım ve sadece iç çamaşırlarımla kendimi yatağa, yorganların arasına attım. Yolda aldığım ilaçlar yüzünden üstüme çöken yorgunluk sayesinde dakikalar içinde uyuyakaldım.

Gözlerimi araladığımda güneş nihayet yeryüzünü egemenliği altına almıştı. Saatlerdir uyumama rağmen hâlâ gücümü toparlayamamanın verdiği mahmurlukla banyoya gittim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra başımı kaldırdım ve hemen karşımda duran aynaya baktım.

Yansımamı görür görmez bir an nefes alamadım ve donakaldım. Karşımdaki kadın Kitana değil de Kitana'ya çok benzeyen zavallı bir yaratıktı sanki. Günlerdir doğru dürüst bir şey yemediği için gözle görülür şekilde kilo vermiş, yanaklarında minik çukurlar oluşmuştu. Eskiden her şeye rağmen umutla ışıldayan gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Pervasız, deli dolu hâllerinden eser yoktu artık.

O kadar güçsüz ve aciz görünüyordu ki ondan nefret ettim.

Gözlerime çöken yanma hissiyle eş zamanlı olarak gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Ellerimi tuvalet masasına dayayıp başımı öne eğdim ve her zaman yaptığım gibi ağladım. Her zaman güçlü olduğumu iddia etmiştim ama zayıflığım tokat gibi suratıma çarptı.

Madem o kadar güçlü bir kadındım, giden bebeğimi nasıl geri getirememiştim?

Madem o kadar güçlüydüm, ellerimden kayıp giden bebeğimin hatırına dik durmak yerine neden acizce ağlıyordum?

Bu düşünceler üstüme kara bulut gibi çöktü, nefes almamı engelledi. Kafamı tekrar kaldırdığımda kendime bakmak acı veriyordu artık.

Daha fazla dayanamadım ve üstünde peçetelerin olduğu kalın mermer kabı aynaya doğru fırlattım. Cam parçaları etrafa saçılırken kulak tırmalayıcı bir ses banyoda yankılandı. Kırılma sesleriyle hıçkırıklarım harmanlanırken sırtım soğuk mermere değene kadar geri çekildim. En sonunda bacaklarımdaki güç tükendi ve kendimi yere bıraktım, dizlerimi kendime çektim ve kollarımı etrafına doladım. Başımı öne eğip gözyaşlarının beni tekrar ele geçirmesine izin verirken kapının açıldığını duydum ama o an bile başımı kaldırmadım.

Dirseklerime dokunan bir çift kuvvetli el hissettim. Hemen ardından tanıdık, kederli bir erkek sesi kulaklarımı doldurdu. "Kitana," dedi. "Lena bir şeyler anlattı. Çok üzgünüm."

Başımı kaldırıp Leo'nun endişeli ela gözleriyle karşılaştım. Şiddetli ağlamalarımın izin verdiği kadarıyla, "Hepsi benim suçum," dedim.

"Nasıl senin suçun olabilir?" diye karşı çıktı. "Hamile bir kadının savaşa gitmesi başlı başına hata zaten. Asıl sorun en başından buydu, sen değildin."

Bunları neden anlattığımı bilmiyordum ama "O bebeğin varlığını ilk öğrendiğimde ondan kurtulmak istedim," diye mırıldandım. "Belki de bu yüzden beni bıraktı. Belki de annesinin onu sevmediğini anladı, küstü ve beni terk etti."

Leo ne diyeceğini şaşırmış ve afallamış görünüyordu. Alnımı tekrar dizlerime yaslamak üzereydim ki Leo çenemi tutup başımı dik tutacak şekilde kaldırdı. "Kendine böyle işkence etme," dedi. "Kafan karışmıştı, korkmuştun ve ne düşüneceğini şaşırmıştın. Eminim senin yerinde olan çoğu kadın o bebekten kurtulurdu. Hoş, öyle çıkmaz bir yoldaydın ki kararın bu olsa da seni suçlayamazdım ama sen onu yaşatmayı, onun için savaşmayı seçtin. İşlerin hiçbir zaman kolay olmayacağını biliyordun ama bu yine de seni durdurmadı. Söyle bana, Kitana. Bu bebek sana nasıl gönül koyabilir?"

Söyledikleri ruhumu okşuyor, sarf ettiği her kelime yüreğime çöken yükü hafifletiyordu. Başparmaklarıyla ıslak yanaklarımı sildikten sonra kollarını bedenime sardı. Bir süre daha gözyaşlarımın esiri olurken başımı onun göğsüne yasladım. Leo'yu çok az tanıyordum ama nedense ona sarılmak, derdimi onunla paylaşmak yanlış gelmemişti. Eskiden nefretle baktığım yüzündeki samimiyete inanıyordum.

"Artık benimle evlenmen için bir sebebin kalmadı, Leo." Omuzlarımı tutup beni hafifçe itince başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Bebek gitti."

Ela gözleri derin düşüncelere ev sahipliği yapıyordu. En sonunda, "Sözümden dönemem," dedi.

"Ailemi sorun yapıyorsan seni benim terk ettiğimi söylerim," derken elimi *boş ver* dercesine havada salladım.

"Mesele o değil," dedi. Gözlerini kaçırdı, sanki ne söyleyeceğini kafasında toparlamaya çalışıyor gibiydi. "Bak, aramızdaki şeyin hiçbir zaman aşk olmadığını biliyorum ama ben bu yola çıkarken her zaman yanında olacağıma dair kendime söz verdim. Gerek arkadaşın, gerek çocuğunun babası hatta gerekse kocan olarak. Şimdi, en kötü anında kendi çıkarlarımı düşünüp senden kaçmak ve seni bu akbabaların ortasında bir başına bırakmak karaktersizce geliyor."

Ne diyeceğimi bilememiştim. Söylediğinin tamamen bu olduğunu bilsem de, "Yine de evlenelim mi diyorsun yani?" diye sordum.

Başını olumlu anlamda salladı. "Benim isteğim bu yönde, Kitana," dedi. "Bu evliliğin senin için de iyi olacağını biliyorum ve yapmam gereken şeyi yapacağım."

Dudaklarım titredi. Leo iyi bir adam, iyi bir dosttu. "Benim itibarım için sonsuza dek kendini bana bağlayamazsın."

Kollarını tekrar bedenime sardı. "Şu an sadece kendini düşün," dedi. "Ayrıca bana kötülük yapmadığını aklından çıkarma. Sonuçta hanedan damadı olmak benim de işime yarayacak."

Sesinde öyle bir tını vardı ki tebessüm etmeme neden oldu. Başım onun göğsündeyken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Birkaç dakika geçtikten sonra bedenimi hafif titremeler sardı ve o an üstümde sadece iç çamaşırlarım olduğunu fark ettim. Bedenimdeki tüm kan yanaklarıma hücum ederken boğazımı temizledim ve kollarımla göğüslerimin açık kalan yerini örtmeye çalıştım. Gergin kıpırdanmalarımı fark eden Leo geri çekilip bana baktı ve o da sanki o an yarı çıplak olduğumu fark etti. Yanakları pembeleşirken, "Şey," dedi. "Ben seni yalnız bırakayım."

Leo bana bakmamaya özen göstererek kalkıp beni banyoda yalnız bıraktı. O gittiğinde üzüntüm tamamen geçmemişti ama artık biraz daha rahat nefes alıyordum. Onunla, Lena'yla ve hatta Arlo'yla konuşmak bana iyi geliyordu.

Küveti doldurup kendimi sıcak suyun altına attım ve günlerin biriken kirini, yorgunluğunu üstümden attım.

Vincent

Zirakov'un kuzeyini ele geçirmemin üstünden üç gün geçmişti fakat yüreğimdeki yangın, soğumanın kıyısında bile değildi. Her şeyi yakmak, yıkmak ve yok etmek istiyordum. İçimde varlığından habersiz olduğum bir canavar uyanmıştı ve tek istediği şey kandı.

Savaşın komutanı olduğum için geniş otağda yer alan tahta oturdum ve karşımda duran, ellerini birbirine kenetlemiş, başını öne eğmiş iki adama baktım. Kardeşlerimden Tao yanımda duruyor, o da benim gibi Zirakov sarayına sızdırdığım casusların anlatacaklarını bekliyordu.

İkisi arasında ilk konuşan çelimsiz adam oldu. Pek güçlü değildi hatta o kadar zayıftı ki onu tarif ederken kürdana benzetebilirdim ama ağzı iyi laf yapıyordu ve kafası hızlı çalışıyordu. "Emrettiğiniz gibi ressam Leonardo Clifford ve Prenses Kitana'yı takip ettik," dedi. "Prenses saraya döndüğünde çok hâlsiz ve öfkeliymiş. Hatta birkaç hizmetçi kız odasını darmaduman ettiğini söyledi. Sonra Leonardo onu teselli etmiş."

Omuzlarım dikleşirken boğazımdaki kuruluğu yok etmek için sertçe yutkundum. "Nasıl teselli etmiş?" derken sesimin titremesini engelleyebildiğim için içimden tanrılara şükrettim.

Çelimsiz adam uygun kelimeleri seçerken duraksayınca ona nazaran daha iri ama biraz daha akılsız olan adam konuşmayı devraldı: "Hizmetçiler prensesi kontrol edecekmiş ama o an Leonardo belirmiş. Kimseyi prensesin odasına almamış ve apar topar içeri girmiş. Bir müddet orada kalmış. Prenses onunla konuşunca sakinleşmiş."

Öfke dalgası bedenimi sararken burnumdan soludum. Demek çat kapı karımın odasına girecek kadar ona yakındı, öyle mi?

Çelimsiz adam kızgınlığımı fark edince uyarırcasına dirseğiyle arkadaşını dürttü. Her şeyin yolunda olduğunu göstermek için bir elimi hafifçe kaldırdım. Şu an duymak istediğim şeyin söylenmesine değil, gerçeklere ihtiyacım vardı.

"Bana başka ne söyleyebilirsin?"

Sorumu doğrudan iri olana sormuştum. "İki gün boyunca onları izledik. Prensesin etrafında genelde kardeşleri ve o ressam oluyor. Hatta

dün bütün gün onun yanındaydı. Birlikte ressamın atölyesine gittiler. Açık olan camdan onları izledik. Leonardo, Kitana'ya resimlerini gösteriyordu." Öfkeden titrememek için kendimi zor tuttum ama adam ne durumda olduğumun farkında bile değildi. "Daha sonra," diye anlatmayı sürdürdü. "Prensesle bahçede dolaştılar. Ardından Leonardo, prensese bir şeyler söyleyip kolye hediye etti. Prenses bu hediyeye çok sevindi ve ressama sarıldı."

Gözlerimi sımsıkı yumup bakışlarımı kaçırdım. O kadar büyük bir hiddetle ayağa kalktım ki önümde duran sehpa devrildi ama umursamadım. Çadırın açık kısmına ilerleyip dışarıyı izledim. Kendimi sakinleştirmek için derin nefesler aldım ama işe yaramadı.

"Ona gülümsüyor mu?"

Sorduğum soru beni bile şaşırtmıştı ama sesinden cılız adam olduğunu anladığım adam yadırgamadan cevapladı: "Prensese ne söylüyor, bilmiyoruz tabii ama Leonardo, Kitana'yı sürekli güldürüyor."

Dayanamadım ve cevabını tahmin etmeme rağmen bir soru daha sordum: "Evlenmekten vazgeçmiş mi prenses?" diye sordum.

"Şey," diyen adama bakmasam da ses tonundan iri olanın konuştuğunu anladım. "Bizim kulağımıza öyle bir şey gelmedi. Sürekli yan yana olduklarını da düşünecek olursak evlenme kararlarının kesin olduğunu-"

"Yeter," diye gürledim. "Çıkın dışarı, ikiniz de!"

Kıskançlık dalgası bedenimi ele geçirirken adamların hızlı adımlarla çadırı terk ettiğini duydum. Ciğerlerim yanıyordu. Tüm dünyadaki hava aniden çekilmiş ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum.

Birkaç saniye sonra varlığını unuttuğum Tao yanımda belirdi. "Seni üzmek istemiyorum ama hâlâ evlenmeyi düşünüyorlar," dedi. "Demek ki Kitana'nın kararının nedeni sadece bebek değilmiş. O adamdan etkilenmiş."

Reddederek başımı iki yana salladım. "Onu gördüm, Tao," dedim. "Bana bakışındaki özlemi, pişmanlığı gördüm. O da benim gibiydi. Yaşanmışlıklara ve yaşayamadıklarımıza üzülüyordu."

"O zaman neden hâlâ Leonardo denen adamla birlikte?" diye sordu. "Neden gününün çoğunu onunla geçiriyor? Neden ona sarılıyor? Peki, Leonardo'ya ne demeli? Bak, bu ressamla ilgili araştırma yaptım. Sanatı

konusunda mükemmeliyetçi ve biraz takıntılı bir adammış. Kitana'yı atölyesine götürüp bitmemiş projelerini ona gösteriyorsa kendini ona yakın hissediyordur."

Bakışlarımı kardeşime çevirince Tao sustu. "Bunların hepsini ben de düşünüyorum," dedim. "Ama bu sefer sorularımın cevabını kendim bulmayacağım. Kitana'yı aldıktan sonra ona soracağım." Bana eleştirel bir gözle bakınca sesimi hafifçe yükselttim. "Anlamıyor musun, Tao? Onu bir kere dinlemedim. Sadece bir kere! Bu bebeğimizi kaybetmemize sebep oldu. Eğer onu dinleseydim bu yaşananların hiçbiri olmayacaktı." Başımı öne eğip avuç içlerimi alnıma yasladım. "Tüm bunların sorumlusu benim."

"Onu o kan gölüne sürükleyen sen değilsin," dedi Tao. Bir yandan da teskin edici elini sırtıma yerleştirmişti.

Bilmiyordu ama bendim. Onu yarı yolda bıraktığım gün, onu sevmediğimi söylediğim gün onu bu kanlı savaş oyununun ortasına atmıştım. O, kardeşlerimle olan savaşımda her zaman yanımda dururken ben, onu ailesinin önüne yem olarak atmıştım.

Ve içten içe biliyordum ki Kitana bunu asla unutmayacak, beni asla affetmeyecekti.

Kitana

Zirakov'da geçirdiğim ellinci günün akşamında yemek sofrasında yediğim yemek, eğer Leo ve kardeşlerim olmasaydı daha katlanılmaz olurdu. Leroy asil takım elbisesiyle dikdörtgen masanın bir ucunda oturmuştu ve sesi çıkmıyordu. Öte yandan Irina da ondan farksız değildi. Ateş kırmızısı elbisesinin içindeyken oldukça çekici görünüyordu. Karşımdaki Lena ve onun yanındaki Arlo da benim gibi gergin olmalıydılar ki seslerini çıkarmıyorlardı.

Leo ortamdaki huzursuzluğu bozmak ister gibi yeni projelerden, aldığı siparişlerden bahsetti ama bu gevezeliği bile ortamdaki gerginliği yok edemedi. En sonunda annem ve babama bakarak, "Sizin de resminizi çizip düğün hediyesi olarak vereceğim," dedi hevesle.

Arlo dayanamayıp kıkırdadı. "Leonardo, düğün hediyeleri evlenecek çiftlere verilir. Siz mevzuyu biraz yanlış anlamışsınız."

Leo sanki çok önemsiz bir detaydan bahsediyormuş gibi elini havada salladı. "Ne fark eder?" diye sordu.

Lena dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi fakat gülümsemesi gözlerindeki kederle tezat oluşturuyordu. "Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Aileni şimdiden çağırsan mı acaba?"

Leroy kendi kendine mırıldanınca sofradaki herkes ona döndü. Ne söylediğini duymamıştım ama yüzünde öyle bir tiksinme ifadesi vardı ki zihninden neler geçtiğini anlamak hiç zor değildi.

Derin, titrek bir nefes aldım ve bebeğimi kaybettiğim günden beri yaşananları anımsamadan edemedim. Armin ilk gün beni yalnız bırakmayı tercih etse de sonraki günler hep uğramıştı. Arlo savaşa gitmeme sebep olduğu ve beni koruyamadığı için benden defalarca özür dilemişti. Leo ve Lena'ysa hep yanımda olmuştu. Sadık hizmetçim Amelia bile beni yalnız bırakmaktan kaçınmıştı ama bu adam ve karısı bir kez olsun nasıl olduğumu bile sormamıştı.

Titreyen dudaklarımı daha fazla zapt edemedim. Derin bir nefes aldım ve tehditkâr bir şekilde öne doğru eğildim. "Yaşananlar hem Leo hem benim için yeterince zor zaten. Boktan davranıp işimizi zorlaştırmana ihtiyacımız yok. En azından pislik gibi davranmak yerine ilgilenmiyormuş gibi yapamaz mısın?"

Leroy'un öfkeden koyulaşan kahverengi gözlerinde saf ve korkutucu bir nefret vardı ama o gözlerde ne kadar kuvvetli bir nefret görürsem göreyim korkmak içimden gelmiyordu. O da benim gibi öne eğildi. Aramızdaki mesafe anında çekilmiş gibiydi. "Vincent'in piçini karnında büyüten ve bundan gurur duyan bir kadının işinin zorlaşıp zorlaşmaması umurumda bile değil."

O kadar kuvvetli bir duygu bedenimi sarıp sarmaladı ki bıçağı karşımdaki adamın boğazına saplamamak için kendimi zor tutmam gerekti. Eskiden idol olarak gördüğüm babam, şimdi en korkunç düşmandan daha düşmandı bana. Ve işin kötü tarafı ben de onu tamamen düşmanım olarak görmeye başlamıştım.

"Böyle konuşamazsınız."

Hiç beklemediğim kişi, Leo konuşunca gözlerimi kırpıştırarak ona döndüm. Leroy da bu çıkışı beklemiyor olacaktı ki, "Ne dedin sen?"

diye sordu. Leo'ysa bizim hissettiğimiz şaşkınlığın çeyreğini bile hissetmiyor gibiydi. Dik duruşundan ve buz soğuğunu andıran mesafeli bakışlarından hiçbir şey kaybetmemişti.

"Beni duydunuz," diye karşılık verdi. "Bu şekilde saygısızlık yapmanıza müsaade edemem, kralım olsanız bile."

Leroy öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Senden müsaade mi isteyeceğim?"

Leo tek kaşını kaldırdı. "Müstakbel karımla nasıl konuşacağınız konusunda mı?" Başını hafifçe salladı. "Evet, sanırım."

Leroy yumruğunu masaya öyle güçlü geçirdi ki birkaç bardak devrildi. "Sen kim oluyorsun?"

"Ben bu krallığın en saygıdeğer ressamıyım," diye karşılık verdi Leo. Onu ilk kez bu kadar kendinden emin görüyordum. "Ben nasıl size saygı gösteriyorsam, siz de aynı saygıyı bana ve karıma göstereceksiniz."

"Siz daha evli bile değilsiniz!"

"Fakat nişanımız yapıldı. Zirakov kanunları birbirimize karşı tıpkı karı-kocaymış gibi sorumlu olmamızı sağlar. Kral olarak bunu en iyi siz biliyorsunuz."

Leroy'un nefes alış verişleri hızlandı. Leo'nun laf dalaşına girmek için iyi bir isim olmadığını anlamış olacak ki tekrar bana döndü. "Geberip gitmeliydin," dedi. "O savaşta ölüp yok olmalıydın."

"Senden önce asla ölmeyeceğim," diye hırladım. "Seni öldürüp üstüne işemeden olmaz."

Leroy hızla kalkınca refleks olarak ben de ayaklanıp geri çekildim. Öfkesi o kadar kuvvetliydi ki gözü hiçbir şey görmüyordu. Elini suratıma indirmek üzere kaldırmıştı ki arkamda beliren Leo birden kendini öne atarak adamın bileğini sıkıca sardı ve onu kuvvetle itti. Afallayarak geri çekilen Leroy kendini toparladıktan sonra tekrar üzerime saldırmak üzere atılmıştı ki hemen arkasında duran Arlo ve Armin adamın kollarına yapıştı.

"Senin işini bitirmelilerdi!" diye nefret kusmaya devam etti ben hareketsiz dururken. O sırada Leo, kendimi güvende hissetmemi sağlamak ister gibi bir elini omzuma koydu. "Ligore ve Jase seni parçalara ayırmalıydı!"

"Bir saniye!" Arlo o kadar kuvvetle gürleyip birden babasının karşısına geçti ki salondaki bağırışlar anında sustu. Arlo bana arkasını

döndüğü için sadece gerilen sırtını görüyordum ama bu bile ne kadar tehlikeli göründüğünü anlamak için yeterliydi. Leroy bile oğlunu bu kadar köpürtenin ne olduğunu anlamak için öfkesini bir an için yuttu.

"O askerleri gören tek kişi bendim," dedi Arlo. "Ve Zirakov askerlerinin prenseslerine neden saldırdıklarını bizzat araştırmak için en güvendiğim adamlarım dışında saldırganların isimlerini kimseye söylemedim. Sen nereden biliyorsun, baba?"

Leroy sert bir şekilde yutkununca suratıma yumruk yemiş gibi oldum. Dizlerim titrediğinde neredeyse düşecekmişim gibi hissettim. Hoş, eğer Leo'nun kucağına yığılmasam yeri boylardım ya, neyse.

Leroy küçük bir çocukmuş gibi, "Ondan nefret ederdin!" diye şikâyet etti. Bir yandan da işaret parmağıyla beni gösteriyordu. "Ne değişti de babana bu şırfıntı için hesap sorar oldun?"

Arlo, Leroy'un yakalarını tutup sertçe çekti. Hiçbir şey söylemedi ama gözlerinde nasıl bir bakış varsa Leroy neye uğradığını şaşırdı. Ölümcül derecede sonsuz gelen birkaç saniyenin sonunda Arlo, "Onun hakkında doğru konuş," diye hırladı. "Sen yaptırdın, değil mi?"

"İnanamıyorum," dedi Leo. "Bebeğini düşürsün diye asker tutup kızını mı dövdürdün?"

"O askerlerin amacı beni dövmek değildi," dedim tepemde kılıcını kaldıran adamı anımsayarak. Ben konuşunca Leroy'un gözleri benimkilere kitlenmişti. "O askerlerin amacı beni öldürmekti." Aniden sesimi yükselttim. "Çünkü aldıkları emir buydu, değil mi?"

Leroy cevap vermeye fırsat bulamadan Arlo adamın suratına sertçe yumruğunu indirdi. "Sen bir pisliksin," diye bağırdı yerde yatan babasının yakasını tutup bir yumruk daha indirirken. "Senin yüzünden neler yaşıyorum, kendimi nasıl suçluyorum, haberin var mı?"

Leroy yerde debelenirken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Oğlumu koruyamadığım için ilk kez kendimi daha az suçlu hissettim. İlk kez bu olayda sorumlu değil, kurban olduğumu anladım ve ilk kez artık kalkıp savaşma vaktimin geldiğini düşündüm.

Ve o an Kitana yeniden doğdu. O sadece Kitana olarak yeterince güçlüydü. Zirakov'a ya da Senteria'ya ait olup olmaması önemli değildi. Hiçbir erkeğe, toprağa ya da krallığa muhtaç değildi.

Dudaklarımdan bir çığlık döküldü ve kendimi öne attım. Arlo'yu babasından ayırmaya çalışan Armin'i sertçe ittim ve tekmelerimi

Leroy'un suratına indirdim. Eğer dirseklerimde bir çift kol hissetmeseydim onu oracıkta döverek öldürürdüm.

Arlo da muhafızlar tarafından benim gibi tutulup geri çekildi. Birkaç hizmetkâr hızla Leroy'u kaldırdı ve mahşeri andıran yemek salonundan çıkardı. Armin de ne yapacağını şaşırmış, en sonunda Leroy'la gitmeye karar vermişti. Hıncımı alamadığım için öfkeden deliye dönsem de burnuna attığım tekme sonucu kulaklarımda çınlayan kırılma sesini anımsayıp kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Tüm bunlar yaşanırken sesini çıkarmayan, şok içinde bizi izleyen Irina'ya döndüm. "Mide bulandırıcısın, Irina," dedim. "Güçlü bir kadın olduğunu söylüyorsun ama gücün zerresi yok sende. Beni bu saraydan göndermeden önce Leroy'un aptal olduğunu, o yüzden onunla evlendiğini söylemiştin ama bu koca bir yalan. Sen onun kuklası olmuşsun."

Salondan çıt çıkmıyordu. Irina kendini savunmak ister gibi ayağa kalktı ve yanıma geldi. "Evet," dedi. "Kraliçe Irina'nın bile güçsüz ve aciz olduğu anlar vardır ve-"

"Sen her zaman güçsüz ve acizdin," dedim. "Her zaman mide bulandırıcıydın. Her zaman alçaktın. Eğer biraz gururlu bir kadın olsaydın..." Başparmağımla işaret parmağımı birbirine bastırıp parmağımın küçük bir kısmını suratına uzattım. "Şu kadarcık cesaretin olsaydı öz kızını Senterialı akbabaların önüne atmazdın. Gerçek bir kraliçe olsaydın korkak gibi kızının arkasına saklanmazdın."

"Ben," diyen Irina sanki nefes almakta güçlük çekti. "Mecburdum."

"Hiçbir şeye mecbur değildin," dedim. "Senden de bahanelerinden de sıkıldım artık."

"Mecburdum," diye yineledi. Gözleri dolmuştu ve başı öne eğildi. Onu ilk kez ağlarken görsem de etkilenmemiştim.

"Değildin," diye yineledim. "Beni kurtların önüne attın çünkü sende hiç vicdan yok."

"Eğer seni göndermeseydim öldürülecektin."

Söylediği şey bir an donup kalmama sebep oldu. Sessizlik havada asılı kalırken Irina yavaşça yere diz çöktü. Bunu söylediği için pişmanlık duyuyor gibiydi ama bir yandan da ferahlamıştı sanki.

"Ne demek bu?" diye mırıldandım. Aklımdan milyonlarca düşünce aynı anda geçti ve en sonunda o düşüncelerden birinin ucunu yakala-

yabildim ama bu o kadar korkunç bir ihtimaldi ki bir an için düşüncelerimi kelimelere dökemedim.

Arlo'nun sesi hiçbir şey anlamadığını gösteriyordu. "Ne saçmalıyorsun, anne?" diye sordu. "Kim bir prensesi öldürmeye cesaret edebilir?"

Herkesin aklından geçen soruyu yanıtlarken nefessiz kaldım ve ağlamamak için yumruklarımı sıktım. "Kraliçenin kızı ancak bir şekilde öldürülebilir," dedim. "Zinadan doğan bir çocuksa ve bu şahitlerle, kanıtlarla ortaya çıktıysa." Göğsüm hızla inip kalkarken, "Leroy," dedim. "Babam değil."

Öne eğdiği başını iki yana salladı. "Değil."

Ne düşüneceğimi şaşırmıştım. O pisliğin gerçek babam olmamasına gram üzülmemiştim ama koskoca bir hiçlik, koskoca bir soru hayatımın merkezine yerleşmişti: "Öyleyse benim babam kim?" diye fısıldadım. Irina sessizliğini koruyunca, "Cevap ver," diye direttim ama başını yerden kaldırmadı bile.

Bir elimi boğazıma götürüp derin nefesler alırken Lena bir adım öne çıktı ve Irina gibi diz çöktü. "Anne, onun öldürüleceğini söyledin. Bunu sadece sen bilseydin bu ihtimalden korkmazdın. Gerçekler ortaya çıktı ve biri seni tehdit etti, değil mi?"

Irina bu yükü daha fazla taşıyamıyormuş gibi hızla başını salladı. Kalbim delicesine çarparken anneme öfkelenmeli miydim yoksa onu bağışlamam mı gerekiyordu, karar veremiyordum.

"Ben mecbur kaldım," dedi Irina. Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Seni göndermek zorundaydım."

"Kim?" diye sordu Arlo. O da kardeşi ve annesi gibi diz çöktü. "Seni kimin tehdit ettiğini bize söyleyebilirsin."

Annem sessizce suratıma bakmayı sürdürünce Leo, "Eminim Leroy yaptırmıştır," diye fikrini sundu. "Bir şekilde öğrendi ve-"

Irina, "O değil," dediğinde kapılar açıldı ve içeri Armin girdi. Yüzündeki ifadeden bir süredir bizi dinlediğini anlamak mümkündü. Hepimiz ona sorgulayıcı bakışlar atınca derin bir nefes aldı. Hiç telaşlanmadan masada duran şarap kadehini doldurdu ve büyük bir yudum aldı. "O dilini tutacağına hiç güvenemeyeceğim, değil mi Irina?"

Vincent beni terk ettiğinde bile kendimi bu kadar ihanete uğramış hissetmemiştim. Her şey ortaya çıkmasına rağmen, "Hayır," diye red-

dettim. "Sen değildin." Şarabından bir yudum alırken cevap vermedi. "Ama," diye mırıldandım. "Neden?"

Derin bir nefes alıp kadehini masanın üstüne bıraktı. "Annemin bu zamana kadar neden seni daha çok sevdiğini kendime hep sorardım," dedi. "Sende bir ışık gördüğünü bilsem de içten içe başka bir şey olduğunu hissediyordum." Derin bir nefes aldı. "Senin başka bir adamın çocuğu olduğundan bir şekilde şüphelendim," dedi. Görünen o ki bazı gerçekleri kendine saklayacaktı. "Sonra erken doğmana rağmen normal bebeklere göre daha kilolu doğduğunun kayıtlarına ulaştım. Erken doğan bir bebeğin o kiloda olması pek mümkün değilmiş. Üstelik babam o dönem Senteria'yla yapılan bir savaşı yönetiyormuş ve aylarca sarayda değilmiş. Hesaplamada bir boşluk çıkıyor, anlıyorsun ya. Hemen ardından o dönem yazılan aşk mektuplarını, ikisi aşkını yaşarken onlara yardımcı olan hizmetkârları buldum. Benim için pek zor olmadı."

"Neden?" diye sorduğum soruyu yineledim.

Sanki beni duymuyormuş gibi, "Gerçekler ortaya çıkınca sorumun da cevabına ulaşmıştım," diyerek tiradını sürdürdü. "Annem sana daha çok ilgi gösteriyordu çünkü sen farklıydın. Aşk mektupları yazdığı sevgilisinin çocuğuydun, bizim gibi mantık evliliğiyle bağlı olduğu adamın tohumları değildin." Komik bir espri varmış gibi kıkırdadı. "İtiraf edeyim, babanın bir denizci olduğunu öğrendiğimde çok şaşırmıştım. Denizcilerin her limanda bir sevgili yaptıklarını söylerlerdi de o kadınların kraliçe gibi asillerden olduğunu duymamıştım."

Kalbim boğazımda bir yerde çarparken üçüncü kez, "Neden?" diye sordum.

Sonunda sorumu duydu ve gülümsemesi soldu. "Taht, ablacığım," dedi. "Senin gibi benim de korkularım vardı. Kardeşlerime duygusal gözle bakmamalı, rakiplerim olduğunu görmeliydim. Bir gün kaderimi onların merhametine bırakamazdım."

"Ben," dedim. "Ben seni incitir miyim, Armin?"

"İktidarın seni nasıl değiştireceğini bilemem, Kitana," dedi. "Bu yüzden işimi şansa bırakmadım ve ipleri elime aldım. Anneme şantaj yaptım ve seni göndermesini sağladım. Hemen ardından kendimi veliaht ilan ettim ve işte, karşındayım." Kollarını iki yana açarken yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi. "Başını kitaplardan kaldırmayan ezik ve tehlikesiz kardeşin senin yerini alacak kadar sinsi olabiliyormuş, değil mi?"

Konuştukça ruhuma bir ağırlık çöktü. Hissettiğim hayal kırıklığını simgeleyecek kelime bulmakta güçlük çektim. "Sen iğrenç birisin," diyebildim sonunda.

Başını şiddetle iki yana sallayıp bir adım öne çıktı. "Hayır, abla," dedi. "Ben güçlüyüm. Bu gördüğün şey var ya," diyerek kendini işaret etti. "Bunun adı iğrençlik değil, güç. Eğer bu yolu seçmeseydim şu an senin yerinde olurdum."

"Sana bir sır vereyim mi, kardeşim?" Bir adım öne çıkarken gözlerim doldu ama bunun sebebi sadece mutsuzluk değil, aynı zamanda duyduğum nefretti. "Sana güvenen insana hainlik etmek güç ya da yetenekle alakalı değildir. Ben sana güveniyorum, sana zaten arkamı dönüyorum. Bıçağı alıp saplamakta ne var ki? Önemli olan elini o bıçağa atmamaktı ama sen bana ihanet ettin." Sıktığım dişlerimin arasından konuştum: "Ve şunu unutma, sadece korkaklar arkadan saldırır."

Bir şey söylemek üzere dudaklarını araladı ama konuşmaya fırsat bulamadan arkasındaki büyük, ağır kapılar yavaşça açıldı. Hepimiz kimin geldiğini görmek için o tarafa baktık.

Ve o an öleceğimi sandım. Kalbim boğazımda bir yerlerde çarpıyordu. Aynı anda hem mutsuzluk hem bu kadar kutsal bir mutluluk yaşamam mümkün müydü?

Kapının yanında nöbet tutmakla görevli askerlerin ölü bedenleri yere yığılınca titrek bir nefes aldım. İçeri yaklaşık yedi sekiz adam girerken Irina anında ayağa kalktı. Sıktığı yumruklarıyla en önde yürüyen adamın karşısında durdu ama adam onu görmüyordu bile. Gözleri, bakarken hayat bulduğum siyah gözleri bana kilitlenmişti.

Vincent, "Çekil, Irina," dediğinde yüzü ifadesizdi ancak gözlerindeki alevden intikam hırsı doğuyordu. "Karımı almaya geldim."

BÖLÜM ON BİR

EVE DÖNÜŞ

RANEY SHOCKNE, ELIZAVETA, NICK STOUBIS
– ENCHANTERS

Siyah bir pantolon, aynı renk gömlek ve siyah bir pelerin giyen Vincent'i görmek içimde tarifi imkânsız duyguların filizlenmesine, gözleriyle yeniden karşılaşmak bir an için iyi şeyler hissetmeye cüret etmeme neden oldu ama sadece bir avuç insanla Zirakov sarayında olduğunu fark etmemle yüreğimde yer eden tek duygu endişeye evrildi. Kalbim boğazımda bir yerde atarken nefes alamadım.

Kraliçe Irina'nın muhafızlara haber salacağından emindim ama o, tehditkâr bir şekilde öne çıktı. "Seni şu an parçalara ayırabilirim."

Vincent bu ihtimalden pek etkilenmişe benzemiyordu. Dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. "Limanda on iki savaş gemisi bizim oraya varmamızı bekliyor. Eğer oraya zamanında varmazsak tüm şehri yerle bir etmek üzere emir aldılar." Irina'nın sırtı bana dönüktü ama öfkeli bakışlarını görür gibi oldum. "Ayrıca yaklaşık on bin asker saldırmak için küçücük bir emir bekliyor. Seni de çocuklarını da bir gecede yok ederim."

"Bana saldırmak senin sonun olur, çocuk."

"Ah, buna değer."

Irina'nın sıktığı yumruklarını gördüm ve bir an onları Vincent'in suratına indireceğini sandım. "On bin askerle baş etmek benim için çocuk oyuncağı."

Vincent kıkırdadı. "Ama askerlerim seninkiler gibi kuzeyde değil ki," dedi. "Batıda bekliyorlar."

Irina o an afalladı ve birkaç adım geri çekildi. Yüzüne taktığı güç maskesinin yere düşüp parçalandığını görür gibi oldum. "Yalan söylüyorsun," dedi. "Kuzeyde savaş varken farklı bir bölgede bu kadar asker toplayamazsın."

Vincent'in gözleri avını kıstırmış aslanın gözleri gibi parıldıyordu. "Emin misin?"

Gözlerimi kısıp yüzünü inceledim. Gemilerin beklediğini söylerken gösterdiği küçük samimiyet kırıntısını tekrar yakalayamamanın huzursuzluğu içime yer etti.

Ve sonra anladım, yalan söylüyordu.

Hissettiğim paniği Irina'nın da hissetmemesi için başımı kaldırdım ve yüzümdeki ifadesizliği korumaya çalıştım. Tahmin ettiğim gibi aniden bana döndü, yüzüme baktı ve orada bir şeyler aradı ama yaşayan ve yok olan her şeye şükürler olsun ki onu rahatlatacak herhangi bir şey bulamadı. Tekrar Vincent'e döndü. "Elini kolunu sallayarak kızımı alıp gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Senin için buradan ayrılırken ellerimi ceplerime koyarım." Eğer şu an ölümle burun buruna olmasaydık Vincent'in bu gevşekçe cevabına kahkahalarla gülebilirdim ama o an nefesimi tutmak dışında bir şey yapamadım.

Irina bulunduğu yere kök salmış gibi hareketsizliğini koruyunca erkek kardeşim Arlo bir adım öne çıktı ve Vincent'le aramızda olan Irina'yı kolundan çekerek uzaklaştırdı. Irina itiraz edecekmiş gibi kardeşime baksa da bedenini çekiştirmesine izin verdi.

Sonunda Vincent'le aramızda engel kalmamıştı.

Bedenim benden izin almadan ona doğru bir adım atacaktı ki zihnimdeki cevaplanmayan sorular yüzünden son anda Armin'e döndüm. Yüzümü ona çevirir çevirmez nefret dolu bakışlarını bana çevirdi. "Ben Senteria'dayken," dedim. "Bana bir mektup yazmıştın. Yanına gelmemi, yalnız hissettiğini söylemiştin."

Konuyu nereye vardırmaya çalıştığımı hemen anladı. "Vincent'le olan evliliğinin tamamen zorunluluk olduğunu düşünmüştüm. Hayatın boyunca istemediğin bir erkekle evli kalarak hayatını çürüteceğini varsaymıştım ama sen her zamanki gibi beni şaşırttın. Vincent'e ülkemiz hakkında taktikler veren bir tehdide dönüştün."

Onu boğazlamak istiyordum ama sahip olduğumuz birkaç değerli saniyeyi kavga ederek harcayamazdım. "Bana Vincent'e gitmek istersem onunla gidebileceğimi söylemiştin," dedim. "Eğer gitmek isteseydim ne olacaktı?"

"İstememiş miydin?"

Bir an için sevgili eşimin orada olduğunu tamamen unutmuştum ama kırgınlıkla sorduğu sorusu varlığını tekrar anımsamama neden oldu. Ona bakmak için deli gibi yanıp tutuşsam da bakışlarımı Armin'den ayırmadım.

Omuz silkip basitçe, "Vincent'e gitmeyecek kadar gururlu olduğunu biliyordum," dedi.

"Gitmek isteseydim ne olacaktı?"

"Bir yolunu bulur, burada kalmanı sağlardım," diye karşılık verdi. "Hem burada kalmak için nedenlerin de vardı." Bakışlarını Vincent'e çevirirken Leo'yu gösterdi. "Sevgili enişteciğim, seni ablamın yeni kocasıyla tanıştırayım. Gerçi onu yaka paça götürmek için buraya geldiğini varsayacak olursak evlilik işleri biraz sekteye uğrayacak gibi ama olsun."

Gözlerimi birkaç kez kırptım ve konuyu bu kadar hızlı çevirme becerisine sahip olmasına şaşırmadan edemedim. O sırada Vincent tek kaşını kaldırmıştı. Gözleri ifadeden yoksundu ve kendisine atılan bu yemi yutmamış gibi görünüyordu. "Neler oluyor, bilmiyorum Armin ama Kitana'yı alıp gitmemden korktuğun aşikâr. Kışkırtmalarına kanıp da onu sana yem etmeyeceğim."

Armin'in gülüşü solarken Vincent bana döndü ve bir elini bana doğru uzattı. Avucunun sıcaklığına hasret kalsam ve koşarak ona sarılmak için yanıp tutuşsam da bir an için hareket etme yetimi kaybettim. Bedenim titredi ama sebebi soğuk değildi.

Orada durma sürem uzadıkça Vincent'in gözlerindeki sıcaklık yavaş yavaş yok oldu ve yerini umutsuzluğa bıraktı. Yine de elini indirmeden, "Kitana," diye adımı zikretti. Sesi mırıldar, masal okur gibiydi.

Gözlerim yanarken etrafı bulanık görmeye başladım ve sadece birkaç saniye sonra gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. Salonda yankılanan birkaç adım sesi sonrası dirseğimde birinin elini hissedince başımı kolumu tutan adama, Leo'ya çevirdim.

"Ona sakın dokunma."

Vincent'in sesi öyle tehlikeliydi ki bir an için beni bile korkudan bayıltabilirdi ama Leo hareket etmedi. "Kitana," dedi. "Senteria'ya giderken, Vincent'le evlenirken, savaşlara katılırken, Senteria'dan Zirakov'a kaçarken seçeneğin olmadığını düşündün. Aldığın her karara mantığın öncülük etti ama bu sefer düşüncelerinin seni durdurmasına izin vermemeli, kalbinin sesini dinlemelisin. İnan bana, seni doğru yola götürecektir."

Gözlerim yeniden dolu dolu oldu. Ne için olduğunu açıklamasam da, "Korkuyorum," dedim.

"Biliyorum," dedi. "Ama bu sefer her şey çok güzel olacak, inan bana."

Çok iyi bir arkadaş olarak desteğini eksik etmemesi beni cesaretlendirdi. Tekrar Vincent'e baktığımda Leo hafifçe belimi iterek birkaç adım atmama sebep oldu. Bakışlarımı Vincent'ten çekmeyerek elimi onun eline bıraktığımda Lena'nın, "Ona iyi bak," diyen sesini duydum.

Vincent'in yanına vardığımda gözlerimi onun rahatlamış bakışlarından ayırıp hızla arkamı döndüm. Arlo ve Lena'nın yüzünde buruk bir gülümseme vardı ve ikisi de hıçkırarak ağlamanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

İktidar denen tehlikeli oyun hepimizi birbirimize düşman etmişti. Bu zamana kadar ebeveynimizin bize gösterdikleri küçük ilgileri yorumlamış, ilgisiz kalınca da kardeşlerimize öfke beslemiştik. Sebebi masum bir çocuk kıskançlığı değildi. Onlara verilen ilginin onları tahta taşıyacağını ve bizi ölüme sürükleyeceğini düşünmüştük. En nihayetinde hepimizin tek gayesi ve arzusu yaşamaktı. Bu arzu bizi kör etmiş, asıl düşmanımızı görmemizi engellemişti. Bunca zaman Armin'in nefretine kör kalmışken nasıl olmuştu da Lena ve Arlo'nun ölümden korktuğu için bana karşı ördüğü duvarı sevgisizlik olarak algılamıştım?

Sesim fısıltıyla çıksa da, "Sizi seviyorum," dedim. Belki de bunu onlara ilk kez söylüyordum. İki kardeşim de afallayıp önce birbirlerine, ardından bana baktılar. İkisinin de dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu.

Üçümüz de biliyorduk ki birbirimizi bir daha görmeyecektik.

Vincent beni çekiştirince gitme vaktimizin geldiğini anladım. Sa-

raydan ayrılan adımlarına eşlik ederken gözlerimi Leo'nun ela gözlerine sabitledim. "Teşekkürler, Leo," diye haykırdım kapıdan çıkarken. "Harika bir dostsun, seni unutmayacağım."

Vincent kasten adımlarını hızlandırınca arkamı dönüp önüme bakmak zorunda kaldım ama Leo'nun, "Unutmasan iyi edersin!" diye bağırdığını duyunca bir kahkaha patlattım.

Kapıdan çıkarken Amelia'nın koşarak geldiğini görünce derin bir nefes aldım. Onun da benimle geleceğini düşünüyordum ama adımları yavaşladı ve bir an için tereddütlü bakışları yemek salonuna dokundu. O an yapbozun kayıp parçaları zihnimde hızlıca oturdu ve anlayışlı bir tebessüm dudaklarıma yer etti. "Arlo'ya olan hislerin sandığımdan daha güçlü, öyle değil mi?"

Amelia bir an için sorumu cevapsız bıraktı. Hemen ardından çenesini yukarı kaldırdı. "Size olan sadakatimden güçlü değil."

Koşarak yanıma geldi ve sıkıca elimi tuttu. Bir an için onu arkamda, Arlo'nun yanında bırakmayı düşündüm ama hizmetkârım olan, saraya benimle gelen bir kadına Armin'in nasıl davranacağını kestiremiyordum artık. Öte yandan Amelia'nın Arlo için hissettiği kutsal duygular karşılıksız olabilirdi. Bir hiç uğruna dost olarak gördüğüm kadının hayatını tehlikeye atamazdım.

Saniyeler içinde bu düşünceler kafamdan geçince en sonunda Amelia'nın elini sıkıca tuttum ve sarayın kapısına doğru koştum.

Soğuk hava suratımı yalayarak saçlarımı savurunca bir an için ürperdim ama hız kesmeden kapının hemen önünde bekleyen atlara koşturdum. Amelia elimi bırakıp Vincent'le gelen muhafızlardan birinin atına binerken ben de Vincent'in atına kuruldum. Sanki her gün bir yerden kaçıyormuşuz gibi Vincent çevik bir hareketle arkamda oturacak şekilde atına bindi. Ellerini vücudumun iki yanından uzatıp dizginleri kavradı ve hareket ettirerek atın dörtnala koşmasını sağladı.

Zirakov sarayından hızla ayrılırken başımı Vincent'e çevirdim. Gözlerim önce hafifçe çıkmış saçlarına, ardından gözlerine kaydı. "Ee," dedim rüzgârın uğultusunu bastırmak için bağırarak. "Batıdaki askerler saraya yine de saldırır mı?"

Kaşları merakla çatılırken yüzümü daha rahat görmek için başını geri çekti. Sesimdeki ironiyi ve bakışlarımdaki imayı anlamış olacak ki, "Yalan söylediğimi nereden anladın?" diye aynı şekilde bağırarak sordu.

"Beş kilometre öteden bile belli oluyordu," dedim. "Irina nasıl anlamadı, hayret ettim."

Konuyu buraya nasıl çektiğini bilmiyordum ama aniden, "Benim de hayret ettiğim şeyler var," dedi. Bakışları anında öfkeyle harmanlanmıştı. "Mesela Leonardo denen adama *Leo* diyecek samimiyete ne ara ulaştığınız." Dizginlerini birden aşağı indirince at daha da hızlı hareket etmeye başladı. Düşmemek için Vincent'in kollarını sıkıca tuttum ama o bana aldırış etmeden kötü bir taklidimi yaptı: *"Seni unutmayacağım, Leo."*

Gözlerimi kısıp yüzümü buruşturdum. "Benim sesim o kadar ince değil."

"Konumuz bu değil," dedi bakışlarını kısa bir an için yola çevirip tekrar bana baktıktan sonra. Bir yandan da tek eliyle peleriniyle üstümü örmeye çalışıyordu.

"Ne bekliyordun?" dedim işini kolaylaştırmak için pelerinini etrafıma sararak. "O benim nişanlımdı. Onunla konuşmamdan, dostluk kurmamdan daha doğal ne olabilir?"

Gözleri fal taşı gibi açılırken, "Ah," dedi. "Şu meseleyi hatırlattığın iyi oldu. Karımın benimle nikâhlıyken bir başka erkekle nişanlanması bir an için aklımdan çıkmıştı çünkü."

En az onun kadar öfkeden köpürüyordum. "Hafızanda sorun var sanırım," dedim burnumdan soluyarak. "Zira karını kendi ellerinle saraydan gönderdiğin de aklından çıkmış."

"Aklımı yitirmiştim ve ihanete uğramış hissediyordum. Seninle aynı çatı altında olmak bile nefes almamı engelliyor, acı çekmeme neden oluyordu."

"O zaman şimdi niye buradasın?"

"Çünkü yapamıyorum." Sesi, konuşmamızın geri kalanına nazaran daha kısık çıkınca gözlerimi kırpıştırdım. "Sen olmayınca koca bir boşluğa düşmüş gibi hissediyorum."

Bakışları gözlerime, ardından dudaklarıma dokundu. Bir an için nefes almayı unuttum ve haftalardır görmediğim kocamın nihayet dibimde olduğunu fark ettim. Sırtım sıcak göğsüne değiyor, kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Siyah gözlerindeki özlem ruhumu delip geçiyordu. Kolları bedenimi sarıyor, bir daha beni hiç bırakmayacağı izlenimini veriyordu. Nihayet yanımdaydı. Aramızdaki öfkenin kırıla-

cak gibi olduğu değerli saniyeler, Vincent'in boynumdaki kolyeyi görmesiyle tuzla buz oldu.

Burnunun ucuyla kolyemi gösterip, "Bunu Leonardo denen piç mi aldı?" diye sordu.

"O iyi bir dost," diyerek onu savundum. "Her zaman yanımdaydı."

"Ah, o kadarını biliyorum, sevgili karıcığım," dedi abartılı bir kibarlıkla. "Gününün tamamını onunla resim atölyelerinde geçirdiğin kulağıma kadar geldi."

Kendinden emin duruşu zihnimde şimşeklerin çakmasına neden oldu. "Bizi takip mi ettirdin?"

Utanıp sıkılacağını sanıyordum ama ukalalığından ödün vermedi. "Yapma, Kitana," dedi. "Elbette sizi takip ettirdim."

O kadar pişkindi ki ne söyleyeceğimi şaşırmıştım. "Leo sadece bana destek oldu. Bu süreçte de aramızda arkadaşlıktan başka bir şey olmadı. Bunun en büyük kanıtı sadece dakikalar önce seninle gelmem için beni cesaretlendirmeye çalışması."

"Madem öyle," dediğinde sesinde öfkeden çok kırgınlık vardı. "Neden Armin'in seni gönderme teklifini reddettin?"

"Çünkü beni bebek yüzünden istediğini düşünüyordum," dedim. "Ve senin sadece beni istemene ihtiyacım vardı."

"En azından bebeğimizi kaybettikten sonra onunla evlenmekten vazgeçebilirdin."

"Çocuk oyuncağı mı bu, Vincent?" diye karşı çıktım. "Sence o anki şartlarım izin verse sana koşarak gelmez miydim?"

Bir an için yaptığım itiraf donup kalmama neden oldu. Vincent'in yumuşayan bakışlarına daha fazla tahammül edemeyerek başımı yola çevirdim. Birkaç dakikanın ardından kulağımın dibinde mırıldanan sesini duydum: "Bana öfkelendiğini biliyorum ve hak da veriyorum ama başkasıyla evlenip onu çocuğumun babası olarak göstermek istediğin için sana sinirlenmeden edemiyorum. O benimdi, bana aitti."

Kaybettiğim bebeğimi anımsamak ruhumu acıttı ama, "Bir karar vermeliydim," diye kendimi savundum. "Bir oğlum olacaktı ve senin aksine beni terk etmeyecek bir erkeğe ihtiyacım vardı."

"Ben seni terk-" Ezbere kendini savunacaktı ki bir an için durdu. Bakışlarını benimkilere sabitledi. "Oğlum mu dedin sen?"

Sorduğu sorusuyla böyle söylediğimi yeni fark etmiştim. Dolayısıyla bir an için afalladım ve sonra, "O bebek erkekti," diye mırıldandım. "Rüyamda görmüştüm."

"Sadece bir rüyaydı."

"Hayır," diye karşı çıktım siyah gözlerine bakarken. "Rüya olamayacak kadar gerçekçiydi. Adım kadar eminim, bebeğim bana neye benzediğini göstermek istedi."

Söylediklerimin hiçbir mantığı yoktu ve bu yüzden Vincent'in daha fazla soru sormayacağını düşünüyordum ama o, "Kime benziyordu?" diye sorarak beni şaşırttı.

Yavaşça ona baktım. Bakışlarında kederli bir ifade vardı. Bebeğimizi kaybetmenin acısını birlikte yaşayabilme fırsatını bulmuştuk ilk kez.

Sorusunu, "İkimize de," diye yanıtlarken bebeğimin yüzünü zihnime getirdim. "Mavi gözleri bana benziyordu ama o kadar huysuzdu ki senin oğlun olduğu belliydi." Dudakları yukarı doğru kıvrılırken gözleri doldu. Bir an için gözyaşlarımın esiri olacaktım ama konuşmayı sürdürdüm: "Burnu benimkine benziyordu ama saçları seninkiler gibi kapkaraydı. Keskin yüz hatlarına sahipti ve eminim, büyüme fırsatı olsa çok yakışıklı olurdu."

Ne söylediğimi o an fark edince kendimi daha fazla tutamadım ve tokat yemiş gibi oldum. Dudaklarımı birbirine bastırdım, başımı Vincent'in göğsüne yasladım. Kolları bedenimi sararken onun da ağladığını biliyordum.

"Çok güzeldi," dedim. "Yeryüzünde nefes alan bir mucize gibiydi. Sanki tüm iyilikler onun gözlerinde yaşam bulmuştu."

Evet, Vincent'e hâlâ öfkeliydim ama dudakları saçlarıma gömülünce uzun bir süreden sonra ilk kez nefes aldığımı hissettim. Bebeğim düştükten sonra değerli dostum Leo ve kardeşlerim her ne kadar yanımda olsalar da ihtiyacım olan kişiye şu an kavuşma fırsatı bulmuştum. Beni en iyi Vincent anlayabilirdi çünkü kaybettiğim, onun da çocuğuydu.

Bedenimi saran kolları sıkılaşırken, "Atlatacağız," dedi. Samimiyetle söylediği tek kelimesi bile acılarımı hafifletmeye yetti. Hemen ardından düşüncelerimi okumuş gibi, "Şu an bana öfkeli olduğunu biliyorum," dedi. "Benim de sana kızdığım konular var. Uzun uzun konuşmadan

bunları geride bırakamayız ama şimdilik her şeyi unutalım ve acımızı yaşayalım, olur mu?"

Benim için hava hoştu çünkü istediğim şey tam olarak buydu. Gözyaşları yanaklarımı ıslatmaya devam ederken Vincent'in dudakları saçlarıma tekrar dokundu. Dakikalar sonra titreyen sesiyle, "Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım," dedi. Ardından derin, içli bir nefes aldı. "Lanet olsun, Kitana. Eğer seni bir daha görmeseydim aklımı yitirirdim."

Kollarımdan birini Vincent'in beline doladım ve güzel sözlerinin kalbimi okşamasına izin verdim. Sözlerini, "Uçurumun kenarında sallanırken düşmemi engelleyen tek şeysin," diye tamamladı. Limana gidene kadar başka bir şey söylemek yerine kollarını sıkıca bedenime doladı.

Sanki o da orada olduğuma inanamıyormuş gibiydi.

Sanki tıpkı benim gibi o da her şeyin bir rüya olmasından korkuyormuş gibiydi.

Limanda bizi bekleyen gemiye varana, gemimiz açıklara yol alana kadar peşimizde askerlerin olduğunu ve her an kılıçlarıyla bizi doğrayacaklarını düşünmüştüm ama neyse ki korkulan olmamıştı. Yine de bana ayrılan kamaraya varır varmaz daire şeklindeki camdan dışarı bakıp zifirî karanlıkta bir şeyler görmeye çalışmaktan kendimi alamadım. Koyu deniz, siyah gökyüzüyle kusursuz bir şekilde buluşmuştu. Gökyüzünü taçlandıran dolunayın yansıması denize düşüyor, bu manzara hem korkutucu hem huzur verici görünüyordu.

Açıklarda hiç kimsenin olmadığını anlayınca kısmen rahatlayarak derin bir nefes aldım ve bakışlarımı odada gezdirdim. Duvara yaslanmış çift kişilik yatağın üstü kalın yorgan ve rahat görünümlü yastıklarla kaplıydı. Yatağın karşısında aynalı bir tuvalet masası, onun yanındaysa iki kapılı bir kıyafet dolabı vardı. Ateşin sıçramaması için şöminenin etrafı demir bariyerlerle çevrilmişti.

Meraklanarak açtığım dolabın içinde iki elbise, bir gecelik, birkaç iç çamaşırı ve beş tane katlanmış havlunun olduğunu görünce derin bir nefes aldım. Gemiye gelene kadar sürekli koşuşturmaca içinde oldu-

ğumuzdan terlemiştim. Öte yandan soğuk tüm bedenime ilmek ilmek işlemişti ve sıcak bir banyoya ihtiyacım vardı.

Aceleyle odamdaki küçük banyoya girip küveti sıcak suyla doldurdum. İşim bittiğinde bakır rengi küvetin üstünden dumanlar uçuşuyor, köpükler suda dalgalanıyordu. Üstümdekilerden kurtulup kendimi uzun, rahatlatıcı banyonun kollarına bıraktım ama rahatsız edici düşüncelerin kafamda kol gezmesine neden olamadım.

Armin'in bana ihanet ettiği düşüncesine katlanamıyordum. Canım yanıyordu, acı çekiyordum. Öte yandan gülümseyen yüzünün masumiyetine yıllarca inandığım için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Bir de babamın Leroy olmayışı vardı tabii.

O anki telaştan soramamıştım ama babamın kim olduğunu deli gibi merak ediyordum. Bacaklarımı kendime çekip kollarımı dizlerimin etrafına sardım. Armin laf arasında babamın denizci olduğunu söylemişti ve elimde olan tek bilgi buydu. Bu küçük bilgi kırıntısıyla onun gerçek kimliğini bulmam gerekiyordu.

Karalar bağlamak yerine derin bir nefes alıp durulandım. Armin yapabiliyorsa ben de babamı bulabilirdim.

Küvetten çıkıp bornozumu üstüme geçirdim ve havluyla dakikalarca saçlarımı kuruladım. İşim bittikten sonra kapıyı açıp odaya geçtim ve tuvalet masasının önündeki sırtsız sedire oturdum. Henüz hiç kullanılmamış tarağı saçlarımın arasında gezdirirken kapı çalınmadan açılınca hafifçe sıçradım.

Kapının ardında gördüğüm yorgun gözler Vincent'e aitti. Siyah pelerinini çıkarmış, sadece siyah pantolonu ve gömleğiyle kalmıştı. Siyah saçları kuş yuvası gibi darmadağınıktı. Ona bakmaya doyamıyordum ama bir yandan da gözlerimin onunla buluşması acı veriyordu. Bu yüzden hiçbir şey söylemeyip başımı öne eğdim ve saçımı taramaya devam ettim.

Göz ucuyla Vincent'in yansımasını izledim ve üstündeki kıyafetlerden kurtulup pijamasını giyerken yanaklarıma hücum eden kanı önleyemedim. Derin bir nefes alıp sanki bunun için ant içmiş gibi gözlerimi dizime sabitledim.

Birkaç saniye sonra Vincent'in iri cüssesini arkamda hissedince sanki daha önce hiç yakınıma gelmemiş gibi titredim. "Ne yapıyorsun?"

Aynadan masum bakışlarla gözlerime baktı. "Saçlarını kurutuyorum."

Ellerindeki demirleri o an fark etmiştim. "Teşekkür ederim," dedim dudaklarıma sahte bir tebessüm koymaya çalışırken. "Ama bilerek kurutmadım."

Beni dinlemeyerek saçlarımdan bir tutam alıp elindeki iki küçük demirin arasına sıkıştırdı. "Senteria'nın soğuğunu unutmuşsun," dedi. "Islak saçla uyursan hasta olursun."

Tekrar bana dokunması kalbimin atışını hızlandırıyordu ama sanki yaptığı şey normalmiş gibi sırtımı dikleştirdim ve suratımı ifadesiz tutmaya çalıştım. İşi bittiğinde elimdeki tarağı aldı ve saçlarımı taramaya başladı. Parmak uçları enseme dokununca, "Bu kadar yeterli," diyerek geri çekildim. Suratına bakmasam da hayal kırıklığına uğramış gözlerini görür gibi oldum ama dokunduğu yerde hem çiçekler hem yaralar açıyordu sanki. Bu tezatlıksa aklımı yitirmeme neden olmak üzereydi.

Vincent'in elindeki tarağı alıp saçlarımı tararken ondan uzaklaşmak için sedirde biraz daha öne kaydım. Derin bir nefes almıştım ki tarağı saçlarıma geçirme fırsatı bulamadan Vincent bacaklarını iki yana açarak sedirde oluşan arkamdaki boşluğa kuruldu. Ata bindiğimizde de benzer bir pozisyonda oturmuştuk ama bu durum o an umurumda olmamasına rağmen şu an heyecandan bayılmak üzereydim.

Göğsü sırtıma değerken umursamazlık oyununun sonuna geldiğimi anlamıştım. Tarağı masanın üstüne bırakan elim titriyordu ama çenemi yukarı kaldırıp yansımadan Vincent'in gözlerine bakmayı başardım.

Burnunu saçlarıma gömüp derin bir nefes alınca onun gibi gözlerimi kapattım ve kendimi bu güzel anın kollarına bırakmaya çalıştım. Onu affetmeye, yanımda olmasına ihtiyacım vardı ama kötü düşüncelerin istilasından kaçamıyordum.

Zihnimdekilerden habersizce, "Seni özledim," diye fısıldayınca ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Seni çok özledim."

Saçlarımı iki yandan toplayıp sol omzumun üstüne bırakınca açıkta kalan boynuma küçük öpücükler kondurdu. Başımı arkaya attığımda heyecan kanımda âdeta nefes alıyor, dudaklarının dokunduğu her noktada yeni bir yangın oluşuyordu. Boynumdaki öpücükleri derinleşirken kollarının bedenimi sardığını hissettim.

Bana dokunması, beni öpmesi hoşuma gidiyordu ve bunu yaşamayı en az onun kadar ben de istiyordum ama gözlerimi her kapattığımda bana nefretle bakan suratı zihnimde hayat buluyor, beni sevmediğini söyleyen sesi kulaklarımda çınlıyordu. Ben de onu deli gibi özlemiştim ama kırgınlığım, özlemime balta vuruyordu.

Kapalı gözlerimi hafifçe araladığımda sıcak yaşlar yanaklarımdan süzüldü. Eskiden hoşuma giden dokunuşları beni rahatsız etmeye başlayınca elimi hızla tuvalet masasının üstünde gezdirip birkaç kutunun dağılarak kulak tırmalayıcı bir gürültü yaratmasına sebep oldum.

Ellerimi masanın köşesine yaslayarak öne eğildim ve gözyaşlarım yüzünden omuzlarımın inip kalkmasına izin verdim. Vincent'se çoktan beni öpmeyi bırakmış, aynadaki yansımama beklentiyle bakıyordu. Ne duymak istediğini tahmin etsem de ona gerçekleri söyledim: "Seni çok seviyorum ama yaşadıklarımdan sana pay biçmeden yapamıyorum," derken sesim titredi. "Evet, Andre'yle aramda olanları sana söylemem gerekiyordu. Bunun için suçluyum ve suçumu kabul ediyorum ama beni bir kere bile doğru dürüst dinlemedin. Üzüntümden günlerce odamdan çıkmadım, gözlerinin önünde acı çektim ama sen görmedin."

Sertçe yutkunurken dudakları titredi ama kendini tutmaya çalıştığını görebiliyordum. "Ben acı çekmedim mi sanıyorsun?"

"Bu yüzden seninle konuşmaya çalıştım," diye karşılık verdim. "Ama sen beni sevmediğini söyledin."

Başını iki yana salladı. "Kitana, aptallıktı."

"Beni göndermek istedin," dedim. "Sanki artık işine yaramayan bir parşömen parçasıymışım gibi benden kurtuldun."

"Düşünme yetisini kaybetmiş salak bir çocuğun aldığı bir karardı."

"O karar yüzünden bebeğimi kaybettim ben, Vincent."

Son cümlem havada asılı kalırken ortama kurşun gibi bir ağırlığın çökmesine neden oldu. Bu cümleyse ağlamamak için kendini sıkan Vincent'in dayanabileceği son noktaydı. Omuzları hıçkırıkları yüzünden hızla inip kalkarken alnını sırtıma yasladı. Belime sarılan kolları sanki orada olduğumu hissetmeye ihtiyacı varmış gibi daha da sıkılaştı.

Kendi mutsuzluğum, Vincent'in acı çektiğini görmem yüzünden oluşan mutsuzluğuma karışınca başımı öne eğip sessizce ağlamayı sürdürdüm. Bir yandan da iki elimle masanın ucunu sıkı sıkı kavramıştım çünkü bir şeylere tutunmazsam yok olacağımı hissediyordum.

Dakikalar hem çok yavaş hem çok hızlı geçti. En sonunda, "Özür dilerim," diye mırıldandı Vincent başını sırtımdan kaldırmadan. "Özür dilerim."

Üzüldüğünü görmek benim için katlanılmazdı ama içimdekileri dışa vurmak zorundaydım. Arkamı dönüp ağlamaktan kıpkırmızı kesilen siyah gözleriyle karşı karşıya kalınca bir an savunmasız hissettim ama "Bir daha beni terk etmeyeceğini, başkalarının sözleriyle beni yargılamayacağını nasıl bilebilirim?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırıp başını hafifçe iki yana salladı. "Bunu bir kere yaptım ve sonucu çok ağır oldu. Tekrar yapmaya cesaret edebilir miyim?"

"Canımı en çok acıtan ne, biliyor musun?" diye sordum. "Ben bu sorunun cevabından nasıl emin olacağımı bilmiyorum."

Avuç içlerini yanaklarıma yerleştirince yüzüm küçücükmüş gibi hissettim. "Seni çok seviyorum," dedi. Bunu öyle bir söylemişti ki sanki onun için önemli olan tek şey buymuş gibi hissettim. Alnını benimkine yaslarken gözlerini kapatınca kendimi geri çekmek yerine ben de göz kapaklarımı indirdim. Tanıdık kokusu burnuma dolarken kollarımı boynuna sarmak istedim ama yapamazdım, şu an olmazdı. "Birbirimize zaman verelim. Eminim yaralarımızı sarıp şifa bulacağız."

Dudakları alnıma dokunurken derin, titrek bir nefes aldı. Sonunda geri çekildiğinde duygusal anımızın sonlandığını biliyordum. Tatlı bir çocuk gibi gözlerime bakarken, "Burada uyuyabilir miyim?" diye sordu.

Ona ne kadar kırgın olursam olayım sıcak bedenini yanımda hissederek uyumayı özlemiştim. Başımı hafifçe sallayarak onayladım.

Nihayet rahat bir nefes aldıktan sonra dudaklarına sıcak bir gülümseme yerleşti ve ayağa kalktı. Sadece saniyeler sonra geceliğimi giymiş, sıcak yorgan ve rahat yastıkların arasında Vincent'in yanına sokulmuştum.

Bedenini bana çevirip başını elinin üstüne yasladı. "Bu arada sormayı unuttum," dedi. "Çok garip bir zamanda geldim. Neler oluyordu orada?"

Sanki bunu sormasını bekliyormuşum gibi başıma gelen her şeyi anlattım. Vincent sadece birkaç saat öncesini sorsa da hikâyemi anlat-

maya en başından, Senteria limanında Cassandra'nın bana kurduğu tuzaktan başladım. Tüm detayları ona aktarmaya çalışıyor, hiçbir şeyi kaçırmıyordum. Vincent sözlerimi noktaladığımda derin bir nefes aldı.

"Babanı bulacağız, Kitana," dedi. "Her ne olursa olsun onu sana getireceğim."

Senteria'ya gelişimin nasıl hissetmeme neden olacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu fakat az da olsa rahatlatmasını beklemiyordum. Senteria'ya döndüğümde hiçbir şeyin kolay olmayacağını, aksine her şeyin daha da zorlaşacağını bilmeme rağmen burada Vincent'le yaşadığım güzel günleri anımsamadan edemedim.

Gemiden inip limana ayak bastığımda kocamın iri gövdesinin arkamda olduğunu bilmek kendimi güvende hissetmeme neden oldu. Bizi bekleyen askerlerin arasından geçip sarayın gösterişli arabasına bindiğimizde gemilerine mal yüklemekle meşgul olması gereken tüccarların meraklı bakışları üstümüzdeydi.

Saraya giden yolu sessizlik içinde tamamlarken içimde büyümesini engelleyemediğim, huzursuz edici bir kötülük tohumu yüreğimde filizleniyordu. Sanki boğazımda koca bir taş vardı ve nefes almamı engelliyordu.

Bana yıllar gibi gelen sürenin sonunda arabamız, muhafızların açtığı demir kapıdan geçti. Aşina olduğum saray gözlerimin önüne serilirken korkmadan edemedim. Beni neyin beklediğini bilmiyordum fakat eskisinden de büyük bir savaşın ortasında olduğumdan adım kadar emindim.

Arabamız sarayın önünde durunca önce Vincent indi, hemen ardından yere ayak bastım. Sanki ilk kez görüyormuşum gibi koca yapıyı incelerken gözlerim en sonunda kapıya takıldı. Dürüst olmak gerekirse karşımdaki insanların bakışları hiç hoşuma gitmemişti.

Sarayın kapısının önünde, merdivenlerin tepesinde duran Senteria Kralı Estes'in bakışları o kadar soğuktu ki birine bakarak üşümesine sebep olmak mümkün olsaydı şüphesiz şu an buz kesmiştim. Yanındaki Ophelia'nın bakışları eşi Estes'inki kadar soğuk olmasa da hissedilir, so-

mut bir mesafeye sahipti. Onun hemen yanında duran Ezra dudaklarında sinsi bir kıvrılmayla bana bakıyordu. Yanımda duran Vincent'in bedeninin gerildiğini hissedince gözlerimi kısmadan edemedim.

Ve sonunda bakışlarım, Ezra'nın eşi Cassandra'yla buluştu. Bu saraydan giderken ona söylediğim sözler dün gibi aklımdaydı: *Kendini en güvende hissettiğin anda senin için geleceğim.*

İşte, o gün gelip çatmıştı.

Nasıl bildiğimi bilmiyordum fakat Cassandra'nın bana bakarken aynı şeyleri düşündüğünden, onun da bu sözlerimi anımsadığından adım kadar emindim.

Eteğimi iki yana açıp kibarca reverans yapmak üzereydim ki Estes'in bakışlarındaki bir şey beni durdurdu. Bana öyle düşmanca bakıyordu ki şu an eğilirsem burada geçen ömrüm boyunca eğilmek zorunda kalacağımı hissettim. Yaptığım şeyin hiçbir mantığı yoktu ama Estes'in delici gözleri benimkini ezip geçerken çenemi hafifçe kaldırdım ve dik bir duruş sergiledim.

Estes neredeyse burnundan soluyarak arkasını dönüp saraya ilerleyince Vincent'le aynı anda birbirimize baktık. Bu sıcak karşılamanın hayra alamet olmadığını anlamıştık.

Derin bir nefes alıp paniğin bedenimi ele geçirmesine izin vermeden yanımda duran Vincent'le birlikte merdivenleri çıkmaya başladım. Kraliyet ailesinin peşinden taht salonuna girdiğimiz anda muhafızlar kapıyı arkamızdan kapattı fakat her zamanki gibi dışarıda beklemek yerine içeride kaldılar.

O an taşlar yerine oturdu.

Bu adamlar birilerinin kaçmasını engellemek için kapıyı kapatıp önünde dikiliyor, iri vücutlarını sergiliyordu.

Sertçe yutkundum. Buradan kimin kaçmak isteyeceği çok da kafa yorulması gereken bir soru değildi.

Estes'in öfkeden gerildiği belli olan sırtına bakarken Vincent birkaç adım attı. "Kralım."

Fakat Estes konuşmasına fırsat vermeden pahalı görünümlü kılıcını kınından çıkardı. Metalin sürtünme sesi kulak tırmalayıcı bir ses yaratırken tüylerimi diken diken etti. Ensemden soğuk terler atarken ken-

dimi Vincent'in önüne atmaya hazırlandım ama Estes kılıcının kabzasını kocama uzatınca olduğum yerde taş kesilmişim gibi donakaldım.

"Beni bu pisliğe sen bulaştırdın, sen temizleyeceksin." Estes'in soğuk gözleri eşliğinde söylediği sözler taht odasında yankılanırken şok içinde geriye bir adım attım.

Vincent sanki orada olduğumu yeni fark ediyormuş gibi bana baktı. Gözlerinin ardında âdeta nefes alan bir dehşet vardı. Tekrar babasına dönüp başını hafifçe iki yana salladı. "Anlaşmamız böyle değildi."

"O, karın askerlerime saldırmadan önceydi." Bebeğimi düşürdüğüm savaşta kendimi nasıl öne attığımı, kılıcımı nasıl savurduğumu hatırlayınca gözlerimi yumdum.

"Başka şansı yoktu."

"Ne tesadüf!" dedi Estes. Sesinde merhametten eser yoktu. "Benim de."

Ardından arkasını dönüp tahtın olduğu platforma uzanan merdivenleri tırmandı. Gösterişli tahtına oturdu ve beklentiyle oğluna baktı. "Bana sadakatini ispat et, çocuğum," dediğinde sesi boğuktu. "Ben de seni ödüllendireyim."

Estes'in bakışları öyle vaat doluydu ki ödülden kastının veliahtlık olduğunu anlamam saniyelerimi bile almadı. Teklifi açıktı: *Kitana'yı öldür, ben de sana hayalini kurduğun her şeyi bahşedeyim.*

BÖLÜM ON İKİ

SENTERIA SOKAKLARI

FAUN, SANTIANO - TANZ MIT MIR

Savaşın ortasında büyümek sizi sürekli ölümü düşünen biri yapıyordu. Bu yaşıma kadar nasıl öleceğimi kafamda kurgulamış, acı dolu mu yoksa huzur içinde mi gözlerimi dünyaya yumacağımı merak etmiştim. Aklımdan yüzlerce seçenek geçmişti: Savaş meydanında şehit olmak, zehirlenerek suikasta kurban gitmek, yaşlı ve erinç içinde ölmek... Fakat bu zamana kadar aklımdan geçen seçeneklerin hiçbirinde düşmanımızın oğlu ve aynı zamanda kocam olan adam tarafından öldürülmek yoktu.

Vincent'in kılıcın kabzasını saran elinin titrediğini fark ettiğimde derin bir nefes aldım ve kapının önünde bekleyen iki muhafıza kaçamak bir bakış attım. İkisi de dikkatini bana vermişti ve hata yapmamaya yemin etmiş gibi kararlı görünüyorlardı. Göğüslerinin altında birbirine bağladıkları kolları onları olduklarından daha iri gösteriyordu.

Başımı tekrar Estes'e çevirmeden önce Cassandra ve Ezra'ya baktım. Ezra hissettiği keyfi gizlemezken Cassandra o kadar rahat görünmüyordu. Anlaşılan eşinin aksine o, bu savaşın henüz bitmediğini düşünüyordu.

Bir elini çenesinin altına koyup dikkatli bakışlarını üstüme sabitleyen Estes'e bağırarak, "Hata yapıyorsun," dedim. "Ben olmadan Zirakov'u düşüremezsin!"

Estes'in yüzü ifadesizdi. "Bu zamana kadar sensiz iyi iş başardım, çocuğum. Bundan sonra da başaracağımdan emin olabilirsin."

Beynimi ele geçirmeye çalışan paniğin esiri olmadan başımı dik tuttum. "Zirakov'un diğer gizli geçitlerini size söylerim."

Gözlerini kısarak beni inceledi. "Sonra da karşı tarafa geçip askerlerimi kıymaya mı çevirirsin?"

"Başka çarem yoktu, Estes." Zihnim anında çalışmış, benim için bir yalan bulmuştu bile. "Beni savaşmaya Irina zorladı. Eğer bunu yapmazsam kardeşlerimi öldürecekti."

Estes beni baştan aşağı süzerken bakışlarındaki ikilem, yalanıma inanmakla inanmamak arasında gidip geldiğini gözler önüne serdi ama işler umduğum gibi ilerlemedi. Estes baştan savma bir hareketle elini savuşturunca tahtın yanında nöbet tutan muhafızlardan biri insanı tiksindiren bir sırıtmayla birkaç adım öne çıktı. Kılıcını kınından çıkarırken metalin sürtünme sesi taht odasında yankılandı. Muhafızın kahverengi gözlerindeki hayvani parıltı, avına yaklaşan sırtlanı anımsatıyordu.

Bedenim benden habersizce geri geri ilerlemeye başlarken Estes, "Vincent," diye oğluna seslendi. Başka kelime etmesine gerek yoktu, Vincent kendine verilen emri anlamıştı.

Muhafız, kocamın yanına geldiğinde Vincent de bana doğru ilerlemeye başladı. Bir an için aklımı yitirecek gibi oldum çünkü şu an Vincent bana doğru geliyorken bile emri uygulamayacağından emindim. O an hangisinin daha can acıtıcı olacağına karar veremedim: Ölmek mi yoksa bunu sevdiğim adamın yapması düşüncesi mi?

Vincent'in bakışları yerden kalkmazken son kez tahta baktım. Ophelia görmek üzere olduğu manzaradan şimdiden rahatsız olmuş gibiyken Estes'in yüzünde memnuniyet dolu bir sırıtma vardı.

Fakat o an öyle bir şey oldu ki suratındaki sırıtma soldu.

Vincent bana doğru gelirken aniden hızlandı, yanındaki muhafızı geçerek önüme geldi ve bana sırtını dönüp muhafızla arama girdi. Karşısındaki genç adam daha ne olduğunu anlamadan Vincent kılıcını havada savurdu ve adamın kolunda derin bir kesik açtı.

Muhafız kanayan kolunu tutarken Estes, "Vincent!" diye kükredi.

Vincent'in babasına nasıl bir bakış attığını göremiyordum ama gerilen sırtı pek de iyi bakmadığına işaret ediyordu. "O pis sırıtması yüzünden boğazını kesmediğim için tanrılara şükretmeli."

Estes sustu ama öfkeden kızaran yüzü onun yerine konuşuyordu. "Çıkın dışarı," diye bağırdı en sonunda. "Hepiniz!"

Vincent'i bu adamla yalnız bırakmamak için bir adım öne çıktım ama kolumu naziklikle sıkılık arasındaki bir sertlikle tutan muhafız beni kapıya götürdü.

Kolumu bırakmaya niyeti olmayan adam beni çekiştirirken gördüğüm son manzara buydu: Kanlı bir kılıçla kralın karşısında dikilen cesur prens.

Vincent'le odamıza geldiğimde bir an için oradan hiç gitmediğimi hissettim. Eşyaların yeri, duvardaki tablolar, odanın kokusu... Her şey yerli yerindeydi ve bu tanıdıklık beni bir an için afallattı; burada, Vincent'le yaşamayı ne kadar özlediğimi anımsattı.

Derin bir nefes alıp kendimi yatağa attım ve bu odada yaşananları zihnimde bir bir canlandırdım. Vincent'le burada uyuyuşumuz, birbirimize bakışımız, birbirimizin dokunuşunda hayat buluşumuz düştü aklıma. Sanki hepsi yıllar öncesine ait, özlediğim ama geri getiremeyeceğim anı parçacıkları gibiydi.

Bir elimi karnıma bastırırken duygusallığın esiri olmamak, ağlamamı engellemek için dişlerimi sıktım. Karamsar olmak istemiyor, Vincent'le tekrar iki aptal âşık olmayı arzu ediyordum ama bu bebeğin gidişi ikimizin de ruhunda derin yaralar açmıştı ve o yaralara nasıl şifa bulacağım hakkında bir fikrim yoktu.

Dakikalar sonra kapı açılınca otomatik olarak doğruldum ve Vincent'in yorgun, kırgın yüzüyle karşılaştım. Hiçbir şey söylemeden yatağın önüne geldi ve arkasını dönüp oturdu. Dizlerine dayadığı dirsekleri yüzünden vücudu eğilmişti.

Havada asılı kalan sessizliği bölerek, "Ne oldu?" diye sordum.

Omuz silkti. "Tartıştık."

Sesi o kadar çaresiz ve o kadar güçsüzdü ki gözlerine bakmasam bile mutsuzluğunu hissetmek harap olmama sebep oldu. Bir elimi uzattım ama sırtına dokunamadan doğrulunca aniden geri çekmek zorunda kaldım. "Hakaret, bağırış, çağırış..." diye anlatmayı sürdürdü. "Aramıza koca bir karanlık girdi ve bu karanlığı güneşin kendisi bile aydınlatamaz artık."

"Kendini kötülüklere odaklama," dedim. "Baban o senin. Bugün kızar, yarın kızar ama üçüncü gün unutur."

Bir süre sessiz kalınca ben de onun gibi sesimi çıkarmadım. Tam ne düşündüğünü sorarak sessizliği bölmek üzereydim ki, "Beni hiç affetmeyeceksin, değil mi?" diye sordu. Sesinde Vincent'ten duymaya alışık olmadığım bir acizlik vardı. "Senin için ne yaparsam yapayım, kimi karşıma alırsam alayım seni terk eden güvenilmez adam olmaktan ileri gidemeyeceğim."

Bir an telaşa kapılarak, "Ha-Hayır," diye kekeledim ama Vincent aniden doğrulup banyoya ilerledi ve kapıyı kapattı.

Onun gidişiyle gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve başımı ellerimin arasına aldım. Bir şeyleri düzeltmeye çalışırken hareketleri bu kadar yıkım getiren bir başka insan olabilir miydi?

Vincent banyodan çıkıp üstünü değiştirdiğinde yüzünü inceledim ama özellikle bana bakmıyor gibiydi. Gariptir ki bu mesafenin soğukluktan kaynaklanmadığını hissettim. Sanki o da tıpkı benim gibi nasıl iletişim kuracağı hakkında kafa karışıklığı yaşıyordu.

Vincent üstünü değiştirdikten sonra odadan çıkarak beni yalnız bıraktı. Onun gidişiyle düşüncelerimi toparlamak için vakit bulduğumu düşünüyordum ki kapı telaşla çalındı ve cavabım beklenmeden iki genç kadın içeri daldı.

Diana ve Amelia neredeyse birbirinin üstüne çıkarak içeri daldıktan sonra Diana öne çıkıp kollarını boynuma sardı. O kadar afallamıştım ki genç kadın bana sarılırken yavaşça doğrulmak dışında tepki veremedim. Diana sonunda ne yaptığını anlayarak utangaç bir ifadeyle geri çekildi, beceriksizce selam verdi.

"Affedersiniz," derken yanakları pembeleşti. "Bir an kendime hâkim olamadım. Çok özlemişim sizi."

Birinin bana bu kadar içten sevgi göstermesi dudaklarımda çarpık bir gülümsemenin oluşmasına neden oldu. Kızmadığımı göstermek için Diana'nın elini hafifçe sıktım. "Sorun değil. Ben de seni özledim."

Diana, "Başınıza bir şey geleceğini sanmıştım," dedi. "Çok korktum."

Omuzlarımı çelimsizce silktim. "Dürüst olmak gerekirse ben de başıma bir şey geleceğinden emindim."

Diana vakit kaybetmeden yokluğumda sarayda yaşananları anlattı. Yokluğumda Cassandra'nın kendini veliaht karısı ilan edip caka satarak

dolaştığını söylediğinde ne kadar öfkelensem de öfkemi katlayan asıl şey Victoria'nın Vincent'e defalarca mektup yazdığını öğrenmek oldu.

Derin, titrek bir nefes alıp sakin kalmaya çalıştım ama dudaklarım, "O kadını bir gün boğacağım," diyerek asıl hislerimi açık etti. Kendimi dizginlemeye çalıştım ama kıskançlık denilen zehir çoktan yüreğimi sarmalamaya başlamıştı bile.

Yanağımın içini kemirdikten sonra, "Victoria'yı nerede bulurum?" diye sordum Diana'ya. Saraydan çıkmıyor olabilirdi ama o kadar zeki bir kadındı ki çeşitli yerlerden ona haber taşıyan dostları olduğuna adım kadar emindim.

Diana beni yanıltmayarak, "Sosyeteden bir arkadaş grubu var," dedi. Kendinden o kadar emin konuşuyordu ki bir an Victoria'nın arkadaş grubunda olup olmadığını sorguladım. "Genelde onlarla kuaföre, terzilere gidiyorlar. Zaman zaman da beş çayı için birbirlerini ziyaret ediyorlar."

Başımı hafifçe salladıktan sonra aniden ayaklandım. Senteria'nın soğuğuna yakışır, buz mavisi bir elbise giydikten sonra kızıl saçlarımın omuzlarımdan düşmesine izin verdim.

Hazırlanmaya kendimi kaptırmışken, "Efendim," dedi Diana. "Ortalık daha yeni karıştı sayılır. Acaba dışarı çıkıp dikkat çekmeseniz mi?"

"Ne yaparsam yapayım dikkatler hep üzerimde olacak zaten, Diana."

Yüzümü birkaç makyaj malzemesiyle renklendirirken kızlara giyinmelerini söyledim. Victoria'yı bulup bulmayacağım belli bile değildi. Sadece varsayım üzerine ayaklanıp hazırlanıyordum ama burada oturmaya, hiçbir şey yapmamaya devam edersem kafayı yerdim.

Şu an ne olursa olsun Vincent benimdi ve bunu herkesin bilmesini sağlayacaktım.

Üstüme beyaz pelerinimi atıp dışarı çıktığımda hizmetkârların dedikodu kollayan bakışlarını üstümde hissettim ama onlara aldırış etmeden dışarı, saray kapısının önünde bekleyen gösterişli arabaya ilerledim. Bir yandan da beyaz eldivenlerimi giyiyordum.

Arabaya oturduktan birkaç saniye sonra Amelia ve Diana da bana katılarak karşımdaki koltuğa oturdular. Yanaklarındaki pembe tozlar ve dudaklarındaki hafif, kırmızı boya telaş içinde makyaj yaptıklarını gös-

teriyordu. Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. Onları utandırmamak için bakışlarımı pencereden dışarı sabitledim.

Dikkat çekmemek için her zaman yaptığımız gibi arabayı çıkmaz bir sokağa, kimsenin göremeyeceği bir yere çektik. Kızlarla arabadan indikten sonra ezbere bildiğim yollardan geçerek meydana doğru ilerledim.

Meydanın ortasında, dört yol ağzında duran beş çalgıcının insana enerji veren müziklerini duyduğumda gülümsedim. Genç adamlar bir yandan sanatlarını icra ederken diğer yandan dans ederek kendilerini müziğe kaptırmışlardı. Gülümsedim ve kemerime bağlı keseden birkaç gümüş para çıkarıp önlerindeki şapkaya attım. Flüt çalan adam üflemeyi bırakmadı ama başını hafifçe eğerek selam verdi.

Meydanda ilerleyerek kalabalık sokaklara adımımı attım. Manavlar, kasaplar, balıkçılar müşteri çekmek için âdeta birbiriyle kapışıyor; çığlık çığlığa bağırıyordu. Etraf alışveriş derdinde olan kadın ve erkeklerle doluydu.

Sokağın ortasında duran genç bir adam elindeki şapkayı Amelia'ya uzatınca genç yardımcım afalladı ve adamın oyununa karşılık vermek için izin isteyerek bana baktı. Başımı hafifçe salladım ve Amelia'nın elini şapkanın içine sokuşunu izledim.

"Bunun içinde bir şey yok ki," dedi Amelia. Onu hiç tanımayan biri hayal kırıklığına uğradığını düşünürdü ama ben rol yaptığını görebiliyordum. İkisinin karşılıklı konuşması kalabalıktaki birkaç kişinin de dikkatini çekmişti.

Genç sihirbaz dudaklarını büzdü ve hiçbir şey söylemeden şapkayı ters çevirdi. Genç sihirbaz bu hareketi yapar yapmaz beyaz bir güvercin şapkadan çıkıp adamın avucuna yerleşti.

Amelia iki elini dudaklarına götürüp cılız bir ses çıkardığında o kadar kötü rol yapıyordu ki kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. Sihirbazın ne yapacağını başından beri bildiğine adım kadar emindim.

Birkaç kişinin meraklı bakışının Amelia'ya dokunduğunu fark edince kızı kolundan tuttum ve kalabalığın arasına daldım. Herkesin öldü olarak bildiği falcı Alis'i tanıyacaklarından o kadar korkmuştum ki Amelia'yı oradan oraya sürüklerken düşünmedim bile.

Önce Diana'nın söylediği kuaföre uğradık ve içerisinin boş olduğunu görünce koşar adım oradan ayrılıp butikleri gezmeye başladık. Tam

umudumu kesmek üzereydim ki içeride pahalı kıyafetler olduğu her hâlinden belli olan dükkânın camından Victoria'yı gördüm. Terzinin sınırlı sayıda yaptığı kıyafetlere göz gezdiriyor, birkaç arkadaşından fikir alıyordu. Onu görmek, zihnimde uykuya dalmak üzere olan aslanı uyandırdı. Sırtımı dikleştirdim ve yüzüme en sinir bozucu gülümsememi takındım. Sakin yüz hatlarımın ardında alevler saçan gözlerimin yarattığı tezatlığın Victoria'nın kafasını ne denli karıştıracağını şimdiden görür gibi olarak dükkâna girdim.

Çeşitliliğin az olduğu kıyafetlerin her birinden üç veya dört adet vardı. Victoria ve yanındaki dört arkadaşı tasarımcı, tombul kadının onlara gösterdiği elbiseyi dikkatle incelerken pelerinimin şapkasını indirdim.

"Hoş geldiniz." Yetkili bir bey gülümseyen yüzüyle bana doğru yaklaşınca başımı sükûnetle aşağı eğerek selam verdim. Yan gözle Victoria'nın delici bakışlarının üstümde gezdiğini görsem de ona aldırmadan elimi kıyafetlerin üstünde gezdirdim. Benden yaşça büyük olan adam elbiselerin tasarımları ve kumaşları hakkında detaylıca bilgi verirken kızları alışveriş yapmaya yolladım. Önce ne dediğimi algılayamasalar da çok geçmeden hevesle kıyafetlerin arasına gömüldüler.

O sırada Victoria'yı sanki ilk kez görüyormuşum gibi davrandım. Şaşırarak dudaklarımı araladıktan sonra, "Leydim," dedim. "Siz de mi burada alışveriş yapıyordunuz?"

Victoria'nın gerilen çenesi dişlerini sıktığını açık ediyordu ama gülümsedi. "Merhaba, prenses."

Elimi havada sallayıp gülümsedim. "Kibarlık etmeyin, prensesliğim Zirakov'da kaldı. Oysa benim kocam Senterialı, hatırladınız mı? Orasıyla pek bir bağlantım yok yani."

Victoria derin, titrek bir nefes alıp kıyafetlerine odaklanmaya çalıştı ama benden bu kadar kolay kurtulamazdı. "Çok güzelmiş," dedim elindeki elbiseyi göstererek. "Alacak mısın?"

Başını olumlu anlamda salladı. Ardından, "Sen bir şeyler almayacak mısın?" diye sordu. "Seni tutmayayım."

Nezaketle gülümsedim. "Hayır," dedim. "Benim için düzenli olarak saraya terziler getiriliyor, beden ölçüme ve zevkime göre kıyafetler dikiliyor. Ben buraya hizmetkârlarımın alışveriş yapması için geldim."

Amelia ve Diana'yı küçümseme gibi bir niyetim yoktu ama Victoria'nın canını böyle sıkabileceğimi çok iyi biliyordum. Çünkü ona ancak hizmetlimle eş seviyede olduğunu, onun ne kadar üstünde bulunduğumu söylemiş oluyordum. Keza Victoria'nın öfkeden kızaran yüzü ne kadar haklı olduğumu düşünmeme neden oldu.

"Şey," dedi Victoria'nın yanındaki kızlardan sarışın olanı. "Siz Prens Vincent'in eşi misiniz?"

Tatlı tatlı gülümsedim. "Ta kendisi."

"Sizin hakkınızda-"

Kız her ne diyecekse lafını, "Herkes bir şeyler söyler," diyerek böldüm. "Ama bir insanla ilgili konuşmak için o insanla birebir sohbet etmek gerekir. Mesela Victoria benim karakterimi çok iyi bilir, öyle değil mi?" Genç kadın kendine laf atmamı beklemiyor olacaktı ki afalladı. "Eminim size beni en doğru şekilde anlatacaktır, tabii kocama aşk mektupları göndermekten zaman bulabilirse."

Mağazada derin bir sessizlik oluşurken Victoria yere yığılacak gibi oldu. Telaşlanmış gibi omzunu tuttum. "Canım, iyi misin?" Victoria sesini çıkarmadan bana bakınca, "Meşgulsündür diye tahmin etmiştim," dedim suratımı buruşturup. Yüzümdeki yalancı samimiyetin son derece sinir bozucu olduğundan emindim. "Seni reddeden evli bir adamın peşinde koştuğunu herkes öğrenince huzursuz olacağını düşünmemiştim."

Victoria ettiğim her kelimeyle daha da beter bir hâle bürünüyordu. Yanındaki kızlarsa o kadar şaşkınlardı ki ağızlarını açıp tek kelime bile edemediler. "Sana bir dost tavsiyesi," dedim. "Bir daha evli adamları ayartmaya kalkma, olur mu? Bir daha böyle rezil olmanı istemem."

Victoria sonunda, "Git buradan," demeyi akıl etti.

"Gideceğim," diyerek başımı hafifçe salladım. "Ama sen istediğin için değil. Saraya, Vincent'in yanına dönmek istediğim için. Malum, yokluğumda bile senin mektuplarına cevap vermeyecek kadar bana sadıktı, özlem doluydu." Aslında Diana cevap verme kısmında hiçbir şey söylememişti ama ben böyle olduğuna emindim.

Taktığım sevecenlik maskesini anında indirip Victoria'nın dirseğini sertçe kavradım. Genç kadın kolunu kurtarmaya çalışırken, "Bu sondu, Victoria," dedim hırlarcasına. "Bir daha sakın benim olana yaklaşmaya kalkma."

Sözlerimin hemen ardından kadının kolunu iterek bıraktım, hizmetkârlarımın aldığı kıyafetlerin ücretini ödedim ve oradan ayrıldım. Victoria'yla kavga etmek eski, ağlak olmayan ve güçlü durmasını bilen Kitana'yı uyandırmıştı. O Kitana'yı görmeyi o kadar özlemiştim ki dükkândan çıktığımda yüzüme konan aptal sırıtmayı engelleyemedim.

Hava kararmaya yüz tutunca saraya dönme vaktimizin geldiğini fark ettik ve saray arabasına gitmek üzere ara sokaklardan geçtik. İçinden kahkaha sesleri yükselen, ışıl ışıl bir tavernanın önünden geçince adımlarım yavaşladı. Kahkaha sesleri o kadar canlıydı ki en son ne zaman böyle güldüğümü merak ettim.

"Prenses?"

Amelia'nın soru soran sesini duyduğumda, "Birkaç dakika içeri baksak sorun olmaz, değil mi?" dedim. Şu an yaptığım düşüncesizlik olabilirdi ama henüz yirmi bir yaşında, genç bir kadındım. Zaten tam da düşüncesizlik etmem gereken çağdaydım ama taht kavgaları beni sürekli bir şeyleri dert etmek zorunda kalan bir kadına dönüştürmüştü. En azından bir seferliğine tasasız, eğlenen kadın olabilirdim.

O yüzden yardımcılarımın huzursuz bakışlarını umursamadan tavernanın kapısını açtım ve içeri girdim.

İçerideki kahkaha sesleri dışarıdan duyulan boğuk kahkaha seslerinden kesinlikle daha kuvvetliydi. Masaların ortasına yerleştirilen ve tavanlardan sarkan mumların aydınlattığı geniş mekânın sol tarafında bar bölümü vardı. Yan yana dizilmiş bar taburelerine kurulan kadınlar ve erkekler, sonu gelmeyen siparişleriyle barmeni bunaltıyorlardı. Mekânın orta alanı masalarla doluydu ve insanlar yarınlar yokmuşçasına içiyor, eğleniyordu. Sağ taraftaki platformun üstündeyse çalgıcılar sanatlarını sergiliyordu.

Pelerinimin şapkasını indirdim ve bizi güzel bir masaya oturtacağını söyleyen görevliyi takip ettim. Adam vaadini yerine getirerek sahneye ne çok yakın ne çok uzak, küçük bir masa seçti. Siparişlerimizi aldıktan sonra gözden kayboldu.

Amelia ve Diana hâlâ endişeli göründüğü için, "Gevşeyin biraz," deme ihtiyacı hissettim.

"Efendim," dedi Amelia öne eğilerek. "Daha bugün Estes-"

"Neler olduğunu ben de biliyorum, Amelia," diyerek genç kadının sözünü kestim. "Ama sürekli ne olacak diye düşünerek yaşamaktan bu-

naldım. Eğer kendime daha fazla vakit ayırmazsam kendimi bir daha bulamayacağım, anlamıyor musunuz?" Açık sözlülüğüm ikisini de afallattı ama ben susmadım. "Bebeğimi kaybettim, yıllardır babam sandığım kişinin aslında babam olmadığını öğrendim, dünya tatlısı biri olsa da evlenmek istemediğim biriyle evlenmenin kıyısından döndüm, deli gibi sevdiğim adamla aramda erimeyen, koca bir buz dağı var. Yaşadığım her şey üstüme koca bir kaya gibi çöküyor zaten. Biraz eğlenmek benim de hakkım." Amelia gözlerini kırpıştırırken Diana sevecenlikle bana baktı. "Bu gece Irina'nın kızı ya da Vincent'in karısı değil, sadece Kitana olmak istiyorum. Bari buna izin verin."

Kısa, ağızda acı bir tat bırakan sessizliğin ardından garson biralarımızı getirdi. Tekrar yalnız kaldığımızda Diana önündeki bardağı kulpundan tuttu ve hafifçe kaldırdı. "Pekâla," dedi. "Kitana'ya."

Dudaklarımda yer eden hafif sırıtma, Amelia'nın da bardağını kaldırıp, "Kitana'ya," demesiyle koca bir gülümsemeye dönüştü.

Kızlara ayak uydurmak için bardağımı tuttum ve, "Kitana'ya," diyerek kaldırdım.

Aiden

Hızlı adımlarla Prens Vincent'in çalışma odasına ilerlerken siyah çizmelerimin çıkardığı ses holde yankılandı. Tam gösterişli odaya girecektim ki kapının yanındaki aynanın sunduğu yansımaya gözlerim takıldı. Siyah üniformam ve aynı renk gözlerim, doğuştan gelen beyaz saçlarımla çelişiyordu. Aslında çirkin bir adam değildim fakat bu tezatlık beni ürkütücü bir canavar gibi gösteriyordu. Aynalardan hoşlanmayan biri olarak bu koca aynayla karşılaşmak canımı sıksa da kafamı çevirip Vincent'in odasının kapısını çaldım ve içeri girdim.

Prens Vincent belgeler yüzünden dağınık görünen masasının arkasındaki büyük sandalyeye oturmuş, arkasına yaslanmış ve tüm dikkatini elindeki küçük, kahve tonlarındaki kâğıda vermişti. O kâğıtta ne yazdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat her ne yazıyorsa prensin dudakları hafifçe aralanmış, gözleri ışıldamıştı.

"Efendim," dedim dikkatini çekmek için. Prens kafasını kaldırıp

bana baktığında dikkatimi çeken ilk şey yorgun siyah gözleri oldu. Saçları hafifçe dağılsa da hâlâ düzenliydi ve siyah bir tunik giyiyordu.

"Söyle, Aiden."

Prense yakınlığım yüzünden kızması muhtemel olan tüm bilgileri ona ben veriyordum. Bu görevin beni pek zorladığı söylenemezdi ama zaman zaman can sıkıcı olabiliyor, beni ilgilendirmeyen ve yorum yapmamam gereken konularda konuşmamı gerektirebiliyordu; tıpkı şimdiki gibi.

"Az önce bir haber geldi," dedim. "Prenses Kitana bir tavernaya gitmiş. Gittiği yer biraz riskli olabileceği için onu korumakla görevli muhafızlardan biri haber gönderdi."

Vincent ve Kitana'nın arasında ne olduğunu bilmiyordum, bilmek de istemiyordum fakat Kitana, Zirakov'a gittiğine göre aralarından su sızmadığını söylemek yalan olurdu. O yüzden Vincent'i tanıdığım kadarıyla bu bilginin onu öfkelendireceğini hatta Kitana'nın kendisini umursamadan eğlendiğine inanacağını varsaymıştım fakat tepkisi beni şaşırttı. Dudakları çarpık bir gülümsemeyle aydınlandı ve başını sandalyeye yasladı. Sanki tüm gün dünyayı sırtlanmak zorunda kalmış da şimdi dinlenme vakti bulmuş gibiydi.

Kendimi tutamayıp, "Prensim," dedim. Bir yandan biraz da endişelenmiştim. "İyi misiniz?"

Dudaklarındaki tebessüm koca bir sırıtmaya dönüşürken, "Hiç olmadığım kadar, Aiden," dedi. "Ama şu tavernanın nasıl bir yer olduğunu merak ettim doğrusu. Haydi gidip bir bakalım."

Kitana

Sanırım kalbi kırık bir kadının bu kadar fazla alkol tüketmesi o kadar da iyi bir fikir değildi.

Diana ve Amelia'yla kaçıncı defa doldurulduğunu sayamadığım içki dolu bardaklarımızı tokuştururken müzik sahneden değil, zihnimin içinden yükseliyordu. İçtiğim her bir yudumla birlikte ateş damarlarımda dans ediyor, mantığım yerini heyecan ve hoş bir umursamazlı-

ğa bırakıyordu. Bu öyle tatlı bir umursamazlıktı ki zaman zaman bize bakıp aralarında konuşan birkaç adamı görsem bile umursamıyordum.

Saatler ilerledikçe sarhoş olanların ve dans pistinde kendini kaybedenlerin sayısı artmış, herkesin arasında sanki önceden tanışıyorlarmış gibi garip bir samimiyet oluşmuştu. Bu yakınlıkları alışılagelmiş olmasa da sevimliydi.

Müzik aniden sustu ve sahnedeki müzisyenler yeni bir parça çalmaya başladı. Parçayı anımsayınca kıvrılmak için yanıp tutuşan dudaklarıma engel olamayarak gülümsedim. Bu da bilindik ve hikâyesi olan halk şarkılarından biriydi. Şarkı Lilith adında bir fahişenin hikâyesini anlatıyordu. Anlatılanlara göre kadın o kadar güzeldi ki kralları bile kapısında köle etmiş fakat aşklarını umursamamıştı. Çünkü o erkeklere değil, erkeklerin kendisine gösterdiği ilgiye âşıktı ve içindeki yaramaz kadını beslemezse solup giderdi. Sadece askerlerin ilgisini istemez, onlarla göz göze gelme düşüncesi bile midesini bulandırırdı çünkü askerlerin eğitilmemiş ve ince ruhtan yoksun adamlar olduğuna inanırdı. Kader bu ya, kendisini takıntılı bir sapığın elinden kurtaran askerin tekine gönlünü kaptırdı ve o adamla birlikte kimsenin bilmediği topraklara yol aldı.

Zihnimden bunlar geçerken ne ara kalktığımı, bedenimi kıvırmaya başladığımı fark bile etmedim. Çevremde olup bitenleri anlayacak duruma geldiğimde kendimi Amelia ve Diana'yla dans pistinin ortasında buldum.

Sahnedeki kadının sözleri salonu doldurunca ona eşlik ettik:

Benim adım Lilith,

Güzeller güzeli Lilith.

Öylesine büyüleyiciyim ki,

Hepsi bana sahip olmak istedi.

Ellerimi havaya kaldırdım ve şarkıyı hiç tanımadığım kadınlarla söylemeye başladım:

Benim adım Lilith,

Güzeller güzeli Lilith.

Benimle tanıştıklarında,

Unuttular dünyayı bir anda.

Şarkı hareketinden vazgeçmedi ama söyleyen kadının sesi duygusallaştı.

Benim adım Lilith,

Güzeller güzeli Lilith.

Ne aşk umurumdaydı ne sevgi.

Fakat sonra bir çift gözde buldum iyiliği.

Ayaklarım yerden kesildiğinde dudaklarımdan şaşkınlık dolu bir kahkaha döküldü. Eğer düşünme yetimi alkol yüzünden bu kadar kaybetmemiş olsaydım beni aniden kaldırıp dans etmem için masaya çıkaran adamı bir güzel paylardım fakat o an bu hareketi şaşırtıcı derecede komik gelmişti.

Bedenim benim yerime dans ederken şarkıcı sözleri tekrarladı:

Benim adım Lilith,

Güzeller güzeli Lilith.

Öylesine büyüleyiciyim ki,

Hepsi bana sahip olmak istedi.

O kadar çok dans ettim ki göğüs kafesimin içinde kalp yerine var gücüyle çalan bir davul olduğunu varsaydım bir an. En sonunda dengemi bulamayıp yere inmiştim ki bu sefer de farklı bir adam başını cüretkârca eteğimin altına soktu ve beni omuzlarına aldı. Yukarı çıkan eteğim yüzünden çıplak bacaklarım adamın iki omuzundan düşüyordu.

"Hey!" diye bağırdığımda sesimin onun kulağına gittiğinden bile şüpheliydim. "Bırak beni!"

Adam beni duydu mu, bilmiyordum. Duyduysa da umursamadan etrafında döndü ve dans etmeye başladı. Hareketleri o kadar hızlı geldi ki bir an için düşeceğimi sandım. Muhtemelen adam ellerini tutmam için havaya kaldırmasa düşerdim de.

Adam havaya kaldırdığı ellerini, ellerimi bırakmadan sallayarak dans etmeye devam ediyordu ki aniden durdu. Yüzünü görmesem de korkusunu hissettim ve onu neyin dondurduğunu anlamak için yüzünün baktığı yere bakışlarımı çevirdim. Bakışlarım en sonunda bir çift siyah, öfkeli gözle karşılaşınca adamın neden bu kadar korktuğunu anladım ve dayanamayıp bir kahkaha attım.

"İşte bu da kocam," diye bağırdım. "Merhaba demeyecek misin?"

Adam ayaklarım zeminle buluşuncaya kadar yavaşça eğildi ve beni bıraktıktan sonra kaçarcasına kalabalığın arasına girerek gözden kayboldu. Nereye gittiğini görmek için birkaç saniyeliğine bakışlarımı ona çevirmiştim. Tekrar önüme döndüğümdeyse Vincent'in bedeni karşımda, üstelik çok yakınımdaydı.

Ne aşk umurumdaydı ne sevgi.

Fakat sonra bir çift gözde buldum iyiliği.

Onu aniden karşımda görünce yalpalayarak geri çekildim ve bir an için dengemi kaybettim. Düşeceğimden neredeyse emindim ki Vincent tek eliyle belimden tutarak tekrar dik durmamı sağladı.

Onu bu sarhoş kafayla tekrar görmek zaten oldukça kuvvetli olan duygularımın daha da güçlenmesine neden oldu. Üstelik bana bakan tatlı siyah gözlerinin de hiç yardımı olmuyordu.

Olduğumdan daha büyük görünmek için hesap sorarcasına ellerimi belime attım. "Yeni arkadaşımı korkuttun."

"Korkmakla akıllılık etti."

Dudaklarımdan dökülen alay dolu kıkırdama Vincent bana yaklaşıp da elini yanağımda gezdirince soldu. Aniden kalbimin atışı hızlandı ve bedenimdeki tüm kan yanaklarıma hücum etti. Ortama nereden geldiğini anlayamadığım kuvvetli bir sıcaklık çökünce titrek bir nefes aldım. Vincent'in gözlerine bakmayı kesmek istemiyordum fakat şefkatli dokunuşuna kendimi bırakmak için gözlerimi kapattım ve başımı yana eğdim. Dudaklarını göz kapağımda hissedince kendimi tutamayıp çocuk gibi gülümsedim.

O sırada şarkı durdu, çalgıcılar büyük bir neşeyle yeni şarkılarını çalmaya başladı. Melodiyi duyar duymaz tatlı bir rüyadan uyanmışım gibi gözlerimi kocaman araladım ve en az benim kadar neye uğradığını şaşırmış görünen Vincent'e baktım. Çalan şarkının adı, *Haydi Güzelim, Benimle Dans Et*'ti ve bu şarkı Vincent'le ilk öpüştüğümüzde çalan şarkıydı. Anılar zihnimde hayat bulurken kendimi Vincent'e sokulurken buldum. O da bu yakınlaşmamı karşılıksız bırakmayarak bir elini yanağımdan çekmese de diğer elini bedenime doladı. Bizim dışımızdaki herkes neşe içinde söylenen şarkıya dans ederek eşlik ediyordu. Bizse bulunduğumuz ortamdan ve zamandan bağımsız iki figürden ibarettik.

Ah güzelim, bana şarap getir.

Evet, bana şarap getir. Susuzluktan ölüyorum.

Ah haydi güzelim, bana şarap getir.

Şarap ve kadın olmadan yapamam.

"Victoria bugün bana bir aşk mektubu gönderdi."

Vincent'in ettiği cümle, şarkı sözlerini delip geçerek zihnimde yankılanırken yüreğimdeki tüm iyiliği söküp aldı ve geriye sadece yıkım bıraktı. Ellerimi göğsüne bastırıp onu itmeye çalıştım ama o bir elini belime, diğerini sırtıma yerleştirerek beni kendisine çekmeye devam etti. Bedenim onunkine o kadar yakındı ki muhtemelen birisi aramıza kâğıt sokmaya çalışsa başarısız olurdu.

Aramıza mesafe koymaya çalışmanın anlamsız olduğunu anlayınca, "Bakıyorum da Victoria mektup yazdı diye yüzün gülüyor," dedim hırlarcasına. Yüzümün aldığı öfkeli hâl Vincent'i daha da neşelendirmiş gibiydi. Suratına yayılan hınzır gülümseme eşliğinde dişlerini gösterdi. Neye daha çok sinirlendiğimi bilmiyordum. Vincent'in beni öfkelendirip pişkince gülmesine mi yoksa bu gülümsemesinin kalbimin atışını hızlandıracak kadar beni mest etmesine mi?

"Bilmem, belki buradan çıkışta giderim."

Kendimi daha fazla tutamayıp omuzuna bir tane yapıştırınca Vincent gülmeyi bırakıp alnını benimkine yasladı. Aramızda yükselen arzu kıvılcımları ikimizi de yakmaya hevesli, güçlü bir yangına dönüştürürken, "Ne yazdığını merak etmiyor musun?" diye sordu.

Aramızdaki mesafeyi açmayarak ve ima dolu bir sesle, "Aşk mektubu olduğunu söyledin ya," dedim. Burnunu benimkine sürtünce bedenimi terk etmemesi için yalvardığım öfkem ufalanarak yok olmaya başladı.

"Öyle," dedi. "Kıskanç ve aklını yitirmiş karımın onu arkadaşlarının içinde rezil ettiğini, buna engel olamadığım için benden nefret ettiğini söyleyen sevgi dolu bir mektuptu."

Gözlerimi kısarak başımı geri çevirdim. "Kıskanılmak hoşuna gitti sanırım, prensim."

Küstahlığını gizlemedi. "Çok."

O kadar kendini beğenmişti ki biraz olsun bunu zedelemek için çenemi yukarı kaldırdım ve "Olayın seninle alakası yok," dedim. Kaşlarını kaldırırken başını hafifçe salladı. Doğruluğundan emin olduğu yalanı dinler gibi alaycı bakışları vardı ama yine de, "Tamamen benimle ilgisi var," diye konuşmayı sürdürdüm. "Oraya gittim çünkü onurumu korumam, o küçük kıza benim olana yaklaşmaması gerektiğini öğretmem gerekiyordu."

Vincent bozulmuşa benzemiyordu. Aksine, artan bilmişliğiyle, "Neymiş senin olan?" diye sordu.

Kendimi daha fazla tutamayıp dudaklarıma çarpık bir gülümsemenin düşmesine izin verdim ve rol yapmayı bıraktım. "Sen."

Vincent'in yüzündeki bilmiş gülümseme silinirken bakışları özlemle kavruldu. O an gözünün önündekini göremeyen bir kör olduğumu fark ettim. İkimizin de ruhunda derin yaralar olduğunu, nasıl şifa bulacağımı düşünürken ne de aptallık etmiştim. Şifa işte buradaydı, karşımdaydı. Bir çift siyah gözün ardına gizlenmişti.

Çalgıcılar *Haydi Güzelim, Benimde Dans Et* adlı parçayı çalmaya devam ederken Vincent şarkının sözlerine atıfta bulunarak, "Bana şarap getir, Kitana," dedi.

Gülümsedim ve küçük oyununa karşılık verdim. "Beni öpersen sana şarap getiririm, Vincent."

Başka söze gerek yoktu. Vincent aniden öne eğildi ve arzusunu, özlemini, yaşanmışlıklarımızı sığdırdığı bir öpücüğü dudaklarıma bahşetti.

BÖLÜM ON ÜÇ

TEHLİKELİ PLANLAR

JEFFERSON AIRPLANE – WHITE RABBIT

Şöminenin önünde yan yana yerleştirilen iki büyük, kare şeklindeki minderde sol kolumun üstüne uzanırken Vincent'in parmak uçları saçlarıma dokununca hafifçe tebessüm ettim. Sırtıma değen sıcak gövdesini hissetmek kendimi güvende ve evimdeymiş gibi hissetmemi sağlıyordu. "Daha iyi misin?"

Tavernada bir süre dans ettikten sonra midem aniden ağzıma gelmiş, tüm gece içtiğim alkolü çıkarmama neden olmuştu. Vincent beni o hâlde görünce çok endişelenmişti. Fakat sanırım endişesi şu an bile devam etmekteydi çünkü başımı onaylar gibi sallayınca derin bir nefes aldığını işitmiştim.

Yavaşça ona doğru döndüm ve pijamasının üstünü giydiğim için çıplak olan göğsüne sokuldum. Kısa bir süre odada dans eden alevlerin çıkardığı çıtırtılardan başka ses duyulmadı. Sessizlik o kadar derin ve anlamlıydı ki ikimizin de bunu bozmaya cesareti olmadı.

En sonunda Vincent'in dudaklarını alnımda hissetmeden birkaç saniye önce, "Demek Zirakov'dan buraya geliş sebebin annenden kaçmaktı, öyle mi?" diye sorduğunu işittim.

Gözlerim fal taşı gibi aralanırken kalbim kilometrelerce koşmuşum gibi hızlandı. Zirakov'a gitmeden önce Vincent'e yazdığım mektupta Senteria'ya geliş nedenimin casusluk olduğunu yazdığımı unutmayı nasıl becermiştim?

Yavaşça doğruldum ve Vincent'in gözlerine baktım. Orada gördüğüm nötr ifade beni daha çok endişelendirdi, konuşmamızın nereye gideceğini bilemeyişim kanımdaki paniği körükledi.

Cevabını bilsem de, "Bu durumu birine söyledin mi?" diye sormaktan kendimi alamadım.

"Ah, tabii ki söyledim," diye alaycılıkla yanıtladı sorumu. "Sevgili babam casusluk için saraya girdiğini itiraf eden bir prensese tekrardan kapılarını açmaktan büyük onur duyardı çünkü."

Vincent sırtüstü uzanırken çenemi göğsüne yerleştirdiğim elime yasladım. "Sana söylemek istedim," diye fısıldadım. "Ama-"

İşaret parmağının tersini yanağımda gezdirince söylemeyi planladığım tüm sözcükler buhar olup havaya karıştı. Yüz hatlarının yumuşadığını görmek çok kısa bir sürede kalbimi ısıttı. "Kitana, normalde bu meseleyle ilgilenir ve benden sakladığın için sana öfke kusabilirdim ama seni neredeyse iki aydır görmüyorum ve çok özledim. O yüzden bahanelerin her neyse siktir et."

Benimle konuşurken pek küfretmezdi. O yüzden şu an dudaklarından dökülen argo sözcükler kulaklarımda garip bir tını bırakmıştı. Kendimi engelleyemeyip kıkırdayınca Vincent abartılı bir şekilde kaşlarını çattı.

"Prensinle dalga geçtiğin için kelleni almalıyım."

"Ben usta bir suçluyum," derken gülümsemem mümkünmüş gibi daha da büyüdü. "Beni asla yakalayamazsınız, gösteriş budalası prensim."

Aniden ayağa kalktım ve Vincent'in uzattığı ellerinden son anda kaçtım. Bana göre gayet hızlı olmasına rağmen bilerek kaçmama izin verdiğini, benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak istediğini anlamıştım.

Yatağın sağ tarafına koştuğumda o da ayaklanmış, sol tarafından bana bakıyordu. "Seni istesem şu an yakalayabilirim."

Bir elimi bilmiş bir şekilde belime attım. "O kadar yeteneksizsin ki-" Söylemeyi planladığım her neyse, Vincent tek bir adımla yatağa çıkıp göz açıp kapayıncaya kadar yanıma ulaşınca yarıda kesildi. Arkamı dönüp kaçmaya yeltendim ama çok geç kalmıştım. Güçlü kolları çoktan belimi sarmış, beni yatağa yatırmıştı. Ata biner gibi üstüme çıktığında bile pes etmeyip yumruklarımı havada savurdum ama bileklerimi aniden tutup başımın iki yanına hizalanacak şekilde yatağa bastırınca savaşımı daha fazla sürdüremedim.

Kısacık ama yoğun, hareketli saniyelerimiz yüzünden nefes nefese kalmıştım. "Beni yakaladınız, prensim," dedim. "Ne olacak şimdi?"

Suratında yaramaz bir gülümseme peyda olurken yüzlerimizin arasında birkaç santim kalana kadar öne eğildi. "Cezalandırılmanız gerekiyor, prensesim."

Kendimi tutamayıp onun gibi hınzırca gülümsedim. Yanaklarımın kızarmaya, kalp atışımın güçlenmeye başladığını hissediyordum. "Sanırım ilk kez bir ceza için bu kadar hevesli olacağım."

Vincent aniden bir elini belime sarıp beni kaldırırken diğer eli üstümdeki pijamanın düğmelerini sardı. Hissettiğim arzuyu görmesini sağlamak için öne eğilip dudaklarına bir öpücük armağan ettim ve haftalar sonra yeniden yaşadığımı hissettim.

Günlerin birbirini ne kadar hızlı kovaladığını Senteria'daki havanın ısınmasından anlamıştım. Evet, havanın hâlâ çok sıcak olduğu söylenemezdi ama en azından insanın dişlerini titretmesine sebep olan dondurucu soğuk bir nebze olsun kırılmıştı.

Güneş doğarken gözlerimi açtım ve yanımda mışıl mışıl uyuyan Vincent'e baktım. Öyle tatlı, tasasız ve masum bir yüzü vardı ki şirin bir oğlan çocuğunu anımsatıyordu. Bugün onu ilk kez görüşümün sekizinci ayı olduğunu fark edince gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Vincent'le yıllarım geçmiş gibi hissediyordum. Oysa biz tanışalı bir sene bile olmamıştı ama şimdiden bir sürü anı, bir sürü yaşanmışlık biriktirmiştik. Yıllarca evli olan çiftlere nazaran birbirimizi çok kısa bir süredir tanıyor olabilirdik ama o kadar çok şey atlatmıştık ki yüzlerce yıla bedeldi.

Kendime engel olamayarak yüzüne uzandım ve parmaklarımı yanağında gezdirdim. Anında titreyerek elimi tuttu ve gözlerini fal taşı gibi araladı. Zaman zaman kendini gösteren bu ani reflekslerine hâlâ tam olarak alışamamıştım. Gözlerimiz buluştu ve rüyalar âleminden kaçıp gerçekliğe kavuşunca rahatlayarak derin bir nefes aldı. Sırtüstü dönerek bir eliyle alnını sıvazladı.

Uykunun getirdiği boğuk ses tonuyla, "Günaydın," dedi.

"Günaydın."

Tekrar bana dönüp kolunu bedenime sardı. Vincent genelde benden önce uyanır, beni uyandırmadan çalışmak üzere odadan ayrılırdı. Bu yüzden ikimizin de birbirine sokulduğu sabah tembelliklerine pek fırsat bulamazdık. İçinde bulunduğumuz anın altın değerinde olduğunu fark edip Vincent'e daha da sarıldım.

Maalesef bu güzel an, çalışmak zorunda olduğu için bölündü. İsteksizce beni bırakıp banyoya gittikten sonra çok kısa bir sürede hazırlandı, alnıma bir öpücük kondurdu ve beni odada yalnız bıraktı.

Onun gidişinin ardından bir süre daha uzanıp uyumaya çalıştım ama uykum kaçmıştı bir kere. Ben de her sabah yaptığım gibi Vincent'in tahta çıkışının yolunu nasıl açmam gerektiğini düşündüm. Estes kelimenin tam anlamıyla benden nefret ediyordu. Oğlunun karısı olduğum için beni aileden tam manasıyla dışlayamasa da bana baktığında bakışlarında nefes alan alevi açıkça seçebiliyordum.

Düşüncesi her ne kadar midemi bulandırsa da onunla iyi geçinmek zorunda olduğumun farkındaydım ama ne zaman Estes'le konuşmak istesem içimdeki gururlu kadın beni durduruyordu. Bir yandan da onunla konuşmaktan deli gibi korkuyordum çünkü kendimi tutamayıp olumsuz bir şey söylersem Vincent'in yoluna koca bir taş daha koymuş olurdum.

Öte yandan Ezra ve Cassandra meselesi vardı. İkisiyle de baş başa kalmamış, istediğim gibi konuşma fırsatı yakalayamamıştım ama hırslarını hissedebiliyor, bir şeyler planladıklarını tahmin edebiliyordum.

Yatakta doğrulup elimi yüzümde gezdirdim. "Düşün, Kitana," dedim yüksek sesle. "Ezra'yı Estes'in gözünden nasıl düşürebilirsin, düşün."

Aklıma gelen çılgınca fikirle donakaldım. Şimdiye kadar Ezra ve Cassandra'nın yaptıklarını Estes'le paylaşmamış, Vincent'in paylaşmasına da müsaade etmemiştim. Çünkü elimizde varsayımlarımızdan bir şey yoktu ve bu durumda kralın oğlunu ve gelinini suçlamak aptallık olurdu.

"Ama eğer," dedim yüksek sesle. "Eğer anlattıklarımı destekleyen bir şey yaşanırsa o zaman başka."

Aklımdan geçen tehlikeli fikir ürkmeme, bir yandan da kanımın tatlı bir sıcaklıkla ısınmasına neden olmuştu. Ciddi bir risk alacaktım

ama eğer başarılı olursam Estes'in içine güçlü şüphe tohumları ekecektim. Başarısız olursam... Düşünmek bile istemiyordum. İşte, o zaman Vincent bile kurtaramazdı beni.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak tekrar sırtüstü uzandım ve derin nefesler alarak planımı en ince ayrıntısına kadar düşünmeye başladım. İşim bittiğinde doğruldum ve üstüme bordo, vücut hatlarımı olduğundan daha güzel gösteren, göz alıcı bir elbise giydim. Kızıl saçlarımı ensemde toplayıp birkaç hırçın tutamı özgür kıldım. Ardından yüzümdeki kusurları hafif bir makyajla kapattım. İşim bittiğinde kendime şöyle bir baktım ve hiç alçakgönüllü olamayarak ne kadar nefes kesici göründüğümü kendime itiraf etmek zorunda kaldım.

Diğer pelerinlerime göre daha ince olan siyah pelerinimi üstüme geçirip odadan ayrıldım. Merdivenlerden inip antreye çıktım. Aslında hiçbir yere sapmadan, beni ahırda beklemeleri için haber gönderdiğim Amelia ve Diana'nın yanına gidecektim ama oturma odasının aralık kapısından Cassandra'yı görünce bulunduğum yere kök salmışım gibi aniden durdum. Onu görmek içimde hiç sönmeyen öfke alevinin yeniden parlamasına neden olmuştu. Kendime kavga etmememi söylesem de dayanamadım, oturma odasına doğru ilerledim ve içeri girdim. Kapıyı ardımdan kapatırken tek başına çay içen ve bir yandan da kitap okuyan Cassandra başını kaldırdı ve delici, mavi gözlerini benimkilere sabitledi.

Açık sarı saçlarını bukleler hâlinde serbest bırakan Cassandra, siyah bir elbise giymişti. Elindeki kitabı ve çay bardağını önündeki sehpaya koyarken hiç acele etmeden karşısındaki koltuğa oturdum ve rahatça yaslandım.

Bir süre hiçbir şey söylemeden birbirimize baktık. En sonunda bu sessizliği bozan ben oldum: "Beni öldürme girişimin bir işe yaramadığı için üzülüyor musun?"

Ona bu soruyu doğrudan sorma fırsatını ilk kez yakaladığım için kalbim delicesine çarpıyordu ama yüzüme taştan bir maske takarak renk vermedim. Cassandra'ysa en az benim kadar soğukkanlı görünüyordu ama yüreğinin heyecandan kavrulduğunu görebiliyordum.

"Bazen bazı kararlar almak gerekir, Kitana," dedi derin bir nefes aldıktan sonra. "Saltanata giden yolda acımasız olmak gerekir."

Tek kaşımı kaldırdım. Aslında sorumun cevabı açık olmasına rağmen, "Demek kimin yaşayacağı gibi kritik kararları sen alıyorsun. Yok-

sa Ezra'yı sen mi yönetiyorsun?" diye sordum.

Alaycı bir kahkaha koyuverdi. "Sanki sen Vincent'i yönetmiyormuşsun gibi konuşma, Kitana. Bilirsin, akıllı kadınlar ya ülkeyi ya da ülkenin lideri olan kocalarını yönetir."

Burnumdan gülüp hafifçe doğruldum. "Sana söz, bu işin sonuna geldiğimizde yönetebildiğin tek şey hiçliğin olacak. Vincent tahta çıktığında seni öldürmeyeceğim, Cassandra. Seni beş parasız, onursuz bir yaşama mahkûm edeceğim."

"Fazla iddialı laflar," derken gözleri çakmak çakmaktı.

Omuz silktim. "İddialı değilim, yaşanacağı gün gibi ortada olan gerçeklere gözümü kapatmayı reddediyorum sadece. Sana da tavsiye ederim, bazı şeyleri kolay hazmetmeni sağlar."

Sanki karşısında çocuk varmış gibi ağırbaşlılıkla gülümsedi. "Şu dilin ölümüne sebep olacak en sonunda."

Daha fazla dayanamayıp tehditkâr bir şekilde öne eğildim. "Beni yıkmak için savaşabilirsin, Cassandra. Yok olmam için beni kurtların önüne atabilirsin ama şunu unutma, döndüğümde kurt sürüsüne liderlik ediyor olurum."

Cassandra'nın çenesi sıkılan dişlerinin göstergesi gibiydi. O an aklımdaki tüm şüphe silindi. İktidar için verilen bu savaşta hiçbir etik kuralı tanımamam gerektiğini, tahta ulaşmak için her yolun mübah olduğunu bir kez daha anladım. Aynı zamanda bu savaşta ölümden korkmanın da ne kadar mantıksız olduğu gözlerimin önüne serilmiş oldu. Çünkü hiçbir şey yapmaz ve savaşmaktan kaçarsam, bu savaşı Cassandra'nın kazanmasına izin verirsem ölüm beni asıl o zaman kucaklayacaktı.

Daha fazla orada durmanın anlamı yoktu. Sessizliğimi koruyup bakışlarımı Cassandra'nın gözlerinden ayırmayarak ayağa kalktım. Tam oturma salonunu terk edecektim ki son anda gelen dürtüyle önümdeki sehpaya hafifçe tekme attım. Darbem sayesinde sehpanın üstündeki çay fincanı yere düştü ve parçalara ayrıldı.

Mahcup bir çocuk edasıyla gülümsedim. "Tüh, kaza işte."

Cassandra elinde olsa beni o an öldürürdü ama yumruklarını sıkmakla yetinmek zorunda kaldı.

Sonunda dışarı çıkıp ahıra vardığımda yüzümdeki keyif dolu gülümsemeyi silmekte zorlanıyordum. Hizmetkârım Armondo'yu gördüm. Kahverengi saçları kuş yuvası misali dağılmışsa da aynı renk gözleri ışıl ışıldı. Yanında duran Diana ve Amelia'yla derin bir sohbete dalmıştı. Beni fark ettiklerinde üçü de aynı anda eğilerek selam verdi.

"Efendim, hizmetkârlar acil bir şey olduğunu söyleyince meraklandım. İyi misiniz?"

Başımı hafifçe sallayarak onayladım. "İyiyim, Armondo," dedim ve çok beklemeden konuya girdim: "Birine saldırması muhtemel, gözü kara bir haydut tutmanı istiyorum ama direkt olarak sen konuşma. Güvendiğin, ağzı sıkı birilerini araya sok."

Armondo'nun duruşu dikleşti ve bu bile gerildiğini gözler önüne serer nitelikteydi. Korkusu gözlerinden okunuyordu ama "Peki, efendim," diyerek emrime uydu. "Prens Ezra'ya ya da Cassandra'ya mı saldıracaksınız?"

"Ne?" dedim gözlerimi kısıp başımı iki yana sallarken. "Hayır, Armondo. Onlara değil, bana saldıracak."

BÖLÜM ON DÖRT

SARAY OYUNLARI

NENA – IRGENDWIE, IRGENDWO, IRGENDWANN

"Kollarımda kanlar içinde yatarken bir insanda bu kadar kanın olduğunu ilk kez fark ediyordum. Sevdiğim kadının derin acısına şahit olmak ve hiçbir şey yapamamak korkunç bir ızdıraptı. Ölümü kucaklamak üzere olmasına rağmen bana çevirdiği buz mavisi gözlerinde hayat buldum. Dudaklarını araladı ama her ne demek istiyorsa sesi çıkmadı. Hemen ardından gözünden bir damla yaş süzüldü ve gözlerini son kez kapattı. Gözlerindeki yaşam parıltısının sönüşüyle birlikte benim hayatım da karanlığın esiri oldu."

Vincent yüksek sesle okuduğu kitabı sinirle duvara fırlatınca kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. Son bir saati pencerenin önündeki dinlenme koltuğunda oturan Vincent'in bacakları arasında kurulmuş, göğsüne yaslanmış bir vaziyette geçirmiştim. Bir yandan da Vincent'in okuduğu kitabı gözlerimle takip ediyordum.

Gülüşüm sanki onu daha da sinirlendirmiş gibi, "Bir daha asla senin önerdiğin kitapları almayacağım," diye çıkıştı.

Gözlerimi aralarken öfkesine şaşırarak, "Ben ne yaptım ki?" diye sordum. Bir yandan da başımı göğsünden kaldırmadan yan dönüp hafifçe yukarı bakarak gözlerimizi buluşturmuştum.

"Önerdiğin tüm kitaplar kötü sonla bitiyor, Kitana. Artık beni üzmek ve sinirlendirmek için çabaladığını düşünmeye başlayacağım," dediğinde gülmemek için titreyen dudaklarıma yenik düştüm. "Bir de gülüyorsun!"

"Özür dilerim ama sonlarını nereden bilebilirim ki?"

Bir cevap bulamamış olmalıydı ki, "Hayatımda daha aptal karakterler okumamıştım," diye söylenerek konuyu değiştirdi. "Kadın savaşçı değildi ve sırf adamı görebilmek için orduya katıldı. Savaşın ne kadar yıkıcı olacağı hakkında en ufak bir fikri olmayan biri... Orduyla birlikte gitse öleceği, en iyi ihtimalle adama ayak bağı olacağı belli. Neden gidiyorsun? Hayır, kadın salak ama adam ondan da salak. Neden kadın seninle geleceğini söyleyince teşekkür ediyorsun? Kalması için ikna etsene!"

Vincent'le tamamen aynı şeyi düşünmeme rağmen onu daha fazla sinirlendirmek için, "Herkes senin gibi duygusuz değil," dedim. "Bazıları sadık âşık."

"Ben de âşığım, ben de sadığım," diye kendini savundu. "Ama seni ateşlerin içine atmıyorum."

"Demek bana verdiğin değer bu kadar," diye suratımı buruşturdum doğrulurken. "Yazıklar olsun."

Vincent omuzlarımdan tutup kendine doğru çekerek sırtımın tekrar göğsüyle buluşmasına sebep oldu. Kalkmak için gösterdiğim kısa direnişin ardından pes edip tekrar Vincent'in göğsüne başımı yasladığımda ikimiz de gülümsüyorduk. Sonunda gülüşlerimiz durdu ve sadece şöminedeki alevlerin çıtırtılarıyla bozduğu derin bir sessizlik odanın hâkimi oldu. Başımı hafifçe sola çevirip koyulaşmış gökyüzünü süsleyen yıldızları izledim. Vincent'in yumuşak parmak uçları kolumu okşarken gökyüzünden bir yıldızın süzüldüğünü görmemle irkilmem bir oldu.

Bedenimdeki bu küçük değişim Vincent'in dikkatinden kaçmadı. "Ne oldu?" diye merakla sordu.

"Bir yıldız kaydı, dilek tut."

Burnunun ucunu saçlarımda hissettikten sonra boğuk sesiyle cevap verdi. "Sanırım ne dilemem gerektiğini biliyorum."

"Öyle mi, nedir o?"

"Tam şu an zamanın, dünyanın durmasını ve sonsuza dek kollarımda kalmanı istiyorum."

Vincent'e kıyasla daha inançsız bir insandım ama "Umarım sen haklısındır da tanrılar gerçekten bizimledir, Vincent," dedim. "Zira tek bir ömür seni sevmem için yeterli değil. Benim sonsuzluğa ihtiyacım var."

Kolları bedenimi daha sıkı sararken saçlarıma gömdüğü burnundan derin bir nefes aldı. Kendimi güvende ve evimde hissettiğim şu kısacık zaman dilimine daha da sıkı tutunmak isteyerek Vincent'in elini tuttum.

Nasıl ve ne zaman başladığını bilmiyordum fakat şu gerçek açıktı ki Vincent'e dünyadaki tüm âşıkları kıskandıracak kadar âşık olmuştum.

Sanki zihnimdekileri okuyormuş gibi, "Seni seviyorum," deyince gülümsedim.

Yüzüstü dönüp çenemi Vincent'in göğsüne yerleştirdiğim ellerime yasladım. Dudakları insanın ruhunu okşayan tatlı bir tebessümle hafifçe yukarı kıvrılırken yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına itti. Gülümsemesi kıyametin içinde açan çiçek gibiydi. Her şey ne kadar kötü giderse gitsin, umudun bir yerlerde nefes aldığını haykırıyordu.

Zihnimden bunlar geçerken Vincent'e alık alık baktığımın farkında bile değildim. Öyle ki gülümsemesi insanı gafil avlayan yumuşak bir kahkahaya dönüşmese bu şekilde bakmaya devam ederdim. Vincent işaret ve başparmağıyla küçük bir *O* şekli oluşturduktan sonra işaret parmağını serbest bırakarak şakağıma hafifçe vurdu.

"O zihninden neler geçiyor acaba, Kitana?"

"Hiç," dedim. "Sadece kocamın ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettim ve ona tekrar âşık oldum."

"Hım," dedi Vincent. Hemen ardından öne eğildi ve iki elini belime yerleştirip çekiştirerek doğrulmamı, ata biner gibi kucağına oturmamı sağladı. "Bak sen..."

Kollarını belime sararken o da doğrulmuştu ve gözlerindeki parıltı masum âşıktan tutkulu bir adamın alevine evriliyordu. Vincent'in saçlarına uzanan ellerim orada biraz oyalandıktan sonra yavaşça yanaklarına gitti. Sonunda gözlerimiz buluşunca öne eğildim ve dudaklarımızı birleştirdim. İkimizin de daha fazla konuşmak istemediğini anlamıştım.

Öpüşmemiz ilk başta tatlı ve yumuşaktı ama her ne olduysa aniden hırçınlaştı. Vincent'in beni absorbe eden dudaklarına maruz kalmak kalbimin atışının hızlanmasına ve ona aynı sertlikte karşılık vermek istememe sebep oluyordu.

İkimiz de tükendiğimizde aynı anda geri cekildik ve alınlarımızı birbirine yasladık. İkimizin de gogsü hem nefessiz kalmaktan hem arzu dolu bir alevde yanmaktan hızla inip kalkıyordu. Kalbim o kadar güçlü çarpıyordu ki göğüs kafesimin içinde davul olduğunu söyleseler inanmazlık etmezdim.

Vincent cenemden başlayıp boynuma uzanan bir öpücük yolu cizerken gözlerimi kapattım ve kendimi anın büyüsüne bıraktım. Dudakları ve dili dokunduğu her yeri âdeta kasıp kavuruyordu ama yeterli gelmiyordu. Daha fazlasını istiyordum.

Vincent benimle aynı düşüncede olduğunu kanıtlamak ister gibi sırtımı sertce koltukla bulusturdu ve üstüme cıkıp bedenimi öpücük yağmuruna tutmaya devam etti. Ani hareketlerimiz yüzünden karnıma kadar cıkan geceligimi bir çırpıda çıkardıktan sonra elleri kendini soymaya odaklandı.

İkimiz de tamamen cıplak kaldıktan sonra dudakları önce karnıma, ardından aşagısına dokununca cıglık atmamak icin elimi ağzıma bastırdım. Dünya etrafımda yok oluyor ve aynı anda küllerinden yeniden doguyordu. Ellerim Vincent'in saclarına giderken o kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki başım dönmeye baslamıştı.

Vücudum tanıdık bir titreme dalgasının esiri olmak üzereyken Vincent aniden geri cekilince neredeyse aglamak üzereydim. Afallayarak başımı kaldırdım ve Vincent in çakmak cakmak olan gözlerine baktım. Bakışlarında beni yutmak isteyen kuvvetli bir derinlik vardı.

Beni bu sekilde bırakacagından korkarak, "Dur-ma," diye kekeledim ama bacaklarımın arasına yerlesip kendini ileri itince dudaklarımı ısırarak söyleyeceğim her seyi yuttum ve vücudumun bir yay gibi kıvrılmasına izin verdim. İkimiz de senkronize sekilde hareket ederken bedenlerimiz terden yapış yapış olmustu. Titreyen bacaklarımı ve kollarımı Vincent'in bedenine sıkıca sardım.

Hareketlerimiz ne kadar süre devam etti, en ufak bir fikrim yoktu. Zaman ve mekân algımı tamamen yitirmiş gibiydim fakat sonunda beklenen oldu. Bedenim hassaslaştı ve doruklara çıktım. Sanki uçurumun kenarında duran ve aniden aşagı doğru yuvarlanan bir arabanın içindeymişim gibi hissettim. Bedenimi saran sıcaklığa titreme dalgaları eşlik ederken Vincent, çığlıklarımı yutmak icin dudaklarını benimkilere bastırdı ve sadece birkaç saniye sonra o da benim gibi uçurumdan aşağı yuvarlandı.

Vincent üstümden kalkıp yanıma uzandığında ikimiz de nefes nefeseydik. Tüm bedenim ter havuzuna düşmüş gibi hissediyordum ama o kadar bitkindim ki kollarını bedenime saran Vincent'in göğsünden başımı çekmedim. Saçlarıma dokunan parmaklarını hissettiğimde gözlerimi kapattım ve huzur dolu bu anın beni kollarına almasına izin verdim.

Dakikalar sonra, "Yarın ne yapacaksın?" diye sordum.

Dudaklarını başıma bastırdıktan sonra, "Babam beni güneye gönderdi," diye yanıtladı. "Büyük bir rüşvet ağının varlığından şüpheleniyor. Bizzat benim orada olmamı istedi. Akşam da benimle konuşacakmış. Bu yüzden döndüğümde yanına uğrayacağım." Bana sıkıca sarılırken, "Döndüğümde bundan tekrar yaparız," diye takıldı.

Hınzır şakalarına karşılık vermek yerine merakla çatılan kaşlar eşliğinde, "Ne konuşacakmış ki?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

Kıkırdamadan edemedim. "Muhtemelen beni bırakman konusunda tekrar şansını denemek istemiştir," dedim. "Bizi ayırmak için varını yoğunu ortaya koyar."

Vincent'ten de şakacı bir karşılık beklemiştim ama o ciddiyetini koruyarak, "Eğer sana benim gözlerimle bakabilseydi senden vazgeçmemi söylemezdi," dedi.

Yüreğimi ısıtan bu sözlerinden sonra kelimelerle duygularımı ifade edemeyecek kadar yumuşadım ve ona sıkıca sarıldım. Dakikalar birbirini kovalarken ağırlaşan göz kapaklarıma daha fazla karşı koyamadım. O sırada Vincent'in bir şeyler söylediğini duyar gibi oldum ama beni yutmaya çalışan karanlığa çoktan teslim olmuş, rüya âlemine geçiş yapmıştım.

Gözlerimi koltukta açmayı bekliyordum ama yatakta, yorgana sarılmış bir şekilde uyandım. Vincent'i göremeyeceğimi bilsem de etrafıma bakınmadan edemedim. Armondo'yla konuşmamın üstünden tam bir hafta geçmişti. Ondan istediğim adamı çoktan bulmuştu ama doğru zamanı bekleyeceğimiz konusunda onu uyarmıştım.

Ve sonunda, beklediğim an gelmişti.

Üstümdeki yorganı çekiştirip kendimi banyoya, sıcak duşun altına attım. Dişlerimi de fırçaladıktan sonra kendimi, bedenimi kurulayan ve karışımlarla cildimi yumuşacık hâle getiren hizmetkârların kollarına bıraktım. Adını bilmediğim kız ısıtılmış demiri saçlarıma geçirerek kuruttuktan sonra onları asil görünümlü bir topuzla topladı.

En sonunda gece mavisi, uzun tülleri kollarından sarkan zarif bir elbise giydim. Benimle ilgilenen kadınları odadan gönderdikten sonra makyajımı kendim yaptım. Evet, her şeyimle birilerinin ilgilenmesi oldukça işime geliyordu ama bir şeylerle uğraşmazsam heyecandan kafayı yiyecekmişim gibi hissediyordum.

Sonunda kapı çalındı, içeri üniformalarını giymiş Diana ve Amelia girdi. İki kadının da endişesi hissediliyordu. "Her şeyi hazırladınız mı?" diye sordum. Başlarını sallarlarken o kadar kendilerinden emin değillerdi ki, "Emin misiniz?" diye sorumu yineleme ihtiyacı hissettim.

"Her şey hazır," dedi Amelia. "Ama efendim, emin misiniz? Bu yaptığımız garip bir-"

"Evet, evet," diye sözünü keserken yanaklarımı pembe pudrayla renklendirdim. "Ben de dayak yemeye meraklı değilim ama bazen bazı fedakârlıklar yapmak gerekiyor."

"Size saldıracak adam tehlikeli biri," dedi Diana. Görünen o ki beni son kez vazgeçirme denemesini yapmaya karar vermişti.

"Pamuk gibi bir insanın parayla birine saldırmasını beklemiyorsunuz, değil mi?"

Diana, "Efendim," dedi. "Armondo bu adamın sadece sizi korkutacağını, anlaşmanın o şekilde sağlanacağını söyledi ama içim hiç rahat değil. Adamı bana uzaktan gösterdi, korkutucu bir tipi var. Yolda yürürken karşıma çıksa arkama bakmadan kaçarım."

"Sakin olun, kızlar," dedim. "Her şey ayarlandığı gibi gidecek." Amelia bir şey daha söylemek üzere öne atıldı fakat sert bakışımla karşılaşınca söylemeyi düşündüğü tüm sözcükleri yutup başını öne eğdi.

Kısa bir sohbetin ardından kızları gönderdim. Saatler geçerken karnımı doyurdum, kitap okudum ama vakit o kadar geç geldi ki en sonunda heyecandan ve sabırsızlıktan düşüp bayılacaktım.

Üzerime siyah, ince bir pelerin aldıktan sonra dışarı çıktım ve bahçeye doğru ilerledim. Her şey tam da planladığım gibi olacaktı, öyle olmak zorundaydı.

Ahıra geldiğimde tahmin ettiğim gibi orada kimse yoktu. Etrafıma bakındım, saldırganımın tam da buraya gelmesi gerekiyordu ama görünürde kimse yoktu. Sakinleşmek için ahıra girdim ve uslu atlardan birinin başını okşamaya başladım. Sesi çıkmayan hayvanın birden korkmasıyla başımda bir darbe hissederek yere yığılmam bir oldu.

Dudaklarımdan bir çığlık dökülürken arkamı döndüm ve Armondo'nun beni hırpalamak için tuttuğu adamla karşılaştım. O an, Diana'nın ne demek istediğini anladım. Esmer ve sakallı yüzünde yer eden koyu kahverengi gözleri, âdeta tehlikeli olduğunu haykırıyordu. Neredeyse siyaha çalan koyu kahverengi saçları kuş yuvası misali darmadağınıktı. Üstündeki kıyafetler kir pas içindeydi ve ağır bir koku yayıyordu.

Dirseklerimi ve ayaklarımı kullanarak kendimi geri çektim ama adam öne eğilip suratıma bir tokat indirdi. Dışarıdan konuşma seslerinin yükseldiğini duyar gibi olunca adamın saçlarıma götürdüğü eline tırnağımı batırdım ama bu durum onu daha da öfkelendirmişe benziyordu. Suratıma bir tokat daha indirdiğinde ağzıma yayılan kan tadını hissettim.

Adam bir ip çıkarıp boğazıma sardı ve nefes almamı kısmen engelledi. "Prens Ezra'ya düşman olmanın bir bedeli olacaktı, değil mi?" dedi adam tam da Armondo'nun söylemesini emrettiği gibi. Ardından bunu defalarca tekrarladı. Duyacağım son şey buymuş gibi hissetmemi sağlamak istiyordu.

Adam ipi bıraktıktan sonra beni hırpalamaya, darbelerini suratıma indirmeye devam ederken tanıdık bir kadının sesi duyuldu: "Ne oluyor orada?"

Adam hiç beklemeden anında kalktı ve var gücüyle koşmaya başladı. Birkaç askerin de adamın peşinden gittiğini göz ucuyla gördüm. Aslında ayaklanabilirdim çünkü adam Armondo'nun hizmetkârına verdiği sözünde durmuş, bedenime ciddi bir zarar vermemişti ama yerden kalkmadım ve bilincimi yitirmek üzereymişim gibi hareketsiz kaldım.

Az önce beni kurtardığını zanneden kadın yanımda diz çöktü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Kitana," dedi Ophelia. "İyi misin?"

Vincent'in annesi Ophelia o kadar iyi niyetli bir kadındı ki beni şifahaneye getirdikten sonra bile yanımdan ayrılmadı. Bense şifacılara canımın acıdığını söyleyerek sızlanırken, Ophelia'ya ne kadar korktuğumdan bahsederken muazzam bir vicdan azabı duyuyordum. Onun iyi niyetini suistimal etmişim gibi geliyordu fakat yine de rolümden vazgeçmedim.

Yoğun bir ağlama nöbetinin ortasındayken Estes merakla içeri girdi. "Neler oldu?"

Sanki sinirsel bir buhranın etkisindeymişim gibi, "Hepsi senin suçun!" diye bağırdım. Estes bir bana bir karısına bakarken Ophelia bir baş işaretiyle tüm hizmetkârları kovdu.

Odada sadece üçümüz kaldığında Estes, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordu. Bakışlarında neredeyse elle tutulacak kadar somut bir mesafe vardı.

"Beni yok etmeye o kadar çok odaklandın ki Vincent'i bekleyen ve gözünün önünde olan tehlikeyi fark bile etmedin!"

Kabul, Estes beni sevmiyor hatta nefret ediyordu ama tahta çıkarmak için yetiştirdiği oğluna olan düşkünlüğünü kimse reddedemezdi. Bunu, beni öldürme emrine karşı gelmesine, üstelik bunu Senteria askerini yaralayarak yapmasına rağmen Vincent'i cezalandırmamasından anlamak mümkündü.

Estes'in yüz hatları gerilirken, "Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu.

"Görmüyorsun, değil mi?" derken gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. "Ezra onu yok etmek için gözünün içine baka baka savaş veriyor ve sen görmüyorsun." Estes gözlerini birkaç kez kırpıştırırken, "Daha en başından ona düşmanlığı vardı," diye anlatmayı sürdürdüm. "Seninle konuştu, Vincent'le beni evlendirme fikrini aklına soktu. Bunu sence iyiliğinden mi yaptı?" Başımı iki yana salladım. "Bunu yaptı çünkü Vincent'in düşman bir prensesle evlenerek halkın gözündeki itibarını zedelemeyi hedefledi. Kısmen başarılı da oldu."

Estes, "Sadece buna dayanarak-" diye lafa girdi ama bakışlarında bir kere güvensizlik oluşmuştu.

"Ama biz evlendikten sonra her şey onun için daha kötü oldu," diye lafını böldüm. "Çünkü Zirakov'la ilgili bilgi sızdırmaya ve senin gözüne girmeye başladım. Vincent onun istediği gibi düşman bir prensesle evlenen hain adam konumunda olmadı. Aksine artık bana, yani Zirakov'u yok edecek anahtara sahipti." Gözlerimi kısıp başımı yana yatırdım. "Vincent adına Victoria'ya yazılan mektupları kim gönderdi, Estes?" diye sordum farklı bir konuya geçerek. "Andre o mektupları gönderdiğini hiçbir zaman kabul etmedi. Vincent'se bir ordu toplayıp savaş başlatacak kadar bana sadık olduğunu kanıtladı. Öyleyse sana soruyorum, Vincent'in beni aldattığına inanarak ona düşman olmam ve bilgi vermeyerek göze girmesini sağlamaya son vermem kimin işine gelirdi?"

Estes derin bir nefes aldı. "Çok fazla şey söylüyorsun, Kitana."

"Bu söylediklerimin hepsini Cassandra'nın bizzat bana itiraf ettiğini söylesem inanmayacaksın," dediğimde afallayarak gözlerini fal taşı gibi araladı. "Ama öyle. Bir daha buraya dönmeyeceğimden emin olduğu gün bana neler yaptığını zevkle itiraf etti. Fakat işler umduğu gibi gitmedi, yine buradayım. Yine Vincent'in yanındayım, yine onu destekliyorum ve eğer Zirakov'la ilgili bilgiye ihtiyacı olursa bu bilgiyi ona sağlamaktan mutluluk duyacağım." Histerik bir kahkaha attım. "Ve şu işe bak ki Vincent'le aram düzelince biri tarafından öldürülmenin kıyısından dönüyorum. Kraliçe Ophelia olmasaydı beni öldürmek isteyen hainler amaçlarına ulaşacaklardı."

"Bunu Ezra'nın yaptığı ne malum?" diye karşı çıktı. Anlaşılan Ezra'ya da kuvvetli bir sevgisi vardı.

"Çünkü beni öldürmek isteyen adam Ezra'ya düşmanlığımın bedelini ödediğimi söyledi," diye cevabı yapıştırdım ama Estes başını iki yana salladı.

"Neden senin lafına inanayım?" diye sordu. "Orada sadece sen vardın. Belki de yalan söylüyorsun ya da öyle duyduğunu sandın."

Gözlerimi kapatıp başımı öne eğdim ve derin derin nefes alarak bekledim. Sonunda, "Yalan söylemiyor," diyen Ophelia'nın sesini işittiğimde derin bir nefes aldım. "Tam o an ahırın önünden geçiyordum ve adamın bu sözlerini ben de duydum. Zaten hemen sonra beni fark edip kaçtı."

Estes kelimenin tam anlamıyla darbe yemiş gibi afalladı. Şu an sessiz kalmam onun duygu durumu için daha iyi olabilirdi ama "Sence beni öldürmek istemesinin amacı gerçekten bana zarar vermek miydi yoksa asıl hedefi öz kardeşi miydi?" diye üstüne gitmeyi sürdürdüm.

Estes soruma cevap vermeyerek Ophelia'ya döndü. "Senin orada ne işin vardı peki?"

Ophelia, "Çiçek bahçesine gidiyordum," dedi. "Çünkü beni oraya-" lafının devamını getirmeden önce duraksadı ama sonunda doğruları itiraf etti. "Cassandra çağırmıştı."

"Yani sizi saraydan uzaklaştırdı," diye lafa girdim. "Ve şansa bakın ki o gün saldırıya uğradım, ne tesadüf!"

Ah, elbette böyle bir tesadüf hiçbir koşulda gerçekleşemezdi ama bu durumun zeminini hazırlayan Cassandra değil, bizzat bendim. Günler önce sadık yardımcım Diana bana Cassandra ve Ophelia'nın havalar biraz daha ılıyınca çiçek bahçesinde gezmeyi planladıklarını söylediğinden beri bu anı planlıyordum.

Estes derin ve titrek birkaç nefes aldıktan sonra, "Bunu Vincent'e-" diye lafa girdi ama tam o an kapı tekmelenerek açıldı. Üçümüz de aynı anda irkilirken önden Vincent, hemen arkasından Andre ve Ezra odaya girdi.

Yatağın kenarına oturan Vincent yüzümü ellerinin arasına aldı. Onu burada görmeyi beklememenin verdiği şaşkınlıkla, "Güneyde olmalıydın," diye mırıldandım ama o beni duymadı bile.

"Kim yaptı bunu?" Odada derin bir sessizlik oluşurken Vincent gözlerini önce annesine, ardından babasına çevirdi ve sesini daha da yükselterek sorusunu yineledi: "Kim yaptı bunu?"

Estes'ten cevap alamayan Vincent tekrar bana döndü. Gözlerinden çıkan öfke alevi benimle buluşunca söndü ve şefkatli bir adama dönüştü. Estes'e kaçamak bir bakış attıktan sonra, "Bilmiyorum," dedim. Senteria'nın kralı derin bir nefes alırken bana minnetle baktı. Görünen o ki bir taşla hem Ezra'nın ne kadar alçak biri olduğunun anlaşılmasına sebep olmuş hem Estes'in gözüne girmiştim.

Öte yandan Vincent'in gözünde şüphecilik vardı. Beni sandığımdan da iyi tanıyor, ne zaman yalan ne zaman doğru söylediğimi kolaylıkla ayırt edebiliyordu. Bu konuyu daha fazla uzatmamak için başımı

omzuna yasladım. "Şu an hiçbir şey düşünecek durumda değilim," dedim. "Lütfen, izin ver, dinleneyim."

Vincent derin bir nefes aldıktan sonra bir elini sırtıma, diğerini dizlerimin altına koydu ve tek hamlede beni kaldırdı. Şifahaneden çıkarken başımı Vincent'in göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım.

Nihayet odaya geldiğimizde Vincent beni yatağa yatırdı ve "Anlat bakalım," dedi. "Neler oldu?"

Derin bir nefes aldım ve daha fazla korkmasına sebep olmamak için yaşanan her şeyi tek tek anlattım. Korkusu tahmin ettiğim gibi azalırken varlığını öngöremediğim bir duygu gözlerinde peyda oldu: Öfke.

Anlattıklarım bitince, "Sen ne yaptığını zannediyorsun?" diye parladı. Kendini kontrol etmeye çalıştığını ama başarısız olduğunu görebiliyordum.

Bana çıkışmasına şaşırarak ve sinirlenerek, "Tahtına gidecek yolu sağlama almaya çalışıyorum," dedim ve büyük bir imayla ekledim: "Önemli değil."

"Böyle bir şeye kalkışmadan önce bana sorman gerekirdi."

"Bağışla beni," dedim burnumdan soluyarak. "Ezra'nın senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum."

"Konu Ezra değil," dedi ayaklanırken. "Bu kadar düşüncesiz olmana inanamıyorum."

"Asıl ben bu kadar sert çıkışmana inanamıyorum," diye karşılık verdim. "Bana teşekkür etmelisin."

Bana bağırmak istediği açık olsa da, "Kendini dövdürdüğün için sana teşekkür mü edeyim?" diye sordu sesini alçaltarak. "Onun yerine aptallığını dile getirmeyi tercih ederim, sağ ol."

Öfkeden neredeyse delirecektim ama ben de kimseye duyurmamak için sesimi alçak tuttum. "Senin için büyük bir riske giriyorum ve karşılığını böyle mi ödüyorsun? Bana hakaret ederek mi?"

"Olayın ciddiyetinin farkında değilsin," dedi odada dolanırken. "Annem ahırın önünden geçmese ne olacaktı?"

"Çiçek bahçesine giden iki yol var," diye açıkladım. "Biri ahırın oradan geçiyor, diğeriyse bu sabah Armondo tarafından bakım yapıldığı gerekçesiyle kapatıldı. Yol çamur içinde, elbette ahırın önünden geçecekti."

Şok olmuş bir şekilde gözlerini araladı. "Demek Armondo'yu da bu işin içine soktun. Bravo, Kitana!" Beni suçlaması gitgide kendimi kötü hissettirirken Vincent konuşmayı sürdürdü: "Bu kadar aptal olmana inanamıyorum. Bir de kendi ismin duyulmasın diye cidden bir başkasıymış gibi davranmış, kendine o şekilde saldırtmışsın. Ya adam para alacağı kadın olduğunu bilmeden seni ciddi şekilde incitseydi, o zaman ne olacaktı?"

Vincent'in bana böyle bir baktı ki eriyip yok olmak istedim. Bu kadar şiddetli bir öfke beklemiyordum, hazırlıksız yakalanmıştım. "Senin için belki de her şeyimi tehlikeye attım," diye mırıldandım. "Bunu senin saltanatın için-"

"Şu savunmayı yapma bana," diye lafımı böldü. "Sana zarar verecek tahtı ve saltanatı istemiyorum ben."

Vincent'in şu an mantıklı düşünemediğini fark edince sessiz kalarak ve bakışlarımı kaçırarak geri çekildim. Hoş, o da öfkeyle odayı terk edip beni tek başıma bırakınca sessiz kalmakla kalmamak arasında verdiğim karar savaşı doğal olarak son buldu.

BÖLÜM ON BEŞ

ÇAPKIN PRENS

JASON HAYES - TAVERN

Vincent

Kitana'ya daha fazla ağır şeyler söylememek için onu odada yalnız bırakarak bahçeye çıkmıştım fakat şimdiden bu fikrimin doğruluğunu sorgulamaktaydım. Onunla aramın kötü olması kalbime koca bir kaya oturmuş gibi hissetmeme neden oluyordu. Düşüncelerimi toparlayamıyordum ve yeryüzünde ne kadar olumsuz duygu varsa bilfiil etrafımı sarıyordu. Üstelik zihnimde yer eden hayal kırıklığına uğramış bakışları da içimi rahatlatma konusunda yardımcı olmuyordu.

Kendimi sarayın bahçesine atıp derin derin nefes aldım. Temiz havayı içime çekerek ormanda dolaştıktan sonra bir kütüğün üstüne yığıldım ve beni avlamak için sabırsızca bekleyen derin düşüncelere teslim oldum.

Kitana'ya karşı müthiş bir öfke duyuyordum. Onu bir kere kaybetmenin eşiğine gelmiştim ve başına tekrar bir şey geleceği düşüncesi dahi nefesimi kesiyordu. O ise hayatını ortaya koyarak pervasızca kumar oynuyor, büyük riskler alıyordu. Bugün şansı yaver gitmeseydi olacakları düşünmek bile istemiyordum. Gözü karalığı ve cesareti, ondan bahsederken gurur duyduğum şeylerdi ama bazen karımın korkak biri olması için dua ediyordum.

Öte yandan, bana olan sevgisi ve sadakatinin kuvveti yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı bugün. Eğer yakalansaydı onu kurtarmak için elimden bir şey gelir miydi, emin değildim. Her şeyim üzerine bahse

vardım ki Kitana da bunu biliyordu ama benim için bu tehlikeyi göze almaktan kaçınmamıştı.

Başımı ellerimin arasına aldım. Kitana'ya söylediklerim konusunda ciddiydim. Ona zarar verecek hiçbir gücü, hiçbir tahtı istemiyordum ama şöyle bir durum da vardı; o tahta ve güce ulaşamazsam daha büyük zarar görebilirdi.

Bahçede geçirdiğim yaklaşık bir saatin ardından tekrar odamıza ilerledim. Kitana'yla konuşmayı becerecek kadar sakinlemiş, olaylara onun penceresinden bakmayı becermiştim. Hoş, öfkem varlığını hâlâ korusa da yanına giderdim çünkü saldırıya uğramış karısını tek başına bırakan adam olarak dikkat çekmek istemiyordum. Eğer birisi rahat davrandığımı fark eder ve nedenini sorgularsa her şeyin arkasında Kitana'nın olduğunu öğrenebilirdi. Bu ise şu anki karışık durumda isteyeceğim son şey bile değildi.

Yatak odamızın önünde durup derin bir nefes aldım. İçeri girmeden önce kapıyı birkaç kez tıklattım fakat cevap gelmedi. En sonunda Kitana'nın uyuduğunu düşünerek yavaşça kapıyı açtım. Onu görmeyi beklediğim gibi yatakta sırtı bana dönük bir şekilde uzanıyordu. Üstünde beyaz, kısa kolları dantelden yapılma geceliği vardı ve kızıl saçları yastığın üstünde dağılmıştı. Uykusunu bölmek istemediğimden parmak uçlarımda ilerleyerek üstümü çıkaracaktım ki Kitana'nın omuzlarının sarsıldığını görünce kalbim pelte gibi eridi.

Pelerinimi bir köşeye atıp yatağa oturdum ve omuzlarını nazikçe okşayıp gözlerine bakabilmek için öne eğildim. Gözlerinden akan yaşlar yastığı ıslatırken, "Kitana," diye sayıklarcasına adını mırıldandım. "Seni incitmek istememiştim."

Ağlamamak için sıktığı dudaklarını sadece birkaç saniye daha kontrol edebildi. En sonunda hıçkırıklar, yüzyıllardır bu anı bekliyormuş gibi dudaklarından firar etti. Bir kolumu bedenine sarmaya yeltendim ama tahmin ettiğim gibi var gücüyle beni itti. "Git başımdan."

"Sadece sana bir şey olacağı için korktum," diye konuşmayı sürdürdüm. "Eğer benim yüzümden başına bir şey gelseydi kendimi asla affetmezdim. Haberi ne zaman aldığımı, yanına nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. Ve birden öğreniyorum ki bu olay senin işinmiş meğer."

Titreyen dudakları eşliğinde, "O kadar kızılmaz ama," diye söylendi. "Sanki ben çok mu meraklıydım dayak yemeye?"

O kadar masum ve savunmasız görünüyordu ki sanki bir çocukla konuşuyormuşum kanısına kapıldım. Şu an ağzımdan çıkacak ufacık bir sözün onu paramparça edebileceğini fark etmemle birlikte sözlerimi daha dikkatli seçtim. "Haklısın, özür dilerim."

"Konuşma benimle."

Pelerinimi ve ayakkabılarımı çıkarmak için birkaç saniyeliğine geri çekilince gerçekten gittiğimi sandı ve şok içinde kafasını kaldırıp bana baktı. Gitmemi istemesini söylemesine rağmen gideceğimi zannedince kapıldığı telaş, yüzümde koca bir sırıtma oluşmasına neden oldu ama duygularımı yüzüme yansıtmam hataydı. Kitana daha da öfkelenerek yastığı suratıma fırlattı. "Bir de benimle eğleniyorsun!"

Ayakkabılarımı ve pelerinimi çıkardıktan sonra yorganın altına girip Kitana'ya sokuldum. O ise tahmin ettiğim gibi beni daha da kuvvetli itmeye yeltendi ama en sonunda kollarımın arasına kıvrıldı.

Tamamen sakinleştiğinde, "Çok endişelendim, Kitana," dedim. "Lütfen ama lütfen bir daha bunu yapma." Aramızdaki sessizlik uzayınca biraz geri çekilip yaralı yüzüne baktım. "Tamam mı?"

Bakışlarını kaçırdı. "Şu an seninle konuşmuyorum, Vincent," derken sesi ciddiydi ama kollarıma biraz daha kuruldu. Bu da Kitana'nın küsme şekliydi. Bana kıymaya çalışıyor, başarısız oluyor ve başarısızlığını sözleriyle örtüyordu.

Daha fazla uzatmam, barışma çabamın ters gitmesine sebep olabileceğinden, "Peki," diyerek konuyu rafa kaldırdım. "Şimdilik konuşmayalım, sonra konuşuruz. Ne dersin?"

Başını dermansızca sallarken ne kadar bitap düştüğünü ancak o an fark ettim. Evet, yüzündeki fiziksel yaralar zaten ne kadar kötü durumda olduğunu ortaya çıkarıyordu fakat kollarımda konuşurken neredeyse uyuyakalması daha farklıydı. Sanki ellerimden kayıp gidebilecekmiş gibi korkarak onu daha da sıkı sardım. Günlük kıyafetlerim içinde olmama rağmen o kadar rahattım ki birkaç dakika sonra Kitana'yla birlikte derin bir uykuya dalmıştım.

Kitana

Kendime düzenlediğim saldırının üstünden iki gün geçtikten sonra gözlerimi Vincent'in kollarında açtım. Hâlâ çok uykum vardı, bu yüzden tekrar uyuma fikri çok cazip geliyordu ama yanımda bebek gibi uyuyan bu adamı izlemekten kendimi alamadım. Saçları darmadağınıktı ve bu bile güzelliğini perdelemeye yetmiyordu. Keskin yüz yatları ve muhteşem dudakları onu inandığı tanrılar kadar kusursuz gösteriyordu. Bazen ne kadar yakışıklı olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyordum. Normalde sinirli ve katı duran yüz ifadesi uykunun getirdiği masumiyetle âdeta saldırıya uğramıştı ve bir çocuk kadar savunmasız görünüyordu. O kadar şirindi ki iki gündür aramızda esen soğuk rüzgârları bir an için unuttum.

Bana olan öfkesinin nedeninin tamamen beni düşünmesi olduğunu bilsem de haksızlığa uğradığıma inanıyordum. Tek yaptığım şey Vincent'e değer vermek ve sevmekti. Ah, kim kendini dövdürmek isterdi ki? Ama sevgili eşim bana köpürmeyi tercih etmişti. Ne zaman ona kızgın kalmaya çalışsam sevgi dolu bakışları gözlerimin önüne geliyordu ve öfkem ben daha ne olduğunu anlamadan yok oluyordu fakat kırgınlığımı engelleyecek gücüm yoktu.

Bir süre onu izledikten sonra uykumun iyiden iyiye açıldığını, tekrar uyuyamayacağımı fark ettim ve banyoya gidip hasarlı yüzümü yıkadım. Yüzümdeki bazı yaralar kısmen iyileşmişken bazı yaralar daha da kötü görünüyordu. Bir an önce geçmesini umduğum yaraları inceledikten sonra saçlarımı taradım ve dişlerimi fırçaladım. Kahvaltı saatine daha çok olmasına rağmen karnımın guruldadığını duyunca bir hizmetkâr bulma umuduyla yatakta uyuyan Vincent'i rahatsız etmemek için ses çıkarmadan sabahlığımı giydim ve dışarı çıktım.

Saten geceliğimle uyumlu saten sabahlık bedenimin açıkta kalan kısımlarını örterek üşümeme mâni oluyordu. Tüylü ve hafif topuklu terliklerimse bu görüntüme şirinlik katıyordu.

Merdivenlerin başına gelmek üzereydim ki koridordaki kapılardan birinin açılmasıyla irkilerek geri çekildim. Karşılaştığım yeşil gözler de en az benim kadar afallamış görünüyordu. Andre'nin yanakları beni görünce kızardı, dudakları aralandı ve gözlerini kırpıştırdı.

"Günaydın," dedi belli belirsiz. O an, Vincent'le olan kavgalarından sonra ilk kez yalnız kaldığımızı fark ettim. Evet, aynı sarayda yaşıyor ve yemek saatlerinde birbirimizin yüzüne bakıyorduk ama her zaman birileri yanımızda oluyordu. O yüzden şu anki karşılaşmamız

garip hissetmeme neden olmuştu fakat rahatsızlık duymuyordum. Andre'yle yaşadığımız her neyse geçmişte kalmıştı ve benim için artık değersizdi. Vincent'le aramızın bir dönem kötü olmasına her ne kadar sebep olmuşsa da savaşta hayatımı kurtardığını unutamaz, ona çöp gibi davranamazdım.

"Günaydın," dedim mesafeli ama kibar bir ses tonuyla. "Acıkmıştım, hizmetkârları arıyordum."

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra, "Ben de aynı sebeple mutfağa gidiyordum," dedi. "Bu saatte buralarda çok dolaşmazlar. İstersen mutfakta yemek yiyebiliriz." Bunu öylesine söylemişti ama söyler söylemez ne kadar garip olduğunu fark etmiş olacak ki, "Boş ver," dedi çabucak. "Mutfaktayken birilerini sana uğraması için gönderirim."

Benimle görülmekten utanması doğaldı ama kendimi zina yapmış gibi hissetmek istemiyordum. "Sorun değil," dedim düşünmeden. "Birlikte gidebiliriz."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Vincent'in rahatsız olacağını düşünerek pişman olmuştum ama Andre'nin bakışları rahatlayınca doğru bir şey yaptığımı hissettim. Birlikte mutfağa giden yolu katederken aramızda rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Saniyeler en az yüz yıllar kadar uzun gelmeye başlayınca, "Andre," dedim ama o da aynı anda, "Kitana," diyerek lafı ağzıma tıkadı.

Sessizliğe gömülünce, "Sana teşekkür etme fırsatı bulamamıştım," dedim. Çatılan kaşları neden bahsettiğimi anlamadığının göstergesiydi. "Savaşta hayatımı kurtardın," diye hatırlattım.

Kaşları yukarı kalkarken, "Ah," diye mırıldandı. "Teşekkürü hak edecek bir şey yapmadım," dedi. "Sonuçta o savaşın başlamasına ben sebep oldum."

Kısmen doğru söylüyordu. Vincent'in onurunu ezmek için beni ortaya atması ona olan kızgınlığımı körükledi ama başımda zaten Ezra belası varken Andre'yi de karşıma almak gereksizdi. Bu yüzden mutfağa kadar sessizliğimi korudum.

Aşçı kadın bizi görünce gülümseyerek selam verdi. Üstünde beyaz bir yemek önlüğü olan, tombul bir kadındı. Saçlarını kapattığı örtüyü biraz daha sıkılaştırdı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Andre, "Hızlıca bir şeyler hazırlayabilir misin?" diye sordu. "Çok çeşitli olmasına gerek yok, açlığımızı bastırsın yeter."

Kadın tatlılıkla selam verip çalışmaya koyulunca Andre'yle birlikte muhtemelen çalışanların oturduğu yuvarlak masaya geçtik. O an onu

inceleme fırsatı buldum. Sarı saçları yeni kalkmış olmasına rağmen oldukça düzenliydi fakat yeşil gözlerinin altında koyu halkalar birikmişti. Gri, saten pijaması garip bir şekilde onu olduğundan daha uzun gösteriyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu bu sefer konuyu o açarak. Başımı onaylar gibi salladığımda, "Demek Ezra yaptırdı bunu, ha?" diye mırıldandı.

Gözlerimi kısarken temkini elden bırakmadım. "Sen nereden biliyorsun?"

"Babam oğullarıyla küçük bir toplantı yaptı," dedi ve "Vincent hariç," diye ekledi.

Hiç bilmediğim bu olay merakımı körükledi. "Yani Ezra ve Estes saldırıya uğramam konusunu konuştular, öyle mi?"

Alaycı bir ifadeyle gözlerini kısıp başını yana eğdi. "Ağzımdan laf mı almaya çalışıyorsun, Irina'nın kızı?"

Gülümsedim. "Öyle de denebilir."

Dürüstlüğümü takdir etmiş gibi başını salladıktan sonra, "Evet," diye konuşmayı sürdürdü. "Babam Ezra'ya fena sert çıktı. Bu olayın arkasında o olduğuna emin. Sadece bu olayla ilgili değil, Vincent'e olan düşmanlığıyla ilgili de derin bir konuşmaya daldılar. Ezra başta soğukkanlılığını korudu fakat babam Ezra'nın kıskanç olduğunu ve bu yüzden tahtı Vincent'in hak ettiğini söyleyince işler karıştı."

Açılan dudaklarımı iki elimle örterken midemde kelebekler uçuştu. "Harfi harfine bunu söyledi mi?"

Başını onaylar gibi salladı. "Evet. Babam böyle söyleyince Ezra onu sevmediğiyle ilgili bir şeyler geveleyip taht odasını terk etti."

Eğer başarılı olursam planımın işleyeceğini düşünmüştüm ama bu kadarını ben bile hesap edememiştim. Kalbimin ritmi hızlanırken aşçı kadın çaylarımızı ve kahvaltı tabaklarımızı önümüze koydu. "Başka bir şey ister misiniz?"

Andre başını iki yana salladı. "Hayır ama sen yine de tezgâhın oralarda dur."

Andre'nin bu isteğini bir şey isteme ihtimaline bağlayan kadın gülümseyerek selam verdi ve emri yerine getirerek bizden uzaklaştı. Oysa ben Andre'nin benimle yalnız kalmamak için kadını göndermediğinin bilincindeydim.

"Daha sonra konuştular mı?" diye sordum kadın gidince.

Andre çayını içmeden önce dudaklarıyla minik bir O şekli yapıp çayını üfledi. Hemen ardından bir yudum aldı ve "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi. "Neden bu kadar ilgilendin ki?"

"Neden mi?" dedim. "Hım, bilmem. Ezra kocamın kardeşi olduğu ve saldırıya uğradığım için olabilir."

Andre alayla güldü. "Nasıl veya neden olduğunu açıklayamam ama bir sebepten ötürü bu işin arkasında sen varmışsın gibi hissediyorum," deyince kalbim duracakmış gibi oldu. Ama o sakinliğini koruyordu.

Hislerimin yüzüme yansımadığını umarak, "Saçmalık bu," dedim. "Beni ne kadardır tanıyorsun da böyle bir çıkarımda bulunabiliyorsun?"

"Seni tanımıyorum," dedi. "Ama hırs ve öfke denen duyguları çok iyi biliyorum. İnsanın gözünü karartır ve bakışlarına bir ateş düşürür. O bakıştan sende de var." Derin bir nefes aldı. "Senden bir açıklama beklemiyorum. Haklı olduğumu söylemek ya da inkâr etmek zorunda değilsin. Çünkü Vincent'e, Victoria'ya mektup gönderen kişinin benim olduğumu düşündüren, beni ateşe atan kişiyi kardeşim olarak kabul etmiyorum. Sadece şunu bil, eğer bu işin arkasındaysan Estes'i kandıracak kadar kurnaz olduğun için seni takdir ediyorum."

Andre'nin sözleri o kadar afallamama neden olmuştu ki bir şey söyleyemedim. Neyse ki yardımıma kapıdan içeri giren ve nefret dolu bakışlarını yüzüme diken Rena yetişti. Artık Andre'nin karısı olmak genç kadına öz güven aşılamıştı sanki. Vücudunu saran pahalı geceliğiyle göz kamaştırıcı göründüğünü itiraf etmek zorundaydım. Sarı saçları omuzlarından dökülerek göğsüne düşüyordu. Ela gözlerinde öyle kuvvetli bir alev vardı ki beni yakıp kül etmek istediğini görebiliyordum.

Yine de yavaş adımlarla yanımıza geldi ve yuvarlak masada, Andre'nin solunda olacak şekilde oturdu. Benimse tam karşımdaydı. "Günaydın," dedi.

"Günaydın," diye karşılık verdi Andre.

Rena'nın içe göçen yanağı sayesinde yanağını ısırdığını anlayabildim. Hesap soran bakışları kocasından bana çevrildi. "Merak ediyorum, Kitana," dedi. "Vincent şu an kocamla kahvaltı yapıp sohbet ettiğini duysa ne der?"

Duruşumu ve ifadesizliğimi bozmadan, "Hiçbir fikrim yok," dedim meydan okurcasına. "Sen söylemek ister misin?"

Gözleri kısılan Rena, "Durmayacaksın, değil mi?" dedi. "Andre'yi elimden alana kadar durmayacaksın."

İstesem Andre'yi bu kadının elinden defalarca alırdım. Düğün günümüzde bile bana onunla kaçmam için yalvaran bir adamı savunduğunun farkında bile değildi. Yine de aklımdan geçenleri yutmak zorunda kaldım. Andre'den aldığım bilgiler çok önemliydi ve daha fazlasına ulaşabilme fırsatını tepemezdim.

"Andre'yi istemiyorum," dedim. "Ben kocamı seviyorum."

"O yüzden mi Andre'yle yattın?"

Andre karısının elini tutarak, "Rena," dedi. Tutuşunda sevecenlikten çok uyarıcılık vardı. Kısık çıkan sesi karısına da sesini alçaltmasını söylüyor gibiydi. "Sakin ol."

Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Geçmişte yaşadıklarımı reddetmiyorum, Rena," dediğimde afalladı. "Yaşadığım her şeye sahip çıkıyorum ve onları kucaklıyorum ama şunu unutma, ben Andre'yle birlikte olduğumda Vincent'le evli değildim. Fakat o seninle uzun süredir nişanlıydı. İhanete uğramanın acısını benden çıkarma."

Göz ucuyla Andre'ye baktığımda sessiz kaldığını gördüm. Kendini haklı gibi göstermiyor, suçunu kabul ediyordu anlaşılan ama nedense yüzündeki pişmanlık emaresi göremiyordum. Gözlerimi kısmadan edemedim. Belki de Andre'yi *sadece geçmişte* elde etme fırsatım olduğunu düşünerek yanılıyordum.

Rena bir şey söylemek üzere dudaklarını araladı ama bakışlarımın kapıya takıldığını görünce sessiz kalarak içeri gelenin kim olduğuna baktı. Vincent siyah pijamaları içinde kapının yanında duruyor, avuç içiyle tek gözünü kaşıyordu. Muhtemelen beş dakika önce uyanmasına rağmen nefes kesici görünüyordu.

Derin bir nefes alıp bize doğru ilerledi ve yuvarlak masada sağ tarafıma gelecek şekilde otururken, "Günaydın," dedi. "Partiden beni mahrum mu edecektiniz?"

Rena, "Karının ne yaptı-" diye söze başladı ama Vincent öyle kötü baktı ki ben bile irkildim.

"Burada yalnız değiliz, Rena," dedi. Duruşu ve bakışı âdeta bir hükümdarı andırıyor, insanda ona itaat etme isteği uyandırıyordu. "Sesini alçalt."

Rena, Vincent'in bana kızmak yerine kendisine tepki gösterdiğini görünce afallarken Vincent'in yüzündeki ifade yumuşadı ve çayımdan bir yudum aldı. Hemen ardından yüzünü buruşturdu ve, "Soğumuş bu," diye bir yorumda bulundu.

"Yenisini söyleyebiliriz," dedim ama Vincent başını iki yana salladı.

"Gerek yok," diyerek ayaklanırken bileğimden tutup beni de kaldırdı. "Odamıza getirirler."

Ardından Andre ve Rena'ya başını hafifçe eğerek selam verdikten sonra beraberinde beni de sürükleyerek mutfaktan çıktı. Koridorda önümden ilerlerken bile elini bileğimden çekmemişti. Sadece sırtını gördüğüm için öfkeli olup olmadığını ayırt edemiyordum.

"Bana kızdın mı?" dedim sonunda.

"Ah, tanrılar adına, Kitana," dedi. "Elbette sana kızdım ama aramız zaten bozukken bu mesele yüzünden de birbirimizin kalbini kıralım istemiyorum."

"Kötü bir niyetim yoktu," diye kendimi savundum. "Ezra zaten düşmanımızken bir düşman daha edinmek istemedim. Üstelik çok değerli bilgiler öğrendim."

Aniden durup bana baktı. "Öyle mi?" dedi. "Sadece merakımdan soruyorum. Her ne öğrendiysen, onları Andre'nin seni etkilemek için söylemiş olma ihtimali var mı?"

Olaya hiç bu açıdan bakmadığım için afallarken birkaç saniye cevap veremeyerek duraksadım. Sessizliğim Vincent'in başını iki yana sallamasına ve koridorda yürürken beni de beraberinde götürmesine neden oldu.

"Öyle bile olsa değerli bilgiler," deyince öfkeyle bir şeyler mırıldandı. "Ezra ve Estes kavga etmiş." Vincent yürümeyi kesmemişti ama "Estes tahtı senin hak ettiğini söylemiş," deyince aniden durdu ve bana baktı.

"Ne?"

"Ne duyduysan o."

Vincent başını hafifçe salladı. "Gerçekten değerli bilgilermiş." Takdir bekler gibi kollarımı göğsümün altında kavuşturunca Vincent'in dudaklarından bir tebessüm firar etti.

"Dinliyorum," dedim.

"Ne duymak istediğin hakkında en ufak bir fikrim yok," diye yalan söylerken bakışlarını kaçırdı.

"Hâlâ dinliyorum," diye direttim.

Gözlerimin içine baktı ve derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, haklıymışsın."

"Yeterli değil."

"Teşekkür ederim, Kitana."

"Hâlâ tatmin edici gelmiyor."

Cevap vermeden önce kıkırdadı. "Sen dünyanın en yetenekli kadınısın. Sana sahip olduğum için tanrılara şükrediyorum. Bir gün aşkından intihar etmekten korkuyorum ama sevgim o kadar güçlü ki her geçen gün katlanarak artıyor. İyi ki varsın. Sana ne kadar minnet duysam az."

Omuzlarıma düşen bir tutam saçı arkama atarken, "Daha iyi," dedim.

Vincent

Andre atının üstünde derin bir nefes aldı. Nişan aldıktan sonra okunu geçirdiği yayının telini yüzünün hizasına gelecek kadar çekti ve sonunda elini serbest bırakarak okun fırlamasına neden oldu. Göz açıp kapatıncaya kadar hedefine ulaşan okun aldığı yol, acı dolu geyiğin yere yığılmasıyla son buldu.

Birkaç hizmetkâr vurduğumuz geyiğin etrafına üşüştü. Sonuçta bu koca hayvanı tek başımıza bitiremezdik. Avladığımız hayvanların etlerinden hizmetkârlar da faydalanacaktı. Bu yüzden vurulan her bir hayvanda sevinçleri katlanarak artıyordu.

Andre hedefi on ikiden vurmanın verdiği zevkle duruşunu dikleştirirken Tao, "Hepimiz küçük ya da büyük bir şey vurduk," dedi bana bakıp. "Ama sen okunu yayına geçirmeye bile tenezzül etmiyorsun. Paslandın mı, ağabey?"

Ne kadar kusursuz bir nişancı olduğumu Senteria'da bilmeyen yoktu. İstediğim hedefi istediğim an on ikiden vurabilirdim fakat son zamanlarda can almak artık o kadar da kolay gelmiyordu, bilhassa bebeğimiz bizi terk ettiğinden beri. Kendime sürekli kim olduğumu, dünyevi mevkilerin bana istediğim her şeyi yapma hakkını cidden verip vermediğini sorar olmuştum.

Gülümseyip bir cevap vermek üzereydim ki Ivan lafa atladı. "Karısı izin vermiyordur."

Tek kaşımı kaldırdım ve "Ne saçmalıyorsun?" diye sordum. Yatak odamızda Kitana bana istediğini yapıyor olabilirdi ama dışarıya bunu yansıtarak otoritemi sarsacak değildim.

Ivan derin bir nefes aldı. "Kızma, kardeşim," dedi. "Sadece eski Vincent'in gittiğini, yerine her şeyi karısına danışan tatlı bir kediciğin geldiğini düşünüyorum, hepsi bu." Sert bakışlarımı atmayı sürdürünce Ivan boğazını temizledi ve bakışlarını kaçırdı.

Konu aslında o an kapanmıştı ama "Kedicik falan yok," diye kendimi savunarak uzatmış oldum.

"Peki," dedi Ivan bana bakmamayı sürdürerek. "Öyle diyorsan."

Ağzından çıkacak her kelimenin öfke katsayımı artıracağından adım kadar emin olsam da zihnindekileri öğrenmek için kuvvetli bir istek duydum ve bu isteğe daha fazla karşı koyamayarak sıktığım dişlerimin arasından, "Aklından geçen neyse açıkça söyle," dedim.

Tao ve Andre meraklı bakışlarını bize dikerken aramızda Ezra olmadığı için tanrılara şükrettim. Ivan eğer bana Ezra'nın yanında böyle tatlı yakıştırmalar yapsaydı onu boğardım.

Ivan kendini naza çekecek gibi bakışlarını bana çevirdi ama yüzümdeki kararlı ifadeyi görünce, "Pekâlâ," dedi. "Kitana seni sanki biraz yumuşatmış gibi."

"Ne alakası var, Ivan?" dedi Tao. Yüzündeki gülümseme, karşısındakinin zekâsını küçük gördüğünü belli eder gibiydi.

Tao'nun alaycı bakışlarına maruz kaldıktan sonra, "Pekâlâ," diyen Ivan kendisini kanıtlama şevkiyle tekrar bana döndü. "Kitana'yla şu an aranız bozuk, değil mi?"

Karımla aramdaki diyaloğu kimseye anlatma taraftarı değildim ama aniden böyle bir soruyla gelmesi şaşırmama neden oldu. Aramızdaki soğukluğun dışarıya bu denli yansıdığını bilmiyordum. Afallamam yüzünden gömüldüğüm sessizlik bir cevap niteliği taşıyınca Ivan bilmiş bir şekilde gülümsedi.

"Her karı-kocanın arasında zaman zaman soğuk rüzgârlar eser," dedim. "Şu an ne kanıtladın tam olarak?"

Çaktırmadan Andre'ye baktım. Herhangi rahatlamış bir ifade emaresi göstermesi ihtimali sonucu tartışmaya girmek için hazırda bek-

liyordum ama o, yüzündeki taştan maskeyi korudu. Ivan'sa, "Neden tartıştığınızı sorabilir miyim?" diye soruma soruyla cevap verdi.

"Hayır."

Onu terslediğime zerre alınmayan kardeşim, "Peki," dedi. "Zaten neden olduğunu biliyorum."

"Nedenmiş?" dedim.

"Kitana seni aldı, yavru bir pandaya çevirdi ama şu an pişman oldu. Evlenmeden önce nefes alan o sert erkeği özlüyor ama bunu sana açıkça ifade edemiyor. Dolayısıyla en ufak şeyde tartışma çıkarıyor."

"Yok artık!" diye feryat etti Tao. "Sen iyice delirmişsin. Aralarında ne olup bittiğini bilmeden nasıl bu kadar uçuk tahminler yürüttüğünü anlamıyorum."

"Bak, aralarında ne olduğunu bilmeme gerek yok. Kitana sonuçta bir kadın ve hemcinsleri gibi erkeklere bazı bakış açıları var."

Tao'nun dudaklarında yine o dalga geçer gülümseme belirdi. "Öyle mi, kardeşim? Ailemizin en küçüğüsün ama kadınlar hakkında ne de çok bilgin var öyle."

Ivan derin bir nefes aldı. "On sekiz yaşımdayım, Tao," dedi. "Sandığın kadar küçük değilim. Ayrıca bu söylediklerimi kanıtlamak için kadınlar üzerine eğitim almama gerek yok."

"Özetle," diye lafa girerek tartışmalarını böldüm. "Sert erkeği oynarsam Kitana'nın bana daha fazla bağlanacağını falan mı düşüyorsun?"

Şu an bu cümleyi kurmam tamamen aptallıktı. Benden neredeyse yedi yaş küçük olan kardeşim aşkla, hayatla, Kitana'yla ve bizi bazı şeyler yapmaya mecbur eden, kimseye açıklayamadığımız saray entrikası denen karanlık çukurla ilgili hiçbir şey bilmiyordu fakat her nasılsa sarf ettiği sözler kafamda soru işaretleri oluşturmayı başlamıştı. Kitana'nın bana olan sevgisinden asla şüphe etmiyordum. Öte yandan Ivan'ın söylediği kadar yumuşak karakterli olduğumu da sanmıyordum. Ama Kitana monotonluktan sıkılmış olabilir miydi cidden? Bana olan kırgınlığının uzayıp gitmesinde ya da büyük entrikalara dâhil olurken bana haber dahi vermemesinde bu tatlı davranışlarımın rolü olabilir miydi?

Düşüncelerimden habersiz olan Ivan, "Tam olarak da bundan bahsediyorum," dedi. "Kadınlar kötülüğü romantize etmeye bayılır. Onlara biraz sert davranacaksın ki sana körkütük âşık olsunlar."

Tao'nun gözlerinden fark edilir kuvvetle bir dehşet ifadesi gelip geçti. "Tanrılar adına," diye mırıldandı. "Nasıl karmaşık ilişkilerin oldu senin böyle?"

Ivan cevap vermek yerine, "Bana inanmıyorsanız Andre'ye bakın," dedi.

Andre'nin yeşil gözlerinde rahatsız olduğunu belli eden bir ifade peyda oldu. "Konu nasıl bana geldi şimdi?"

Ivan ona aldırmayarak, "Rena'ya ne kadar kötü davrandığını, ona sadakatsizlik ettiğini biliyoruz." Ivan şevkle düşüncesini bize sunarken Tao kardeşini uyarmak ister gibi boğazını temizledi ama Ivan hiç oralı olmadı. Tao'nun neden gerildiğini anlamak zor değildi. Andre'nin uğruna Rena'ya ihanet ettiği kadın benim *karımdı*. Dudaklarımı kemirip bakışlarımı kaçırdım ve sakin olmaya çalıştım. "Ama Rena her seferinde daha da Andre'ye bağlandı."

"Rena'nın karakteriyle Kitana'nın karakteri arasında dağlar kadar fark var," dedi Andre. "Rena'nın herhangi bir olaya verdiği tepkiye dayanarak Kitana'nın da öyle tepki vereceğini savunamazsın. Belki de Vincent'in davranışlarının değişmesi onu soğutacak, ne biliyorsun?"

Ivan omuz silkti. "Ben söyleyeceğimi söyledim," dedi. "Kadınlara ne kadar kötü davranırsanız size o kadar âşık olurlar."

Ardından dizginlerine asıldı ve aniden hızlanan atının üstünde ilerlerken minik bir kahkaha koyuverdi.

Kitana

Vincent kardeşleriyle ava gittiği için tüm gün bana aitti. Başta şehir merkezine inip biraz dolaşmayı düşünmüştüm ama saraya masözleri toplamak ve bugünü bakım günü ilan etmek daha cazip geldi. Duş aldıktan ve kurulandıktan sonra üstüme sadece saten, gri sabahlığımı geçirdim ve yaklaşık beş dakika sonra dört hizmetkâr selam vererek içeri girdi. Ellerinin âdeta şifa dağıttığını duyduğum meşhur kızlardı bunlar. Hepsinin ruh hâline tatlı bir heyecan ve hata yapma korkusu hâkimdi ama gülümsememle rahatladılar. Tüm bedenimi kendilerinin icat ettiği çiçek kokulu bir losyonla kapladıktan sonra bedenimde ovulmadık yer bırakmadılar. Vücudumu her sıkışlarında o kadar rahatlıyordum ki bu

kızları daha önce çağırmayı akıl edemeyen aklıma hakaretler yağdırmadan edemiyordum.

En sonunda desteği olmayan koltuğa uzanmış, kollarımı iki yana açmıştım ve kızların masajlarını sürdürmesinin keyfini çıkarıyordum. Yüzüm, yaklaşık beş dakika önce uygulanan kil maskesi sayesinde bebek cildini kıskandıracak kadar yumuşaktı. Ayrıca şu anda hiçbir şey göremiyordum çünkü gözlerimi kapalı tutan iki adet salatalık dilimi vardı.

Fakat kapı tekmelenerek açılınca elimde olmadan titredim ve salatalıkları yere düşürerek doğruldum. Vincent beyaz gömleği, siyah dar pantolonu ve aynı renk çizmeleriyle kapının önünde nefes nefese duruyordu. Gözlerindeki ifade karışık kafasının âdeta yansıması gibiydi.

Kollarımı ve bacaklarımı rahatça ovuşturmak için yere oturan kızlar Vincent'i görünce aniden ayağa kalktı. Hepimiz mantıklı bir şey söylemesini bekleyerek ona baktık ama Vincent, "Ben erkeğim," diye kükredi.

O kadar şaşkındım ki ne diyeceğimi şaşırdım. Kocanızın aniden kapıları tekmeleyip erkek olduğunu haykırması her gün yaşayacağınız bir şey değildi. "Şey," dedim. "Tebrikler. Senin adına çok sevindim."

Yanımdaki kızlar kıkırdamalarını bastıramadılar. Kendisine gülündüğünü fark eden Vincent kızardı ama dik duruşunu bozmayarak, "Çıkın dışarı," diye buyurdu hizmetlilere. Kızlar Vincent'in emrini ikiletmeden bizi yalnız bırakarak odadan çıktı.

Kızlar çıkınca, "Vincent," dedim. "Neyin var? Asabın bozulmuş gibi."

Vincent gevşek adımlar atmayı sürdürerek oturduğum koltuğun karşısına geldi. Hesap sorar gibi kollarını göğsünün altında birleştirdi. "Buraya hizmetlileri çağırırken kimden izin aldın?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Pardon?"

"Beni duydun, kadın." Sesindeki yapaylık neredeyse gülmeme neden olacaktı ama birden böyle sert çıkışması asabımı bozduğundan tebessüm etmeye bile derman bulamadım.

"Ne yapıp ne yapmayacağımı sana mı soracaktım?" diye sert bir şekilde karşılık verince Vincent afalladı. Çatılan kaşları anında yumuşadı ve çehresine şaşkınlık duygusu hâkim oldu.

Duruşunu hemen toparlayıp, "Elbette bana soracaksın," dedi. "Ben senin kocanım." Dişlerimi öyle sert sıktım ki bir an kırılacaklarını san-

dım. Hayatta en nefret ettiğim şey birinin hadsizce bana hükmetmeye çalışmasıydı ve Vincent şu an tam olarak bunu yapıyordu.

"Sakın bana emir verme ve benimle bu tonda konuşma."

Vincent sertçe yutkundu. "Ben erkeğim, dedim!"

Dayanamayıp, "Şunu söylemeyi kes," diye bağırdım. "Ben senin karınım, cinsiyetini elbette biliyorum!"

Sanki küçük bir çocuğu azarlar gibi işaret parmağını suratıma doğrulttu ve yüzlerimiz eşit mesafeye gelene kadar eğildi. "Bundan sonra benim sözümden çıkma-"

Öne eğilip burnunu ısırınca söyleyeceği her neyse yarım kaldı ve cıyaklamaya başladı. Birkaç saniye hareket etmeden öylece kaldım ama sonunda beni iten gücüne karşı koyamayarak geri çekilmek zorunda kaldım. Burnunu ovuşturarak, "Canım acıdı," diye söylendi.

Aslında onu incitmek istememiştim ama o kadar öfkeliydim ki, "Bunu hak ettin," dedim.

Derin bir nefes aldı. "Bu işin böyle olmaması gerekiyordu," diye mırıldandı. "Sende anormal olan ne var? Neden sert erkeklerden hoşlanmıyorsun?" Söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamamıştım. O yüzden aval aval suratına bakmayı sürdürdüm. En sonunda derin bir nefes aldı. "Ivan kadınların sertlikten hoşlandığını, sert erkek rolü kesersem aramızdaki sorunların çözüleceğini söylemişti."

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. "Ve sen de sanki beni hiç tanımıyormuş gibi bu fikre bayıldın, öyle mi?"

"Ne bileyim?" dedi koltukta yanıma otururken. "Tartıştığımızdan beri aramızda bir soğukluk var. Ne kadar özür dilersem dileyeyim bana küskünlüğün geçmedi bir türlü. Ben de farklı bir şeyler denersem... Ne bileyim işte."

Vincent'le aramızda köklü bir ilişki vardı. Gün içinde ne yaşarsak yaşayalım, gün sonunda aynı yatağa girdiğimizde birbirimize sarılıp uyumayı ihmal etmiyorduk. Fakat bu, birbirimize olan olumsuz duygularımızı hissetmemize elbette mâni olamıyordu.

Bana sert çıkıştığında Vincent'e duyduğum öfke parçalanarak yok oldu. Bana hükmetmek gibi bir derdi yoktu. Aksine, aramızı düzeltmek için olmadığı biri gibi davranmaya çalışmıştı. Aniden kuvvetli bir sevgi bulutu etrafımı sardı. Duygusallık üstüme tüm ağırlığıyla çöktü ve gözlerim doldu.

Birkaç damla yaş yanaklarımı ıslatınca Vincent afallayarak bana baktı. "Kitana, neden ağlıyorsun?"

Burnumu çekiştirirken, "Bilmiyorum," dedim. "Beni duygusal bir kız çocuğuna çevirdin."

Gülümseyerek öne eğildi ve iki elini belime yerleştirip bedenimi kendine çekerek kucağına oturmamı sağladı. Hızla kollarımı boynuna sardım ve günlerdir aramızda yer eden buzların eriyişinin tadını çıkardım. Her gece yanımda uyumasına rağmen ona duyduğum güçlü özleme şaşırmadan edemedim.

Boynuma gömdüğü burnundan derin bir nefes aldı. "Vücuduna her ne sürdüysen inanılmaz güzel kokuyorsun."

Geri çekilip hınzırca gülümsedim. "Başka günler güzel kokmuyor muyum?"

Cilveli bakışlarıma daha fazla kayıtsız kalamayıp bir elini dizlerimin altına yerleştirdi ve aniden kalktı. Ayağa kalkmasıyla vücudumdan gevşekçe dökülen sabahlık vücudumun bazı noktalarını açıkta bıraktı ama umursamadım.

Vincent beni yatağa oturttuktan sonra dudaklarıma bir öpücük kondurmak üzereydi ki kapının çalmasıyla aniden taş kesildi ve sabır diler gibi gözlerini yumdu. Hemen ardından tekrar dudaklarıma odaklandı. "Boş ver," dedi. "Her kimse gider şimdi."

Fakat kapı Vincent'in haksızlığını kanıtlamak istiyormuş gibi tekrar çalındı ve bir askerin sesi duyuldu: "Prens Vincent, size iletmem gereken bir şey var."

Vincent dişlerini sıkarak doğruldu ve kapıyı hafifçe açtı. Askerden rulo şekline getirilmiş ve ortadan iple bağlanmış küçük parşömeni aldıktan sonra tek kelime etmeden kapıyı kapattı. Parmakları parşömeni saran ipi çözerken söylenmeye devam etti: "Eğer çok büyük bir savaş çıkmadıysa ve bu an boşu boşuna bozulduysa-"

Fakat kâğıtta yazılanları okuyunca sözcükler boğazına dizildi. Bakışları sertleşti. Kâğıtta her ne yazıyorsa kesinlikle güzel şeyler değildi ve bunu anlamak kalbimin deli gibi atmasına neden oldu.

"Ne olmuş?" diye sordum titreyen sesimle. İçimden bir ses, kötü şeyler duymaya hazırlıklı olmamı söylüyordu.

"Kitana," dedi bakışlarını kâğıttan ayırmadan. "Seni umutlandırmak istemem ama..." Derin bir nefes alıp bana baktı. "Galiba babanın kim olduğunu buldum."

BÖLÜM ON ALTI

DENİZİN HAYDUTLARI

NATHAN EVANS - WELLERMAN

Vincent'in sözleri beynimin içinde deprem etkisi yaratırken hissettiğim dehşeti yansıtan derin nefesler almak dışında bir şey yapamadım. Vincent, tepkimi ölçen dikkatli bakışlarını üstümde tutuyor, bir şeyler söylememi bekliyordu ama ben ne düşünmem gerektiği hakkında en ufak bir fikre bile sahip değildim.

Vincent sessizliğimi bozmayacağımı anlayınca, "Armin'in söylediği gibi..." dedi. "Babanın cidden de denizle ilgisi varmış ama..." Lafının devamını getirmek yerine derin bir nefes aldı ve elindeki kâğıt parçasını bana uzattı. "Her neyse, en iyisi kendin bak."

Elimi uzatıp kahverengi parşömeni aldım ve bakışlarımı yazıların üstünde gezdirdim. İşim bittiğinde hepten kafayı yemek üzereydim. Başımı kaldırdım ve Vincent'in gözlerine baktım. "Babam," dedim titrek sesimle. "Senteria'da aranan bir korsan mıymış?"

Vincent'in bana verdiği haberin üstünden saatler geçmişti ama ben hâlâ şoku atlatamamıştım. Ulaştığımız bilgilerde derin boşluklar vardı ama anlatılan hikâye şöyleydi: Adının Nico olduğunu öğrendiğim Senterialı babam, yıllar önce bir gemici ve tüccardı. Diğer ülkelerle ithalat ve ihracat yapıyordu; büyük meblağlı işlerde mallar gemi aracılığıyla taşınırken bizzat tayfanın başında oluyordu. Diğer ülkelerle yaptığı ti-

caretlerin en kârlı olanı Zirakov'la yaptığı ticaretlerdi fakat neredeyse yirmi yıl önce patlak veren savaş yüzünden Zirakov'dan bir şey almak ve Zirakov'a bir şey satmak yasaklanmıştı. Ancak Nico asi bir adamdı, yasaklara rağmen kimliğini gizleyerek Zirakov'la ticaret yapmayı sürdürdü.

Nico, ticaret için gittiği ülkelerde bir ya da iki hafta zaman geçiriyordu fakat Zirakov'a son gelişi aylarca süren bir tatile dönüşmüştü. Bu da Leroy'un uzun süre cephede cenk ettiği ve Irina'nın sarayda yalnız kaldığı zamana denk geliyordu. Yani doğumumdan yaklaşık bir yıl öncesine.

Fakat hiçbir şeyin gizli kalmadığı gibi, Nico'nun kanuna karşı gelişi de gizli kalmamıştı. O zamanın genç kralı olan Estes, Nico'nun illegal yollardan Zirakov'la ticaret yapmayı sürdürdüğünü öğrendi ve onu yanına çağırdı. Nico suçunu itiraf etti ve affını diledi. Nico, kralla dostluk bağları bulunduğu ve Senteria'daki ticaretin önemli ayaklarından biri olduğu için hadise üstü kapatılarak örtbas edildi.

Fakat her ne olduysa Nico affedilmesinden tam iki yıl sonra kralın emrine karşı geldiği gerekçesiyle sürgün edildi. Durumu gururuna yediremeyen Nico, Senteria'daki tüm mal varlığını satarak kayıplara karıştı.

Aklımın almadığı iki şey vardı: Birincisi, Estes bu adamı affetmişken neden iki yıl sonra aniden cezalandırma kararı almıştı? Nico'nun sürgün edildiği tarihte Zirakov'la ticaret yapmak yasak değildi. Mantığımın kabul etmediği diğer nokta, Nico'nun her şeyini satıp ortadan kaybolmasıydı. Kralla dost olduğu için gururuna yediremediğiyle ilgili söylentiler vardı fakat yine de mantıklı gelmiyordu. Eğer gerçekten kırgın olsaydı farklı bir şehre ya da ülkeye giderdi. Onun gibi parayla haşır neşir olan ve geleceğine yatırım yapmayı ihmal etmeyen bir adam, aniden tüm birikiminden vazgeçmişti.

Birine küstüğünüzde her şeyinizden vazgeçmezdiniz. Sizi buna iten, birinden korkmak ve can havliyle kaçmak olabilirdi.

Öte yandan, Vincent'in anlattığına göre Estes, Nico hakkında arama emri çıkarmıştı. Bu da kendisine küsen arkadaşını bulmak için fazla resmî bir yoldu.

Odada dört dönerken, "Bu adamın babam olduğunu kanıtlayan hiçbir şey yok," demiştim Vincent'e. "Sadece yanlış tarihte, yanlış yerde bulunmuş olabilir."

"Ben de başta böyle düşünmüştüm," diye yanıtlamıştı Vincent. "Fakat şunu eklemedim, o dönem Nico'yla çalışan denizci tayfasını da buldum ben. Hepsiyle bizzat konuştum. Hepsi de o dönem Nico gemide yaşarken soylu bir kadının sık sık ziyarete geldiğini, Nico'nun kamarasında bazen günlerce kaldığını söyledi. İşimi şansa bırakmamak için annenin resmini usta bir ressama çizdirmiştim ve çizdirdiğim resmi adamlara gösterdim. Elbette eski genç hâli yok elimde ama adamların hepsi, çizimin inanılmaz derecede o kadına benzediğini söyledi."

"Peki, bu adamdan nasıl şüphelendin?" diye sormuştum ve karşılığında *paranın en sadık dostları bile konuşturacağı* yanıtını almıştım.

Şimdiyse pencerenin önündeki koltukta oturmuş, kapkara gökyüzünü süsleyen ışıltılı yıldızları izliyordum. Vincent bunları anlattıktan sonra rahatça düşünmem ve öğrendiklerimi hazmetmem için beni odada yalnız bırakmıştı.

Kapı çalınmadan açıldı ve içeri adım sesleri doldu. Kafamı kaldırıp bakmaya tenezzül etmedim çünkü Vincent'i kokusundan bile tanıyabilirdim. Sol tarafımda bir karaltı oldu, hemen ardından koltuk çöktü.

Vincent sıcak avucunu sırtımda gezdirirken, "İyi misin?" diye sordu. Başımı hafifçe salladım ama dürüst olmak gerekirse bundan o kadar da emin değildim. Leroy'dan iğreniyordum, evet ama gerçek babam olmadığını öğrenince nereden geldiğime dair kuvvetli bir merak duymuş, koca bir boşluk hissetmiştim. Vincent babamı bulmuş olabileceğini söylediğinde o boşluğun dolabileceği ihtimaline tutunmuştum fakat görünen o ki hayal kurmak bile benim için fazlaydı. Babam asla ulaşamayacağım bir kaçaktı.

"İçine atma," dedi Vincent aklımdan geçenleri okur gibi.

"Ne diyeyim ki?" diye sordum. "Nasıl biri olduğunu merak ediyorum ama onu asla bulamayacağım."

"Neden bu kadar karamsarsın?" diye sordu Vincent. "Bu kadar bilgiye ulaştıysak o adamın nerede olduğunu da öğrenebiliriz."

Gözlerimi kısıp *hayal kurma* dercesine kocama baktım. "Adam yok," dedim bariz bir gerçeği suratına çarpmak için. "Neredeyse yirmi yıldır kayıplara karışmış durumda ve baban bile bulamamış onu. Bir ülkenin kralı bile çaresiz kaldıysa biz ne yapabiliriz ki?"

Vincent kısmen hak verir gibi derin bir nefes aldı ama konuştuğunda sesi ümidini kaybetmeyen bir çocuğunki gibi berraktı. "Ben bize inanıyorum," dedi. "Sen de inan."

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı Vincent'in göğsüne yasladım. Sıkıntılar her zamanki gibi yakamıza yapışmış olabilirdi ama en azından günün sonunda hâlâ onun yanındaydım. Gözlerinin içine bakabiliyor, elini tutabiliyordum.

Günler hızla birbirini kovalamış, babamın Nico adında bir korsan olduğunu öğrenmemin üstünden bir hafta geçmişti. Vincent, babamı bulmak için çabaladığını söylüyordu ama çabalarının ne durumda olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sorsam her şeyi anlatacağının farkındaydım ama ne zaman dudaklarımı aralasam bir şey beni durduruyordu. Nedense babamla ilgili bir şeyler öğrenmeye korkar olmuştum.

Derken bu bilinmezlik, bir gece Vincent'in beni sarsarak uyandırmasıyla son buldu. Uykum telaşlı sesiyle bölününce bir şey olduğunu sandım ve endişe dolu bir titremeyle dirseğimin üstüne yaslanarak doğruldum. "Vincent," dedim panikle. "Ne oluyor?"

Vincent'in siyah gözlerinin altındaki halkalar uykusuz ve yorgun olduğunu simgeliyordu. Gözlerindeki enerji dolu parıltıysa bu yorgunlukla kusursuz bir tezat oluşturuyordu. "Çabuk hazırlan," dedi. "Gidiyoruz."

"Nereye?" diye sorduğumda uyku mahmurluğu çoktan bedenimi terk etmişti.

Son derece heyecanlı gözükmesine rağmen temkini elden bırakmayarak, "Seni ümitlendirmek istemiyorum," dedi. "Ama babanın nerede olduğuna dair bir iz bulmuş olabilirim. Bizzat kendim kontrol etmek istedim ve sonra düşündüm ki... Belki sen de gelmek istersin."

Kalbim göğsümü yarıp da çıkmak istiyormuş gibi delicesine çarparken boğazımın kuruluğunu gidermek için sertçe yutkundum. Kafamdan aynı anda o kadar farklı düşünce geçti ki bir an için aklımı yitireceğimi sandım. Beynimi egemenliği altına alan sesleri susturmak için gözlerimi sıkıca yumdum ve "Geliyorum," dedim.

Vincent yataktan kalkıp dolaba yöneldi ve gayriihtiyari bir pantolon ve gömlek seçip üstüne geçirdi. Hareketleri beni de hızlı olmaya zorlarken geceliğimi çıkarıp bir kenara attım ve siyah, üstünde altın rengi işlemeleri olan bir elbiseyi üstüme geçirdim. Her gün yapmanın getirdiği alışkanlıkla birkaç saniyeyi de saçlarımı taramaya ayırdım ve pelerinimi alıp yüzümü bile yıkamadan yatak odasından çıkan Vincent'in peşine takıldım.

Saray arabasına binmek yerine atlara doğru ilerlerken buz tutan parmak uçlarımı ısıtmak için ellerimi birbirine bastırdım. Heyecanımı dizginlemeye çalışıyordum çünkü eğer onu bulamazsak hayal kırıklığı yaşayacağımı biliyordum. Fakat bir yandan çoktan yüzünü hayal etmeye başlamıştım. Oturuşunu, yürüyüşünü, bakışlarını gözlerimin önüne getirmeye çalışıyordum. Elbette başarısız oluyordum ama bunu denemek bile içimde kelebeklerin uçmasına neden oluyordu.

Vincent'in yanındaki ata tırmanıp bacaklarımı iki yana açarak oturdum. Vincent dizginleri şaklatıp atının hareket etmesini sağlayınca hareketlerini taklit ettim ve hızlanan atımı Vincent'in peşinden gidecek şekilde yönlendirdim.

Sessizlik içinde geçen iki saatlik yolun ardından Senteria'nın ücra köşelerinde saklı kalmış bir limana geldik. Burası daha önce gördüğüm liman kadar işlekti fakat buradaki insanların daha ürkütücü göründüğünü itiraf etmek zorundaydım.

Vincent'le atımızı bir köşeye bağlarken, "Atların çalınmayacağını nereden biliyoruz?" diye sormadan edemedim. Zira böyle bir ortamda bu ihtimalin gerçekleşmesi mümkündü.

"Bunlar özel olarak eğitilmiş atlar," dedi Vincent. "Bir yabancıyla karşılaştıklarında agresifleşiyorlar ve sırtındaki kişi her kimse onu yere atmaya çalışıyorlar."

Birkaç kişinin inceleyici bakışlarını üstümde hissettiğimde tedirgin oldum. Görünen o ki bu pahalı kumaştan yapıldığı belli olan elbiseyi giymekle aptallık etmiştim. Düşüncelerimi Vincent'le de paylaşarak, "Burada soyulacağız, biliyorsundur umarım," dedim.

Bana yan bir bakış attıktan sonra sahiplenici bir edayla elimi tuttu ve ilerlemeye başladı. Saat henüz çok erkendi ve gün ışıkları yeryüzüne yeni yeni dokunmaya başlamıştı. Ona rağmen rıhtımda iğne atsan yere düşmüyordu.

En sonunda büyük gemilerden birinin önünde durduk. Vincent cebinden küçük bir kâğıt çıkardı. Gözlerini bir notta bir gemide gezdirmeye başladı. "Tarife uyuyor," dedi en sonunda.

"Pekâlâ," dedim. "Ne yapacağız? Direkt gidip Nico'yu mu soracağız?"

"Ah, öldürülmek istiyorsan neden olmasın?"

Bir süre orada durup ne yapacağımıza karar verdik. Vincent'le benzer yapılarda olmamıza rağmen o an ikimizin de çok farklı düşünceler savunası gelmişti. O kadar hararetli konuşuyorduk ki etrafımızı saran küçük kalabalığı fark bile etmemiştik.

Ben daha ne olduğunu anlamadan kalabalığın içinden bir adam sıyrıldı ve kılıcını bize doğrulttu. Vincent'in refleksleri benimkinden daha kuvvetliydi. Hızla bir adım öne çıkarak kılıcını çekti ve tehditkâr bir ifadeyle karşısındaki adamın suratına doğrulttu. Diğer eliyle bileğimi sarmış, beni arkasına almıştı.

Başımı çevirip etrafa baktığımda yaklaşık beş adamın etrafımızda küçük bir çember oluşturduğunu gördüm. Yoldan geçen kalabalık bu şiddetli manzaraya kafasını çevirip alaka göstermemişti bile. Hatta sanki bakmamak için özellikle çaba sarf ediyor gibiydiler.

"Kimsiniz?" diye gürledi kılıcını çeken adam. Diğerlerinin lideri gibi görünüyordu. Yeşile boyanmış saçları ve ela gözleriyle tatlı bir yüzü vardı fakat elindeki kılıçla bu şirinliğinden pek eser kalmıyordu.

"Tanışma faslı için biraz geç kaldın," dedi Vincent meydan okurcasına. "Bu tatlı soruyu kılıcını çekmeden önce sorsaydın insan gibi konuşabilirdik." Karşımızdakiler sayıca bizden üstündü ama ona rağmen dik başlılığı elden bırakmamıştı. Cesaretini takdir ediyordum ama bazen kuyruğu kıstırmak gerekiyordu.

Başımı sola eğerek adamın dikkatini çektim ve "Nico'yu arıyoruz," diye seslendim.

Yeşil saçlı adamın gözleri kısıldı. "Tanımıyorum."

"Tanımadığın için mi onun gemisini inceledik diye bize kılıç çekiyorsun?"

Adam bu sefer bakışlarını konuşan Vincent'e çevirdi. Saldırmakla saldırmamak arasında gidip geldiği çok belliydi. Eğer şimdi bazı şeyleri söylemez, geri adım atmazsak bunun için bir daha fırsatımızın olmayacağını hissettim. "Onu tanıyor olabilirim," diye atıldım tekrar.

Adam dikkatini yeniden bana odakladı. "Nereden tanıyorsun?"

"Emin değilim," dedim. "Daha doğrusu sandığım kişi olup olmadığını bile bilmiyorum."

Adamın gözleri kısıldı ve suratı buruştu. "Garip konuşuyorsun, kadın."

"Bak," dedim derin bir nefes alarak. "Söylediklerimin kafa karıştırıcı geldiğinin farkındayım çünkü zaten karmaşık bir durumun ortasındayım. Yine de sana açıklayamayacağım, sadece Nico'ya anlatabileceğim şeyler var. Bizi ona götür. Zaten silahlarımızı alacaksın. Sizin için risk tam olarak nerede?"

"Aklını mı yitirdin sen?" dedi Vincent bana dönerek. "Bu barbarlara silahımı falan vermem ben."

Bir adım geri çekilip bileğimi kuvvetli avucundan kurtardım. "Bir kere olsun beni dinlesen ölür müsün?" dedim. "Bu kadar pervasız olmak zorunda mısın? Senin yüzünden öleceğiz."

"Asıl pervasız olan sensin," dedi yeşil saçlı adamı unutup bedenini bana çevirerek. "Hiç tanımadığın bir adamın gemisine silahsız girmeyi teklif edecek kadar gözü karasın ve bu artık canımı sıkmaya başladı."

Dudaklarımı aralayıp şaşkınlıkla bir nefes verdim. "Özür dilerim ama bana âşık olduğunda karakterim tam olarak buydu." Konuşurken de bir yandan işaret parmağımla kendimi göstermiştim. "Şimdi ne değişti de bundan şikâyet eder oldun?"

"Bundan şikâyet etmiyorum," dedi. "Aksine, beni sana bağlayan bu ama bazen inanılmaz düşüncesiz oluyorsun."

"Asıl düşüncesiz olan sensin," diye karşılık verdim. "Geri adım atmazsak etrafımızdaki adamlar bizi yaşatır mı zannediyorsun?"

"Sence birkaç adamla başa çıkamayacak kadar paslandım mı ben?"

"Harika!" dedim ellerimi belime yerleştirirken. "Yine en zekice yolu bulduğum için suçlu durumuna düşüyorum. Üstelik pervasızlığımdan sıkıldığın itirafını alıyorum. Victoria'nın aşk mektuplarına cevap yaz istersen, Vincent. Eminim o küçük fahişe benden daha ağırbaşlıdır!"

"Ne alakası var şimdi?" diye gözlerini kıstı.

"Bilemiyorum artık."

"İyi," diye karşılık verdiğinde o da benim kadar öfkeli görünüyordu. "Yazarım."

"Eğer öyle bir şey yaparsan inandığın tüm o tanrılar şahidim olsun ki-"

Konuşmam bir öksürük sesiyle bölününce yeşil saçlı adama döndüm. Ben farkında olmadan çoktan kılıcını indirmişti ve ilgiyle bizi süzüyordu. Etrafıma baktığında arkadaşlarının da sessizlik içinde bakışlarını üstümüze sabitlediğini gördüm ve yanaklarım kızardı. Kim bilir karı-koca arasında kalması gereken bu özel kavgayı ne kadardır izliyorlardı?

Yeşil saçlı adam bana bakarak, "Sizi Nico'ya götürürüm," dedi. Ardından tehditkâr bakışlarını Vincent'e çevirdi. "Ama ancak silahlarınızı bu barbara teslim ederseniz."

BÖLÜM ON YEDİ

GERÇEKLER

JEREMY SOULE - THE BANNERED MARE

Adını bile bilmediğim ve sadece dakikalar önce bize kılıç çeken yeşil saçlı adamı takip ederek Nico'nun büyük, ahşap gemisine ilerlerken babamla nasıl konuşmam gerektiği hakkında en ufak bir fikrimin bile olmadığını fark ettim. Çok ağır şeyler yaşadığımı, dolayısıyla çözülen bu düğümün benim için çok basit kalacağını, heyecanlanmayacağımı düşünmüştüm ama zihnim şimdiden bulanıklaşmıştı.

Gemiyle kara arasına yerleştirilen uzun sunta yardımıyla güverteye çıktık ve anında sorgulayıcı bakışların esiri olduk. Yeşil saçlı adam önce bir baş hareketiyle aranmamızı emretti. Silahlarımızı teslim ettikten sonra herkes bizi baştan ayağa rahatsız edici bakışlarla süzerken, "Beni takip edin," dedi.

Güvertenin etrafından dolanırken kalabalık da bizi izledi. Gerginliğimi dağıtması umuduyla, "Adın ne?" diye sordum yeşil saçlı adama.

Önden ilerlerken başını bana doğru çevirdi. "Warren."

"Tanıştığıma memnun oldum."

Belimde hafif bir çimdikleme hissettim. Anlaşılan arkamdan gelen Vincent, adamla muhabbet etmemden pek hoşlanmamıştı. "Senin adın ne?"

Warren'ın sorusunu doğru yanıtlayıp yanıtlamama konusunda kararsız kaldım. Zirakov prensesi olduğumu öğrendiği an beni balıklara yem olmak üzere denize atarlardı. Öte yandan Estes'in oğlu ve Senteria'nın prensi olan Vincent'in akıbeti de benimkinden farklı olmazdı.

Aklıma masum hizmetçimin adı ve Zirakov'da bıraktığım sevgili dostum Leo'nun soyadı geldi. "Diana Clifford," dedim. "Yanımdaki adam da-"

"Onu merak etmiyorum." Warren bize bakmadan lafımı bölünce Vincent'in burnundan soluduğunu duydum. Vincent'in bu öfkeli hâli o kadar tatlıydı ki tüm dişlerimi göstererek sırıtmamak için kendimi zor tuttum.

Nihayet bir kapının önünde durduk. İçeri önce kapının önünde beklememizi söyleyen Warren girdiğinde Vincent'e döndüm. "Benim için yaptıklarının farkındayım ve sana minnettarım," dedim. Gülümsedi ve bir elini şefkatle yanağıma götürdü. Avucunun sıcaklığı ruhumu mest ederken, "Ama burada kalmanı istemek zorundayım," diye ekledim.

Bakışlarındaki sevecenlik yerini şüpheciliğe bırakırken, "Neden?" diye sordu.

Derin, titrek bir nefes aldım. "Babamın Leroy olmadığını öğrendiğimden beri hayatımda koca bir boşluk vardı," dedim. "Şimdi o boşlukla yalnız yüzleşmek, böyle bir şeyle başa çıkabildiğimi görmek istiyorum."

Beni anlayıp anlamadığından, daha doğrusu kendimi doğru ifade edip edemediğimden emin değildim ama Vincent anlayışla başını salladı. "Bir şey olursa seslenmen yeter," dedi. "Burada olacağım."

Tebessüm ettim ve avucumu kaplayan elini sıktım. Tam o an Warren gelince ikimiz de gönülsüzce birbirimizi bırakmak zorunda kaldık.

Warren önce bana, ardından Vincent'e baktı. "İçeri girebilirsiniz."

Destek almak ister gibi son kez Vincent'e bakıp Warren'ın benim için açtığı kapıdan içeri girdim. Dikdörtgen şeklindeki holde ilerledikten sonra Warren soldan ikinci kapıyı çaldı. Tok bir sesin, "Gel," demesiyle kapıyı araladı.

Derin bir nefes alıp içeri girdiğimde odadaki kimsenin umursamadığı kadın olmak âdeta dünyamın başıma yıkılmasına neden oldu.

Odanın ortasında dikdörtgen şeklinde maun bir masa vardı ve bu masanın üstü yiyecek dolu tabaklarla, içki dolu bardaklarla donatılmıştı. İçerisi, ahşap duvarlara monte edilmiş şamdanlar ve masanın üstündeki mumlar yardımıyla aydınlatılıyordu. Bu kadar insanın uyanır uyanmaz kendini alkole verdiği düşüncesini ilk başta garipsesem de sonradan anlamıştım: Henüz hiçbiri uyumamıştı. Uzun bir gecenin eğlence parıltıları devam ediyordu. Herkes eğleniyor, kahkahalar eşliğinde sohbet ediyordu ve içeri girdiğimin bile farkında değil gibiydiler. Belki de soyluların görmekten kaçındığı o hizmetçi kızlardan olduğumu düşünmüşlerdi, kim bilir?

Bakışlarım dikdörtgen masanın başköşesinde oturan adama kaydı. Neredeyse sönmek üzere olan mum ışığında yüzünü ayırt etmesi zordu ama birkaç adım öne çıktım ve sol tarafında durdum. "Nico sen misin?" Sesim kaba ama mesafeliydi.

Adam bana bakmadan tabağındaki meyveleri midesine indirmeye devam etti. "Sen şu Diana denen kadın mısın?" diye sordu. "Ne istiyorsun benden?"

Cevabımı dinlemeden sağ tarafında oturan kadının kulağına bir şeyler fısıldadı ve ikisi birden kıkırdadı. Işıkların açısı Nico'nun suratını tam olarak ayırt etmemi engellediyse de yanındaki kadını seçmeme izin veriyordu. Çok genç ve güzel bir kadındı. Sert bakışları, yumuşak yüz hatlarıyla tezat oluşturuyordu. Kahverengi, gür saçlarını kuyruk yapacak şekilde tepesinde toplamıştı. Kahverengi gözleri insanı çekip yutacak kadar derindi.

"Ben eski bir dostunun kızıyım," dedim sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak. "Yıllar önce Zirakov'da tanışmışsınız." Nico elinde tuttuğu yeşil üzüm tanesini ağzına götürmek üzereydi ki "Adı Irina," dedim. Eli, dudaklarının birkaç santim ötesinde durdu ve başını kaldırıp ilk kez bana baktı.

Onu ilk kez inceleme fırsatı bulduğumdan, gözlerim yakalayabildiği her ayrıntıyı kucakladı. Kızıl-kahverengi saçları darmadağınıktı ve kahverengi gözleri etkisinde olduğu alkol yüzünden kıpkırmızıydı. Kirli sakalları onu kötü göstermek yerine çekici kılıyordu. Göz kenarlarındaki kırışıklıklar sayesinde kırklı yaşlarının sonlarında ya da ellili yaşlarının başlarında olduğunu anlamak mümkündü.

Ama beni bu ayrıntıların hiçbiri dehşete düşürmedi. Beni asıl dehşete düşüren burnumun, yüz hatlarımın hatta kulak yapımın bile ona benzemesiydi. Evet, kızıl saçlarım ve mavi gözlerimle annemin kızı olduğumu belli ediyordum fakat bu adamla aramızdaki benzerlik göz ardı edilemeyecek kadar kuvvetliydi.

Nico'yu incelediğim kadar Nico da beni dikkatli bakışlarla süzdü ve belki de benimle aynı şeyleri düşündü. Oturduğu sandalyeyi geri iterek aniden ayağa kalktı. Onun bu hızlı kalkışı konukların dikkatini çekti ve odada derin bir sessizliğin oluşmasına neden oldu.

"Dışarı," dedi Nico. Sesi tok ve hükmediciydi. Konuklar bu kaba kovulmaya ses bile çıkarmadan ayağa kalkıp kapıya yöneldiler, tek bir

kişi hariç. Nico'nun yanındaki sandalyede oturan kız yerinden kıpırdamamıştı bile. Nico bunun üstüne, "Verta," dedi. "Sen de."

Adının Verta olduğunu öğrendiğim kadın şaşırarak Nico'ya baktı. Ardından hoşnutsuzluğunu gizleme gereği görmeden somurtarak ayağa kalktı. Bana aşağılayıcı bir bakış attıktan sonra odadan çıktı.

Sonunda Nico'yla baş başa kalmıştık.

"Neden geldin?" derken sesi boğuktu.

Ellerim ben farkına varamadan birbirine sıkıca kenetlendi. "Bazı sorularımın cevabını bulmak için," dedim. Gözlerimi kırpıştırırken boğazımdaki yumru geçsin diye sertçe yutkundum. "Babam," dedim. "Kraliçe Irina'nın kocası Leroy değilmiş. Bana babamın bir denizci olduğu söylendi. Yaptığımız araştırmalar da beni sana getirdi. Yaklaşık yirmi yıl önce, Leroy sarayda değilken Irina'yla aranızda bir şeyler yaşanmış."

Muhabbetin nereye gittiğini anlayan Nico derin derin nefesler aldı. Gözlerini kaçırdı ve derin düşüncelere daldı. Sanki ölmek üzere olan anılarını yeniden yaşama döndürüyor gibiydi.

"Leroy saraya dönmeden birkaç hafta önce Irina'yla kavga etmiştik," diye sesli düşündü. "Bana benden nefret ettiğini, benim çocuğumu doğurmayacağını söylemişti. O zamana kadar hamile olduğundan haberim bile yoktu ve bu, onu son görüşümdü." O anlattıkça kafamdaki soru işaretlerini cevaplandırıyordum. "O zamandan beri benim bebeğimi bilerek düşürdüğünü ve kocası gelince tekrar hamile kaldığını varsaymıştım." Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Kimi kandırıyorum ki? Geri dönmem ve Irina'yla barışmam imkânsızdı. O evli bir Zirakov kraliçesiydi, bense Senterialı bir tüccardım. Bu imkânsızlık yüzünden böyle düşünmek işime gelmişti ve meselenin farklı bir boyutu olabileceğini hiç sorgulamadım."

Nico konuşmayı bitirdiğinde aramızda derin, ikimizin de bozmaktan korktuğu bir sessizlik oluştu. Bana yüzyıllar gibi gelen saniyelerin ardından Nico sözleriyle sessizliği bir bıçak gibi kesti. "Sen benim kızım mısın?" diye sorunca öyle bir afalladım ki neredeyse düşüp bayılacaktım.

"Ben-" diye lafa girdim ama sözlerimin devamını getiremedim. Nico büyük bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattı ve kollarını bedenime sardı. Bu sıcak karşılama ensemdeki tüyleri anında diken diken

ederken sarılmasına karşılık vermek istesem de yapamadım. Âdeta donakalmıştım.

Sevecenlik dolu elini başımda hissettiğimde gözlerimi kapattım. Yoğun bir alkol ve tütün kokusu burnuma doldu. Eli saçlarımı okşarken daha önce Leroy tarafından böyle sevilmemiş olmanın kırgınlığı çöktü kalbime. Kendimi hep olgunlaşmış bir kadın olarak görüyordum ama o an içimde nefes alan, hiç büyümemiş bir çocuğun varlığını hissettim. Gözlerim yanmaya başladı ve sadece saniyeler sonra yaşlar yanaklarımdan süzüldü. Eksik bir parçamı bulmuş gibi hissediyordum. Bu öyle bir parçaydı ki bulana kadar yokluğunun ne kadar can yaktığını anlamamıştım.

En sonunda geri çekilip, "Beni nasıl buldun?" diye sordu.

Muhtemelen bazı gerçeklerin üstünü kapatmam gerekiyordu ama Nico'da öyle bir şey vardı ki insan anında her şeyini anlatmak istiyordu. Bu yüzden onu masaya çektim, yanındaki sandalyeye oturdum ve yaşanan her şeyi anlattım.

"Bir saniye," dedi. "Yani Vincent senin kocan, sen evlisin, öyle mi?"

Başımı hafifçe sallarken yanaklarımın pembeleştiğini hissedebiliyordum. Nedense Nico'yla Vincent hakkında konuşmak garip gelmişti.

Başını anladığını gösterir gibi aşağı yukarı salladıktan sonra, "Nerede şimdi?" diye sordu. "Ne yalan uydurup buraya geldin?"

Konuşmadan önce, "Yalan söylemedim," dedim. "Vincent dışarıda."

Nico aniden doğrulurken panik dalgasının vücudunu sardığı belli oluyordu. Gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra duruşunu dikleştirmeye çalıştı. Anlaşılan hissettiği dehşeti soğukkanlılığıyla kamufle etmeye çalışıyordu ama başarılı olduğu söylenemezdi.

"Buraya Estes'in oğluyla mı geldin?"

Hakkımdaki her şeyi Nico'ya anlattığıma göre soru sorma cesaretini bularak, "Onunla aranda ne geçti?" diye sordum. "Sırf Zirakov'la ticaret yaptığın için sürgün edilmiş olamazsın."

"Nedenmiş o?" Zaman kazanmaya çalıştığı aşikârdı ve ona bu fırsatı tanımaya niyetim yoktu. O yüzden düz bakışlarımı gözlerine sabitlemeye devam ettim. En sonunda bu psikolojik baskıya dayanamadı ve "Zaten onun için sürgün edilmedim," dedi. "Estes'in herkesten sakladığı projesini öğrendim."

Böyle bir şey duymayı beklemiyordum. "Ne projesi?" diye sordum. "Ağzından kerpetenle laf almak zorunda mıyım? Hepsini tek seferde söyle işte."

Ellerini pazılarıma yerleştirip beni ayağa kaldırırken, "Kitana," dedi. Ardından gözlerimin içine baktı ve samimiyetle konuşmayı sürdürdü: "Sendeki ışığı görüyorum. Meraklısın, gözü karasın ve gerçekleri bulana kadar yılmıyorsun. Bana gençliğimi hatırlatıyorsun ve bu hâlini takdir ediyorum ama şunu unutma, bazen birkaç adım geri çekilmek gerekiyor. Herkesin iyiliği için." Karşı çıkmak için dudaklarımı aralamıştım ki, "Bak," dedi sanki ne söyleyeceğimi anlayıp. "Bilmemem gereken bir şey öğrendim ve hayatım değişti. Onurlu bir denizciyken kendi topraklarımda aranan bir korsan oldum. Benzer şeyleri senin de yaşamanı istemiyorum, Kitana."

"Aptalı mı oynayayım yani?"

"Bazen aptalı oynamak en zekice yoldur."

"Bak," dedim. "Vincent önceden çoğu kesimlerce tahtın tek adayı olarak görülüyordu ama şu an tahtı sallantıda. Üstelik tek sıkıntı halk değil. Öz kardeşi onu düşman olarak görüyor. Tahta gidecek her yolu mübah sayıyor. Bilmem gereken bir şey varsa ki hareketlerinden olduğu sonucuna varıyorum, bana söylemek zorundasın."

Dertli bir nefes verdi. "Bırak da tahtı için Vincent savaşsın."

"O benim kocam," dedim sanki bu gerçeği aklına sokmak ister gibi. "En az onun kadar ben de çalışmak zorundayım."

"Yine de ortada bir taht oyunu oynanıyorsa geri çekilmen gerekebilir," dedi. "Hedef hâline gelmek istemezsin."

"Yönetme işini erkeklere mi bırakalım yani?" dedim alay edercesine gülerek. "Hiç sanmıyorum."

"Kitana, bu işler boyunu aşar."

"O kadar çok kez ölümden döndüm ki," dedim. "Sana anlatmadığım o kadar çok şey yaşadım ki bunları bilsen ne kadar güçlü olduğumu anlardın."

Nico'nun gözünden düşünceli bir ifade gelip geçti. En sonunda yenilmiş bir ifadeyle başını öne eğdi ve tekrar oturdu. Söyleyeceklerine o kadar odaklanmıştım ki karşısındaki sandalyeye ne ara oturduğumun farkında bile değildim.

"Kitana," dedi. "Seni son kez uyarıyorum. Bazı şeyleri bilmek sandığından daha tehlikeli olabilir. Yine de bilmek istiyor musun?"

Hiç düşünmeden başımı onaylayarak salladım.

"Pekâlâ," dedi. "Söyleyeceklerim aramızda kalacak. Kimseye söylemeyeceksin." Delici gözleri âdeta ruhumu delip geçerken ekledi: "Vincent'e bile."

Bu sefer başımı sallamadan önce duraksadım. Vincent benim can yoldaşım, tek arkadaşımdı ve ondan daha fazla bir şey saklamak istemiyordum. Fakat Nico'nun söyleyeceği her neyse, o şey Vincent'i tehlikeye atacaksa dudaklarımı sonsuza dek mühürlemeye hazırdım.

Başımı yavaşça salladıktan sonra Nico, "Senteria'da uzun süredir fakir ailelerin çocukları kayboluyor, biliyor musun?"

Saraya ilk geldiğim günlerden birinde Estes beni askeriyeye götürmüştü. Arabayla yolculuk ederken Ivan, Andre ve Tao'nun konuşmasına şahit olduğum anı anımsadım. O zamanlar evleneceğimiz belli bile değildi. Hatta ben Andre'ye cilve yapmaktan ve onu kendime bağlamaya çalışmaktan Vincent'in varlığının farkında bile değildim.

O konuşma esnasında Tao, çocukların bir çete tarafından esir tutuluyor olabileceğini düşündüklerini ve yaklaşık on beş yıldır bu kayıp vakalarının yaşandığını söylemişti. Ben de karşılık olarak çocukları fuhuşa zorlayabilme ihtimalleri üzerinde de durmaları gerektiğini söylemiştim. Düşüncesi bile mide bulandırıcıydı fakat kötülüğün bu kadar egemen olduğu bir dünyada yadsınamayacak kadar güçlü bir olasılıktı.

Hemen ardından Vincent'le evli olduğum dönemde, Senteria ailesi olarak dışarı çıkışımızı hatırladım. Kadının biri kaybolan çocuğunun yasını tutmuş, kendini yakarak intihar etmiş ve Estes'i bu kayıplarla ilgili hiçbir şey yapmamakla suçlamıştı.

"Evet," dedim anıların içinde yüzen zihnimi şimdiki ana taşıyarak.

"O çocukların neden hiç bulunmadığını düşündün mü?" diye sordu. "Estes gibi bir kral istese çocukları kaçıranları yakalayamaz mıydı?"

Estes'e karşı ne sevgim vardı ne saygım, fakat güçlü bir kral olduğunu kabul etmek zorundaydım. "Yakalayabilirdi."

"Evet," dedi. "Ama yapmadı. Peki, ne olsaydı çocukları yakalayan kişileri bulmak istemezdi?"

Aniden beynimde şimşekler çaktı. Kanım âdeta damarlarımda akmayı bıraktı ve kalbim deli gibi gümbürdedi. Hissettiğim şaşkınlık yüzünden nefes almakta bile güçlük çektiğimi hissettim ama "Eğer çocukları bizzat kendi kaçırdıysa istemezdi," demeyi başardım. Ellerimi şaşkınlıktan aralanan dudaklarıma götürdüm. "İnanamıyorum."

Nico başını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Bilgi güçtür ama aynı zamanda tehlikedir, Kitana," dedi. "Umarım bu bilgi hayatına mal olmaz."

"Ama," diye mırıldandım. "Neden?"

Nico derin bir nefes aldı. "Estes'in bir projesi vardı," diye anlatmaya koyuldu. "Fakir ve güçsüz ailelerin çocuklarını kaçıracak, bir yerde gizli tutacaktı. Bu çocuklarsa yıllarca eğitime tabi tutuluyordu. Bak, eğitimden kastım coğrafya dersi değil, Kitana," dedi. "Bu çocuklar öyle manipüle edildi ki Estes'in tanrı olduğuna inanıyorlardı. Onun için her şeyi yapmaya hazırdılar, Estes onlardan akıl kârı olmayan şeyler istese bile."

Daha fazlasını öğrenmeye hazır olup olmadığımdan emin değildim ama sormadan edemedim: "Estes onlardan ne istiyordu?"

Nico'nun yanıtı tek kelimeydi ama beni dehşete düşürmeye yetti: "Ölmeyi."

Duyduklarıma inanamayarak, "Ne?" diye sordum.

"Ölmeyi," diye yeniledi. Derin bir nefes aldı. "Estes eğittiği çocukları düşman topraklarına gönderdi," diye anlatmayı sürdürdü. "Hoş, çocuk diyorum ama aradan geçen yıllar yüzünden yetişkin kadınlara ve erkeklere dönüşüyorlar. Her neyse, bu suikastçılar Estes'in düşmanlarının yanına sızıyor, en güvendikleri insan hâline bile gelebiliyor ve bir gün, uğruna gönderildikleri kişileri hiç acımadan katlediyor."

"Saraya nasıl dönüyorlar peki?" diye sordum.

Bana aptalmışım gibi baktı. "Saraya falan dönmüyorlar, Kitana," dedi. "Öldürdükleri kişinin başında bekliyorlar ve bir yandan da Estes'in adını haykırıyorlar. Amaçları hiçbir zaman sadece cinayet işlemek olmuyor. Aynı zamanda efendilerinin adlarını da yayıyorlar."

Kanım donmuştu. Bu anlatılanlar çok fazlaydı. Evet, Estes'in pamuk gibi bir kalbinin olduğunu hiçbir zaman iddia etmemiştim ama bu kadar zalim olmasını aklım almıyordu.

"Sen çocuklar kaybolmadan yıllar önce sürgün edildin," dedim aklımdaki soruyu cümleye dökerek. "Çocuklar yaklaşık on beş yıldır kayboluyor. Her şeye nasıl bu kadar hâkim olabiliyorsun?"

Gözlerini kıstı. "Çocuklar on beş yıldır falan kaybolmuyor, Kitana. Sadece son on beş yıldır kaybolan çocuklar için *bahane* bulunamıyor, hepsi bu."

Zihnimin derinlerine attığım anıları kurcaladım. "Estes'in oğullarından biri son on beş yılda yaklaşık yüz çocuğun kaybolduğunu söylemişti," dedim. "O zaman bu sayı-"

"Çok daha fazla," diye cümlemi tamamladı. Hemen ardından, "Benim anlayamadığım," dedi. "Kocan sana bunları anlatmadı mı?"

Başımı iki yana sallarken, "Vincent'in tüm bu olanlardan haberi bile olmadığına eminim," dedim.

"O kadar emin olma."

"Bak, onu tanıyorum, tamam mı?" diye karşı geldim. "Böyle bir zalimliğin içinde asla yer almaz."

"Belki yer almaz ama kral en sevdiği oğluna en büyük projesinden bahsetmez mi sence? Görmezden gelme ihtimalini bu kadar kolay es geçebildiğine inanamıyorum."

"Hayır," dedim. "Söylemez çünkü Vincent'e o kadar değer veriyor ki onu kaybetmeyi göze alamaz." Söylediğim şeye katılmıyor gibi bir bakış attı ama ne düşündüğü umurumda değildi. Vincent'i tanımadan onun hakkında bu kadar rahat yorum yapmaya hakkı yoktu.

Konuyu değiştirmek için, "Nerede tutuluyor bu çocuklar?" diye sordum. "Bu kadarını biliyor musun?"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılırken tek seferde nefesini verdi. Gülümsemesi gözlerine yansımıyordu. "Kimsenin aklına gelmeyecek bir yerde."

Sorumu yineledim: "Neresi orası?"

Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Senteria Sarayı."

BÖLÜM ON SEKİZ

SAVAŞ ÇANLARI

MYUU - SCENT OF NIGHT

Duyduklarımı idrak etmem yaklaşık bir dakikamı aldı. Nico'nun suratına alık alık baktığım saniyelerin sonunda, "Nasıl yani?" diye sormayı akıl ettim. "Ben orada yaşıyorum. Eğer onlarca çocuk sarayda fink atsa mutlaka haberim olurdu."

Bana aptalmışım gibi baktı. "Senteria Sarayı'nın büyüklüğü hakkında en ufak bir fikrin var mı senin? Muhtemelen çocuklar belli bir alanda tutuluyordur. Estes yemek salonunda ufaklıklarla sohbet etmez herhâlde, değil mi?"

Bu bilgiler o kadar ağır gelmişti ki beynimin zonkladığını hissettim ve başımı ellerimin arasına alıp şakaklarımı ovuşturmaya başladım. "Sana söylemiştim," dedi Nico bir süre sonra. "Bilgi her zaman güç değildir, bazen tehlikenin ta kendisidir." Cevap vermemeyi sürdürünce, "Ona söyleyecek misin?" diye sordu.

Vincent'ten bahsettiğini anlamamak imkânsızdı. Sorusunu bir süre düşündükten sonra, "Hayır," dedim.

Gözlerini kırpıştırırken, "Hayır mı?" diye cevabımı tekrarladı.

"Vincent bu vahşeti öğrenirse babasının karşısında duracaktır," dedim kararımın sebebini açıklayarak. "Yaptığım onca şey anında boşa gider, Vincent babasının gözünden düşer ve taht yolu kapanır."

Nico çenesini kaşırken, "Muhtemelen," dedi. "Ama eğer bu çocuk senin bahsettiğin kadar merhamet sahibiyse böyle bir projeyi gizlediğin için senden nefret edecektir. Umarım bunu da göz önünde bulundurmuşsundur."

Geçmişte Andre'yle olan beraberliğimi Vincent'ten saklamış ve bunun bedelini bebeğimizi kaybederek ödemiştim. Bir şeyleri kocamdan saklamamanın iyi bir fikir olmadığını görmem gerekiyordu ama elim kolum da bağlanmıştı.

"Vincent veliaht seçilir seçilmez..." dedim. Nico'yla mı yoksa kendimle mi konuştuğumdan emin değildim. "Her şeyi anlatacağım."

Nico'nun bakışları söylediklerimin iyi bir fikir olup olmadığı konusundaki kararsızlığını ele veriyordu ama daha iyi bir fikri olmamış olacak ki sesini çıkarmadı. Zaten tam o an kapı sertçe açılınca ikimiz de aniden yerimizden sıçrayarak içeri giren davetsiz misafire baktık.

Vincent bir bana bir karşımdaki adama baktı. İkimizin de sessizce ve şaşırarak kendisine baktığımızı görünce boğazını temizledi. Yanağının hafifçe pembeleştiğini ürkek mum alevinde bile görebiliyordum. "Şey," dedi. "Konuşmanız uzun sürünce bir şey oldu sa-"

Konuşması içeri koşarak giren Warren tarafından bölündü. "Kaptan," dedi doğrudan Nico'ya bakarak. "Sadece lavaboya gitmiştim. Onu fırsat bilip-"

"Sorun değil," dedi Nico elini sakinleştirici bir edayla kaldırıp. Hemen ardından inceleyici bakışlarını Vincent'e çevirdi. "Demek Kitana'nın kocası, Estes'in oğlu sensin."

Şahit olmaması gereken bir konuşmanın başladığını gören Warren neredeyse koşarak odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken Vincent, "Ta kendisi," diye yanıtladı. Duruşunu bozmamıştı ama bakışlarındaki ciddiyet ve mesafe gözle görülür derecede arttı.

Nico ondan beklenmeyecek bir sıcaklıkla avucunu elimin etrafına sardı ve önce gözlerimin içine, ardından tekrar Vincent' baktı. "Ben onun yanında olamadım ama umarım sen onu mutlu edebiliyorsundur."

Nico'nun aniden gönlünü açması Vincent'i gafil avlamış olacak ki bakışları yumuşadı. Cevap verirken kelimeleri kullanmak yerine başını hafifçe sallamakla yetindi. Bu duygusal an Nico'nun ayağa kalkıp, "Artık saraya dönmelisiniz," demesiyle bozuldu. Onunla birlikte ben de ayaklandım. "Sizin gibi tipler burada çok dikkat çeker. Deşifre olmanızı istemiyorum."

Henüz gitmeye hazır değildim ama haklı olduğunu biliyordum. Yine de içimdeki burukluğu söküp atamıyor, kalbimdeki kırıklığı göz

ardı edemiyordum. "Seni tekrar görür müyüm?" diye sordum umutla. Sesimdeki acizlikten bir an için iğrensem de suratındaki gülümsemeyi gördüğüm an bu iğrenme memnuniyete dönüştü.

"Çok isterim, Kitana," dedi. "Senin hikâyeni dinledim ama kendiminkini anlatmaya hiç fırsat bulamadım."

O bunu söyleyene kadar içimde nefes alan merakın farkında bile değildim. Hevesle başımı salladım. "Umarım bir gün fırsat bulursun."

Nico'nun dudakları tatlı bir sırıtmayla kıvrılırken sanki son kez inceliyormuşum gibi yüzünü inceledim. Çünkü bu, onu hakikaten de ilk ve son görüşüm olabilirdi. Kızıl-kahve tonlarındaki dağılmış saçlarına, kahverengi gözlerine, belirgin yüz hatlarına ve kirli sakalına dikkatlice baktım. Hemen ardından içten gelen bir dürtüyle bir adım öne atıp kollarımı boynuna doladım. İçimden ne kadar aptal olduğumu söylüyordum kendime. Her ne kadar babam olsa da bu adamı göreli daha ne kadar oluyordu ki? Nasıl birden ona yüreğimi bu kadar açabiliyor, sevgi dolu kucaklamalar sunabiliyordum? Ama gariptir ki bunu yapmazsam yok olacakmışım gibi hissediyordum.

Bedenlerimiz birbirinden ayrıldığında, "Verta size atlarınıza kadar eşlik etsin," dedi Nico bakışlarını gözlerime sabitlemekten kaçınarak.

Nico'nun yanında oturan genç kadını anımsadım ve kıkırdamadan edemedim. "Sevgilin benden pek hoşlanmadı."

Nico gözle görülür bir şekilde afallayarak, "Verta sevgilim değil ki," dedi. "Kızım."

Tahmin ettiğim gibi Verta işi olduğunu söyleyerek bize eşlik etmek istemeyince bu işi Warren üstlendi. Nico'nun güvertede bana güler yüz gösterdiğine tanık olduğundan olsa gerek, atlarımıza ilerlerken eski mesafeli tavrından eser yoktu. Benimle eğlenerek ve zaman zaman kahkaha atarak sohbet etti fakat öte yandan Vincent'le ilgilendiği yoktu. İki adam yol boyunca ara sıra birbirlerine öfkeyle bakmak dışında herhangi bir iletişimde bulunmadılar.

Atların önüne geldiğimizde, "Seni tanıdığıma çok memnun oldum, Kitana," dedi Warren. "Umarım tüm güzellikler seni bulur."

Farkında olmadan yüzümde sıcak bir gülümseme oluştu. "Teşekkürler, Warren," dedim. "Seni tanımak çok keyifliydi."

Warren'la vedalaştıktan ve genç adam yanımızdan uzaklaştıktan sonra atımla ilgilenmek için dönmüştüm ki Vincent'in hoşnutsuz bakışlarıyla karşılaştım. "Bir sorun mu var?" diye sordum istemeden.

"*Seni tanımak çok keyifliydi, Warren*," diye berbat bir taklidimi yaptı. Mimiklerini o kadar iyi kullanmıştı ki istemeden kıkırdadım. Gülmeme hiç aldırmayarak, "Bu dağ ayısında ne buldun da dost oldun, anlayabilsem keşke," diye söylenmeyi sürdürdü.

Tek kaşımı ciddiyetle kaldırmaya çalıştım ama gözlerimdeki eğlenceli parıltıyı silebildiğimi zannetmiyordum. "Warren'ı kıskanmadın, değil mi?"

"Peh!" dedikten sonra buram buram sahtelik kokan bir kahkaha koyuverdi. "O barbarın nesini kıskanacağım? Ben insanlarla bu kadar çabuk arkadaş olabilmene takıldım sadece."

Öfkesini yatıştırmak için sakin bir ses kullanarak, "İnsanlarla sürekli zıtlaşamazsın, hayatım," dedim. "Özellikle onların mekânındayken."

"Benimle şöyle konuşma," derken yüzünü buruşturup bakışlarını atına çevirdi. Bir yandan da üzengi kayışının sağlamlığını kontrol ediyordu.

"Nasıl konuşmayayım?"

"Sanki hırçın ve ergen çocuğunu kontrol altında tutmaya çalışan bir anne gibi."

Yapmaya çalıştığım şeyin tam olarak buna benzediğini fark etmemle kocaman sırıttım ve yanına gidip yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Bugün yanımda olduğun için teşekkür ederim," dedim. Aslında söylemeyi hedeflediğim şey bu değildi ama kelimeler kontrolüm dışında ağzımdan dökülüvermişti. "Benim için anlamı büyüktü."

Vincent'in yüzündeki ifade yumuşarken başını yavaşça çevirip ellerimden birine öpücük kondurdu. "Konuşmak ister misin?" derken sesi anlayış doluydu. "Yıllar sonra gerçek babanı bulmak, bir de üstüne kız kardeşin olduğunu öğrenmek ağır gelmiş olmalı."

Omuzlarım düşerken, "Nico'yla karşılaşmak sandığımdan iyi geldi," diyerek hislerimi dile getirdim. "Sanki onu çok uzun süredir ta-

nıyormuşum gibi hissettim. Belki de bana çok sıcak davrandığı içindi, bilmiyorum."

"Peki," dedi Vincent çekinir gibi. "Verta hakkında ne düşünüyorsun?"

Omuz silkerken genç kadının öfkeli bakışlarını zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Daha kim olduğumu bilmeden babasıyla iletişim kurdum diye beni öldürecekmiş gibi baktı. Nico'nun kızı olduğumu öğrenirse muhtemelen küplere biner."

"Belki bir gün birbirinizi anlar ve seversiniz."

Vincent'in bu masumluğu ve iyi niyeti karşısında tebessüm etmeden edemesem de gerçeklerin farkında olacak kadar öngörü sahibiydim. Başımı iki yana sallarken, "Sanmıyorum," dedim. "Onunla karakterlerimiz çok farklı."

Vincent canının sıkıldığını belli edercesine derin bir nefes aldı. "Keşke sana yardımcı olabilseydim."

Gözlerim kocaman aralanırken gülümsedim. "Saçmalama," dedim. "Daha ne yapacaksın?"

Vincent cevap vermek yerine öne eğilip sarılınca içimin ısındığını hissettim ve o an güçlü bir vicdan azabı ruhumu sarıp sarmaladı. Vincent'in babasıyla ilgili böylesine büyük bir bilgiye erişmiştim ve sebebi ne olursa olsun bunu ondan gizliyordum. Ruhuma kramplar giriyordu sanki.

Yüzümdeki ifadeden bir şeylerin ters gittiğini hissedeceğini bildiğim için göz temasımızı bozarak başımı göğsüne yasladım ve kulağımın ötesinde atan kalbini dinledim.

O an tek dileğim, eğer bir yerde Vincent'in inandığı tanrılar varsa bana yardım etmeleriydi. Çünkü karmaşık bir labirente düşmüştüm ve buradan nasıl çıkacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Yolculuğumuz sık sık mola vererek geçtiği için saraya döndüğümüzde güneş çoktan yeryüzünü terk etmişti ve akşam yemeğine oldukça az bir süre kalmıştı. Armondo yanına birkaç hizmetli almış, sarayın önünde bizi bekliyordu.

Attan iner inmez, "Sana bir şey sormam lazım," dedim yanına gidip. Tam o an Vincent de akşam yemeği için üstünü değiştirmek üzere odamıza çıktığından dolayı baş başa kaldık. Hoş, bu denk geliş çok iyi olmuştu.

Armondo'yu diğer hizmetkârlardan uzak bir noktaya çekip, "Bağış işini hallettin, değil mi?" diye sordum.

Başını sıcak bir gülümsemeyle eğdi. "Merak etmeyin, efendim," dedi kendinden emin bir sesle. "Reaya'ya gıda ve para yardımında bulunuldu. Ayrıca tüm bunlar söylenirken defalarca sizin ve Prens Vincent'in adı zikredildi. Herkes sizlere minnettar."

Başımı hafifçe salladım. İnsanlara yardım etmek elbette güzeldi ama bu yüce gönüllülüğüm sebepsiz değildi. Vincent'i ve kendimi halkın gözünde büyütmek zorundaydım. Fakat o an bir şey geldi aklıma. İnsani çıkarlardan uzak, sadece vicdanımın istediği bir şey.

"Çocukları sebepsizce kaybolan aileler," derken yüzümü renksiz tutmaya çalıştım. "Onlar için ekstra yardımda bulunmanı istiyorum." Armondo sorgulamadan başını emri kabul ettiğini gösterirmiş gibi eğse de onu şüphelendirmemek için, "Hâllerine çok üzülüyorum," diye ekledim. "Malum, krallarının çocuklarına sahip çıkmadığını düşündükleri için öfkeliler ama prenslerinin ve onun karısının ne kadar duyarlı olduğunu görmeliler."

Armondo gereken her şeyi yapacağıyla ilgili güvence verdikten sonra saraya, odama ilerledim. Yatak odasına vardığımda Vincent çoktan siyah pantolonu ile beyaz gömleğini giymişti ve düğmelerini ilikliyordu. Hiç vakit kaybetmeden dolaba yöneldim ve gün içinde kirden mahvolan elbisemden kurtulup gece mavisi, bel kısmından aşağısı katman katman uzanan tüllerden oluşan, boynumu ve omuzlarımı açıkta bırakan bir elbise giydim. Kızıl saçlarımı tarayıp birkaç tutamını *lapis lazuli*[1] kakmalı bir tokayla başımın arkasında topladım.

Tuvalet masasının önündeki kapitone puf koltuğa oturmuş, göz altlarımdaki koyulukları kapatmak ve cildimi renklendirmek için yüzüme bir şeyler sürüyordum ki aynanın yansımasından Vincent'in hemen arkamda durduğunu gördüm. Omuzlarımdan düşen saçlarımı ensemin arkasında toplamış, parmaklarının uçlarında kıvırıyordu.

[1]Laciverttaş olarak da bilinen, antik dönemlerden beri mücevherlerde kullanılan değerli bir taş.

Aniden öne eğilip omzuma bir öpücük kondurdu. "Sana sahip olduğum için çok şanslıyım."

Hayır, şanslı falan değilsin. Babanla ilgili bilmen gereken bir gerçeği alenen senden gizleyen yalancı bir kadınla berabersin.

Dudaklarıma hafif bir tebessüm yerleştirdim. "Ben de."

Ayağa kalkarken Vincent'in uzattığı elini tuttum ve odadan çıkarken koluna girip yemek odasına indim. Ophelia ve Estes hariç ailenin geri kalanı çoktan sofradaki yerine kurulmuştu. Ben de dikdörtgen, maun masada Estes'in hemen sağında duran sandalyeye oturan Vincent'in yanına kuruldum.

Sadece dakikalar sonra Estes ve Ophelia içeri girince hepimiz ayağa kalktık, selam verdik, kral ve kraliçe oturana kadar bekledik. Öğrendiklerimden sonra Estes'le aynı ortamda bulunmak bile çok zordu ama başımı kaldırdım ve Senteria kralının kahverengi gözlerine baktım. Siyah saçlarına elmaslarla süslenmiş bir taç takmıştı. İhtişamlı görüntüsü, koyu yeşil bir tunikle destekleniyordu. Sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş, masumluk abidesiymiş gibi gülümseyişini izlemek katlanılmaz bir işkenceydi ama sessizce oturmasını izledim. Kendisi sandalyeye oturduktan sonra eliyle bir hareket yapıp bizim de oturmamıza izin verdi.

İçimdeki ses her ne kadar aksini söylese de Nico'nun lafına bu kadar körü körüne inanmamam gerektiğine kendimi ikna etmeye çalıştım. Sonuçta Estes bana ne kadar yabancıysa Nico da bana o kadar yabancıydı. Aramızdaki kan bağı bu gerçeği gölgelemiyordu ama yalan söylemediğini yüreğimin derinliklerinde hissediyor gibiydim. En iyisi konuyu bir şekilde kaybolan çocuklara getirmek ve Estes'in tepkilerini incelemekti. Bir süre başımı tabağımdan kaldırmayıp yemeğime odaklandım ve doğru zamanı kolladım. En sonunda Cassandra yeni bir oyunun geldiğini ve izlemeye gidip gidemeyeceklerini sorunca, "Tiyatro neredeydi?" diye sordum.

"Nasıl hatırlamazsın?" dedi Andre doğrudan gözlerimin içine bakarak. Vincent'e bakmasam da aramızdaki bu iletişimin onu gerdiğini hissedebiliyordum ama sesini çıkarmadı. "Merkezdeki tiyatrodan bahsediyorlar."

Sanki kafam karışmış gibi rol keserek gözlerimi kırpıştırdım. "Aynı yerden bahsettiğimizden emin değilim."

Bu sefer lafa Ivan atladı: "Hani kadının biri kendini yakmıştı," dedi. Bunu o kadar kolaylıkla söylemişti ki sanki gerçekten yaşanan bir olayı anlatmıyor, geçen gece gördüğü rüyasını aktarıyor gibiydi.

Yüzümü buruşturarak ve sanki bu kötü anıyı o an anımsamış gibi yaparak, "Ah, evet," diye mırıldandım. "Çocuğu kayboldu diyeydi sanırım." Sofrada derin bir sessizlik oluştu. Herkesin birden tadı kaçmıştı ama "Çok üzülüyorum o çocuklara," diye konuşmayı sürdürdüm. Ardından aklıma aniden bir şey gelmiş gibi irkilerek, "Sahi, Tao," dedim. "Çocuklarla ilgili bir gelişme var mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır," dedi. "Ne yazık ki yok. Karşımızdaki alçaklar her kimse kendilerini çok iyi kamufle etmeyi beceriyorlar."

Göz ucuyla Estes'e baktığımda yüzündeki taştan maskeyi koruduğunu ama bakışlarında anlamını çözemediğim bir alevin peyda olduğunu gördüm. "Mide bulandırıcılar," diye Tao'ya katıldım. "Nasıl bir vicdan küçücük çocuğa onu ailesinden koparmayı reva görür ki?" Aslında söylememem gerekiyordu ama avucumla Vincent'in sofradaki elinin üstünü kapattım ve "Biz de o çocukların ailelerine yardımda bulunmaya karar verdik," dedim. Elbette sadece saatler önce Armondo'ya verdiğim emirden sevgili eşimin haberi yoktu ama bozuntuya vermedi.

Estes son derece rahatsız olmuş görünerek boğazını temizledi ve "Kitana," dedi. "Devlet bütçesini nereye harcayacağına kafana göre karar vermeden önce bizlere danışman gerekmez miydi?"

Estes, Ezra'nın bana saldırdığını Vincent'ten gizlediğimi zannettiğinden olsa gerek, gözlerinden kıvılcımlar çıkmasına rağmen sesindeki nezaketi korudu. Masanın altındaki elimi yumruk yapıp tırnaklarımın avucuma batmasına neden oldum. Bu sarayda her gün sadece kadınların kıyafeti için ciddi bir bütçe harcanıyordu. Yapılan eğlencelerde, verilen davetlerde ve dış ülkelerin krallarına gönderilen hediyelerde yapılan savurganlığı hesaba bile katmıyordum ama nedense bu adam çocuklarla ilgili meseleye girildiğinde tepki gösteriyordu.

Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirmiştim ki Vincent benim yerime babasına cevap verdi: "Kitana'ya çocuklara yardımda bulunmasını, bu meseleyle ilgilenmesini ben söylemiştim, kralım," dedi. "Ama sizin arzunuz her şeyden önce gelir. Eğer istemezseniz yardımda bulunmam."

Vincent'in aniden önüme geçip kendini görünür hedef kılması boğazımda bir yumrunun oluşmasına, vicdan azabımın körüklenmesine neden oldu.

Estes dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle, "Sorun değil tabii," dedi. "İstediğin herkese yardım edebilirsin. Ben sadece..." Birkaç saniye duraksadı. "Merak etmiştim."

Ortam bir anda sessizleşti ve herkes tekrar tabağına odaklandı. Tavuğumdan bir parça daha koparıp ağzıma götürmüştüm ki Cassandra, "Yerinde olsam yediklerime dikkat ederdim, Kitana," dedi laf sokarcasına. "Sabahtan beri yemediğin kalmadı. Gerçi senin korumak zorunda olduğun şekilli bir bedenin yok ama olsun." Sessizliğimi koruduğumu görünce gözlerini kocaman açarak, "Şaka yapıyorum, rahatla biraz," dedi.

Rena keyifle kıkırdarken dudaklarımı yukarı kıvırdım. "Sen benim yerimde olamazsın, Cassandra," dedim. "Senin ailen ticaretle uğraşan sıradan insanlardı ama benimkiler kral ve kraliçeydi. Ben de bir prenses olarak eğitildim. Öte yandan, sabahtan beri çok yediğimi söylüyorsun. Anlaşılan sabahtan beri gözlerini benden alamıyorsun, öyle mi?"

Cassandra'nın yanakları öfkeden kıpkırmızı olurken gözlerinde hırçın dalgalar çarpıştı sanki. İşte şimdi masada derin bir sessizlik oluşmuştu. Kıkırtılarım bu rahatsız edici suskunluğu bıçak gibi kesti. "Şaka yapıyorum, Cassandra. Rahatla biraz."

Sofrada Cassandra'yla olan laf dalaşımız tartışmaya dönüşmeden Ezra ve Vincent farklı konular açarak üstümüzdeki kara bulutu dağıttılar. Tüm gece suratsızlık etmemeye ve gülümsemeye çalışmak benim için çok zor olsa da rolümün hakkını verdiğimi düşünüyordum.

Gece nihayet sonlandığında yatak odamıza gitmek ve üstümdekilerden kurtulup beyaz saten geceliğimi giymek âdeta kurtuluş gibi gelmişti. Yatağın köşesine oturup tam karşımdaki banyoda kapıyı kapatmadan yüzünü yıkayan Vincent'e baktım. Onu izlemek bir süre sonra dudaklarımın büzülmesine ve gözlerimin dolmasına neden oldu.

Ruh hâlimdeki değişimi fark eden Vincent elindeki havluyla yüzünü kurulayarak yanıma geldi ve "Sen iyi misin?" diye sordu. Tam önümde durmuş, çenemi hafifçe kaldırarak beni ona bakmak zorunda bırakmıştı. "Kitana," dedi şok olarak. "Neden ağlıyorsun?"

"Sofrada beni koruman çok tatlıydı," dedim düşüncelerimi yansıtarak.

Vincent şaşkına dönmüştü ve ne yapacağını bilmez bir hâlde yanıma oturdu. "Elbette seni koruyacağım," dedi. "Daha önce de defalarca yaptım bunu. Neden şimdi bu kadar duygulandın ki?"

Omuz silkerken, "Bilmiyorum," dedim. Anlaşılan son zamanlarda bu kadar üst üste şey yaşamak duygu durumumun altüst olmasına sebep olmuştu. "Bu aralar sinirlerim çok bozuk."

Kollarını bedenime sardı ve "Anlıyorum," dedi başımı göğsüne bastırırken. "Ben buradayım. Merak etme, bu karmaşık süreç de geçecek."

Ondan bir şeyler saklama düşüncesi katlanılmazdı. Öyle ki nefesimi tıkıyor, mantıklı düşünmemi engelliyordu. Bu yüzden başımı kaldırdım ve yaşlı gözlerimin ardından Vincent'in siyah gözlerine baktım. "Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedim ama sanki planlanmış gibi tam o an kapı çalınca konuşmamız yarım kaldı.

Vincent gözlerini devirdi ve "Lütfen sözlerini unutma," diyerek kapıyı açmak üzere ayağa kalktı.

Kapı açılır açılmaz askerin telaşlı sesi duyuldu: "Prensim," dedi adam nefes nefese. "Kral Estes sizleri taht salonuna çağırıyor."

Sesi o kadar keskindi ki yaşadığım duygusal çöküşü unutup korkuyla doğruldum. Vincent'in gözlerindeki parıltıdan onun da en az benim kadar telaşlı olduğunu görebiliyordum ama çenesini yukarı kaldırdı ve yüzündeki ifadesizliği korudu. "Ne oluyor?"

"Zirakov," dedi asker. "Senteria'ya savaş açmış."

BÖLÜM ON DOKUZ

FEDAKÂRLIK

Myuu - Jeff The Killer (Piano Version)

Kan ve savaşın olduğu bu dipsiz çukurdan çıkmak için gösterdiğim her direniş, her yukarı tırmanış çabası daha da dibe batmamla sonuçlanıyordu ve ben ne yaparsam yapayım bu sonucu değiştiremiyordum.

Titreyen dizlerimin bedenimi taşımakta güçlük çektiğini fark edince yavaşça yatağa yığıldım. Vincent da en az benim kadar dehşete düşmüş görünüyordu ama her nasılsa yüzündeki duygusuz maskeyi korumayı başardı ve "Tamam," dedi karşısındaki görevliye. "Sen git, geliyorum ben."

Vincent kapıyı kapattıktan sonra ne o bana baktı ne de ben ona. Aramızda oluşan ürkütücü sessizlik bulutu eşliğinde ikimiz de hareket etmeden birkaç dakika öylece bekledik. Gözlerimde oluşan gözyaşları yüzünden dünya bulanıklaşmaya başlamıştı ama umursamadım. Ellerim buz gibi olmuştu ve titriyordu ama bunların sebebinin soğukla alakası yoktu.

Ne zaman Vincent'le mutlu olmaya çabalasam hayatın önüme koyduğu engellerle yüzleşmek zorunda kalmaktan yorulmuştum. Sanki güçlü bir kasırgaya kurban giden kuru bir yaprak parçasıymışım gibi hissediyordum; oradan oraya sürükleniyordum ve elimden bir şey gelmiyordu.

Yatağımın yanında bir hareketlilik hissettim ama başımı kaldırıp bakmaya cesaret edemedim. Vincent bir süre önümde durduktan sonra sakince yere diz çöktü ve ellerimi tuttu.

"Kitana." Sesi çocuğunu uyutmak için ninni söyleyen bir anneninki kadar berrak ve sakinleştiriciydi ama ruhumdaki hırçın dalgaları dindirmeye gücü yetmedi. "Konuşalım."

"Ne zaman son bulacak bu?" diye sesli düşündüm. "Ne zaman rahat bir nefes alabileceğiz?"

Vincent tükenmişçesine alnını dizlerime yasladı ve "Bilmiyorum," dedi. "Eskiden kral olduğumda her şeyin peri masalına dönüşeceğini sanırdım ama artık emin olamıyorum."

Yaşanan şeylerin benim için olduğu kadar onun için de zor olduğunu fark etmemle bir elimi siyah saçlarına daldırdım. Bedenim ben daha farkında olmadan öne eğildi ve Vincent'in saçlarının arasına bir öpücük kondurdu.

Ben de bir enkazdan farksızdım ama onu rahatlatmaya çalışarak, "Buradayım," dedim. Tekrar doğrulmamıştım çünkü o an ondan biraz olsun uzaklaşmak aramıza dağlar koymakla eş değerdi. "Vincent, her zaman yanındayım. Asla tek başına savaşmak zorunda kalmayacaksın, söz veriyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandığını zar zor duydum. "Ben de... Ben de söz veriyorum."

Ne kadar öyle kaldığımızı bilmiyordum ama sonsuza dek öyle dursak bile buna razıydım. Şu an önümde diz çöken bu adama ne ara bu kadar vurulduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bir insanın başka bir insana nasıl böylesine kutsal bir bağla bağlanabildiğini aklım almıyordu. Estes bizi evlendirmeye karar verdiğini söylediğinde hissettiğim tek şey tiksintiydi ama şu an bu evliliğin bana bahşedilen en büyük hediye olduğu konusunda şüphem yoktu.

Evet, hayat bizi oradan oraya sürükleyen yorucu bir fırtınaydı. Ya da inşa ettiğimiz her şeyi yok eden güçlü bir tsunami dalgası. Ama her ne olursa olsun burada, Vincent'in kollarında olduğum sürece fırtınaya karşı koyacak gücüm de vardı, hiçliğe karışan her şeyi tekrar inşa edebileceğime dair inancım da.

Dakikalarca birbirimize huzur verdikten sonra Vincent başını kaldırdı. Buğulu gözlerinin ardındaki siyah gözlerini benimkilere sabitledi. "Sanırım kralı daha fazla bekletmek ayıp kaçacak," dedi. Ona durmasını söylemek için delice bir istek duymama rağmen başımı onaylayarak sallamak zorundaydım.

Vincent daha fazla bir şey söylemedi. Ayağa kalktı, duruşunu dikleştirdi, bakışlarına eski ifadesizliği yerleştirdi ve odadan çıkarak beni yalnız bıraktı.

Vincent

Taht odasına giden yol hiç bu kadar kasvetli ve uzun olmamıştı. Attığım her bir adımda geri dönüp kaçma isteğim güçleniyordu ama yumruklarımı sıkıp ilerlemek zorunda olduğumu biliyordum.

Masallarda prenseslerle evlenip mutlu bir yaşam süren prenslerin hayatlarının gerçekle alakası yoktur. Eğer sizden koca bir imparatorluğun gelecekteki kralı olmanız bekleniyorsa henüz veliaht seçilmeseniz bile daha çocukluktan itibaren insanların manipülatif konuşmalarına katlanmak, kendinizi onlara karşı korumayı öğrenmek zorunda kalıyordunuz. Yaşıtlarınızın tek derdi oyun oynamakken size çeşitli sorumluluklar yükleniyordu. Daha çok genç olsanız bile coğrafya, siyaset tarihi ve stratejiler hakkında bir uzmanla boy ölçüşebilecek kadar bilginizin olması beklenirdi.

Benim için bu kuralların en zoru ölümlere kayıtsız kalmak olmuştu. Henüz ergenlik dönemlerimde babam büyük suç işlemiş mahkûmların idamını izlememi özellikle isterdi ki böylece gelecekte vatanımı korumak ya da birini cezalandırmak zorunda olduğumda merhametimin sesini susturabileyim. Onu bu zamana kadar hiç suçlamadım çünkü bunun gerekli olduğunun farkındaydım. Fakat şahit olduğum ölümlerin gecesinde gördüğüm kâbusları hiçbir zaman zihnimin karanlık köşelerinden atamadım.

Evet, zenginlik içinde büyümüştüm ama bu kadar mal mülke sahip olmak yerine orta hâlli bir ailenin oğlu olmayı tercih ederdim. Çünkü insanın bazen nefes almaya ve durgun bir hayata ihtiyacı oluyordu. Şu zamana kadar ikisi için de hiç vakit bulamamıştım; ta ki Kitana'yla evlenene kadar. Onun yanındayken yaşadığımı, insan olduğumu hissediyordum. Sadece öldürmek ve stratejiler üretmek zorunda olan duygusuz bir varlıkmışım gibi değil; sevmeyi ve sevilmeyi bilen genç bir adammışım gibi geliyordu. Şimdiyse o kadının ülkesini ele geçirmek ve

kardeşlerini öldürmek isteyen babama hizmet etmek üzere taht odasına gidiyordum.

Hizmetkârlar benim için taht odasının kapılarını açtı. İçeride sadece kardeşlerimi ve babamı görmeyi beklemiştim ama birkaç devlet erbabının da orada olduğunu fark ettim. Dikdörtgen masanın kısa kenarında babam, diğer devlet erbapları gibi ayakta dikiliyordu. Kollarını göğsünün önünde birleştirmişti ve koyulaşmış gözleri derin düşüncelere daldığını açık ediyordu. Herkes hararetle bir şeyler söylerken bu savaşın diğerlerinden daha ciddi olduğunu hissettim.

Sadık yardımcım Aiden'ın da olduğu masaya ilerleyip babamın yanında durdum ve eğilerek selam verdim. Hemen ardından maun masanın üstünde duran dünya haritasını inceledim. Senteria'nın doğusunun kırmızıya boyanmış olması bu bölgenin saldırı altında olduğunu anlamam için yeterliydi.

Derin bir nefes aldım ama ben daha soru sormaya başlamadan babam, "Zirakovlu sürtük doğudaki limanlarımızı neredeyse tamamen yok etti," dedi. "Onu elime geçirip sarayın çatısından aşağı atmak istiyorum."

Bir süre haritaya baktıktan sonra, "Bunu yapanın Irina olduğundan emin değilim," dedim. Konuşurken bir yandan Kitana'nın anlattıklarını aklımdan geçirmiş, diğer yandan Zirakov sarayında şahit olduğum manzarayı anımsamıştım. "Armin o sarayda ipleri tamamen eline aldı. Irina'nın hükmünün eskisi kadar değerli olduğunu sanmıyorum."

Devlet erbaplarından Albert kısa ve tombul bir adamdı. "Elbette karınızın ailesini bizden daha iyi bilirsiniz," dedi.

Sözlerinde can sıkıcı bir şey olmasa da takındığı tavır iğneleyiciydi. Bu yüzden, "Ne demek istiyorsun?" diye açıkça sordum.

Adam derin bir nefes aldı, ardından dudaklarını birbirine bastırdı. Kendisini sadece çok kısa bir süre tutabildikten sonra tekrar bana döndü ve "Bağışlayın, efendim," dedi. "Haddim değil ama bu savaşların altındaki nedenin karınız olduğunu düşünüyorum."

Yüz kaslarım aniden gerilmiş, çenem kasılmıştı. "Evet," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Haddin değil."

Adam başını öne eğip sustu ama Ivan, "Ne demek istediğinizi anlamadım," dedi kaşlarını hafifçe çatarak. "Savaşı Kitana'nın mı çıkardığını söylüyorsunuz?"

"Hayır," dedi adam hemen. "Ben sadece bir Zirakovluya bu kadar kolay güvenmememiz gerektiğini düşünüyorum."

"O *Zirakovlu* benim karım."

Adam tekrar bakışlarını kaçırdı ama bu sefer yüzünde korku vardı. Başka bir adam, "Elbette, efendim," diyerek lafa girdi. "Ama belki de kendisini Irina'ya teslim etmek savaşın çözümü olabilir."

Hiç düşünmeden, "Kitana Zirakov'dayken ve bu ülkeye ayak basmamışken de savaş vardı," diye karşı çıktım. "Şimdi neye güvenerek karımı bir barbarın eline vermemi istiyorsunuz?"

Bu sefer konuşan bir başkasıydı ve benim için bardağı taşıran son sözleri sarf etmişti: "Prensim, Prenses Kitana da o barbarın soyundan geldi."

Öne atılıp adamın boynuna yapışacaktım ki aniden bir hançer havada süzüldü ve az önce konuşan adamın kulağının dibinden geçip arkasındaki duvara saplandı. Oda sessizliğin esiri olurken devlet adamlarının tir tir titrediğini gördüm.

"Ne dediğini tekrarlar mısın?" dedi az önce hançeri ustalıkla fırlatan Estes. "Duyamadım."

Tir tir titreyen zavallı adam, "B-Ben," diye kekeledi. "Hiçbir şey."

"Güzel," dedi babam. Kitana'yı koruması, üstelik bunu devlet adamlarına karşı yapması kuvvetli bir şaşkınlık hissetmeme neden oldu. Kardeşlerimin babama bakışlarından onların da benimle aynı duyguları paylaştıklarını anladım.

Ne durumda olduğumuzu değerlendirir ve sonraki adımımızı tartışırken herkesin ne kadar korktuğunu, isteseler de istemeseler de Kitana'ya saygı duymak zorunda olduklarını ilk kez fark ettiklerini hissettim ve bundan muhteşem bir zevk aldım.

"Kralım," dedi sadık askerim Aiden doğrudan babama bakarak. "Zirakov'un saldırdığı bölgenin kritikliğini es geçmemek gerekir. O bölgedeki askerlerimiz diğer bölgelere nazaran azınlık göstermekte. Dolayısıyla Zirakov'un bu bölgeyi seçmesi, onların bu azınlıktan haberdar olduklarını düşünmemi sağlıyor."

Estes burnundan nefes aldı. "Neden böyle bir azınlık var peki, Aiden?" diye gürledi. "Zirakov'a doğudan sınırımız olduğunu biliyorsun. Bu dikkatsizliğiniz göz göre göre sınırları ateşe atmak değil de nedir?"

"Kralım, daha önce eksikliğimizi defalarca dile getirdim fakat mevkimin bir sınırı olduğunu biliyorsunuz. Sevgili Albert'e de durumdan bahsettim fakat bana sorun olmayacağını söyledi." Babam adama öyle bir baktı ki onun yerinde olmadığım için tanrılara şükretme ihtiyacı hissettim. Albert kendini savunmak üzere dudaklarını aralamıştı ki babam elini kaldırarak onu susturdu. "Bunları sonra konuşacağız, Albert." Estes tekrardan Aiden'a döndü. "Varmaya çalıştığın nokta nedir?"

"Efendim," dedi Aiden. "Söylediğim gibi tek güçsüz kanadımızdan saldırı yememiz tesadüf olamaz. Birileri Senteria'ya bilgi sızdırmış olmalı."

Kral bu ihtimali ilk kez aklına getirmiş gibi irkildi. "Doğuda derin bir sorgulama yapın, hemen!"

"Eğer Aiden haklıysa," diye lafa girdi Tao. Yeşil gözlerindeki parıltı hareketli zihnini açığa çıkarıyordu. "Casusun doğu bölgesinde olduğunu sanmıyorum. O bölge saldırıya uğradığı için şu an dikkat çekiyor. Ayrıca orası şu an kıyametten farksız. Casusları her kimse ona zarar gelme ihtimali var. Bunu göze almazlar."

"Aklından geçen nedir?" diye sordu Andre gözlerini doğrudan Tao'ya dikerek.

"Eğer bir casus varsa devlete yakın biridir," diye açıklıkla konuştu Tao. Sözlerinde soru işareti olmaması iyiydi ama öyle bir şey söylemişti ki salondaki herkes susup kalmıştı. "Her kimse adımlarımızı bilen, içimize sızmış biri."

"Harika!" dedim kendime engel olamayarak. "Savaşın ortasında olduğumuz yetmiyormuş gibi bir de içimizdeki casusu bulmakla uğraşacağız."

Kitana

Vincent odaya geldiğinde güneş yeni doğmaya başlamış, gökyüzünü tatlı bir turunculuk kaplamıştı. Gözlerinin ardında kasvetli bir ifade vardı. Omuzları yorgunluktan olsa gerek düşmüştü. Beni görünce yorgunluğunu yansıtan gözleri şaşkınlıkla aralandı.

"Sen uyumadın mı?"

Başımı iki yana sallayıp yattığım yatakta doğruldum. Vincent gittiğinden beri odada dört dönmüş, en sonunda biraz dinlenme umuduyla kendimi yatağa atmıştım ama hissettiğim stres yüzünden gözümü bile kırpmak mümkün olmamıştı.

Vincent yanıma gelip yatağın köşesine oturduğunda, "Senteria bir süre savunma odaklı bir strateji izleyecek," dedi. "Bu sürede Zirakov'un izlediği yolu çözmeye çalışacağız. Birkaç gün içinde cepheye gitmemiz gerekebilir."

Dudaklarım titrerken başımı iki yana salladım. "İstemiyorum."

"Biliyorum," dedi avuç içini yanağıma yerleştirirken. Teninin sıcaklığı ilk kez acılarıma çare olmadı, bedenimin titremesini sağladı. "Ben de istemiyorum ama-"

"Babanla konuşursun," dediğimde başını mutsuzlukla iki yana salladı.

"Düzenin nasıl işlediğini bilmiyor gibi konuşma," dedi. "O sadece babam değil, kralım. Emirlerine uymak zorundayım."

"Estes'i tehdit ederim," dediğimde afallayarak kaşlarını kaldırdı. Hoş, şu an en az onun kadar ben de şaşkındım çünkü dudaklarımdan dökülen hiçbir kelime üstünde hükmüm yoktu. Vincent'i kaybetme korkusuyla aklıma gelen her şeyi düşüncesizce söyleyiveriyordum. "Ezra'nın bana saldırdığını zannediyor ve bu bilgiyi hâlâ senden sakladığıma inanıyor. Sana anlatmakla tehdit ederim."

Vincent başını şiddetle iki yana sallarken, "Sakın böyle bir aptallık yapma," dedi. Gözlerindeki ifade, hissettiğim endişe yüzünden her şeyi yapabileceğimi bildiğini açık ediyordu. "Babam bunu benimle paylaşmadığın için sana saygı duyuyor. Bugün savaşın çözümü olarak seni Zirakov'a teslim etmemi söyleyen devlet adamlarına karşı seni savundu. Tüm bu birikimi tek bir darbeyle yok edemezsin."

Kalbim o kadar kırılmıştı ki hislerimi kelimelerle ifade edecek gücü kendimde bulamıyordum. Bu yüzden dudaklarım büzüldü ve gözyaşları bedenimi esir aldı. Başımı eğip omuzlarımın hıçkırıklarla inip kalkmasına izin verirken Vincent'in vücudumu saran kollarını hissettim.

"Her şey çok güzel olacak," dedi saçlarımı şefkatle okşarken. "Söz veriyorum."

Bedenimi esir alan hıçkırıklar yüzünden zar zor konuşarak, "Son savaşta," dedim. "Neredeyse ölecektin."

Arlo'nun Vincent'in kafasına kılıcı geçirmek üzere olduğu an zihnimde hayat bulunca tüylerim diken diken oldu. Vincent'in bedeninin gerilmesinden aynı şeyleri onun da düşündüğünü anlayabiliyordum.

"O zaman farklıydı," dedi. "O zaman seni çekip almak için gözümü kapatıp savaşın ortasına atlamıştım ama bu sefer o kadar pervasız olmak için bir nedenim yok."

Sözleri, sakinliği ve anlayışı içimdeki karmaşayı dindirmekte yetersiz kalıyordu. Bu yüzden yanıma uzandığında sesimi çıkarmayıp başımı göğsüne yasladım. Saatler akıp giderken gözlerim uykusuzluktan ve çok fazla ağlamaktan yanıyordu ama kendimi bir türlü uykuya teslim edemedim. Zamanımızın sınırlı olduğunu biliyordum ve onunla geçirdiğim vakti uyuyarak boşa harcarsam kendimi suçlayacağımı hissediyordum.

Sabah olduğunda kahvaltımızı odamıza istedik. Her zamanki gibi sohbet ederek kahvaltımızı ederken Vincent aniden, "Sahi," dedi. "Dün gece ne söyleyecektin bana?"

Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. "Dün gece mi?"

Başını hafifçe sallarken, "Hı hı," dedi. Bir yandan da kahvaltısını etmeye devam ediyordu. "Bir şey söyleyecektin ama tam o sırada muhafız geldi."

Anılar şimşeklerin yeryüzüne saplanması misali zihnime hücum ederken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Suratımdaki kayıtsızlığı korumaya çalıştım ama ne kadar başarılı olduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Boğazım kurumuştu ve hissettiğim heyecan yüzünden parmaklarım buz kesmişti.

Dün gece Vincent'a ülkede kaybolan çocukların arkasında babası olduğunu neredeyse söylemek üzereydim. O anki duygu durumumdayken yapabileceğim tek şey buymuş gibi hissediyordum fakat soğukkanlılığıma geri kavuşunca ürkütücü bir hatadan farksız görünmüştü.

"Bilmem," dedim sesimi olabildiğince sakin tutarak. "Hatırlamıyorum."

Vincent başını önündeki tepsiye sabitlemişti ama gözlerini kaldırıp bana baktı ve kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Hatırlamıyor musun?"

Başımı hafifçe salladım. "Evet."

Tekrardan yemeğe döndüm ama kısılan gözlerinin ardındaki şüphecilik eşliğinde yüzümü incelediğini hissedebiliyordum. Lanet olsun, Vincent beni haddinden fazla iyi tanıyordu.

"Neden buna inanmakta güçlük çekiyorum acaba?" diye sordu.

"Gerçekten hatırlamıyorum," diye yalana sığınmayı sürdürdüm. "Şu sıralar biraz fazla duygusalım. Muhtemelen biraz üzücü şeylerden bahsedip kafanı şişirecektim."

Vincent yüzyıllar kadar uzun gelen birkaç saniye boyunca beni süzdükten sonra, "Pekâlâ," dedi. "Sana inandığımı söyleyemem ama aklındaki her neyse sen bunu benimle paylaşmaya hazır olana kadar bekleyeceğim. Lütfen bir daha ucuz yalanlara sığınma ve dürüst ol."

Vincent bana karşı bu kadar dürüstken aynı açıklığı ona karşı gösteremediğim için utanmadan edemedim. Onun gözünde yalancı durumuna düşmek moralimi bozdu ve başımı üzüntüyle öne eğmeme neden oldu. Bir süre sonra Vincent'in elinin benimkini örttüğünü hissetmemle tekrar başımı kaldırdım.

"Amacım seni azarlamak değildi," dedi. Gözlerindeki samimiyet sözlerini destekler nitelikteydi. "Seni üzmek de istememiştim. Sadece konu ne olursa olsun bana açık ol, tamam mı?" Başımı yavaşça aşağı yukarı salladığımda gülümsedi. "Bugün biraz şehre inelim mi?"

"Şu an bir savaşın ortasındayız," dedim. "Babanla çalışman gerekmez mi?"

"Muhtemelen evet," dedi. "Ama her an cepheye gönderilebilirim. Dolayısıyla son birkaç günüm kalmış olabilir. Haklı olarak bu değerli vaktimi karımla geçirmek istiyorum. Estes anlayış gösterecektir."

Kasvetli sözlerinin ruhumu karartmasına izin vermemeye gayret göstererek dudaklarıma bir tebessüm yerleştirdim. Vincent'in her an gidebileceği ihtimali üstünde durmak istemiyordum. Eğer ortada değiştiremediğim bir gerçek varsa elimdeki vakti bu gerçeği değiştirmekle ilgili hayaller kurmak yerine sevdiğim adamla geçirerek harcama taraftarıydım.

"Biraz dışarı çıkıp dolaşalım," dedim dudaklarında beliren gülümsemeyi izleyerek. "Hem halkla da vakit geçiririz."

Dudaklarını bir kıkırdama esir aldı. Bu öyle bir gülümsemeydi ki solmuş çiçekleri yeniden açtırabilir, ölü bir ruhu yeniden diriltebilirdi. O yüzden ilk başta yüzüme yerleştirdiğim zoraki gülümseme, güçsüz de olsa içten gelen bir tebessüme evrildi.

Kahvaltımı bitirdikten ve dişlerimi fırçaladıktan sonra üstüme altın sarısı, gümüş işlemeleri olan bir elbise giydim. Kırmızı saçlarım ve yeşil gözlerim böyle canlı bir renkle birleşince âdeta neşe saçıyordu.

Gözlerimin altındaki koyu halkaları makyaj yardımıyla kapattıktan, solmuş yüzümü ve dudaklarımı renklendirdikten sonra nihayet hazırdım. Benim hazırlanmam Vincent'inkine kıyasla daha uzun sürdüğü için o çoktan işini bitirmiş, biraz temiz hava almak üzere bahçeye çıkmıştı.

Üstüme siyah bir pelerin attıktan sonra yanına gitmek üzere odadan ayrıldım. Merdivenlerden inip antreye vardığımda güçlü bir erkek sesinin adımı zikrettiğini duydum.

Onun sesini duymak bile mideme kramplar girmesine, neşemin kaçmasına neden oluyorken adımı söylediğini duymak katlanılması zor bir işkenceden farksızdı. Sesin geldiği toplantı odasının kapısına dönüp reverans yaparak eğildim. "Kralım."

"Seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Bu teklifi delicesine reddetmek istiyordum ama böyle bir durumda gözünde saygısız biri olacağımı biliyordum. Üstelik konumumun Vincent'in konumuyla eşleştiğini aklımdan çıkarmamam gerekiyordu. Nasıl ki Vincent davranışlarıyla beni temsil ediyorsa ben de aynı şekilde onu temsil ediyordum.

Bu yüzden içimdeki iğrenme duygusunu bastırıp toplantı odasına doğru ilerledim. Ben içeri girdikten sonra muhafızlar kapıyı kapattı ve bizi Estes'le baş başa bıraktı.

"Ezra'nın yaptığı şu olaydan sonra seninle konuşamadık."

Omuz silktim. "Konuşacak ne var ki?"

"Yaşananları Vincent'e söylemediğin için mutluyum," dedi lafı uzatmadan. "Bu sessizliğin sayesinde oğullarım büyük bir kavganın eşiğinden döndü. Kimseye borçlu kalmak istemem. Bu fedakârlığın karşısında senin için ne yapabilirim?"

Duruşumu dikleştirdim ve söylediklerini zihnimin süzgecinden geçirdim. Şu an aklımı kullanmam, heyecana kapılıp fütursuzca isteklerde bulunmamam gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp, "Fedakârlık yaptığım yok," dedim. "Eğer Vincent benim kocam olmasaydı yaşadığım her şeyi onunla paylaşırdım, kuşkunuz olmasın." Estes dürüstlüğüm karşısında afallamışa benziyordu ama sessizliğini korudu. "Ezra'dan delicesine nefret ediyorum ama bu nefretim Vincent'e olan sevgim ve saygımdan büyük değil. Onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam."

Estes kaşlarını kaldırırken, "Öyle mi?" diye sordu. "Onu bu kadar seviyor musun yani?"

"Şüpheniz olmasın," dedim. "Onun için yolun uzunluğuna bakmaksızın ateşlerde yürümeye hazırım."

Estes'in gözünden bir sürü ifade gelip geçiyordu ama ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyordum. En sonunda derin bir nefes aldı ve "Onun için aileni siler misin?" diye sordu.

Kayıtsızca burnumdan güldüm. "Onları çoktan sildim."

"Peki, onun için ölür müsün?" diye sordu.

Sözler dudaklarımdan çıkana kadar ne kadar samimi olduğumu fark etmemiştim. "Gözümü bile kırpmadan."

Başını hafifçe salladı ve kasvetli, ne düşündüğünü kusursuzca gizleyen karanlık ifade tekrar gözlerine hâkim oldu. Zihninden geçenleri benimle paylaşması için yanıp tutuşsam da ne düşündüğünü sormaya cesaret edemiyordum.

"Peki," dedi sonunda. "Seni tutmayayım, anlaşılan acelen var."

Estes böyle söyleyene kadar burada bulunmanın verdiği rahatsızlık yüzünden kıpır kıpır olduğumu fark bile etmemiştim. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirip selam verdim ve toplantı odasında onu yalnız bırakıp dışarı çıktım. Bahçeye çıktığımda Vincent'in parıldayan gözlerine bakmak dakikalar önce hissettiğim tiksinti duygusunu söküp aldı ve dudaklarımda sevinç dolu bir gülümseme filizlendi.

Birlikte geçirdiğimiz tüm gün boyunca karanlık gerçekliklerden kaçtık. Vatandaşlarla sohbet edip eğlendik, sahaflarda ve mücevhercilerde dolaştık. Onunlayken zaman acımasızdı ve çabucak akıp gidiyordu.

Saraya döndüğümüzde hava kararmıştı ve ikimiz de yorgunluktan bitap düşmüştük ama biraz daha dışarıda kalmak, biraz daha Vincent'le vakit geçirmek kadar hiçbir şeyi istemiyordum o an.

Vincent babasıyla konuşması gereken şeyler olduğunu söyleyerek taht odasına ilerleyince odama tek başında dönmek zorunda kalmıştım. Üstümdeki ter dolu kıyafetlerden kurtulup geceliğimi giydiğimde kendimi âdeta çiçek bahçesinde hissediyordum.

Yaklaşık yarım saat sonra kapı çaldığında yatağımda uzanmış, kitabımı okuyordum. Başımı hafifçe yukarı kaldırıp, "Gel," diye seslendim ama bunun karşılığında kapı tekrar çaldı.

Kaşlarımı çatarak doğrulduğumda kapı birkaç kez daha vurulmuştu. Daha da meraklanarak kapı kolunu çevirdim ve kapıyı açtım. Tam o an üstüme siyahlar içinde birinin çullanmasıyla çığlığı basacaktım fakat karşımdaki adamın eli dudaklarımı perdeledi. Panik tüm vücudumu ele geçirirken dizimi adamın kasıklarına geçirmeye çalıştım ama aniden duvara itilmemle bu girişimim başarısız oldu.

Adam göğsümü duvara yaslayıp arkama geçerken kollarımı acı verecek şekilde sırtımda tuttu. Hareket etmek, çığlık atmak istiyordum ama adamın sırtıma yapışmış göğsü ve dudaklarımı örtmüş eli iki isteğimin de önünde büyük bir engel oluşturuyordu.

"Vincent elimizde," dediğinde hareket etmeyi bıraktım. Vücudum endişeden titremeye başladı fakat kendim için değil, âşık olduğum adam için korkuyordum. Adam avucumun içine bir kâğıt sıkıştırdı ve "Bir saat içinde burada yazan adreste ol," dedi. Ensemde hissettiğim nefesi güçlü bir tiksinti duygusunun damarlarımdan geçip gitmesine neden oldu. "Yalnız gel ve Prens Armin'in gazabıyla yüzleş."

Bunları söyledikten sonra beni öyle bir savurdu ki yüzüstü yere yapıştım. Acı içinde arkamı döndüğümdeyse adam çoktan gitmiş, beni odada yalnız bırakmıştı.

BÖLÜM YİRMİ

SOYLU KANIN BEDELİ

MIKOLAI STROINSKI - SPIKEROOG

Korku ve panik insanın kanına bir kere nüfuz ettiğinde tüm bedenine yayılması ve mantığına hükmedecek kadar güçlenmesi sadece saniyeler alıyordu.

Odamda öylece yerde otururken ellerim titriyor, zihnim az önce yaşadıklarımı algılamaya çalışıyordu. Yüreğimde Vincent'e bir şey olacağıyla ilgili öylesine kuvvetli bir endişe filizlendi ki ölümden döndüğümün çok geç farkına vardım.

Dolan gözlerim yüzünden dünya buğulanmaya başlamıştı ama oturup ağlayacak vaktim olmadığını biliyordum. Bu yüzden duvardan destek alarak doğruldum. O kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki başım dönüyordu.

Titreyen dizlerimle zar zor banyoya gittim ve beni kendime getirmesi umuduyla yüzümü soğuk suyla yıkadım. Vincent'e bir şey olması ihtimali düşüncelerimin egemeni olmuş, önümü görmemi imkânsız kılmıştı. Bu yüzden ellerimle yüzümü örttüm ve gözlerimi sımsıkı yumdum. Kendimi sakinleştirmeye, metanetli olmaya çalışıyordum.

Benim için yıllar kadar uzun süren dakikalar geçtikten sonra başımı kaldırıp aynaya baktım. Sanki yaşadığımı, dünyada var olduğumu yeni algılamış gibiydim.

Anında korkutucu bir soru zihnime düştü: Vincent'e onu ne kadar sevdiğimi hissettirebilmiş miydim?

Hissettiğim acı o kadar güçlüydü ki âdeta somutlaşarak kalbime bir ağrının saplanmasını sağladı. Onunla olan tüm tartışmalarımızın

anıları acımasızca üzerimize hücum ederken kuvvetli bir pişmanlık hissettim. Onu saçma sapan şeyler için kaç kere incitmiştim?

Sonunda nefes alıp verişim normale dönmese de sakinledi ve eski, mantıklı Kitana kısmen geri geldi. Az önce adamın elime tutuşturduğu kâğıdı açtım ve yazan adrese gözlerimi diktim. Armin'in benden nefret ettiğini biliyordum ama bu kadar kuvvetli bir darbe indirmesi hazırlıksız yakalanmama sebep olmuştu.

Yüzümü kuruladıktan sonra derin, yavaş nefesler aldım ve banyodan çıktım. Bir yandan da adamın verdiği kâğıdın sıktığım yumruğumun arasında buruştuğunu hissediyordum.

Duygularımın beni daha fazla oyalamasına izin vermeden dolabıma yöneldim. Kan kırmızısı bir elbise çıkardım. Elbisenin etek kısmındaki kabarıklık yüzünden yan tarafında olan küçük cep belli olmuyordu. Bu küçük cep Vincent'in hediyelerinden biri olan hançeri saklamak için birebirdi.

Elbisemi hızla giydikten sonra yatağın yanındaki komodinin çekmecesini açtım ve hançerimi çıkarıp cebime attım. Üzerime siyah pelerinimi de atmamla hançer görünmez olmuştu. Birebir saldırıya uğramam durumunda bu hançerin beni ne kadar koruyabileceği tartışılırdı ancak orada olduğunu bilmek bile kendime daha çok güvenmemi sağlamıştı.

Ne olur ne olmaz düşüncesiyle para dolu kesemi belimdeki kemerime bağladıktan sonra cesaretimin kırılmasına fırsat tanımadan odadan dışarı çıktım ve merdivenleri hızla indim.

"Kitana."

Antreye geldiğimde adımın zikredildiğini duymak sertçe yutkunmama neden oldu. Arkamı döndüğümde Estes ve az önce adımı seslenen Tao'nun bana baktığını görünce derin bir nefes aldım.

"Nereye gidiyorsun?"

Bu sefer soru Estes'ten gelmişti. Yalan söylediğimin belli olmamasını umarak, "Şehre ineceğim," dedim.

Estes ve Tao birbirlerine yan gözle baktı. İkisinin de yalanıma inanmadığı aşikârdı. Estes kısılan gözleri eşliğinde, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Mantığım şu an gerçekleri Estes'e haykırmam için yalvarıyordu ancak onu duymuyordum bile. Vincent'e zarar geleceği ihtimali iliklerime kadar işlemişti ve düşünme işini beynime değil, duygularıma bırakalı çok olmuştu.

"Vincent nerede?" diye sordu Estes. "O da seni şehirde mi bekliyor?"

Ben daha cevap verme fırsatı bulamadan Tao, "Az önce büyük salonda onunlaydım," dedi. "Bir mektup geldi ve hiçbir şey söylemeden apar topar çıktı. Muhtemelen Kitana'yla olmayacak."

Dudaklarım nefes almak ister gibi çaresizce aralandı. Sonunda Tao'yu onaylayarak, "O benimle olmayacak," dedim. "Ben tek başıma gidiyorum."

Estes başını aşağı yukarı salladı. "Sonradan yanına uğrayacak mı?"

Beni oyaladıkları her saniye yalanımı ortaya çıkaracak daha fazla açık veriyordum. "Hayır," dedim. Bu, reverans yapıp koşarcasına dışarı çıkmadan önce söylediğim son şeydi.

Hızlı ve kararlı adımlarla ahıra vardığımda hizmetkârım Armondo telaşlanarak doğruldu ve eğilerek selam verdi. Üzerinde lacivert bir takım ile siyah botlar vardı. Kahverengi saçları, atların peşinde koşuşturmaktan olsa gerek biraz dağılmıştı. "Prenses," dedi başını kaldırıp kahverengi gözlerini benimkilere sabitledikten sonra. "Bir şey mi oldu?"

Doğru olanın ona her şeyi anlatıp anlatmamak olduğundan emin değildim ama, "Felaket, Armondo," dedim. "Adamın teki az önce odama geldi ve bana Vincent'i kaçırdığını söyledi."

Armondo'nun gözleri büyürken dudakları aralandı. Birkaç saniye boyunca nefes alıp vermeyi unuttuğundan şüphelendim. En sonunda soğukkanlılığını korumaya çalışarak, "Krala söylediniz mi?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Hayır. Eğer bir başkasını bu işe karıştırırsam ona zarar verebilirler."

Yüzüme öyle bir baktı ki aptal olduğumu düşündüğünden adım kadar emindim. Hoş, onu suçlamamak gerekirdi. Eğer bir başkası kendi hayatını böyle delicesine riske atsa onun için ben de aptallık yaftasında bulunurdum ancak ortada sevdiği birinin hayatı olduğunda insan yapmam dediği şeyleri yaparken bir saniye bile düşünmüyordu.

"Prenses," dedi Armondo. "Bu işin arka yüzünde kaç kişi olduğunu bilmiyoruz. Tek başınıza onları nasıl engellemeyi düşünüyorsunuz?"

Titrek bir nefes aldım. "Vincent'i Armin kaçırttı, Armondo," dedim. "Onunla işi yok, beni istiyor."

"Yanılıyorsunuz, Kitana," diye cevap verdi. "Onunla işi var, her zaman onunla işi olacak çünkü Vincent, Senteria'nın gelecekteki kralı."

Bunu kendinden o kadar emin bir şekilde söyledi ki insanlara böyle şeyler hissettirdiği için Vincent'le gurur duydum. "Haklı olabilirsin," dedim. "Ama şu an bana söylenenin aksini yapma riskini göze alamam." Elimdeki kâğıdı ona da gösterdim. "Bu Vincent'in tutulduğu yerin adresi. Eğer birkaç saat içinde Vincent geri dönmezse krala haber ver."

Armondo'nun nefesleri derinleşti ve hızlandı. Kalbinin atışını neredeyse buradan duyacak gibiydim. Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki her an düşüp bayılmasından korktum. "Prenses," dedi. "Beni neyin içine soktuğunuzun farkında mısınız? Eğer Estes oğlunun kaçırıldığını saatlerdir gizlediğimi öğrenirse bana neler yapar, düşündünüz mü?"

"Seni bu işe karıştırmak istemezdim, Armondo," dedim olabildiğince duygusuz bir sesle. "Ama mecbur kaldım ve bir yolunu bulacağına inanıyorum."

Başımın ucuyla ahırdaki bölmede bekleyen atımı gösterince Armondo sessiz ve kederli bir şekilde atı dışarı çıkardı. Sadece birkaç dakika sonra atımın üstüne çıkmış, belki de ölüme gidiyordum.

Başımı çevirip dikkatli bakışlarını gözlerime diken genç adama baktım. "Her şey için teşekkürler, Armondo," dedim. "Sadakatin için minnettarım. Eğer bir daha dönmezsem-" *Ölürsem* demeye dilim varmamıştı. "Diana sana emanet."

Armondo'nun yanakları al al olurken afalladığı belli oluyordu. Anlaşılan Diana'ya olan ilgisinin farkında olduğumu şu an anlamıştı. Şoku atlatınca başını hafifçe salladı ve "Her şey için teşekkür ederim," diye karşılık vermekle yetindi.

Derin bir nefes aldım. Dizginleri yukarı kaldırıp sertçe aşağı indirdim ve atımın var gücüyle hızlanarak beni karanlığa, sonsuz bir karanlığa götürmesine izin verdim.

Elime tutuşturulan adres şehrin dışında, ıssız bir yolda yer alan harabe bir evi işaret ediyordu. Ölü otların içindeki kahverengi ahşap evin açık kapısı rüzgâr yüzünden ileri geri hareket ediyor, sertçe çarpıyordu. Pencere camları kırık döküktü. Buraya güneş battıktan sonra girmek ancak aptalların yapacağı bir işti ve kesinlikle Kitana, Senteria'ya göre değildi.

Fakat koşulsuz ve şartsız sevgi bir insana her şeyi yaptırabilirdi.

Titrek bir nefes alıp etrafı inceleyerek atımdan indim. Acil bir durum olduğunda kaçma şansım olsun diye aldığı eğitime güvenerek atımı hiçbir yere bağlamadan evin içine doğru ilerledim.

Evin içinin zifirî karanlığı dışarından bile belli oluyordu. Bir elimi cebimdeki hançere götürüp, "Armin," diye seslendim. "Beni istedin, geldim. Vincent nerede?"

Pencerenin önünde siyah bir silüetin hareket ettiğini görmemle bir adım geri attım ama tam o an bir çift el sırtımdan kuvvetle ittirince evin içine girmek zorunda kaldım. Yüzüstü yere yapışır yapışmaz sırtıma birinin oturduğunu hissettim ve çaresizce debelenmeye başladım. Dövüş sanatlarında eğitim aldığım için karşılık verebileceğimi varsaymıştım ama üstümdeki her kimse beni gafil avlamıştı ve şu an son derece savunmasız bir durumdaydım. Yine de elbisemin cebindeki hançere uzandım ve onu adamın bacağına sapladım. Tabii, yüzüstü yattığım ve hançeri arkamdaki kişiye saplamak zorunda olduğum için hamlem istediğim kadar yara verici olmamıştı ama bu düşmanımı şaşırtmaya yetti.

Adamın dudaklarından acı dolu bir feryat firar ederken üstümdeki egemenliği hafifledi. Bunu fırsat bilip bacağına bir kere daha hançerimi sapladım ki bu istediğim derinliğe ulaşabilmişti.

Adamı üstümden iter itmez bir başkası üstüme çullanınca hançerimi havada savurdum. Rakibim acı dolu bir feryat kopardı ama tam olarak neresini yaraladığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Tekrar doğrulmak üzereydim ki bir başkası kollarımı tutunca hançer elimden kayıp gitti ve sadece saniyeler içinde sırtım yere yapışmış, boğazıma hançer doğrultulmuş hâldeydim. Etraf, üstüme çıkan adamın kim olduğunu görmemi engelleyecek kadar karanlıktı ancak iri cüssesinin farkında olmamam imkânsızdı.

Adam bir eliyle iki bileğimi birden sıkıca tutarken diğer eliyle hançeri tehditkâr bir şekilde daha da boğazıma itti. Hançerin keskin yüzeyinden kaçınmak için boynumu yay gibi gererek başımı arkaya attım ve gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Vincent'in planı ne?" diye sordu adam doğrudan. "Zirakov'da nereye saldırmayı düşünüyor?"

Ağladığımın duyulmaması için dudaklarımı birbirine bastırıp titrek bir nefes aldım. "Vincent nerede?"

"Soruma cevap ver."

"Hayır," dediğimde adam hançeri çekip suratıma bir tokat indirdi. Kanın tadı ağzımın içinde dağılırken bir tokat da öteki yanağımdan yedim. Hemen ardından iri elini yanaklarıma bastırarak dudaklarımın büzülmesine sebep oldu.

"Tekrar sormayacağım, Kitana," dedi. "Vincent'in planlarından haberin olmadığını söyleme sakın."

Elbette vardı ama çenemi kapalı tutacaktım. "Bunu neden ona sormuyorsun? Elinde değil mi?"

Alaycı bir şekilde güldüğünü duydum. "Kocanı tanımıyor musun, Kitana? Ne olursa olsun konuşmuyor."

"Senin gibi bir orospu çocuğuna istediğini vermediği için onunla gurur duyuyorum." Suratıma tekrar bir tokat yedim. Bedenim zangır zangır titrerken adam tekrar üstüme eğildi.

"Zirakov'u unutup Senteria'ya sadık olmayı seçiyorsun, öyle mi?"

Dudaklarım sanki ortada komik bir şaka varmış gibi yukarı kıvrıldı. "Sadakatim Senteria'ya değil," dedim. "Prens Vincent'e."

Adamın yüzünü ayırt edemesem de kaşlarını kaldırdığını hissettim. "O zaman belki bir an önce konuşmanın onun işkencesine son vereceğini sana söylemem gerekiyor."

Eğer düş kırıklığı ve yürekteki ızdırap bir insanı incitebilseydi şu an varlığım yeryüzünden silinmiş olurdu. Duyduğum kalp ağrısı tüm bedenime yayılırken güçlü duruşumu bir kenara bıraktım ve geçirdiğim sinir krizi esnasında küfürler savurmaya başladım. Zaman akışının ve neler olduğunun farkında olamayacak kadar bilincimi yitirmiştim. Kollarımı ve bacaklarımı savuruyor, çığlıklar atıyordum ama ruhumda yanan alev sönmüyordu.

"Güney," dedim en sonunda silinen anılarımın arasından. Artık bunun doğruluğundan bile emin değildim. "Güneye saldıracak."

Adam birkaç saniyeliğine durdu, söylediklerimi tarttı ve hemen ardından hançeri tekrar boğazıma dayadı. "Seninle işim bittiğine göre," dedi sözlerimin doğruluğundan emin olduktan sonra. "Yaşamana gerek kalmadı."

Boğazımdaki hançerin baskısı artınca, "Yalvarırım," dedim belli belirsiz. Son sözlerim olduğundan adım kadar emindim. "Vincent'i bırak."

Hemen ardından gözlerimi sımsıkı yumdum ve ne kadar korkarsam korkayım ölümü kucaklamaya çalıştım. Anılar zihnimi istila etti: Irina, Leroy, Armin, Lena, Arlo, Andre, Ivan... Tanıdığım herkesin yüzü zihnimde dolaştı ve bu yolculuk Vincent'in siyah gözlerinde noktalandı.

Adamın beni öldürmesini beklerken aniden kalkmasıyla şoka uğradım. Ne olduğunu anlamaya çalışarak doğruldum ve kapının önünde iki erkek bedeninin yan yana durduğunu fark ettim.

Dirseklerimden güç alarak hafifçe doğruldum ve bu adamları inceledim. Diğerine nazaran bir adım önde olan iri adamın yüzünü göremediğimi fark ettim ama o sesi nerede duysam tanırdım.

"Testi geçtin, Kitana," dedi Kral Estes. "Artık sen de bir Senteria'sın."

BÖLÜM YİRMİ BİR

SENTERIA'NIN VÂRİSİ

AXEL RUDI PELL – ONLY THE STRONG WILL SURVIVE

Kalkıp bağırmak, kendimi toparlayıp hakaretler savurmak istiyordum ama nefes almayı bile unutacak kadar şoka uğramıştım. Bedenim zangır zangır titrerken gözyaşlarım yanaklarımdan yavaşça süzüldü. Kalbim öyle kuvvetli çarpıyordu ki düşüp bayılmaktan korktum.

Başımı tekrar yere yaslayıp derin nefesler aldığım sırada Estes ve yanındaki adam sabırla bekledi. "Sen," diye mırıldandım konuşacak kadar kendime geldiğimde. "Sen ne aşağılık-" Fakat sözlerim aklıma kocamın gelmesiyle kesildi. "Vincent-"

"O iyi," dedi Estes'in yanındaki adam. Bu sesi de çok iyi bildiğim için ikinci bir şok dalgasıyla sarsıldım. "Tüm bu yaşananlardan habersiz."

Kekeleyerek, "T-Tao," diye mırıldandım sorarcasına. Tao'yla iletişimim kuvvetli değildi belki ama merhamet sahibi olduğunu, en azından ağabeyinin karısına böyle bir eziyeti reva görmeyecek kadar saygısı olduğunu düşünüyordum.

Bir çift el dirseklerimi tutup güçsüz bedenimi kaldırmaya çalıştı ama adım atamayacak kadar hâlsizdim ve dizlerimin bağı çözülmüştü. Bu yüzden Estes'in adamlarından biri bir elini belime, diğerini dizlerimin altına alıp kaldırarak ayaklarımı yerden kesti.

"Alçaklar!" diye mırıldandım arabaya götürülürken ama ne Estes ne de Tao beni duyuyor gibiydi. Bu, daha yüksek sesle bağırmama neden oldu: "Utanmazlar!"

Vincent'le beraber olabilmek için kor ateşlerde yanmış, kasırgaların içinden yürümüş, ölümlerden dönmüştüm. Bu fedakârlıkları sadece

ben değil, Vincent de yapmıştı. İkimiz de birbirimize sonsuz sadakat ve tutku dolu bir aşkla bağlıydık. Hâl böyleyken ne hakla bana oyun oynuyorlardı? Ne hakla beni test ediyorlardı?

Estes'le aramın kötü olmasının Vincent'i etkileyebileceğinin farkında bile olmayarak, "O tahta oturman sana her şeyi yapabilme hakkını vermiyor!" diye bağırdım Estes'e. Bir yandan da beni taşıyan adam sonunda arabaya varmıştı. "Beni sınayamaz-" Başım aniden dönünce sözlerim dudaklarımdan dökülecek cesareti bulamadı. Beni taşıyan genç askerin yardımıyla arabaya bindim ve koltuğa sağ kolumun üstünde uzanıp tüm bu yaşananların korkunç bir kâbus olmasını diledim.

Gözyaşları ve titremeler bedenimin egemenliğini ele geçirince şu an istediğim tek şeyin Vincent'in kollarında uyumak olduğunu fark ettim ve özlemle gözlerimi kapattım.

Tao ve Estes saraya farklı bir arabayla geldikleri için onların yüzünü göremedim ki bunun için varlıklarına inanmadığım tanrılara ne kadar şükretsem azdı. Onlardan uzak kalmak yaşadıklarımı zihin süzgecimden geçirmeme, ağzımdan çıkan sözleri dizginlemem gerektiğini anlamama olanak sağlamıştı. Evet, kral olduğu için her şeyi yapma hakkını kendinde bulan Estes'ten nefret ediyordum ama Vincent'in istikbali için söylediklerime ve yaptıklarıma dikkat etmeli, her ne olursa olsun Estes'e saygıda kusur etmemeliydim.

Araba yavaşladığında geldiğimizi anladım ve gözyaşlarım yüzünden ıslanmış yüzümü silip doğruldum. Arabanın camından ihtişamlı saray gözler önüne seriliyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve dişlerimi sıktım.

Şimdi değil, dedim içimden. *Belki Vincent kral olunca ama şimdi değil.*

Arabanın kapısı açılınca beni taşıyan asker elini uzattı ama sırtımı dikleştirip ona tutunmadan indim. Ayaklarım yere değer değmez çenemi yukarı kaldırdım ve arabaları karşılamak için gelen, ne olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadan telaş içinde bir bana bir kralına bakan Armondo'yla göz göze geldim. Başımı hafifçe sallayarak her şeyin yolunda olduğu mesajını verdim ama yüzümde nasıl bir ifade varsa gözlerindeki korku parıltısı geçmedi.

Antreye girdiğimizde Tao ve Estes'i arkamda bırakarak odama gitmek üzere merdivenlere yönelmiştim ki Vincent'in aşağı indiğini görmemle tıpkı Vincent gibi olduğum yerde donup kaldım. Siyah gözlerinde karışıklık vardı, kaşları çatılmıştı. Üstünde kiremit rengi, göğüs kısmında iplikleri olan, balon kollu bir gömlek; onun altındaysa siyah bir pantolon vardı. Bakışları birkaç saniyeliğine hem benim hem de babası ve kardeşinin üstünde gezindi. En sonunda yüzümü dikkatle inceleyen gözleri çok önemli bir ayrıntı yakalamış olmalıydı ki aramızdaki merdivenleri hızla inerek göz açıp kapayıncaya kadar yanıma geldi. Çenemi iki parmağının arasına alıp başımı yukarı kaldırdı ve hırpalanmış yüzümü inceledi.

"Kitana," dedi kesilen nefesi eşliğinde. "Ne-"

Ama lafını tamamlamadan Kral Estes araya girdi: "Sana sadakatini test etmemiz gerekiyordu ve öyle de yaptık."

Estes babasına öyle bir baktı ki bir an geleceğini, karşısında kimin olduğunu unuttuğunu sandım. Sadece bakışlarından bile onu yok etmek istediği anlaşılıyordu. "Sen benim karıma ne hakla dokunursun?"

Estes burnundan soludu. "Ben senin sadece baban değil, kralınım," dedi. Sesindeki mesafe öylesine kuvvetliydi ki âdeta somutlaşmıştı. "Tahtıma aday olan oğlumun karısının sadakatini görmek zorundaydım."

Vincent'in çenesi, kasılan dişlerini açık ediyordu. "Öyle mi?" dedi alaycı bir tavırla. "Karımın sadakatini gördünüz mü, kralım?" Sesindeki saygıdan yapaylık akıyordu.

Estes duruşunu bozmadı. "Gördüm," dedi. "Sana olan bağlılığı imparatorluğumuza ve kendi canına olan bağlılığından kat kat daha güçlü."

Vincent bu sorunun ciddiyetle cevaplanmasına daha da öfkelenmiş gibiydi. "Sen benimle alay mı ediyorsun?" derken sesi sükûnet doluydu ancak gözlerinde alevler parıldıyordu.

"Vincent," dedim bu tartışmanın hiç hoş olmayan yerlere gittiğini fark edince. "Beni odamıza götürür müsün?"

Vincent kollarını bedenime doladı ve ayaklarımı yerden kesip beni kucağına aldı. "Bir daha karıma dokunma, baba," dedi merdivenleri tırmanmadan önce. "Eğer ona bir daha elini sürersen tüm krallığı arkamda bırakıp giderim. Ne sen ne de bir başkası izimi bulabilir."

Başımı Vincent'in deli gibi atan göğsüne yasladığımda benim için kralına gözdağı vermesine üzülmeli miydim, ruhum mu okşanmalıydı, karar veremiyordum.

Dakikalar sonra Vincent beni odamıza getirmiş, yaralarımı temizlemiş, yaşadıklarımı ses çıkarmadan dinlemişti. Sözlerimi tamamladıktan sonra derin bir nefes aldı ve sesini yükselterek, "Aklını mı yitirdin?" diye sordu. "Kafana göre çekip gitmeden önce beni aramak aklına gelmedi mi?"

"Tao mektup aldığını ve gittiğini söyledi. Neden yalan söyleme ihtimali üstünde duracaktım ki?"

"Belki farklı bir şey için saraydan ayrılmıştım," dedi. "Neden Armin'in sana blöf yapma ihtimalini düşünmedin?"

"Defol git, Vincent," dedim yataktan kalkarken. "Senin için canımı ortaya koyuyorum ama sen beni azarlıyorsun."

"Seni azarlamıyorum," derken bileğimden tutup çekerek tekrar oturmamı sağladı. "Yalnızca bir daha başımıza böyle bir şey gelirse gerçekten dikkatli olmamız gerektiğini anlatmaya çalışıyorum. Her söylenene inanıp birilerinin peşinden gidemezsin."

Sözleri her ne kadar mantıklı olsa da canımı acıtıyordu çünkü ben onun için ölüme giderken mantığımı değil, duygularımı dinlemiştim. "Merak etme," dedim. "Bir daha başıma böyle bir şey gelirse bu nankörlüğünü hatırlayacak ve ölümün eşiğinde dans etsen bile kılımı kıpırdatmayacağım."

Duruşu dikleşti, bakışları derinleşti. "Ağır konuşuyorsun, Kitana."

"Ah, evet," diyerek tekrar ayaklandım ve bu sefer beni durdurmadı. "Haydi, hep birlikte Kitana'yı aptal olduğu için azarlayalım ama aşkı yüzünden canını ortaya koyduğu için asla onunla gurur duymayalım. Haydi, hep birlikte onun kötü özelliklerine odaklanalım!"

Daha fazla Vincent'e bakmaya tahammül edemediğim için pencerenin önündeki koltuğa uzandım ve karanlıkta kavrulan gökyüzünü aydınlatan dolunayı izledim. Bir yandan da yanan gözlerimle baş etmek zorundaydım.

Dakikalar sonra arkamda bir hareketlilik hissettim ama başımı çevirip bakmadım. Hoş, buna gerek de kalmamıştı çünkü Vincent koltuğun önüne gelip diz çöktü ve yüzlerimizi eşitlerken bir elini saçlarımda gezdirdi.

"Benim için yaptığın fedakârlığı görmediğimi mi zannediyorsun?" dediğinde gözleri buğulanmış, sesi çatallaşmıştı. "Ama seni böyle görmek bana acı veriyor. Benim yüzümden başına bir şey gelmesi düşüncesi beni deli gibi endişelendiriyor. Bunu neden anlamıyorsun?"

Bu küçük, içten konuşma bile dudaklarımın büzülmesine ve öne atılıp kollarımı boynuna dolamama yetmişti. Burnumu boynuna gömüp kokusunu içime çektim. Evrendeki tüm güzelliklerin birleşimi gibi kokuyordu.

"Seni özledim," diye mırıldandım. "Hiç özlemediğim kadar."

Onun da kollarını bedenime sardığını hissettiğimde ilk kez nefes aldım sanki. Vincent'le kavga etmekten nefret ediyordum ama her kavganın sonunda böyle olacak, birbirimizde teselli bulacaksak onunla her gün tartışmayı koşulsuz şartsız kabul ederdim.

Kollarımı onun bedeninden ayırdıktan sonra tekrar uzandım. Vincent sanki bir sanat eserine bakıyormuş gibi yüzümü dikkatle inceledi ve işaret parmağının tersini çenemin etrafında gezdirdi. "Senin için küveti hazırlamamı ister misin?"

Dudaklarımı bir çocuk edasıyla büzdüm ama bakışlarımdan akan şeytani parıltıların bilincindeydim. "Bana eşlik edecek misin? Tek başıma duş almak çok zor oluyor."

Kendini tutamayıp hayat dolu gülüşünü sergileyerek bir kahkaha patlattı. "Kitana," dedi başını iki yana sallayarak. "Çok enteresan bir kadınsın."

Gülümsedim. "Biliyorum. Bana bunun için âşık olmadın mı zaten?"

Vincent

Babamın Kitana'ya test adı altında zulmetmesinin üstünden bir hafta geçmişti ama yine de ona olan öfkem dinmedi. Öte yandan, Kitana'nın desteğiyle öfkemi dizginlemeyi başarmıştım ancak yapılanları unutup ona gülümseyecek değildim.

Kahvaltının üstünden saatler geçip vakit öğleyi bulduktan sonra arayı düzeltmek isteyen babam beni taht odasına çağırınca isteksiz bir şekilde yanına gittim. Kapıyı çaldım ve içeri girdim. Benimkine benzeyen siyah saçları zümrüt bir taçla tamamlanmıştı. Giydiği koyu kırmızı kıyafetler ihtişamını simgeliyor gibiydi.

Bağırma ve kusma isteğimi bastırarak ellerimi önümde birleştirdim ve eğilerek selam verdim. "Kralım."

Estes derin bir nefes aldı. "Hâlâ bozuk muyuz?"

Alaycı bir şekilde karşılık verecektim ama son anda, "Karınıza el kaldırılsa ne hissedersiniz?" diye sorarak duygularımı en açık hâliyle yansıtmayı tercih ettim.

"Çok kızardım ve ona bunu yapanın parmaklarını tek tek kırardım," diye doğrudan cevapladı. "Ancak ortada olan şey sadece sen ve Kitana değilsiniz," dedi. "Ortada olan şey imparatorluğumuzun istikbali."

"Ne düşünmüştünüz ki?" dedim gözlerimi kısarak. "Ne görmeyi umuyordunuz?"

"Kitana'nın senin için o kulübeye gelmeyeceğinden adım kadar emindim," diye söze başladı. "Ağlayarak eteğime kapanacağını düşünmüştüm ancak beni şaşırttı. Yanıma gelmeyince onu özellikle kapının önünde durdurup iyi olup olmadığını sordum. Baştan savma cevaplar verdikten sonra koşarak uzaklaştı."

Ah, benim aptal karım...

"Ona saldıran askere söylediği sözler hâlâ kulaklarımda çınlıyor," derken uzaklara daldı. Sanki anıları zihninde yeniden hayat bulmuş gibiydi. "Sadakatinin Senteria'ya değil, doğrudan sana olduğunu haykırmıştı."

Kendimi daha fazla tutamayıp ima dolu bir ses tonuyla, "Bunun doğruluğundan nasıl emin oldunuz peki?" diye sordum. "Benim karım yalancı, dövülerek teste tabi tutulmak zorunda olan bir kadın değil mi sizin gözünüzde?"

İmalarıma aldanmadan sorumun özüne inip, "Boğazına hançer tutulduğunda bile Senteria hakkında bilgi vermedi," dedi. "Ancak senin işkence gördüğün yalanını uydurduğumuzda konuştu." Derin bir nefes aldı. "Bu testin sonunda ne umduğumu bilmiyorum," dedi. "Çünkü oğlumu düşmanım olan kraliçenin kızına emanet etme düşüncesi kanımı donduruyor. Belki de her ne olursa olsun testten kalmasını diledim, bilmiyorum ama anladım ki seni ondan başkasına emanet edemem. Bir yöneticinin eşi, Kitana gibi gözü kara ve sadık olmalıdır."

Babamdan böyle sözler duymak oldukça şaşırmama neden olmuştu. Öte yandan, Kitana hakkında iyi şeyler duydukça kızının cesaretiyle ilgili konuşulan bir baba gibi gururlanıyordum.

Estes ayağa kalktı ve karşımda durup ellerini pazılarımda gezdirdi. "Barıştık mı?" diye sordu.

Elbette cevabım olumlu olacaktı zira başka şansım yoktu. Ama işlerin bu kadar kolay gelişmemesi konusunda kararlıydım. "Bir daha-" dedim ama babam, "Hayır," diyerek sözümü kesti. "Bir daha böyle bir şey olmayacak."

Başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. "Peki o zaman," dedim. "Sözünüze güveniyorum, anlaştık."

Babamın dudakları yukarı doğru kıvrılırken kapı çalınmadan sertçe açılınca ikimiz de ne olduğumuzu şaşırarak gelenin kim olduğuna baktık. Sadık yardımcım Aiden, elinde rulo yapılmış bir kâğıtla kapının önünde duruyor, bir bana bir babama bakıyordu.

"Bu ne cüret?" diye sordu babam öfkeyle. "Nasıl girersin böyle?"

Aiden hiçbir şey söylemeden yanımıza gelip öne eğildi. "Efendim," dedi. "Özür dilerim ancak size bir konudan bahsetmek zorundayım. Hatırlarsanız Zirakov'un güçsüz olan bir bölgeye böylesine nokta atışı yapabilmesini garip bulmuş, içimizde bir casus olduğundan şüphelendiğimi söylemiştim. O casususun kim olduğunu buldum."

Babamın duruşu dikleşirken gözlerimi yardımcımın gözlerine diktim. "Kimmiş?" diye sordum.

"Efendim," dedi Aiden. Sözlerini seçmekte zorlandığı açıktı. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama-"

"Olduğu gibi söyle," dedi babam.

Aiden derin bir nefes aldı ve "Prens Ezra," dedi. "Krallığımıza ihanet eden, oğlunuz Prens Ezra." Babamın göğsü hızla nefes alıp vermekten inip kalkıyordu. Daha bir şey söylemesine fırsat kalmadan, "İşte, bu da kanıtı," dedi Aiden. Bir yandan da elindeki ruloyu babama uzattı. "Onun el yazısı ve mührünün olduğu bu mektubu Prens Ezra'nın elçisinden aldım. Elçiyi de konuşmak istersiniz diye öldürmek yerine zindana attırdım." Babam mektubu incelerken, "Anlaşılan..." diye konuşmayı sürdürdü Aiden. "Prens, Armin'e uzun süredir bilgi sızdırıyormuş."

"Neden yapsın ki bunu?" diye sordum.

"Efendim," dedi Aiden. "Bunu bu şekilde yorumlamak haddim değil ancak sordunuz diye fikrimi söyleyeceğim. Kendisinin kıskançlık yaptığını düşünüyorum. Halkımız bir süredir Prenses Kitana'yı çok seviyor. Tüm halk onun ve sizin yaptığınız yardımları konuşuyor. Sizin gelecekte kral olacağınıza neredeyse kesin gözüyle bakılıyor. Bunları çekememiş olabilir."

Ne söyleyeceğimi bilemiyor gibiydim. "Baba," dedim kral elindeki kâğıdı okumayı bitirince. "Ne yapacaksın?"

Fakat bize cevap vermek yerine hiddetli adımlarla dışarı çıktı ve Ezra'nın çalışma odasına ilerledi.

Kitana

Güneş batmaya yüz tuttuğunda omzumu ovalayan Diana'nın şefkatli ellerinden vazgeçmekte zorluk çekiyordum. Öte yandan Amelia'nın yaktığı tütsünün kokusu ruhuma âdeta huzur katıyordu.

Ancak her güzel anı bozan biri oluyordu bu sarayda. Benimki de Cassandra'ydı.

Kapı gürültüyle açıldığında gözlerimdeki salatalıkları çekip beni öldürecekmiş gibi bakan Cassandra'nın mavi gözleriyle karşılaştım. Kırmızı, kabarık bir elbise giymişti ve makyajı kusursuzdu ancak gözlerinde öyle bir korku ve eziklik vardı ki güzelliği gölgeleniyordu.

"Sen yaptın," dedi hırlarcasına. "Ezra'ya sen tuzak kurdun!"

"Ne?" dedim gözlerimi kısıp kaşlarımı sahtelik dolu bir şaşkınlıkla çatarken. "Neden bahsediyorsun, anlamıyorum."

"Sen yılansın," diye hırlamayı sürdürdü. "Estes senin ne mal olduğunu anlamayacak mı sence?"

"Cassandra, Cassandra," diye genç kadının adını yineledim. "Çok konuşuyorsun, etrafa çok fazla tehdit savuruyorsun ama bir icraatını göremiyorum. Ne yapacağım seninle?" Cassandra'nın burnundan alevler çıkıyordu sanki. "Bana kızma," dedim tatlı bir çocuk gibi gözlerimi kırpıştırarak. "Beni öldürmeye çalışmasan tüm bunları yaşamazdık."

"Sen-" dedi Cassandra ama tam o an içeri genç bir kadın girince sözleri boğazına dizildi.

"Gel, Sophie," dedim içeri giren kadına seslenerek. "Eski efendin de tam seni soruyordu."

3 Gün Önce

Köpük ve sıcak suyla dolmuş küvette arkama yaslanmış, sadece mum ışıklarıyla aydınlatılan banyoda keyif çatıyordum ki içeri birinin girmesiyle dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Odaya girenin Vincent olduğunu düşünerek, "İşini bu kadar çabuk mu bitirdin sahiden?" diye seslendim. "Yoksa beni mi özledin?"

Uzun bir süre ses gelmeyince kapattığım gözlerimi araladım ve benim yaşlarımda genç bir kadınla karşılaştım. Kahverengi saçlara ve aynı renk gözlere sahip olan bu kadının bakışlarında öyle bir ifade vardı ki anlamakta güçlük çekiyordum.

"Kimsin sen?" diye sordum ama tam o an arkasındaki elinde tuttuğu hançeri gözler önüne serdi.

"Cassandra hazretlerinin sadık hizmetkârıyım," dedi kendini tanıtarak. "Emir aldım."

Ne için emir aldığını soracak kadar aptal değildim. Korkmam, ortalığı ayağa kaldırıp çığlık atmam gerekiyordu ama kızın yüzünde öyle bir ifade vardı ki sakinliğimi koruyarak, "Beni öldürürsen kocam senin peşini bırakmaz," dedim. Bunu ölmek üzere olan birinin çaresizliğiyle değil, yaşanacakları bilen bilge birinin olgunluğuyla söylüyordum. "Derini yüzer, seni canlı canlı gömer. Yani her kime hizmet ediyorsan o bu işten kolayca sıyrılır ama sen ölmek için yalvaracak kadar çok işkence çekersin." Başımı hafifçe yana eğdim. "Bunun için sana kaç para ödediler?" dedim samimi bir merakla. "Kaç para için hayatından vazgeçtin?"

Genç kız ağlayacak gibi oldu. "Herkesin hayatı sizin gibi tozpembe sürmüyor," dedi titrek sesiyle.

"Tozpembe mi?" derken kuvvetli bir öfke duydum. "Şu an elinde hançerle beni öldürmek için odama gizlice girdiğinin farkında mısın?" Genç kadın bu sorum karşısında afallayıp elindeki hançere baktı. Sanki bu nesnenin burada durduğunu yeni fark etmişti. "Üstelik sen canıma kastetmeye çalışan ilk kişi değilsin," dedim. "Son da olmayacaksın. Merak ediyorum, tozpembe hayatı olan her insan sürekli öldürülme ihtimalleriyle burun buruna mı yaşıyor? Çünkü eğer öyle değilse benim hayatım tozpembe kavramının biraz dışında kalıyor."

"Ben mecburum," derken hançerin sapını tutan avucunu sıktı.

"Ne için?" derken rahatlığımı korudum. Şu an bağırmam, kızı korkutup aceleyle beni öldürmesini sağlamaktan başka bir işe yaramazdı. Kızı baştan ayağa süzdüm. "Kaç yaşındasın sen?"

Genç kadın afalladıktan sonra, "On dokuz," diye yanıtladı.

"On dokuz yaşında, kurbanıyla dakikalardır sohbet eden acımasız bir katilsin yani, öyle mi?"

"Benimle dalga geçmeyin."

"Seninle dalga geçmiyorum," dedim. "Seni anlamaya çalışıyorum. Cassandra sana her ne sunuyorsa onun kat ve kat fazlasını sana sunabilirim, bunu biliyorsun ama benimle anlaşmaya yanaşmıyorsun."

"Beni her türlü öldüreceksiniz zaten," dediği an kapı açılınca genç kadın banyonun kapısını telaşla kapattı.

"Kitana," diye seslendiğini duydum Vincent'in. Sesindeki neşe o kadar ışıltılıydı ki şu an beni öldürmeye gelen biriyle sohbet ettiğimi bir an için unuttum. "Banyoda mısın?"

Karşımdaki kadın bayılacak gibiydi. "Evet," diye seslendim. "Yanımda bir kız var." Genç kadın neredeyse düşüp bayılacakken, "Bana yardımcı oluyor," diye ekledim.

Genç kız kafasını kaldırıp bana bakarken bakışlarında gözle görülür bir şaşkınlık vardı. "Seni şu an istesem öldürtürüm zaten," diye fısıldadım. "Bir çığlığımla Vincent sadece saniyeler içinde boğazını keser ama bunu yapmak istemiyorum. Çaresiz olduğunu bakışlarından görebiliyorum, insanın köşeye sıkıştığında nasıl vahşi bir hayvana dönüştüğünü biliyorum. Benimle dakikalardır boşuna konuşmadın. Bir derdin vardı ve bana bunu belli etmeye çalıştın." Yüzünü tekrar dikkatle inceledim. Klasik ama duru bir güzelliği vardı. "Çok gençsin ve hâline üzülüyorum ama aptallığını sürdürmeye devam edersen öleceksin ve benim elimden hiçbir şey gelmeyecek."

Genç kadının gözlerinden yaşlar dökülürken, "Adın ne?" diye sordum.

"S-Sophie."

"Pekâlâ, Sophie," dedim. "İyi bir başlangıç yapmadık ama böyle gitmek zorunda değil. Sana iki seçenek sunuyorum: Ya buradan defolup gidersin. Ben de seni bağışlayarak yaptıklarını unuturum. Bu durumda Cassandra'nın gazabından nasıl korunursun, bilmem. Ya da efendin Cassandra'nın sırlarını bana döker, benim korumam altında yer alırsın."

Sophie titrerken, "Annem," dedi. "Çok hasta ve ben... Ben sandım ki böyle bir şey yaparsam..."

"Anlıyorum," dedim.

"Beni bağışlayın. Başka çarem yoktu. Ben-"

"Biliyorum," dedim. "Bunun için sana son bir şans verdim zaten."

"Kitana," diye seslendi Vincent. "Eğer kızcağızın işi varsa tutma istersen. Ben sana yardım ederim."

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. Sophie bile kızaran yanakları eşliğinde tatlı tatlı gülümsedi.

"Sizin yanınızdayım," dedi sonra. "Size sadık olacağım."

"Umarım söylediklerini yaparsın," dedim. "Şimdi git, şu hançerden de kurtul. Vincent aniden içeri dalmasın."

Sophie hançeri elbisesinin geniş cebine atar atmaz Vincent içeri dalınca ikimiz de irkildik. Sadece kafasını uzatmış, bedeni banyonun dışında kalmıştı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," dedim Sophie koşarak çıkarken. Bu kadar hızlı hareket etmesinin nedeni hayatını kurtarması mıydı yoksa utanması mı, bilememiştim. Genç kadın dışarı çıkınca Vincent içeri girdi, duvara yaslandı ve elini ceplerine attı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu beni izlerken.

"Hayır," dedim. "Sophie halletti."

Kıyafetlerini çıkarıp yanıma gelirken, "O yeterince iyi yardımcı olamamıştır," dedi. Yüzünde hınzır bir ifade vardı. Küvetteki köpükleri suratına atarken bir kahkaha attım.

"Git buradan, pis sapık!"

Ama bu hakaretler küvetteki suyun yarısını taşırarak yanıma gelmesine ve tüm banyoyu batırmasına engel olamadı.

Birkaç Saat Sonra

Vincent uyuduktan sonra sabahlığımı üstüme geçirdim, terliğimi giydim ve neredeyse ses çıkarmadan odadan ayrıldım. Gece vakti sarayın bu koridorları benim için tehlikeliydi ancak oturduğum yerde ölümü beklemek daha riskliydi. Bugün olan şeyleri tekrardan yaşamayacağımın ya da gelecekteki katil adaylarımı Sophie gibi yanıma çekebileceğimin bir garantisi yoktu.

Sarayın koridorlarını hızlı adımlarla aştıktan sonra görmek istediğim kişinin çalışma odasının önünde durdum ve kapıyı birkaç kez çalıp cevap beklemeden içeri girdim.

"Kitana," dedi Aiden oturduğu sandalyesinden kalkarak. Vincent'in sadık yardımcısının beyaz saçları ve bu güzel saçlarla ürkütücü bir tezat oluşturan simsiyah gözleri vardı. "Ne işin var burada?"

"Bugün bir kız geldi," dedim kapıyı kapatıp doğrudan konuya girerek. "Beni öldürmek için."

Aiden telaşlanarak doğruldu ve masasının etrafından dolaşıp yanıma geldi. "İyisin ya?"

"İyiyim," dedim başımı hafifçe sallayarak. "Ama haklı çıktım. Cassandra uslu durmayacak. Bugün başarısız oldu ama yarın bir hamle daha yapacak." Derin bir nefes aldım. "Günler önce başladığımız işi bitirelim, Aiden. Estes bir casus olduğuna inanıyordu, değil mi?"

Başını hafifçe salladı. "Bu yalana koşulsuz şartsız bağlanmış durumda."

"Şimdi son noktayı koyma vakti. Onun ağzından sanki Armin'e bir mektup yazılmış gibi davranacağız. Sen de adamı suçüstü yakalayacaksın ve kralın gözüne gireceksin. Böylece hepimiz istediğimizi alacağız."

Aiden başını aşağı yukarı sallarken, "Bir şeyi unutuyorsunuz," dedi. "Mektup Prens Ezra'nın şahsi mührünü taşımazsa inandırıcı olmayabilir."

Sabahlığımın cebinden küçük bir kutu çıkarırken, "O işi yardımcım Amelia halletti," dedim. "Ezra'nın mührünün bir baskısı burada." Küçük metal kutuyu Ezra'ya uzattım. "Bunun bir kopyasını çıkar. Bulduğumuz taklitçiye bir mektup yazdır ve gerisi çorap söküğü gibi gelsin."

Aiden'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. İster istemez onu ilk gördüğüm anı düşündüm. Vincent'in odasında halı ile sarılıyken beni bulduğunda boğazıma nasıl da kılıcı dayamıştı ama... Şimdiyse ortak bir amacı düşleyen iki dost olmuştuk. Ancak bu dostluğumuzun ve bana olan sevgisinin kaynağının karakterim değil, Vincent'e olan aşkım ve sadakatim olduğunun da farkındaydım. Yine de umursadığım söylenemezdi. Vincent'e bu kadar yakın olan adam, bana da yakın olmak zorundaydı.

"Bu işi bitiriyoruz, Kitana," dedi düşüncelerimi bölüp. "Birkaç gün içinde Vincent'in veliahtlığı ülkede onaylanacak."

Başımı hafifçe salladım. "Ve bu savaşı biz kazanacağız, Aiden."

Günümüz

"Seni aşağılık sürtük," diye bağırdı Cassandra, Sophie'ye. "Bir işi becermeni istemiştim ve onu da eline yüzüne bulaştırdın!" Kendimi tutamayıp gülümsediğimde Cassandra hiddetli bakışlarını bana çevirdi. "Ama hata yaptın," dedi. "Aiden mektubu taşıyan elçiyi sağ yakalamış. Her şeyi anlatacak, bizimle bir ilgisi olmadığını söyleyecek."

"Ah, Cassandra!" derken sakinliğimi bozmadım. "Sence bunu akıl edemeyecek kadar aptal mıyım? O elçinin yaşamasını özellikle istedim zira Ezra tarafından gönderildiğine, ona hizmet ettiğine inanıyor."

Cassandra'nın ilk kez kafası karışmış gibiydi. "Ne demek bu?" diye sordu. "Ne demek sen istedin? Adamı yakalayan Aiden-" Hemen ardından tüm taşlar yerine oturmuş olacak ki gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

Aklından geçenleri çok iyi biliyordum. Sanki evren bu sözlere cevap vermek ister gibiydi. İçeri telaşla Aiden girdi ve bizi görünce hafifçe eğildi.

"Sen de mi bu kahpenin yanındasın?" dedi burnundan soluyarak.

"Kalbimi kırıyorsun, Cassandra," derken dudaklarımı büzdüm.

Cassandra köşeye sıkışmış bir hayvan gibiydi. "Aiden'ın odana geldiğini söyleyeceğim," dedi bana bakıp. "Bakalım insanlar bunu nasıl karşılayacak?" Bu sözleri söylerken yaptığı ima çok açıktı: Beni sadakatsizlikle suçlayacaktı.

Aiden araya girdi: "Beni buraya Vincent gönderdi, Cassandra."

Cassandra burnundan soludu. "Yalan."

"Evet," diye kabul etti Aiden. "Ama Vincent tam olarak bunu söyleyip bize destek çıkacak."

Vincent hakkında bu kadar emin konuşması, efendisinden bu kadar emin oluşu çok hoşuma gitmişti ama kendimi bu gurura kaptırmadan, "Bir savaş başlattın, Cassandra," dedim. "Ve bu savaşı ben kazandım. Ben her zaman kazanırım."

Cassandra derin nefesler alırken Aiden, "Kral Estes sizleri bekliyor," dedi. "Birazdan hizmetkârları sizi çağırır."

Cassandra daha fazla dayanamadı ve gözyaşları içinde koşarak odamı terk etti. Onun gidişi ruhuma huzur vermiş, ilk kez kazandığımı hissetmeme neden olmuştu.

Yaklaşık yarım saat sonra tüm aile yemek salonunda toplanmış, yemek masasına oturmuştu. Akşam yemeğinin normal saatinden daha önce hazırlanmasını Ezra, Cassandra ve benim dışımda herkes garipsese de kimse sesini çıkarmıyordu. Ezra ve Cassandra'nın gözleri ağlamaktan şişmişti.

"Bir karar verdim," dedi Estes. "Krallığımızı ve ailemizi yakından ilgilendiren bir karar."

Estes'in söyleyeceklerini merakla bekleyerek gözlerimi kıstım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Zaman olduğundan daha yavaş akıyordu sanki. Boğazım kurumuştu ve ellerim titriyordu.

Estes, Vincent'e dönüp ışıldayan gözlerle bakınca gülümsedim ama o aniden, "Zirakov'la savaştığımız cepheye gideceksin," deyince tüm dünya başıma yıkıldı. O an yok olmak istedim. Tüm bu krallık savaşları ve entrikalarından uzaklaşıp Vincent'le küçük bir evde hayatımı sürdürmeyi diledim ama bu dilekler gerçek olamayacak kadar kutsal ve güzeldi.

"Ancak savaşa Prens Vincent olarak değil..." dedi Estes. "*Senteria'nın vârisi* olarak önderlik edeceksin."

Estes dakikalardır yanında tuttuğu ruloyu Vincent'e uzattı ve "Oğlum," dedi. "Bugün seni veliaht ilan ediyorum. Benden sonra bu imparatorluk sana emanet."

Mutlu olmam gerekirdi. Sevinç çığlıkları atmalı, kocamın boynuna sarılmalıydım. Aylardır içine düştüğüm bu kanlı taht oyununu ben kazanmıştım. Senteria'ya Zirakov prensesi olarak gelmiş, zaman zaman köleden daha değersiz görülmüştüm. Ölümle burun buruna gelmiş, aşağılanmıştım ama hırsımdan ve tutkumdan asla ödün vermemiştim. Öyle ki değersiz bir eşya kadar değer görerek girdiğim bu sarayda geleceğin kraliçesi olmayı başarmıştım.

Ancak Vincent savaşa gidiyordu. Yine ölümle burun buruna gelecekti.

Evet, bu taht oyununun kazananı ben olmuştum ama düşünmeden edemedim: *Ne uğuruna?*

BÖLÜM YİRMİ İKİ

GERÇEK ZAFER

DYNAZTY - HEARTLESS MADNESS

Akşam yemeği ne ara geçmişti, ne ara odamıza gelmiştik, bilmiyorum. Estes, Vincent'in savaşa gideceğini söylediğinde beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Elbette Vincent'in gönderileceği ihtimalini kafamdan silip atmamıştım ama Estes'in kararı beni gafil avlamıştı.

Vincent şöminenin çatırdayan alevlerini izlerken, "Sen veliaht değil misin?" diye çaresizce sordum. "Seni savaşa göndererek hayatını riske atıyor."

"Babam askerlerin gelecekteki krallarını yakından görmesini, ne kadar cesur olduğunu bilmelerini istiyor," diye durumu açıkladı. "Yeteneklerimi sergilemeyim ki tahta çıktığımda benden şüphe edip isyan etmeye kalkmasınlar."

Sanki evren bana hiç komik olmayan bir şaka yapıyormuş gibi hissediyordum. Vincent'in ve kendi hayatımın güvenliğini sağlamak için çeşitli oyunlar oynamış, kocamın veliahtlığını garanti altına almıştım ama şimdi tam da bu sebepten ötürü savaşa gitmek, ölümle burun burunayken mücadele etmek zorundaydı.

Kendimi tutamadım ve yatağa oturduğumda kıkırdamaya başladım. Bu zamana kadar tanrıların varlığını kuvvetle reddetmiş, akıl ve bilimin izinden gitmiştim ama görünen o ki gerçekten varlardı ve benden intikam alıyor, aptal durumuna düştüğümü görmek istiyorlardı.

"Kitana." Vincent'in adımı zikreden ihtiyatlı sesini duyduğumda bile gülüşüm kesilmedi. Hatta aksine daha da kuvvetlenerek acı dolu kahkahalara dönüştü.

"Kitana." Vincent adımı yineleyip yatakta karşıma oturdu ve dirseklerimi tutup bedenimi sertçe sarsarak konuştu: "Kendine gel."

Nedense onu duymuyor gibiydim. Kulaklarımı tıkamış ve varlığına inanmadığım tanrıların espri anlayışlarına kendimi kaptırmıştım.

Vincent tekrar bedenimi sarstı. Bu sefer daha sertti ve dirseklerimdeki ellerinin sıkılığı canımı acıtmıştı. Gülüşlerim yavaş yavaş kesilirken bir an için akli dengemi yitirdiğimi sandım. Kalbim hızla çarparken başımı öne eğdim ve yüzümü avuçlarımın arasına gömüp içli içli ağlamaya başladım.

Vincent'in kolları bedenimi sarmış, bir eli saçlarımı okşarken, "Bu savaşı biz kazanmadık, Vincent," diye mırıldandım. "Biz kaybeden taraftayız."

Dakikalar, belki de saatler geçti ama Vincent sakinleştirici sözler söylemekten, her şeyin güzel olacağıyla ilgili vaatlerde bulunmaktan vazgeçmedi. Savaşa gidecek kişi ben değildim, oydu ama benim iyiliğim için çabalıyordu. Kendini bu kadar net bir şekilde bir köşeye atması sinirlerimi bozunca ayaklanıp, "Nasıl olur da sen hiç korkmazsın?" diye sordum.

Sakin bir sesle, "Korkmadığımı kim söyledi ki?" diye cevapladı.

Odada bir sağa bir sola giderken saçlarımı karıştırdım. "Gidemezsin," diye mırıldandım sanki onun elinden bir şey gelirmiş ya da gidişi benim iznime bağlıymış gibi. "Bir yolunu bulacağım. Aylardır seni cepheye göndermek için uğraşmıyorum ben!"

Derin bir nefes alıp ayağa kalktı. Bu bakışı ve duruşu biliyordum. Çocukluğumda istediğim şeyleri elde edemediğim için üzüldüğümde annem de beni böyle teselli ederdi.

Vincent yatıştırıcı sesiyle, "Kitana," dedi. "Gel, konuşalım."

Dudaklarım titrerken, "Git başımdan," diye bağırdım. Vincent'e arkamı dönüp pencereye doğru ilerledim ama bir çift kol bedenime sarılınca olduğum yerde kaldım. Vincent'in enseme gömdüğü yüzünü, kokumu içine çeken nefesini hissedince gözyaşları tekrar bedenimi ele geçirdi. Dizlerimde hiç güç kalmamış gibiydi. Pes ederek yavaşça diz çöktüğümde o da benimle birlikte eğildi.

"Yalvarırım," diye mırıldandım. "Seninle bir kere ayrı düştük, ikincisine katlanamam."

Sırtımı iri vücuduna yaslayıp kollarına daha sıkı tutundum. "Lütfen böyle şeyler söyleme," dediğinde sesi titriyordu. "Ölecekmişim gibi hissediyorum."

Saniyeler hızla geçip giderken sessizce gözyaşlarımı akıttım ama çok kısa bir süre sonra Vincent'in bedeninin hıçkırıklarla sarsıldığını hissedince donup kaldım. Ağladığına neredeyse hiç şahit olmamıştım. O her zaman dağ gibi arkamda duran, desteğini daima hissettiğim adamdı. Bu kadar güçlü bir adamın böylesine incindiğini görmek kanayan ruhumu daha da yaralamıştı.

Arkamı dönüp Vincent'in yaşlarla ıslanmış yüzünü avuçlarımın içine aldım. O da ellerini yanaklarıma yerleştirince yüzüm küçücükmüş gibi hissettim. Bir süre o şekilde kalıp birbirimize baktık. Sanki birbirimizin yüzünü ilk kez görüyormuşuz gibi ikimiz de dikkatliydik.

Yavaşça öne eğilip dudağıma küçük bir öpücük kondurunca gözlerimi kapattım. Hemen ardından birkaç küçük öpücükle daha dudaklarımı taçlandırdı ve en sonunda derin, tutkulu bir öpücük bahşetti. Aramızdaki birkaç santimlik mesafe aniden kilometreler kadar uzun geldi gözüme. Bu yüzden öne atlayıp kollarımı genç adamın boynuna sardım ve tutkulu öpücüğüne karşılık verdim.

Vincent belimi sardığı kollarını hafifçe kaldırıp beni yere yatırırken vücutlarımızı bir an olsun ayırmadı. Gözyaşlarım şakaklarımdan süzülüyordu ama umursamadım. Vincent'in yüzünü kendime çektim ve dudaklarımızı tekrar birleştirdim. O sırada elbisemin yırtılma sesi kulağımda tırmalayıcı bir ses yaratınca hafifçe irkildim ama hemen ona ayak uydurup gömleğini parçalara ayırdım.

Vincent'in dudakları çenemden boynuma uzanan bir öpücük yolu çizerken dünyadaki tüm havayı içime çeksem de nefessiz kalacağıma emindim. Sanki bana ilk kez dokunuyormuş, beni ilk kez öpüyormuş gibi hissediyordum.

Aniden var gücümle Vincent'i sırtüstü yatmasını sağlayacak şekilde ittikten sonra üstüne çıktım. Elleri tüm bedenimde gezerken öne eğilip dudaklarımızı yeniden birleştirdim. Onu ne kadar öpersem öpeyim sanki buna doyamıyor gibiydim.

Vincent üstümdeki tüm kıyafetleri bir köşeye atıp kendisini de aynı şekilde çıplak bıraktıktan sonra tek bir hareketle dönerek beni tekrar sırtüstü yatırdı. Kendimi uçurumun kenarında sallanıyormuş ve bir yerlere tutunmak zorundaymışım gibi hissedince kollarımı ve bacak-

larımı Vincent'in bedenine sardım. Tam o an genç adam bedenini ileri iterek vücutlarımızı birleştirince dudaklarımdan bir inilti firar etti.

Vincent çıkardığım bu sesin hoşnutluktan olmadığını düşünmüş olacak ki anında ellerini yere bastırarak doğruldu. "İyi misin?" dedi tatlı bir telaşla yüzüme bakarken. "Canını mı acıttım?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana sallarken gözyaşları şakaklarımdam süzülmeye devam ediyordu. "Hayır," dedim onu kendime çekerek. Kollarımı boynuna sarıp kulağına, "Her şeyi unutmak istiyorum," diye fısıldadım. "Ne kadar kötülük varsa zihnimden silinsin istiyorum." Vincent'e daha sıkı sarıldım. "Her şeyi unutmamı sağla," dedim. "Lütfen."

Vincent'in hareketleri hızlanırken gözlerimi sımsıkı yumdum. Dünyadaki her şey silinmişti birden. Geçmiş, gelecek ve şimdiki zaman yok olmuştu; geriye sadece o ve ben kalana dek.

"Her şeyi unutturacağım," diye fısıldadı kulağıma. "Biz hariç, her şeyi unutturacağım sana."

Öyle de yaptı. Beni yok etti ve anka kuşu misali küllerimden yeniden doğmamı sağladı.

Gün ağarmaya başlamıştı ama ne Vincent uyuyabilmişti ne de ben. İkimiz de birlikte geçireceğimiz vaktin az olduğunun bilincindeydik ve bu yüzden ikimiz de uykuyu birbirimize ihanet olarak görüyorduk. Onun çıplak göğsüne başımı yaslamış, kalp atışlarını dinliyordum. O ise sessizce saçlarımla oynuyor, arada sırada burnunu başıma gömüp derin nefesler alıyordu.

Cılız gün ışığı odamızın penceresinden içeri süzülürken yüzüstü döndüm ve çenemi, Vincent'in göğsüne yerleştirdiğim elime yasladım. Siyah gözlerinin altında uykusuzluk yüzünden halkalar oluşmuşsa da dikkatle yüzümü inceledi.

Aniden aklıma düşen bir fikir irkilmeme neden olarak şimşek etkisi yaratınca Vincent gözlerini kısıp, "Ne oldu?" diye sordu.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra, "Beni de götür," dedim aklımdakileri ayna misali dudaklarıma yansıtarak. "Ben de cepheye gelmek istiyorum."

İsteğim onu şoka uğratmış gibiydi. Dudakları hafifçe aralandı ve ne cevap vereceğini bilemiyormuş gibi sessizce suratıma bakmayı sürdürdü. En sonunda derin bir nefes aldı. Sanki şeker isteyen çocuğunu sakinleştirmek için konuşan bir baba havasıyla, "Kitana," demişti ki, "Lütfen," diyerek sözünü kestim. "Senin yanında olmak istiyorum."

"Güvenli değil, biliyorsun."

"Aksine," dedim onu ikna etmek için. "Senin yanında olmak daha güvenli benim için. Sen gittikten sonra burada bana ne olacağını düşünüyorsun? Cassandra ve Ezra savunmasız olduğumu düşünüp yaptığım oyunların bedelini ödetmek için üstüme çullanacak." Başımı hafifçe yana eğdim. "Hem sen savaşın ortasındayken bu güvenli sarayın içinde aklımı yitiririm, sana ihanet ediyormuş gibi hissederim. O yüzden lütfen, beni de götür."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Peki, seni savaşın içine sürüklersem bu sefer de benim sana ihanet etmiş gibi hissedeceğimi neden hesaba katmıyorsun?"

"Bu benim isteğim," diye direttim. "Benim seçimim. Ayrıca dediğim gibi mantıklı olan da bu. Senin yanında daha güvende olacağım."

Sıcacık elini yanağıma yerleştirince başımı hafifçe yana yatırıp dokunuşunun tadını çıkardım. "Gel," dedi.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. O an anladım ki sevgi, kötülüğün gelişini engelleyemezdi ama onun paylaşılmasını ve acıların hafifletilmesini sağlayabilirdi.

Günler birbirini kovalamış, hazırlıklar tamamlanmış, ordu toplanmıştı. Yola çıkma vaktimiz yaklaştıkça Armin'i göreceğimi düşünüp heyecanlanıyordum. İstemeden de olsa eski zamanlarımızı hatırlıyor, zihnimde kaybolmaya yüz tutmuş anıları özlemle düşünüyordum. Çocukken Lena ve Arlo'yla kavga ettiğinde kendini savunamaz, ağlayarak benim yanıma gelip dizlerimin dibinde uyurdu. Okuduğu kitaplardan sadece bana bahseder, gelecekle ilgili hayallerini yalnızca benimle paylaşırdı.

Düşünmeden edemiyordum, bu masum çocuk nasıl böyle bir zalime dönüşmüştü? Yoksa her zaman böyleydi de ben mi fark edememiştim?

Yatak odamızda, pencerenin önünde durup birkaç saate aydınlanacak gökyüzüne bakarken zihnimden bunlar geçiyordu. Armin'i özlediğimi o an fark ettim. Onunla savaşmak, birbirimizle çarpışmamak için yola çıkmadan hemen önce... Bana yaptıklarını unutmamıştım ve ne olursa olsun unutmayacaktım ancak yüreğime çöken ağırlığın eziciliğinden kaçamıyordum.

Zihnimde yeşeren çocukluk anılarını dağıtmak için gözlerimi kapattım ve derin, titrek bir nefes aldım. Artık büyümüştük ve ne yaparsak yapalım çocukluğumuzun masumiyetine yeniden sığınamayacaktık.

Vincent'e aklımdan geçenleri anlatmadım ancak düşüncelerimi bildiğinden emindim. Şakağıma sakinleştirici bir öpücük kondurdu. "Her şey güzel olacak," dedi. "Söz veriyorum."

Başımı hafifçe sallarken tuttuğum elini daha da sıktım ve Vincent'in sözlerine inandım. Hoş, inanmasam kafayı yerdim çünkü bu dünyada birbirimizden başka hiçbir şeyimiz yoktu artık.

Zırhımı kuşandıktan, Senteria ailesine ve yardımcılarım Diana ile Amelia'ya veda ettikten sonra bizi ölüme ya da galibiyete götürecek atlarımıza bindik. Vincent kararımı sorguladığını belli eden tek bir söz bile etmedi ancak yol boyunca sık sık attığı inceleyici bakışları yakalamıştım. İçten içe pişman olduğumu duymak, beni geri göndermek istediğini biliyordum ancak benim lügatimde vazgeçmek yoktu.

İşgal bölgesine geldiğimizde tüylerim diken diken oldu, şahit olduğum savaşların anıları bir bir zihnimde hayat buldu. Yine buradaydım. Sanki kaderim bir mühürle mühürlenmiş gibi kendimi sürekli savaş alanında buluyordum. Bu acıklı sondan ne kadar kaçmak istersem isteyeyim, ona daha çok koşuyordum.

Hayallerini, umutlarını, çocuklarını, ailelerini arkalarında bırakan koca kalabalığı inceledim. Hepsi buraya vatanları uğruna canlarını teslim etmeye gelmişti ve iki tarafın da geri dönüşü yoktu. Bazıları korkularını yok sayamıyordu ancak bazılarının gözlerinde dünyayı yakacak kadar kuvvetli alevler, hepimizi boğacak dalgalar, ruhlarımızı delip geçecek kasırgalar dans ediyordu.

Derken ordunun önünde onu gördüm: küçük erkek kardeşimi. Taktığı metal kask kızıl saçlarını kapatsa da delici mavi gözlerini gölgeleyememişti. Zırhı onu olduğundan daha büyük ve iri, bindiği beyaz atsa onu âdeta kurtarıcı gibi gösteriyordu.

Armin'in iki yanında duran Arlo ve Lena'ya baktığımdaysa ciğerlerim dışarı çıkana kadar ağlamak istedim. Onlar Armin'in ya da orduda-ki diğer askerlerin aksine zırhla kuşanmamışlar, gündelik kıyafetlerini giymişlerdi. Ellerim tir tir titrerken zihnimde şimşekler çakıldı. Aylar önce Senteria ve Zirakov savaşırken ben de böyle savunmasız gelmiştim savaş meydanına. O zamanki amaç Vincent'i zayıf noktasından yaralamaktı. Şimdi aynı şeyi Arlo ve Lena yaşıyordu.

Âdet gereği Armin dizginlerini hareket ettirip atının ilerlemesini sağlayınca Vincent de aynı şekilde ilerledi. Savaş başlamadan önce ordularını yöneten iki isim konuşacak, ortak bir noktaya varmaya çalışacaktı. Elbette çoğu zaman bu konuşma olumlu sonuçlanmaz, iki taraf da kılıçlarını çekerdi ama sonucu bilmemize rağmen hiçbirimiz bu geleneği asla çiğnemezdik.

Vincent'in atı üç dört metre ilerleyip aniden durunca hepimiz şaşkın bakışlarımızı ona çevirdik. Göz ucuyla baktığımda Zirakov askerlerinin bile nefesini tuttuğunu görebilmiştim.

Vincent başını yavaşça arkasına çevirip gözlerini benimkilere sabitledi. Açıkça sunduğu daveti ensemdeki tüyleri diken diken ederken beni şaşkına çevirdi. Bu konuşmaya benim de eşlik etmemi istiyordu.

Dünya üzerinde hiçbir hükümdarın eşine bu denli bir yetki verdiğini ne görmüş ne işitmiştim.

Sırtım ben farkında olmadan dikleşmiş, kalbimin atışı hızlanmıştı. Dizginlerimi hareket ettirip atımın küçük adımlarla hareket etmesini sağlayarak yanına gittiğimde birlikte Armin'e doğru ilerledik. Armin ise kısa bir duraklamadan sonra atını tekrar hareket ettirdi ve orta noktaya doğru ilerledi.

Ve işte sonunda karşı karşıyaydık.

Birkaç saniye sessizlik içinde birbirimizi inceledikten sonra, "Hiç değişmemişsin, Kitana," dedi. "Nereye gidersen git, bulunduğun ortamın gözdesi oluveriyorsun. Yöneticilik sıfatı bir anda ayaklarına seriliveriyor."

Onun yapma neşesinin aksine buz gibi bir ciddiyetle cevap verdim: "Beni istediğin kadar kurtların önüne at, Armin. Her seferinde sürünün lideri olarak geri dönerim."

Armin'in suratındaki alaycı ifade silinirken Vincent araya girdi: "Yeterince kan döküldü," derken sesindeki hırçınlığı duyabiliyordum. "Daha fazlasına lüzum yok. Kardeşlerini de al ve ülkene dön."

Armin umutsuzca başını iki yana salladı ama gözlerinde pişmanlık ve üzüntüden eser yoktu. "Keşke yapabilseydim," derken sesi samimiyetten uzaktı.

"Armin," dedim. Aslında sayılı dakikalarımız vardı ve şu an yapmamız gereken ülkelerimizin meselelerini masaya yatırmak, karşı tarafı ikna etmeye çalışmaktı ancak olayı kişiselleştirmeden edemedim. "Yönetme hırsı seni ne ara böyle yuttu?"

"Bunu sen mi söylüyorsun?" diye sorup tek kaşını kaldırdı. "Hayatın boyunca hırslarının peşinden giden sendin."

"Doğru," dedim onu onaylayarak. "Ama bunun sebebi vardı. Hayat beni öylesine oradan oraya sürüklemişti ki bu fırtınada ayakta kalmak için dik durup savaşmak zorundaydım. Peki sen? Senin ne zorunluluğun vardı da hançeri sırtıma sapladın?"

"Olayı dramatize etme lütfen," derken duygusuz görünmeye çalışıyordu ama kasılan çenesinden dişlerini sıktığını görebiliyordum.

"Olayı dramatize ettiğim falan yok," derken suratımı buruşturdum. "Ben sadece seni anlamaya çalışıyorum. Aramızda güçlü bir sevgi bağının olduğuna inanıyordum, sen bana ihanet edene kadar."

"Sevgi..." diye mırıldandı. Bu kelime sanki dilinde acı bir tat bırakmıştı. "Sevgi çok güçlüdür, kardeşim. İnsanın yüreğini ısıtabilir, tıpkı bir katilinki kadar soğutabileceği gibi."

"Ben mi soğuttum yüreğini?" derken sesim isyankârdı. "Yoksa kaybolup gittiğin karanlık hırsların mı?"

Sorum havada asılı kalırken boğucu bir sessizlik oluştu. Ne Armin bu sessizliği bozmaya cesaret edebildi ne ben. Eğer Vincent konuşmasaydı şüphesiz ki sonsuza dek susardık. "İşlerin bu kadar büyüdüğü yeter, Armin," dedi. "Bu savaş birilerinin kanının dökülmesiyle bitmek zorunda değil. Eve dön."

"Anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu Armin. Sesinde öyle cansız bir neşe vardı ki ihanetini tatmasaydım ona üzülebilirdim. "Bu savaş birilerinin ölümüyle bitmek zorunda. Bugün ben eve dönersem yarın siz saldıracaksınız. Bunun şüphesini sonsuza dek yüreğimde taşıyamam."

"Seçim şansı olmayan masum prensi oynama şimdi," dedi Vincent aniden çıkışarak. Bu, ondan beklenmeyen bir tavır olduğu için kaşlarımı kaldırarak kocama baktım. "Tüm bunları yapmaktan başka bir

şansın olmadığına inandığın ve kardeşine ihanet etmek zorunda kaldığın için bir anlığına sana üzülmüştüm ancak her şey geride kaldı, biliyorsun. Zirakov'un gelecekteki kralı sen olacaksın, bu mücadeleyi sen kazandın. Sana kendinden çok güvenen kardeşini ezip geçtin. Hep arzuladığın hayallerine kavuştun, gözde çocuk oldun ancak kan dökmeye devam ediyorsun. Neden gözün bu kadar döndü, neden durmuyorsun, söyleyeyim mi, Armin?"

Armin sertçe yutkunmak dışında cevap vermeyince Vincent tiradına devam etti. "Çünkü Kitana burada, benim yanımda. İkimiz de biliyoruz ki o tahta çıktığımda Kitana da yanımda oturacak. İşte, seni bu delirtiyor, değil mi? Sen kazandın ama Kitana kaybetmedi ve senin için asıl zafer, onun mağlup edilmesiydi." Başını hafifçe yana eğdi. "Kitana sana baktığında kardeşini mi yoksa düşmanını mı görüyor, bilmiyorum ancak ben seni olduğun gibi görebiliyorum; istedikleri olmadığı için ağlayıp ayaklarını yere vuran küçük, şımarık bir erkek çocuğu."

Armin çenesini yukarı kaldırırken titrek bir nefes aldı. Bakışlarında o kadar kuvvetli bir öfke vardı ki eminim şu an Vincent'i öldürmenin hayalleriyle yanıp tutuşuyordu. "Bu konuşma burada bitti," dedi tükürür gibi.

"Zaten çoktan bitmişti, Armin. Kitana'yı sırtından bıçaklayıp bebeğimi benden aldığınız gün bitmişti."

Bu kelimeler üzerine sanki anlaşmışız gibi üçümüz de aynı anda geldiğimiz yöne dönüp atlarımızın dizginlerine asıldık ve hızla bizi bekleyen ordularımızın içine daldık.

Hemen ardından savaş başladı ve çığlıklar yükseldi.

Daha önce defalarca tanık olduğum manzara nabzımın hızlanmasına ve midemin bulanmasına neden olmuştu. Kardeşimle savaşmak, bana düşman olmadıklarını anlar anlamaz Arlo ve Lena'yla yollarımın ayrılması, yanımda duran Vincent'in hayatının tehlikeye girmesi... Her şey çok ama çok fazla geliyordu.

Her şey adım adım ama çok hızlı bir şekilde gerçekleşti. Önce aniden dünya ayaklarımın altından çekilir gibi hissettim. Hemen ardından aldığım nefes yetersiz gelmeye başladı ve gözlerimin önünde milyarlarca küçük nokta dans etti.

"Kitana."

Vincent'in adımı mırıldandığını duyduğumda ve bir elini omzuma yerleştirdiğini hissettiğimde elimi iyi olduğumu göstermek ister gibi havada salladım ancak kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

Savaş, kan, Arlo, Lena, Vincent... Her şey benimle birlikte karanlığa gömülürken kapanmak için direnen gözlerime direnmeyi bir kenara bıraktım ve kendimi hiçliğin ürkütücü ama bir o kadar da güzel kollarına attım.

Gözlerimi açtığımda otağın içindeydim. Savaş çığlıkları oldukça geride kalmış gibiydi ve sırtım rahat minderlerle buluşmuştu. Panikleyerek anında doğrulduğum gibi minderin köşesinde oturan Vincent kollarını bedenime sardı.

"Buradayım."

"Armin," diye mırıldandım belli belirsiz.

Vincent hemen, "Geri çekildiler," diye yanıtladı. "Ancak yakında tekrar saldıracaktır."

Elbette bu haber beni rahatlatmamıştı ancak bir nebze olsun nefes almama olanak sağladı. Derin bir nefes alıp sırtımı tekrar minderlerle buluşturdum. Hâlâ az da olsa zihnimi ele geçiren baş dönmesini dindirmek için, "Yiyecek bir şeyler hazırlamalarını söyler misin hizmetkârlara?" diye sordum. "Açlık zihnimi bulandırdı sanırım."

"Efendim," diyen tiz bir ses duyduğumda arkamda bir kadının beklediğini anladım. Cıvıldayan sesi âdeta çiçek açıyordu ve bu hiç hoşuma gitmemişti. "Rahatsızlanmanızın sebebi açlığınız değil."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi olurken dirseklerimden destek alarak doğruldum ve beni izleyen şifacı kadına baktım. "Prenses," dedi kadın yüzünde tatlı bir gülümsemeyle. "Bir bebeğiniz olacak, tebrik ederim."

O an anladım ki kader, birbirini takip eden basit bir döngüden başka bir şey değildi.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

ÖLDÜKTEN SONRA BİLE

PSY'AVIAH, SCHWARZBLUT - IN UTHENERA

Zihnim durmuş, zaman akmayı bırakmış gibiydi. Etrafımda bir hareketlilik vardı ancak ben bunu algılayabilecek durumda değildim. İçimde volkanlar patlıyordu ama yüzümdeki ifade durgun suları anımsatıyordu.

Kadının sözleri defalarca zihnimde dolandıktan sonra anılar bir bir zihnimde hayat buldu. İlk hamile kalışım, bebeğimi rüyamda görüşüm, onu kaybedişim... Tüm hayal kırıklıkları kara bir bulut gibi çöktü üstüme ve ben altında nefes bile alamadım. Yeniden bebeğimi kaybedeceğimi, aynı şeyleri yeniden yaşayacağımı düşündüm ve ölümle burun buruna geldiğim zamanlarda bile bu kadar korkmadım.

Bana yüzyıllar kadar uzun gelen saniyelerin ardından titreyen ellerimle uzanıp şifacı kadının yakasına yapıştım. Ne olduğunu anlamayan zavallı kadın gözlerini fal taşı gibi açarak öne eğilirken, "Bu bebeği alacaksın," dedim hırlarcasına. Kadın gözlerini kırpıştırarak yardım istercesine Vincent'e bakınca onu daha da kendime çekip sesimi yükselttim: "Duydun mu beni?"

Vincent'in güçlü elleri kadınla beni ayırdıktan sonra şifacı kadın arkasına bile bakmadan koşarak otağdan ayrıldı. Bense öfkemi başka birine, Vincent'e yönlendirerek omuzlarından ittirdim.

"Kitana," dedi yine şımarık çocuğuyla konuşan bir ebeveyn sakinliğiyle. "Anlıyorum, böyle bir haberi beklemiyordun ama bu kadar fevri olma."

"Fevri mi?" diye sorarken ayağa kalktım ancak o kadar hızlı hareket etmiştim ki ayaklanır ayaklanmaz başım döndü ve bir an düşeceğimi

zannettim. Vincent anında ayağa kalkıp elimi tutmaya yeltendi ama öfkelenerek geri çekildim. "Bırak!"

Bir süre ne söyleyeceğine karar veremiyormuş gibi göründükten sonra, "Bu bebeğin zamansız geldiği doğru," dedi. "Ancak anne olma fikrinden bu kadar nefret edeceğini düşünmemiştim. Bu bebek yaralarımızı sarabilir, Kitana. Bize umut olabilir."

Başımı iki yana salladım. "Umudun senin olsun, Vincent," dedim. "Ben bu bebeği doğurmayacağım."

Vincent'in gözlerinden kırılan kalbinin parçalarını görür gibi oldum ama korkum vicdanıma kuvvetli bir darbe indireli çok olmuştu. Sözleri peri masallarından çıkmışçasına ak ve masumdu ama gerçeklerin ne kadar siyah olabileceğini yaşayarak öğrenmiştim. "Bu bebeği düşürmene izin vermeyeceğim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Doğurmam için beni zorlayacak mısın?"

"Elbette hayır ama ondan bu kadar kolay vazgeçmene göz yummayacağım, Kitana. Ben bir kez çocuğumu kaybettim ve ikincisini kaldıramam."

Histerik bir şekilde kahkaha attıktan sonra dolan gözler eşliğinde, "Ne kadar tatlısın," dedim. "Sanki tek sorun yaşayan senmişsin gibi ne de güzel anlatıyorsun derdini. Ama sana bir şey söyleyeyim mi, Vincent? O bebek benim bedenimden koptu. Onu koruyamayan bendim. Onu yaşatmak için Zirakov'da her şeye göğüs germeye razı olan da bendim."

"Bunların hiçbirini ben istemedim ki," diye kendini savundu. Sakinliğinin bedenini yavaş yavaş terk ettiğini, öfkelenmeye başladığını görebiliyordum. "Zirakov'a gitmek senin seçimindi."

"Seçim mi?" dedim yumruklarımı sıkarak. "Beni saraydan gönderdiğin ve benden kullanılmış, artık işe yaramayan bir eşya gibi kurtulmaya karar verdiğin gün benim seçim şansımı elimden aldın."

Derin, titrek bir nefes aldı. "Geçmişi mi açıyoruz şimdi de, Kitana?" diye sordu. "Peki, nasıl istersen. O zaman ben de sana o kararı kardeşimle yattığını öğrendikten sonra aldığımı hatırlatayım."

Beni bu noktadan, bu şekilde vuracağını tahmin etmediğim için bir an afalladım. Islanan yanaklarımı bir çırpıda silerken, "Senin çocuğunu neden doğurmamam gerektiğini bana bir kere daha göstermiş oldun," dedim sırf canını acıtmak için. "Teşekkür ederim."

Aramızdaki mesafeyi tek ve öfkeli bir adımla tamamlayıp beni dirseklerimden yakaladı ve kendine doğru çekti. Gözlerindeki alevi, hırçın dalgaları ve kuvvetli kasırgaları hissedebiliyordum. Dişlerini sıkmaktan çenesi kaskatı kesilmişti. Alnını benimkine yaslarken cesur olup gözlerine bakmak istedim ama bir şey beni durdurdu ve başımı sağa çevirdim. Şu an ihtiyacım olan son şey böyle bir duygu karmaşası içinde Vincent'in gözlerine bakmaktı.

İkimiz de birbirimize deli gibi öfkeli olduğumuz için kırıcı sözlerine kendimi hazırlamıştım ama, "Lütfen," dedi yumuşak sesiyle. Ruh hâlindeki bu ani değişim beni şaşkına çevirirken gözlerimi hafifçe araladım ama yine de ona bakmadım. "Lütfen onu benden alma."

Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken bebeğimi düşürdüğüm an geldi gözlerimin önüne. "Yapamam," diye mırıldandım. "Aynı şeyleri tekrar yaşayamam, bebeğimi tekrar kaybedemem."

"Kaybetmeyeceksin, kaybetmeyeceğiz. Söz veriyorum, bu sefer her şey daha farklı olacak." Başımı iki yana sallarken dudaklarımdan hıçkırıklar firar etti. Kendimde konuşacak enerjiyi bulamamıştım bile. "Kitana," dedi. "Bebeğimizi kaybetmekten korktuğun için onun hayatını kendin mi alacaksın? Savaşmadan, şansını denemeden kaderini kabul mü edeceksin? Mantık bunun neresinde?"

Yerden göğe kadar haklıydı. İstediğim şeyi açıklayacak akla uygun tek bir cümlem yoktu ama zihnimi ele geçiren korkuya da karşı koyamıyordum işte. "Aynı şeyleri yaşamak istemiyorum," derken başımı göğsüne yasladım ve beni saran sıcak kollarını hissettim.

"Yaşamayacaksın," dedi. "Ne olursa olsun seni ve kızımızı koruyacağım. Ölsem bile, öldükten sonra bile."

Şu durumda dikkat edilecek en son şey bile değildi belki ama yaşlı gözlerimi kırpıştırırken başımı hafifçe geri çektim. "Kızımız, dedin."

Vincent'in kaşları çatılırken, "Ne?" diye sordu.

"Bebeğimizi veya çocuğumuzu koruyacağım, demedin. *Kızımız* dedin."

Vincent'in gözleri samimi bir şaşkınlıkla kaplanırken, "Öyle mi?" dedi. "Fark etmemiştim." Dudakları tatlı bir gülümsemeyle taçlandı. "Ama umarım kız olur. Senin gibi bir kızıl kafa daha olsa fena olmaz."

Dayanamayıp ben de tebessüm ederken göğsüne hafifçe vurdum. "Domuz."

Hakaretime karşılık vermek yerine sıkıca sarıldı ve alnıma bir buse kondurdu. Hemen ardından dinlenmem için beni minderlerin üstüne yatırdı ve yanıma kıvrıldı. Göğsüne sokulup yanında olmanın verdiği güven hissinin tadını çıkardım. Sessizlik içinde geçen uzun bir sürenin ardından, "Her şeye ağlamamdan belliydi zaten," diye mırıldandım kendi kendime. "Normalde o kadar ağlak biri değilim ki ben." Vincent sessiz kalınca tek kaşımı kaldırıp siyah gözlerine baktım. "Değilim, değil mi?"

Dişlerini göstererek gülümsedi. "Kendimi baskı altında hissediyorum."

"Güzel."

Vincent burnunu saçlarımın arasına gömüp derin bir nefes aldıktan sonra avuç içini karnıma yerleştirdi. "Tekme atabiliyor mudur acaba?"

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. "Ayağı bile yok, Vincent. Ne tekmesi?"

"Belki vardır," derken sesinde yumuşak bir tını vardı. "Benim çocuğum sonuçta. Normal bebeklerden kat kat daha hızlı gelişecektir."

Pembe bir hayal bulutu etrafımızı sarınca, "Acaba nasıl ebeveyn olacağız?" diye sordum.

"Ben harika bir baba olacağım," dedi hiç düşünmeden. "Çocuğumu sonsuza dek koruyacağım."

Sırıtmadan edemedim. "Bu kadar korumacı olursan evlenme çağına geldiğinde başka birine ait olma düşüncesini kaldıramazsın."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi hemen. "Çocuğumuza yaklaşan erkekleri ben, kadınları da sen bertaraf edeceksin ve böylece sonsuza dek bize ait olacak."

Dişlerimi göstererek gülümsedim. Vincent'in sözleri mantıksız olsa da tatlı telaşı ve kıskançlığı içimi ısıtmış, komik gelmişti. "Ya, tabii," dedim. "Cansız bir biblo ya, nesne gibi sahiplenebiliriz onu."

"Lütfen öyle yapabilelim," dedi yalvaran ses tonuyla.

Gözlerimi kıstım. "Aynı korumacılığı annen ya da baban sana yapsa öfkeden delirirdin."

"Evet ama bu benim aynı şeyi kendi çocuğuma yapmayacağım anlamına gelmiyor."

Yüzüstü dönüp dirseklerimin üstünde doğruldum ve Vincent yattığı yerden işaret parmağını yanağımın üstünde gezdirirken ona baktım. "Ya iyi bir anne olamazsam?"

Öne eğilip dudaklarıma tatlı, insanın korkusunu emen bir öpücük bıraktı. "Harika bir anne olacaksın, güven bana."

"Ama daha demin söylediklerim-"

"Şşt," diyerek beni susturdu. "Korku herkese istemediği şeyleri söyletebilir ve yaptırabilir. Senin de başına bu geldi. Bir anlık tepkini göz önünde bulundurup kendini iyi ya da kötü biri olarak değerlendiremezsin. Çünkü insanın kişiliği verdiği anlık tepkilerle değil, üzerinde düşünüp taşındıktan sonra yaptığı davranışlarla ölçülür."

Dalga geçercesine, "Şimdi de filozofluğa mı başladın?" diye sordum.

Gözlerini abartılı bir şekilde devirirken, "Sana da iyi bir şey söylemeye gelmiyor," dedi. Onu sinir ettiğim için kıkırdıyordum ki gözleri aniden fal taşı gibi açıldı. Sanki çok önemli bir şey zihnine o an düşmüş gibi kaskatı kesildi.

Bu hâli telaşlanmama sebep olurken, "Ne oldu?" diye sordum. Boğazım kurumuş, kalbimin atışı hızlanmıştı.

"Çok önemli bir şeyi unuttuk," dedi.

"Neyi?"

"Ya çocuğumuz bizi sevişirken yakalarsa?"

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verirken yüzümü ellerimle örttüm. "Aptal."

"Öyle söyleme," dedi aynı telaş ve korkuyla. "Çok korkunç bir şey bu."

Ciddi olmayarak, "Yaşamış gibi konuşuyorsun," dedim ama Vincent'in yanakları kan kırmızısına dönünce, "Ne?" dedim yüzümde kocaman bir sırıtmayla.

"Git başımdan."

"Bundan o kadar kolay kurtulamazsın. Anlat çabuk!"

"Neyini anlatayım?" diye sordu beni itmeye çalışırken ama ben kuvvetli bir yapıştırıcıyla birbirimize yapıştırılmışız gibi kollarımı bedeninden ayırmadım.

"Nasıl yakaladın onları?"

"Rahat bırak beni, Kitana," dedi. "Bu benim çocukluk travmam."

"Ama dinlemesi çok komik olacak, eminim."

Onu rahat bırakmayacağımı anlayınca sabır dilenir gibi derin bir nefes aldı. "On yaşlarında falandım," dedi. "Çok korkunç bir kâbus görmüştüm ve annemle babamın yanına gitmeye karar verdim."

"Asıl rüyayı baban, annene yaşatıyormuş o an tabii."

Yanakları mümkünmüş gibi daha da kızarınca nefessiz kalana kadar kahkaha attım. Vincent ise onunla dalga geçmeme karşılık vermek yerine benden nefret ettiğini söyleyerek bedenlerimizi ayırmak için çabalamaya devam etti.

Dakikalar sonra, "Tamam, tamam," diye onu sakinleştirdim. "Bu konu hakkında bir şey demeyeceğim."

"İyi ki demedin," dedi söylenerek. "İki saattir gülüyorsun. Hiç başına gelmediği için rahatsın tabii."

İhtimali bile tüylerimi diken diken etti. "Düşüncesi bile korkunç. Annemin şey yaptığı..." Gözlerimi sımsıkı yumdum.

Vincent beni zayıf noktamdan yakaladığını anlayarak, "O kadar çocuğu nasıl doğurdu sence?" diye sordu.

Omzuna vurup, "İğrençsin!" diye haykırdım ama beni sinir etme sırası ondaydı. Sonraki saatlerimiz birlikte huzur içinde geçti. Bir an için Senteria'yı, Zirakov'u, savaşı, ailelerimizi ve mevkilerimizi unuttuk. Bir an için, sadece bir an için bebek bekleyen, bunun heyecan ve mutluluğunu yaşayan sıradan evli çiftlerden olduk.

Ancak her güzel şeyin bir sonu vardır. Ne yazık ki Vincent'le geçirdiğimiz bu altın değerindeki zamanın da sonu gelmişti. Askerlerden biri Zirakov cephesinde bir hareketlilik olduğunu söyleyince apar topar yanımdan kalktı. Onunla birlikte ben de ayaklandım ancak aniden durup bana baktı ve "Sen burada kalsan daha iyi olur," dedi katı bir ifadeyle.

Afallayarak gözlerimi kırpıştırdıktan sonra, "Hayır," dedim. "Senin yanında olmak istiyorum."

Başını iki yana sallarken, "Kitana," dedi sabırla. "Dışarısı hamile bir kadına göre değil."

Buraya savaşçı olarak gelip taşıması zor bir yüke dönüşme ihtimalim tüylerimi diken diken ederken, "Belki," dedim. "Ama orası tam da benim gibi bir kadına göre."

"Kuşkum yok ancak yine de burada kalıyorsun."

Son sözlerini söyledikten sonra çadırdan çıkmak üzere arkasını döndüğünde koluna yapışıp, "Beni bu şekilde başından savma," dedim durmasına sebep olarak. "Ben de savaşmak istiyorum."

Derin bir nefes alıp ellerini yanaklarıma yerleştirdi. "Seni başımdan savmıyorum, güzelim. Sadece böyle bir savaşın şu an için sana uygun olmadığını söylüyorum. Beni daha önce ikna ettiğin için ısrarlarının sonuç vereceğini düşünme çünkü o zaman bebeğimizi taşıdığından habersizdik. Şimdi işler değişti."

Ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam yapayım onu kararından döndüremeyeceğimi adım kadar iyi biliyordum. Bu yüzden nefesimi daha fazla harcamaya ya da onu daha fazla yormaya gerek görmedim ve hafifçe başımı salladıktan sonra alnıma bir buse kondurup gitmesini izledim.

Çadırın içinde kaldığım saatler bana yıllar kadar uzun gelmişti. Sürekli hizmetkârları yolluyor, bir gelişme olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordum. Burada tek başıma oturup hiçbir işe yaramama düşüncesine katlanamıyordum ancak elimden bir şey de gelmiyordu. Öte yandan hizmetkârların getirdiği haberler her defasında aynı oluyordu: İki tarafın askerlerinin de pes etmeye niyeti yoktu. İki taraf da tanrıların desteğini aldıklarına inanıyor, karşı tarafı yok etmeyi hedefliyordu.

O çadırda bir sağa bir sola giderken elimi karnıma götürdüm ve bebeğimin, varlığıyla bana güç vermesine izin verdim. Ne tuhaftı! Bir kolu bile yoktu ancak orada olduğunu bilmek bile ruhumdaki yangına su serpiyordu. Onun varlığını hissederken ister istemez önceki hamileliğimde yaşadığım kötü anıları zihnimden geçiriyordum.

Ah, keşke ikisini birlikte büyütme şansım olsaydı.

Bu düşünce gözlerimi dolu dolu ederken minderlere oturdum ve o an anladım: Evet, Vincent haklıydı. Bu bebek ikimizin de yaralarına merhem olabilirdi ama ilk bebeğimizi kaybedişimiz ikimizin de kalbinde iz bırakacaktı.

Ne garip bir büyüydü bu. O küçük yumurcağı hiç görmemiştim. Ellerini hiç tutamamış, kokusunu içime çekememiştim. İlk adımlarını attığını görme fırsatı bulamamış, kahkahasını duymamıştım ama onu kaybettiğim için kalbime mızraklar batıyor gibi hissediyordum.

Bu düşüncelere dalarak saatler geçirdikten sonra Vincent tekrar çadıra girdiğinde neredeyse bayılacaktım. Büyük bir özlemle koşarak boynuna atladım. Bedeni terden ıslanmıştı ancak gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir fırtına vardı. Sarılışıma çok kısa karşılık verdikten sonra pazılarımdan tutup beni biraz uzaklaştırdı ve "Buradan gitmelisin," dedi.

"Rüyanda görürsün," diye karşılık verdim düşünmeden.

"Anlamıyorsun, Kitana," dedi. Sesinde daha önce çok nadir duyduğum bir duygu vardı: Korku. "Dışarıda ceylanını bekleyen bir aslan sürüsü var. Hamile olduğunu duyarlarsa ne yaparlar, hiç düşünüyor musun?"

"Vincent," derken sesimin titrememesini hedeflemiştim ancak çabam başarısızlıkla sonuçlandı. "Lütfen, bırak da seninle kalayım."

"Hayır, Kitana," derken başını iki yana salladı. "Senin iyiliğin için bu."

Omuz silktim. "Senin kötülüklerde boğulduğun bir dünyada iyiliği istemiyorum."

Dudakları hafifçe aralandı. Gözleri öyle derinleşti ki bir an için o derinliğe düşüp kaybolacağımı sandım ve bir şekilde anladım: Söylediği sözlere, beni uzaklaştırma çabalarına rağmen o da burada olmamı, yanında kalmamı istiyordu. Bir saat sonramızın bile garantisinin olmadığı bu kaos ortamında beni bir dakika daha fazla görmek ve bunun için hiçbir fırsatı kaçırmamak istiyordu ancak istediği gibi fevri davranamıyordu.

"O zaman bebeğimizin iyiliği için git," dedi bir çırpıda.

Dudaklarım titrerken öne eğilip tekrar sarıldım. Telaş içindeyse de bana hissettirmedi. Sabırla bu duygusal çöküşümün geçmesini beklerken kollarını sıkıca bedenime doladı. Sessizce gözyaşlarımı akıtırken, "Geri geleceğim," dedi. "Biliyorsun, ne olursa olsun gelirim."

"Gelirsin."

Yavaşça geri çekilip gözyaşlarımdan ıslanan yanaklarımı sildi ve du-

daklarıma tutkulu bir öpücük bahşetti. İlk kez Vincent'in dudakları böylesine bir acı vermişti bana çünkü bu öpücüğü... Veda eder gibiydi. Bir daha birbirimizi görememe ihtimalimize karşılık hazırlık gibiydi.

Öpücüğüne aynı hislerle karşılık verdim. Dudaklarımız dans ederken yeni bir dünya keşfediyor gibiydim. Sanki onu öpmek varlık ve yokluk arasında bir yerlerde kaybolmama, yeni evrenlere yolculuğa çıkmama neden oluyordu.

Bir an sonra sanki anlaşmışız gibi aynı anda geri çekildik ve alınlarımızı birbirine yasladık. İkimiz de nefes nefeseydik, birbirimize doyamamıştık ancak ikimiz de kendimizi durdurmak zorunda olduğumuzu biliyorduk.

"Buraya yakın bir yere götürülmeni sağlayacağım," dedi. "Haber alınması kolay olan bir yere. Böylece cepheden gelen bir habere göre hızla kaçabilirsin."

Senteria'nın gelecekteki kralının karısını oradan oraya kaçırtacak tek bir haber olabilirdi: Kocasının ölmesi. Başımı dik tutmaya çalışırken, "Öyle bir şey olmayacak," dedim.

Başını iki yana salladı. "Olmayacak."

Belki de çenemi kapalı tutmalıydım. Belki de lanet olası ağzımı açmamalıydım ancak dayanamayıp, "Senden bir şey sakladım," dedim gözlerimi sımsıkı yumarak. "Baban hakkında." Yumruklarımı sıkıp kendimi sakinleştirmeye çalışırken, "Bunu sakladığım için bana kızma, yalvarırım," dedim. Gözlerimi açıp yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum. "Sadece nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Seni dinliyorum."

"Hani kaybolan çocuklar vardı ya..." Sonunda gözlerimi açmıştım ancak başımı yerden kaldırmadım. Sanki bu suçu işleyen benmişim gibi garip bir utanç duyuyordum. "Onlar kaybolmuyormuş. Baban onları kaçırıp bir çeşit kiralık katil olsunlar diye yıllarca eğitiyormuş. Bu çocuklar büyüdüğünde ölümlerine sebep olacak şekilde kimliklerini ifşa ederek kendilerine verilen emirleri yerine getiriyorlarmış."

Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki bir çığlık, öfke krizi, ağlama... Ama Vincent derin bir nefes alıp, "Sen nereden biliyorsun?" diye sormakla yetindi.

Şok içinde başımı yukarı kaldırıp birkaç adım geri çekildim. Böylesine büyük bir olayı bu kadar soğukkanlılıkla karşılamasının tek bir sebebi olabilirdi ve o da... "Sen," diye mırıldandım. "Biliyordun."

Dudaklarını araladı ancak tam o an otağın ardından seslenen askerin sesi duyuldu: "Prensim, Prenses Kitana'yı götürecek araba geldi."

Tekrar Vincent'e sarılmam, her ne olursa olsun ona veda etmem gerekiyordu ancak tüylerim diken diken olmuş, midem kuvvetli bir iğrenti duygusuyla kavrulmuştu. Kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu hâldeyken aşk pıtırcığı rolünü oynayamazdım.

Vincent ne yapacağımı dikkatle izlerken bakışlarımı kaçırdım çünkü o derin gözlerine baktığım an ne yapacağımı, ne düşüneceğimi şaşıracağımı biliyordum. Bu garip ana son vermek için duruşumu dikleştirdim ve çadırdan dışarı çıktım. Beni bekleyen bir grup askerle arabaya binerken Vincent'in arkamdan geldiğini gölgesinden görebiliyordum.

Arabaya bindim ancak bir ölü gibiydim. Vincent arabanın kapısını açtı ve gözlerimin içine baktı. "Kitana." Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Hâlâ bir çeşit transta gibiydim. "Her ne olursa olsun, seni seviyorum. Bunu sakın unutma."

Bunlar, Vincent Senteria'dan duyduğum son sözlerdi.

Vincent'in benim için hazırlattığı konak savaş alanına hızlıca haber alabileceğimiz kadar yakın, acil bir durum olursa kaçabileceğimiz kadar uzaktı. Günlerim bu konakta geçiyordu. Ne yemek yiyesim geliyordu ne de uyuyasım. Ancak bebeğimin sağlığı için kendime bakmam gerektiğinin bilincindeydim.

Vincent'in bu canilikten haberi olduğu düşüncesi her defasında beni şok ediyordu ancak onu doğru dürüst dinlemediğim için çoktan pişman olmuştum. Belki de kendini açıklayacak cümleleri vardı ve ben ona kendisini ifade etme şansı tanımadan kaçarcasına ondan uzaklaşmıştım.

Her ne olursa olsun, seni seviyorum.

Güneş çoktan gökyüzünü terk etmişti. Yatağımda uzanmış, uyumaya çalışıyordum ancak bu sözler saatlerdir zihnimin içinde kuvvetle yankılanıyordu.

Ben de seni, diyememiştim ona. *Ben de seni çok seviyorum, Vincent.*

Başıma saplanan hançerleri dindirmek için şakaklarımı ovuşturduğum sırada dışarıdan gelen at kişneyişini duyunca irkildim. Önce dir-

seklerimin üstünde doğrulup dışarıyı dinledim. Kalbimin atışı anında hızlanmış, tüylerim diken diken olmuştu.

Üstümdeki yorganı bir kenara atıp pencereye koştum. Gecenin karanlığında Senteria üniforması giyen ulağı zar zor ayırt edebilmiştim. Yaptığım akıl kârı olmasa da düşünmeden odadan çıktım ve merdivenleri üçer beşer inmeye başladım. Günlerdir Vincent'ten haber alamıyor oluşum merakımı körüklemiş, bana doğru dürüst düşünme şansı tanımamıştı.

Konaktan çıkıp ulakla göz göze geldiğim anda anlamıştım aslında. Ne söyleyeceği çoktan zihnimin içinde hayat bulmuş, acı çoktan yüreğimde filizlenmişti. Kara düşünceler bir bulut gibi aklıma, kalbime çöküvermişti. Nefesim tıkanmış, çaresizliği iliklerime kadar hissetmiştim.

Dudaklarım titredi, dolan gözlerim yüzünden dünya bulanıklaştı. "Hayır," dedim sadece. Yaşadığım her şeyin karşısında duran cılız, güçsüz bir *hayır*.

Ulak ağladığını gizlemek için başını öne eğdi. "Prens Vincent..."

"Hayır," diye yineledim yalvarırcasına. Şu an bu adamın susması sanki her şeyi değiştirecek, kaderi baştan yazacakmış gibi hissediyordum. Sanki yaşananlar bir hayalmiş de bu adamın dudaklarından dökülürse gerçeğe dönüşecekmiş gibiydi.

"Öldü."

Ne de kolay söylemişti. Ne de kolay kabullenmişti hemen. Acaba ölenin sadece Vincent değil; aşkımın, ruhumun, gençliğimin de olduğunu bilse bu kadar kolay söyler miydi, diye geçirdim aklımdan.

Gözyaşları yanaklarımı ıslatırken bir elimi karnıma götürdüm. Ona ne diyecektim? Neden diğer çocuklar gibi babasının yanında olmadığını sorduğunda ona nasıl bir yanıt verecektim? Anılarımızı sorduğunda ona geçmişi anlatırken Vincent'in zihnimde canlanan gülümsemesi sanki canımı hiç yakmıyormuş gibi davranmayı nasıl başaracaktım?

İstemeden küçük bir kahkaha attım. Vincent şu an yanımda olsa bu kadar akılsız olmamam, karalar bağlamamam gerektiğini söyler; her şeyi başaracak kadar güçlü olduğum konusunda beni cesaretlendirirdi. Ah, belki de korkularımın yersiz olduğunu düşünür, ciddiye bile almadan dalga geçerdi.

Bu kararsızlık kafayı yememe sebep olacak gibi oldu bir an. Vincent ne yapardı?

Ruhumu derin bir pişmanlık sarmaladı. Ona neden onu sevdiğimi, onun için deli olduğumu, onun için gözümü kırpmadan sahip olduğum her şeyi feda edecek kadar ona âşık olduğumu söylememiştim ki?

Sanki kendimi suçlamam yeterli değilmiş gibi zihnim benimle oyunlar oynuyor, Vincent'le anılarımı peş peşe gözlerimin önüne getiriyordu. İşte, bahçede beni öpüyor. İşte, burada evleniyoruz. Şimdi de kollarımın arasında uyuyor. Beni Zirakov sarayından alıp kaçırıyor. Burada birlikte şarkı söylüyoruz. İşte, şimdi de beni Leo'dan kıskanıyor. Ah, bu en güzel anılarımızdan biri belki de. Hamile olduğumu öğrendiğimde yaşadığım sinir krizi sonrası hayallere dalıyoruz.

Bedenim titrerken dünyadaki havanın çekildiğini hissettim ve çılgınca nefes almaya çalıştım. O hayallerin hiçbiri gerçekleşmeyecekti.

Anılar zihnimde kol gezerken sürekli değişen sahnelerin uçlarını çaresizce yakalamaya çalışıyor, tek bir anı uzun süre düşünmek için kıvranıyordum ama anılar acımasızca akıp gidiyor ve arkasına bile bakmıyordu.

Aynı Vincent gibi.

Yüzü şimdiden bulanıklaşmaya başlamıştı. Sesini net bir şekilde hatırlayamıyordum artık.

Hizmetkârlardan birinin hayal meyal elimi tuttuğunu hissettiğim an var gücümle bağırdım. Dizlerimdeki kuvvet çekilince soğuk toprağa yığıldım. Çığlıklarım kulakları neredeyse sağır edecek kadar güçlüydü ama durmadım, daha çok bağırdım çünkü yukarıda bir yerde Vincent'e sesimi duyurmak istiyordum. Ona sözünü hatırlatmak istiyordum.

Ne olursa olsun seni ve kızımızı koruyacağım. Ölsem bile, öldükten sonra bile.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

ÖLÜM VE YAŞAMIN CİLVESİ

DAVID ARKENSTONE - STONFIRE

Saatler, günler, aylar hatta yıllar geçmiş gibi hissediyordum ancak sadece birkaç saat geçmiş, güneş doğmuştu. Bağırmaktan sesim kısılmış, ağlama krizlerim dinmişti ancak yatağımda yatarken sessizce gözyaşlarımı akıtmayı sürdürüyordum. Gözlerim uykusuzluktan ve deli gibi ağlamaktan yanıyordu ancak göz kapaklarımı ne zaman aşağı indirsem Vincent'in yüzü gözlerimin önünde beliriyordu.

Sol kolumun üstüne dönüp dizlerimi kendime çektim. Üstüm yorgan ve battaniyeyle örtülü olmasına rağmen bedenim zangır zangır titriyordu. Pencerenin önünde iki kuşun cıvıldadığını duyunca neredeyse kusacak gibi oldum ve o masum canlılara karşı kuvvetli bir nefret duydum. Bu dünyadan göçen ben olsaydım zamanın bu şekilde umursamazca akıp gitmesine, herkesin hayatını bir şekilde devam ettirmesine göz yumabilirdim ancak giden Vincent'ti. Senteria'nın vârisi, halkının umuduydu. Benim kocamdı.

Kapı birkaç kere tıklatıldı, cevap vermeyince yavaşça açıldı. Arkam dönük olduğu için kimin geldiğini görmemiştim ancak adım seslerinden odaya iki kişinin girdiğini anlayabiliyordum.

"Prenses..."

Tanıdık ses kulaklarımı doldurdu ancak gözlerimi hafifçe kısmak dışında tepki vermedim.

"Olanları duyduk."

Omzumda bir el hissetmemle dudaklarımın titremesi ve gözyaşlarımın hızla süzülmesi bir oldu. Kendimi toparlayıp doğruldum ve sadık yardımcılarım Diana ile Amelia'nın gözlerine baktım. İkisi de siyah

elbise giymişti ve ikisi de gözlerinde derin bir keder taşıyordu. İkisinin de kafasının karışık olduğunu görebiliyordum. Sanki ne söylemeleri gerektiği hakkında en ufak bir fikirleri yokmuş ancak bir şey söylemek zorunda hissediyormuş gibilerdi.

Amelia ayakta durmayı tercih ederken Diana yatağın kenarına oturup bedenini hafifçe bana çevirince alnımı omzuna yasladım ve bedenimin sarsılmasına izin verdim. Diana'nın teselli dolu eli sırtıma dokundu, ikisinin güzel sözleri kulaklarımı doldurdu ancak hiçbiri acımı dindirmeye yetmiyordu.

"Onu kaybedeli sadece saatler oldu," dedim bağırmaktan kısılan ve cılız bir şekilde çıkan sesimle. "Ama şimdiden deli gibi özledim. Onsuz yıllar geçirmeye nasıl katlanacağım?"

Diana'nın kolları bedenimi dostane bir tavırla sıkıca sarmaya devam etti. "Kitana," dedi aramızdaki mevki farkını yok sayarak. "Ne söylesem acına derman olamayacağımı biliyorum ama zamanla için soğuyacak, söz veriyorum. Bu yara sende iz bırakacak belki ama verdiği ızdırap geçecek."

Başımı iki yana salladım. "Bu çok farklı bir şey, Diana."

"Hemen yokluğa düşmeyin." Bu sefer konuşan Amelia'ydı. Yüzünü görmesem de üzüntülü yüzünü gözlerimin önünde canlandırabilmiştim. "Daha çok gençsiniz. Elbette bu kötü günleri arkanızda bırakıp yüzünüzün güleceği zamanlar gelecek."

"Hamileyim ben." Bir çırpıda söylediğim bu söz ikisinin de donup kalmasına neden oldu. "Bebeğimi tek başıma nasıl büyüteceğim?"

"Tek başına değilsin," diyen Amelia'nın sesini duyduğumda yatağa oturduğunu hissettim. O da bir elini sırtıma dayamıştı. "Biz senin yanında olacağız."

"Çok korkuyorum," dedim titreyen sesimle. "Onsuz nasıl bir hayat yaşayacağım hakkında en ufak bir fikrim yok. Vincent'ten öncem nasıldı, hatırlamıyorum bile. Ben kendime doğru dürüst bakamazken bir de bir çocuğa nasıl annelik edeceğim?"

"Kendine ve o çocuğa çok iyi bakacaksın," dedi Diana. Sesinde çocuğunu teselli eden bir annenin güvencesi vardı. "Şimdi canın çok yanıyor, biliyorum ama geçecek."

Başımı Diana'nın göğsünden çekip doğruldum ve yüzümdeki yaşları sildim. "Ben cepheye gideceğim."

"Prenses," dedi Diana telaşla. "Derhâl buradan uzaklaşmalıyız."

"*Siz* uzaklaşmalısınız," diye düzelttim onu. "Ama ben geri dönüyorum."

"Prens Vincent'in sizi göndermesinin bir sebebi vardı, efendim," diye Diana'ya katıldı Amelia.

"Sebeplerini alıp başına çalsın," dedim ayağa kalkıp dolaba yönelirken. Elbiseleri sağa sola fırlatıp en rahat hissettirecek olanı seçmeye çalışıyordum. "Onu hiç terk etmemeliydim."

"Prenses-" Amelia her ne söyleyecekse Diana onu susturarak konuştu: "Oraya gidip ölmen Vincent'i geri getirecekse hiç durma, git." Sözleri âdeta bir heykel misali donup kalmama neden oldu. "Ama o bir daha gelmeyecek, Kitana. Bunu ne kadar hızlı kabullenirsen bebeğinin de kendinin de yaşama şansını o kadar artırırsın."

"Senin için ne kolay, Diana," diye karşılık verdim.

"Evet, kolay çünkü hayatımın aşkını, bebeğimin babasını kaybetmedim ben. Seni tam anlamıyla anlayamıyorum çünkü bu kadar güçlü bir çaresizlik yaşamadım daha önce. Bu yüzden hâlâ mantığımı konuşturabiliyorum zaten, seni anlamadığım için." Diana ayaklanıp yanıma geldi ve yalvarırcasına ellerimi sıktı. "Lütfen gitme. Kendini düşünmüyorsan bebeğini düşün. O daha çok küçük. Onun elinden yaşama şansını alma."

"Gitmek zorundayım," diye fısıldarken dünya gözyaşlarım yüzünden bulanıklaşmıştı. "Oraya gitmeli, onu görmeliyim. Ölüsünü o kan çukurundan çekip almalıyım."

"Neden ama?"

"Çünkü o benim için gelirdi."

Diana durdu, hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. Söylediği gibi beni anlayamaz, acımın ne boyutlarda olduğunu yalnızca tahmin edebilirdi ancak o an, ruhumdaki kederi anlamaya en yakın olduğu andı. Daha fazla ısrar etmeyerek ellerini çekti ve başını onaylarcasına salladı.

"Peki," dedi. "O zaman lütfen sizinle gelmeme izin verir misiniz?"

"Ben de gelmek istiyorum." Amelia'nın sesi Diana'ya katılınca iyice şoka uğramıştım.

"Mecbur değilsiniz."

"Biliyoruz," dedi Amelia. "Ama yanınızda olmak istiyoruz."

Onları tehlikenin içine sürüklediğimin farkındaydım ve bu yüzden kendimi suçlu hissediyordum ancak öte yandan yalnız olmayacağım için bencilce bir mutluluk da duyuyordum. Onlara karşı beslediğim minnetin tarifi imkânsız olduğundan basit kelimelerle kendimi ifade etmeye çalışmadım. Yaptığım tek şey cılız bir gülümsemeyle başımı hafifçe sallamak oldu. Onların ne söylemek istediğimi anlayacaklarını biliyordum ki öyle de oldu. Bunu nasıl bildiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu ancak emindim ki bu odadaki üç kadın, birbirine en yakın dostlardan daha iyi iletişim kurmuştu.

Hissettiğim çöküş geçmiş değildi. Aksine, sanki bir aslan pençelerini ruhuma geçirip varlığımı parçalara ayırıyormuş gibi hissediyordum ve bu his her saniye güçleniyordu ancak Vincent'in bedenini çekip alma arzum, savaşmam için bana kuvvetli bir sebep veriyordu. Bu yüzden kıyafetimi giydikten, elimi yüzümü yıkadıktan sonra açlıktan düşüp bayılmamak için küçük bir sandviç yedim ve hizmetçilerin bizim için hazırladığı yolluğu alıp atların yanına ilerledim. Kendimi kuvvetli atın üstüne atar atmaz daha güçlü ve zinde hissettim. Dizginleri hareket ettirmeden önce bir elimi karnıma götürdüm ve bebeğimi hissetmek için gözlerimi kapattım. Elbette fiziksel olarak onu duyumsamam mümkün değildi ama içimde bir yerde yankılanan küçük kahkahasını duyar gibi oldum.

Kuvvetli bir rüzgâr saçlarımın arasında dans etti ve iliklerime kadar bir titreme dalgası bedenimi sardı. Bir an için duraksayacak gibi oldum. Neydi bu, bir tür işaret mi? Vincent yukarıda bir yerden durmam için beni yönlendirmeye mi çalışıyordu?

Yapamam, dedim. *Kaçıp kurtulmamı istesen de sana sırtımı dönemem.*

Ve sonra dizginleri sertçe hareket ettirerek atımın büyük bir hızla ilerlemesini sağladım. Bu sayede rüzgâr mümkünmüş gibi daha da kuvvetlenerek suratıma çarptı ama durmadım. Doğanın bu hırçınlığını her hücremde hissettim.

Zaman algım bulanıklaşmış gibi olduğundan atın üzerinde ne kadar vakit geçirdiğimizi kestiremiyordum. Ancak yanımda belli belirsiz bir silüet belirince bulanıklık kayboldu. Afallayarak başımı sağa çevirdim ve Vincent'in hayat dolu siyah gözleriyle karşılaştım. Hava soğuktu ve akşam olmak üzereydi ama Vincent'i görünce bahar geldi, çiçekler açtı ve güneş yeniden doğdu. Gözlerimde kuvvetli bir yanma hissettim ve

eş zamanlı olarak dudaklarımda belli belirsiz bir gülücüğün görülmesine izin verdim. Karşımdaki adamı yıllardır görmüyormuş gibi onu inceledim; dağınık siyah saçlarını, kusursuz dişleriyle sunduğu gülümsemeyi, yeni tıraş olmuş yüzünü...

"Evliliğimiz boyunca benden bir şeyler kapacağını ummuştum," dedi. Neşeli sesinin kulaklarımı dolduruşu evrenin bana verebileceği en güzel armağandı. "Ama görüyorum ki yeteneksizsen bunu değiştirmek imkânsıza yakın oluyor."

Kendimi tutamayıp dişlerimi göstererek gülümsedim. Görünen o ki Vincent, Vincent olmaktan vazgeçmiyordu. Ukala.

Sırıtmaya devam ederek hafifçe öne eğildi. "Yarışalım mı?"

Garipti. Kulaklarımızı dolduran rüzgâra ve aramızdaki mesafeye rağmen sesini rahatlıkla duyabiliyordum. Sözleri sanki yanımdan gelmiyor da kafamın içinde yankılanıyor gibiydi. Ah, bu küçük tuhaflığı umursayarak vakit kaybedecek ve ona korktuğumu düşündürecek değildim. Hevesli çocuklar gibi başımı salladım ve her zamanki gibi daha yarışa başlama işaretini vermeden atıma bağırarak komutlar verip daha da hızlanmasına sebep oldum.

"Haksızlık ama!" diye bağırdı Vincent arkamdan. Mızmızlanan sözlerine karşın ses tonundan gülümsediğini duyabiliyordum. "Her neyse, Kitana. Hile yapman sonucu değiştirmez. Nerede olursan ol her zaman seni yakalarım, her zaman yanında olurum. Biliyorsun, değil mi?"

Aramızdaki mesafe açılıyordu ancak sesi daha yakından geliyor gibiydi. Kaşlarım hafifçe çatıldı. Sözleri zihnimde daha anlamlı bir hâl almaya başlayınca yavaşça arkamı döndüm ve...

"Kitana!"

Amelia'nın çığlığını duymamla atımın gürültülü bir ses çıkararak şaha kalkması bir oldu. Zihnim hayal dünyasından koptu ve gerçekler bir tokat gibi suratıma indi. Ne olduğunu anlamamış bir şekilde etrafıma bakınırken atımın dizginlerine sıkıca tutundum, bacaklarım kaskatı kesildi. Bir an için düşeceğimi sandım ama zeki ve eğitimli atım kendini çok hızlı toparladı ve yeniden dört ayağını sağlam bir şekilde yere bastı.

Kalbim göğsümün içinde deli gibi gümbürderken Amelia ve Diana çoktan yanıma gelmiş, meraklı ve telaşlı gözlerle iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyorlardı. Dizgini tutan ellerim titriyor, ensemden aşağı soğuk terler boşalıyordu. Az önce yaşadıklarımın anlamını çözmeye çalışırken neredeyse düşüp bayılacak kadar aklımı kaybetmiştim an-

cak kızları korkutmamak için başımı hafifçe sallayıp iyi olduğuma onları inandırmaya çalıştım. Elbette bu söylediklerime itimatları yoktu. Bu yüzden mola verme konusunda ikisi de ısrarcı oldu. Açıkçası bir an önce cepheye gitmek istiyordum ancak az önce gördüğüm hayal cidden korkmama neden olmuştu. Eğer Vincent'in bedenini almak, bebeğimi doğurmak ve onu büyütmek istiyorsam güçlü durmalı, akıl sağlığımı korumalıydım. Pervasızca oradan oraya koşuşturmak bana yardımcı olmazdı. Acı çekiyordum, evet ancak yas tutmayı daha sonraya bırakmak zorundaydım.

Amelia ve Diana iyi olduğuma ikna olduktan sonra tekrar atlarımıza bindik ve savaş alanına doğru yeniden yola koyulduk. Bu sefer delice hızlanmamış, az önce gördüğüm halüsinasyonun tekrarlanmaması için zihnimi açık tutmaya çalışmıştım.

Savaş alanına geldiğimde askerler şaşkınca önümde selam durdu, saygıyla eğildi. Hepsi savaşmaktan bitap düşmüştü. Evlerine gidecekleri günü hevesle bekliyor, yaşam arzularını kaybetmemekte kararlı görünüyorlardı ancak savaşmayı bırakmayacaklardı. Öldüklerinde bile, öldükten sonra bile.

Birkaç asker saygıyla önümde eğildi ancak onları görmezden gelerek bulunduğumuz noktadan yüzlerce metre ötede olmasına rağmen dibimdeymiş gibi duyulan gürültüye bakışlarımı çevirdim. Burası yaralıların olduğu güvenli bölgeydi ancak savaş tüm dehşetiyle devam ediyordu.

Ellerim titredi, kanım dondu. Beni görür görmez ellerini önünde birleştiren ve başını yerden kaldırmayan adama Vincent'in bedenini soracaktım ki saray arabasının görkemli ışıltısı gözlerime dokununca şaşırarak, "Kim geldi?" diye sordum.

"Kral Estes cepheye geldi, efendim," dedi asker. "Prens Vincent için."

Boğazımda kuvvetli bir yanma duygusu baş gösterdi. Düşüp bayılmamak, bir yere kusmamak için yumruklarımı sıktım. En azından tenime batan tırnakların canımı acıtmasını ve beni kendime getirmesini ummuştum ancak yanıldığımı anladım.

"Vincent," dedim. "Nerede?"

"Otağ-"

Adamın sözünü bitirmesine izin vermeden elbisemin eteğini hafifçe kaldırdım ve koşar adım otağa koştum. Aslında bedenini orada saklamaları tahmin edilebilirdi ama yine de teyit etmek istemiştim.

Çadırın girişine geldiğimde nöbet tutan askerler şaşkınlıkla hatta garip bir dehşetle bana baktılar. Sanki daha günler önce bu çadırda kalan adamın yanında duran ben değilmişim gibi burada olmamı garipsemiş görünüyorlardı. Ne düşündüklerini umursayacak hâlde olmadığımdan içeri girmeye çalıştım ancak askerlerden biri önüme çıktı. "Prenses," dedi. "Sizi beklemiyorduk."

Sabrım tükendiğinden delici bakışlarımı adama yönelttim. "Ama buradayım işte. Senden izin mi alacaktım?"

"Hayır, hayır," dedi asker hemen. Kahverengi gözleri çıkışımla birlikte korkuyla parıldamıştı. "Yanlış anlamayın. Ben sadece-"

"Çekil önümden."

"Ama efendim-"

Öfkeden titreyerek gözlerinin içine baktım. "Emrimi ikiletmeye cüret mi ediyorsun?" Adam yardım dilenir gibi yanındaki askerlere baktı ancak onlardan da ses çıkmadı. Yalnız kaldığının farkında olan adamın gözlerinden gözlerimi ayırmadım ve cümlemin her bir kelimesini bastırarak söyledim: "Sana. Çekil. Önümden. Dedim."

Savaşçı dostlarından biri onu hafifçe itince otağın girişi gözlerimin önüne serildi. Boğazımda tanıdık bir yanma hissi oluşurken içimde bir kemirgenin büyüdüğünü ve tüm iç organlarımı parçaladığını hissettim. Ah, bu nasıl bir acıydı böyle? Bu nasıl büyük bir çaresizlikti?

Çadıra ilerlerken neredeyse ağlama krizine girecektim. *Neden o,* diye geçirdim içimden. *Neden tek istediği şey yaşamak olan bir insan göçüp gider ki bu dünyadan?*

Elbette bu soruların hiçbirine yanıt alamamıştım ve sonsuza kadar da alamayacaktım. Yıllarca zihnimde dönüp duracak ama yine de cevapsız kalacaklardı.

Titreyen ellerimle otağın önündeki kalın kumaşı çekmeye yeltendim ve o an milyonlarca şey geçti kafamın içinden. Vincent'in cesedini, muhtemelen buz gibi olmuş bedenini görmeye hazır mıydım? Çocuğum ileride babası, annesinin kardeşiyle savaşırken öldüğü için beni suçlayacak mıydı? Peki ya Vincent? O ölürken beni suçlamış mıydı?

Orada öylece dikilmek cesaretimi kıracağından ani bir hareketle girişteki kumaşı açıp içeri daldım ve...

Vincent?

Kral Estes başta olmak üzere Prens Vincent ve diğer komutanlar, üzerinde harita olan bir masanın etrafında çember oluşturmuş ve içeri aniden dalan bu genç kadına gözlerini dikmişlerdi. Yine halüsinasyon gördüğümü düşündüm ve mutlak bir korkuyla kesik kesik nefesler alarak etrafı inceledim. Çadırın kırmızı-altın sarısı kumaşı, Vincent'in yatağını örtecek şekilde tavandan sallanan tüller, plan yapılan masanın konumu... Her şey yerli yerindeydi. Anlaşılan bu sefer ilkinden de beter bir hayal görüyordum. Gözlerimi sımsıkı yumup derin nefesler almaya, hırçın dalgalarla dolu okyanusa benzeyen aklımı dingin bir nehre çevirmeye çalıştım ama gözlerimi ne zaman aralasam Vincent'in siyah gözleri oradaydı işte!

"Kitana," dedi Estes. "Senin ne işin var burada?"

Estes'in arabasını gelirken görmüştüm ama şu an gerçekten burada mıydı yoksa bu da hayal gücümün bana uyguladığı bir oyun muydu, emin olamadım.

"Kitana."

Vincent'in sesini duymamla kulaklarımı tıkadım, gözlerimi sımsıkı yumdum ve karşımdaki manzarayı reddettim. *Sus* diye bağırmak geldi içimden. *Yalvarırım, sus!*

Omuzlarımda bir çift kuvvetli el hissetmemle kendimi çığlık atarak geri çekmem bir oldu. Yine de gözlerimi açmadım. "Gerçek değilsin sen," diye mırıldandım. Bunu Vincent'in hayaline mi yoksa kendime mi söylüyordum, en ufak bir fikrim yoktu.

Ayaklarımdaki kuvvetin çekildiğini hissedince yavaşça diz çöktüm ve sessizce ağlamaya başladım. Hemen sonra çok güçlü bir mide bulantısı hissettim ve arkamı dönüp öğürmeye başladım. Zaten az miktarda yediğim yemek, kramplar eşliğinde midemden çıkmış oldu.

Kontrolümü kaybettiğimi hissediyordum ama kendimi bir türlü durduramıyordum. Sanki bir tiyatro sahnesinden görüntüler izliyor gibiydim. Yaptığım hiçbir şeye karar vermeye, düşüncemi dile getirmeye hakkım yoktu. Elimden sadece sessizce izlemek geliyordu.

Vincent'in hayalinden emekleyerek uzaklaşırken kendimi çimdikledim. Acının beni hayal dünyasından koparacağını sanıyordum ama işe yaramıyordu. Bu hayalin gözlerimin önünden gitmesini hiç istemesem de delirmeye başladığımı, bu durumun önüne geçmem gerektiğini biliyordum.

İhtiyatsızca karmaşık kelimeler sarf ettim, ağladım ama gözlerimi bir an olsun açmadım. En sonunda kolları öyle güçlü sardı ki bedenimi, kemiklerimin kırılacağını sandım bir an. Ama bu sevgi gösterisi kısmen de olsa işe yaramış, ağlamamı durdurmuş ve kocaman açılmış gözlerle tavana bakakalmama sebep olmuştu.

"Yalvarırım," dedi Vincent'in yakaran sesi. "Kendine gel. Korkudan ölecek gibi hissediyorum."

Ne kadar süre geçtiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Vincent'in sabun kokusu burnuma dolarken bilincim yavaşça yerine geldi. En sonunda geri çekildim ve insanı içine hapseden, normalde mesafesini koruyan ancak şimdi korkudan bitap düştüğünü belli eden gözlerine baktım. "Yaşıyorsun," dedim mırıldanarak. "Yaşıyorsun."

Vincent başını hafifçe sallayarak beni onayladı ama ben, "Gerçeksin," diye sorarcasına mırıldanmayı sürdürdüm: "Gerçeksin, buradasın, yanımdasın."

Başını tekrar hafifçe salladı. "Yanındayım."

Gülümsemem gerekirdi belki ama en az haberi aldığımda ağladığım kadar güçlü bir feryat koptu dudaklarımdan. Vincent kollarını bedenime sardı ve yaşadığım bu duygusal sarsıntının geçmesini sabırla bekledi. Bir yandan da güzel sözlerle ruhumu okşamayı, saçlarıma öpücükler kondurmayı ihmal etmedi.

Kısmen aklımı toparladığımda doğruldum ve "A-ma," dedim kekeleyerek. "Bir ulak geldi ve-"

Neden bahsettiğimi anlayarak geri çekildi ve krem rengi gömleğinin düğmelerini açmaya koyuldu. İşi bittiğinde göğsünü boydan boya saran sargı gözler önündeydi. Küçük dilimi yutmuştum. Dudaklarım aralandı ama ses çıkmadı.

"Vincent..."

"Yaralandım," dedi. "Şimdi iyiyim, önemli bir şeyim yok ancak savaş meydanında beni öyle kanlar içinde gören askerler öldüğümü düşünmüş ve herkesi ayağa kaldırmış. Babam da o yüzden geldi zaten."

Sanki inanamıyormuş gibi Vincent'in yüzünü ellerimin arasına aldım. Onu tekrar karşımda görmekten derin bir mutluluk duysam da gördüğüm her şeyin bir hayal olmasına karşı olan mutlak korkumu henüz yitirmiş değildim.

"Gerçeksin."

Yüzündeki ellerime dokundu. "Gerçeğim, Kitana."

Söyleyecek çok fazla şey vardı ama doğru kelimeleri seçemiyordum. Vincent'in öldüğüne kendimi o kadar inandırmış, cesedini görmeye kendimi o kadar hazırlamıştım ki aptala dönmüştüm resmen.

Söylemek istediğim her şeyin üstüne bir sünger çekip, "Seni hiç bu kadar özlememiştim," dedim sonunda.

Ellerimin üstüne örtünen ellerini çekti ve aynı ona yaptığım gibi yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Haberin sana gelmemesi için dua ettim ve ne olur ne olmaz diye bir ulak da gönderdim ancak sen beklemeden köşkten ayrılmışsın." Biraz kızar gibi oldu. "Kötü bir haber aldığında kaçmanı söylememiş miydim ben?"

İnanamıyormuş gibi nefesimi verdikten sonra kanımda öfke dalgalandı ve suratına sert bir tokat indirdim. "Sadece saatler içinde defalarca öldüm, bebeğimi nasıl büyüteceğimden sonsuza dek yalnız kalacağıma kadar milyonlarca düşünce aklımı fethetti ve sen beni görür görmez bana ders mi vermeye kalkıyorsun?"

Vincent bu öfkeme şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Hayır," dedi. "Seni azarlamıyorum. Asla öyle bir niyetim olmadı. Ben sadece-"

"Ne istediğin ya da ne söylemeye çalıştığın artık umurumda değil!" diye bağırdım kendime engel olamayıp. "Burada kalacağım, senin yanında! Ve sen buna engel olamayacaksın."

"Tamam," dedi beni sakinleştirmeye çalışarak. "Nasıl istersen öyle olsun."

"Sakın çocuk kandırır gibi beni kandıracağını sanma," diye tehditler savurdum. "Bu sefer beni güzel sözlerinle-"

Aniden öne eğilip dudaklarımızı birleştirince sarf edeceğim sözler her neyse yarıda kesilmiş oldu. Vincent'in dudaklarını tekrar hissetmeyeceğime kendimi o kadar inandırmıştım ki tartışmamız, aklımdaki cümleler buhar olup havaya karıştı. O andan sonra yapabileceğim tek şey bu anlamlı öpücüğüne karşılık vermek oldu, öyle de yaptım. Kendimi Vincent'in dudaklarına teslim ettim ve bıraktım, bıraktım ki beni yeniden yaşama döndürsün.

Dudaklarımız ayrıldığında ikimiz de nefes nefese kalmış bir şekilde alınlarımızı birbirine yasladık. "Ne yaparsan yap..." dedim sonunda. "Ama sakın benden önce öleyim deme."

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

SAVAŞIN SONU

MUSICA CALAMUS – MANFREDINA

Vincent'i her ne kadar bırakmak istemesem de bir savaşın içindeydik ve devlet üyeleriyle konuşmak gibi sinir bozucu bir mecburiyeti vardı. Bu yüzden onu otağında yalnız bırakıp farklı bir çadıra gittim. Hava buz gibiydi ancak içerideki ateş ve çadırın ısıyı geçirmeyen kumaş yapısı sayesinde içerisi sıcaktı. Çadırın sol tarafında saraydakiler kadar rahat ve kullanışlı olmasa da yıkanmamı sağlayacak demirden yapılma bir küvet vardı. Onun tam karşısında, yani çadırın sağ tarafındaysa üç adet büyük minderden oluşan yatağım duruyordu.

Geçirdiğim hararetli yolculuk yüzünden kan ter içinde kalmıştım. Bu yüzden Diana ve Amelia'nın ısıttığı suyu küvete doldurup sıcak bir duş aldım. Hâlâ ölü gibiydim ancak yüzüme renk geldiğini hissedebiliyordum.

Ben banyo yaparken sırtımı keseleyen Amelia, "Askerlerin cephede böyle bir haber yayması çok korkunç," dedi. "Diğerlerinin moralini ne kadar bozabileceğini düşünmeden, anlamadan, dinlemeden nasıl böyle bir dedikodu yayıyorlar, anlamıyorum."

"O sıradan bir prens değil," dedi Diana. O da bir yandan saçlarımı sabunluyordu. "Vâris. Onun için herkesten çok endişelenmeleri doğal. Evet, telaşa kapılmaları hataydı ancak sen de söylüyorsun, savaştayız. Sıradan bir psikolojide değiller. Onları da anlamak gerekiyor."

İkisi sohbet ederken konuşmalarına çok nadir katıldım. Konuşup hayata dönecek, sanki Vincent'in ölüm haberini hiç almamışım gibi rahatlayacak kadar enerjik hissetmiyordum henüz.

Durulandıktan ve Amelia saçlarımı kuruttuktan sonra minderlerde biraz uzandım ve komiktir ki sanki dışarıda harp olmuyormuş gibi gözlerimi kapatır kapatmaz uyuyakaldım. Kesinlikle huzur dolu bir uyku değildi ancak insanı dinlendirme konusunda başarılı olan, derin bir uykuydu.

Gözlerimi açtığımda hava kararmıştı ve Vincent yanımda uzanıyor, bir yandan da kitabını okuyordu. Uykulu gözlerim onunkilerle eşleşir eşleşmez, "Armin," diye mırıldandım.

"Geri çekildi," dedi sözümü tamamlamama fırsat vermeden. Ardından derin, dertli bir nefes aldı. "Bu ne kadar böyle gidecek, bilmiyorum," diye dert yanmaya başladı. "Günlerdir buradayız. İki taraf da çok kayıp verdi ve iki tarafın da savaşacak gücü kalmadı."

Sol kolumun üstünde yattığımdan sağ elimi uzatıp göğsüne götürdüm ve avucumun altındaki kalp atışını hissettim. Her şeyin bir rüya olmasından korkuyordum hâlâ.

"Buraya gelirken..." dedim. "Yolda bir hayal gördüm. Atın üstündeyken sen de benimle at sürüyordun. Bana gülümsüyor, ukala bir edayla yarışmak istiyordun. Sanki o haberi hiç almamışım gibi garip bir andı." Vincent pürdikkat beni dinliyor, gözünü bile kırpmıyordu. "Bugüne kadar birçok şeyin pişmanlığını yaşadım ama bunların en büyüğü seni cephede yalnız bırakmak oldu. O yüzden bundan sonra ne olursa olsun yanında olacağıma her şeyim üstüne yemin ederim. Savaş ne kadar sürecek, askerler ne kadar dayanacak, güneş ne zaman doğacak, bilemem ama bu karanlığı seninle paylaşabilirim."

Vincent'in gözleri sarf ettiğim her bir kelimeyle ışıldadı. Dudaklarında o kadar güçsüz ve küçük bir tebessüm belirdi ki bir an için hayal gördüğümü sandım. Vincent tamamen sağa dönüp dudaklarımızı birleştirince gözlerimi kapattım. Dudaklarımız dans ederken bir elimi sırtına götürüp kendime çektim. Hiç direnmeden üstüme çıkarken öpücükleri masumane olmaktan çıkmıştı. Elleri önce kıyafetimin üstünden vücudumda gezindi, ardından onları bir çırpıda çıkardı. Kendi kıyafetlerini çıkarmak için geri çekilirken avına yaklaşan vahşi bir hayvanı anımsatan gözlerini gözlerimden ayırmamıştı. Hemen sonra dudakları boynumda, göğsümde, bedenimin her yerindeydi. Sevişmelerimiz sırasında genelde incinebilecek bir bebekmişim gibi davranırdı ancak bu seferki farklıydı. Böyle olduğu için mutluydum çünkü benim de içimden tatlı davranmak gelmiyordu.

Kendini öne itip vücutlarımızı birleştirdiğinde bacaklarım ve kollarımla ona sımsıkı sarıldım. Sanki dibinde yıldızlar olan bir uçurumun kenarındaymışım da beni yeryüzüne bağlayan tek şey Vincent'miş gibi ona sıkıca tutundum, hareketlerine ayak uydurdum. O sırada Vincent dirseklerini başımın iki yanına yaslayarak kendimi etten bir kafesteymişim gibi hissetmeme neden oldu. Bedenlerimiz o kadar sıcaktı ki âdeta alev alıyorduk.

Dakikalar sonra Vincent'in eli yastığın üstündeki elimi kapladı. Sertçe öptüğü dudaklarıma, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Sanki bu sözlerini bekliyormuşum gibi vücudumu tanıdık titremeler sardığında kalbimin atışı mümkünmüş gibi daha da hızlandı. Sadece saniyeler sonra gökyüzüne çıkmış, ardından hızla yeryüzüne inmiştim. O sırada Vincent elimden yakaladı ve benimle birlikte zirveye yükseldi.

Bir süre birbirine karışan derin nefesler aldık. Vincent üstümden inmedi. Hoş, onu bırakasım da yoktu ya, neyse.

Sonunda kendini geri çekip sol tarafıma yattığında ve vücudumuzu kalın yorganlara sardığında başımı terli göğsüne yasladım. Bir elini saçlarıma götürdü. Parmak uçlarını saçlarımda hissederken o kadar yorulmuş ve mutlulukla dolmuştum ki neredeyse tekrar uyumak üzereydim.

Ve sonra çığlıklar yükseldi.

Üstümüzü giyinip çadırdan fırlamamız bir dakikamızı bile almamıştı. Dışarı çıkar çıkmaz bize doğru gelen Estes'le karşılaştım. Gözünün önünde geçirdiğim sinir krizini anımsayınca yanaklarım al al oldu. Neyse ki o ve diğer devlet erbapları, Vincent benimle ilgilenmeye başlayınca saygı göstererek dışarı çıkmıştı ancak bu utanmamın önünde bir engel oluşturmadı. Başımı belli belirsiz eğerek selam verdim ancak Estes, Vincent'le konuşmaya başlayınca telaşımın ne kadar yersiz olduğunu anladım. Estes ne beceriksizce verdiğim selamı umursuyordu ne de geçirdiğim sinir krizlerini.

"Neredesin sen?" diye sordu sessizce ancak gözlerinden ateşler çıkararak.

"Yanınıza geliyordum," dedi Vincent.

Estes yan gözle bana baktıktan sonra bakışları daha anlayışlı bir hâl aldı fakat öfkesi tam olarak geçmiş değildi. "Armin saldırdı," dedi. "Ordunun başında sen durmalısın, ben değil."

Vincent başını onaylarcasına salladıktan sonra gözü kara bir ifadeyle zırhını giymek üzere çadıra döndü. Ben de onun peşinden ilerliyordum ki Estes, "Kitana," diye adımı zikrederek beni durdurdu. "Vincent seni neden gönderdi?"

Bunu neden daha önce Vincent'e sormadığını merak etsem de gözlerimi birkaç kez kırptıktan sonra tereddüt etmeden gerçeği söyledim: "Hamileyim."

Estes'in dudakları aralandı ama o kadar şaşırmıştı ki herhangi bir ses bile çıkaramadı. En sonunda, "Tebrik ederim," dedi. Bakışlarında sevinç vardı ancak bu haberi savaşın ortasında aldığından olsa gerek, ne diyeceğini bilemiyordu.

Ona bakmak bile masum çocuklara yaptıklarını anımsamama ve midemin bulanmasına sebep oluyordu ancak dudaklarıma zoraki olarak tebessüm yerleştirdim. "Teşekkür ederim."

"Torunuma iyi bir anne ol."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Estes'in bakışlarında çözemediğim bir şeyler vardı. Gözleri o kadar derindi ki çok fazla şey düşündüğü belli oluyordu ancak düşüncelerinin bir tanesini bile yakalayamadım. En sonunda kaçırdığı bakışları, ustalıkla gizlediği hislerinden birini açık etti: Pişmanlık.

Aramızdaki bu garip duygusal an bana, "Söylesene, Estes," deme cesaretini verdi. "Bu savaş neden çıktı? Anneme bu soruyu ne zaman sorsam geçiştiriliyordum. Bana Zirakov'a sürekli saldırdığınız ve insanlarımızı katlettiğiniz dışında bir hikâye anlatılmadı. Bir keresinde sen de bana söylenen şeylerle ilgili imalarda bulunmuştun."

O an sorduğum sorunun ne kadar garip kaçtığını fark ettim. Çocukluğum Senteria'ya duyduğum nefretle geçmişti. Senteria'nın zalimliğini dinleyerek büyümüş, onları yok edip halkımın kahramanı olduğum günün hayalini kurmuştum yıllarca. Ancak onlardan nefret etmek için gerçek bir nedenim hiç olmamıştı. İki tarafın da ağır kayıplarıyla sonuçlanan ve uzun süredir devam eden bu savaşın temel sebebini hiç sual etmemiştim. Bu yaşıma kadar da bu durumu sorgulamamış, bilgisizliğimin ve cehaletimin normalliğini zorla kendime kabul ettirmiştim.

Estes'in cevap vermeyeceğini düşünüyordum ancak, "Bir kardeşim vardı," diyerek beni şaşırttı. "Gözü benden kara, aklı benden keskindi." Zihnimi Estes'in kardeşiyle ilgili bilgi kırıntısı bulmaya zorladım ama başarısız oldum. Estes'in kardeşi her kimse annem onunla ilgili hiçbir şey anlatmamıştı. Zirakov'daki kaynaklarda da Estes'in kardeşiyle ilgili hiçbir bilgiye rastlamamıştım. "Yakışıklı bir adamdı, ince ruhluydu. Senteria'nın asıl kralı o olmalıydı. Şüphesiz, yaşasaydı o olurdu. Zirakov'la aramızda henüz barış olduğu yıllarda ülkenize yaptığımız seyahatler sırasında annene âşık oldu. Annen onu bir şeyler yaşadıklarına inandırdı; gerçek bir şeyler yaşadıklarına, âşık olduklarına." Estes'in gözleri uzaklara daldı. Sanki kardeşiyle anıları zihninde yaşam bulmuş gibi hülyalı hülyalı baktı. Ben de o sırada duyduklarımın şaşkınlığı içinde hiç bilmediğim gerçekleri sindirmeye çalışıyordum. "Sonra da onu aldattı. Kardeşim bunalıma girdi. Mesele sadece bir kadın tarafından aldatılmak değildi. Mesele insanlara olan güveninin kalmamasıydı. Karşısına kim çıkarsa çıksın, onlara ne dost olarak güvenebildi ne de âşık olarak. Bu kafa karışıklığına ve yalnızlığa dayanamadı. Bir gün arkasında iki satırlık bir not bırakıp kendisini astı."

Estes'e daha fazla soru sormak istedim. Kardeşinin adı neydi? Annemin onu aldattığından emin miydi? Bir yanlışlık olamaz mıydı? Ama bu soruların hiçbirini sormaya cesaret edemedim. Estes ilk kez kartlarını bu kadar açık oynuyordu ve sınırları aşarsam elde ettiğim bilgiler sonumu getirebilirdi.

Üzüldüğümle ilgili bir şeyler gevelemek üzereydim ki, "Nico'yu bulduğunu biliyorum," dedi aniden. Ne olduğumu şaşırmış bir şekilde suratına bakakaldım. Bir tarafım gizli gizli beni takip ettirdiği için öfkelense de her şeyi açıkça konuşma fırsatı bulduğum için rahatlamıştım. "Neden onun peşine düştün? Beni oğluma karşı doldurmak için bir kanıt mı aradın?"

Görünen o ki Nico'nun benimle olan bağlantısını henüz çözememişti. Gerçeği söylemekle söylememek arasında geçirdiğim yüzyıllar kadar uzun gelen birkaç saniye sonunda ben de onun gibi dürüst davranmaya karar verdim. "Nico benim babam," dedim. Bu cümle ağzımda acı bir tat bıraktı. "Kirli çıkarlarını öğrendiği için kurtulmaya çalıştığın adam benim öz babam."

Estes ilk kez duygularını açık ediyordu. Gözlerinde ciddi anlamda bir şaşkınlık ışığı parıldadı. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı, ardından tekrar kapandı. En sonunda belli belirsiz çıkan sesiyle, "Leroy," dedi.

"Her şey koca bir yalanmış," dedim. İçinde bulunduğum durumun gülünecek hiçbir yanı yoktu ancak dudaklarımda bir tebessüm belirdi. "Annemin sadakatsizliği sadece kardeşinin ölümüne sebep olmadı. Beni de yıllarca koca bir yalan bulutunda yaşamaya mahkûm etti."

Estes'in kırılan kalbinin yansımalarını gözlerinde görür gibi oldum. Üzüntüsünü ilk kez bu kadar açık ediyordu. O güçlü, yenilmez kralın taktığı taştan maskeyi bir kenara kaldırmıştı. O an ne kadar yaşlı göründüğünü fark ettim. Annemin beni Senteria'ya göndermesinin üstünden neredeyse bir sene geçmişti ancak Estes'in yüzü onu ilk gördüğüm zamankinden çok farklıydı. Göz altılarında koyu halkalar oluşmuştu. Vincent'e benzeyen siyah saçları hiç taranmamış gibi darmadağınıktı ve görünen o ki umursadığı da yoktu. Bu hâli bir an için üzülmeme neden oldu. Kardeşinin yokluğunu göğüsleyen ve intikamını almak için yıllardır canla başla savaşacak kadar gözünü kararan adam...

Ne kadar zalim bir adam olduğunu Nico'dan dinlemeseydim üzülmeye devam edebilirdim.

Aklımda dönüp dolanan cümleyi daha fazla bastıramadım. "Çocuklara yaptığın şey affedilemez."

"Devleti yönetenler bazen zor kararlar almak zorundadır."

"Devleti yönetenlerin görevi halkını korumaktır, onları kurtların önüne atmak değil."

Onu yargılamamın onu kızdıracağını sandım ama derin bir nefes almakla yetindi. "Vincent bir gün tahtıma oturduğunda imparatoriçesi olarak nefret edeceğin, seni insanlığından utandıracak kararlar alacaksın, Kitana," dedi.

"Sen sadece çocuklara adını haykırtmak için onları kaçırdın," dedim pat diye. "Egon için onları kurban ettin. Şimdi hangi insanlıktan bahsediyorsun?"

"Evet, onlara adımı haykırmalarını söyledim ama bunun sebebi düşmanlarımın Estes'ten korkmalarını değil, Senteria Kralı Estes'ten korkmalarını sağlamaktı. Onlara karşılarında kim olduğunu, nasıl bir kral ve imparatorlukla karşı karşıya olduklarını gösteriyordum. Bunu da ismim aracılığıyla yapıyordum. Yaptığım şeyi savunmayacağım ancak bu sayede kaç ülkeyle barış imzaladım, kaç ülkeye savaşa bile girmeden tazminat ödettim, biliyor musun?"

Yumruklarımı sıktım. "Ne olursa olsun böyle biri olmayacağım. Vincent'in de olmayacağına eminim."

Gülümsedi ama bu öyle bir gülümsemeydi ki küfretmesini tercih ederdim. "Keşke seçim şansınız olsaydı, çocuğum."

Bu sözleri söyledikten hemen sonra arkasını döndü ve hiçbir şey söylemeden uzaklaştı. Beni de gerisinde, sözleri kafamın içinde yankılanırken bıraktı.

Vincent'in tüm ısrarlarına rağmen tıpkı onun gibi gümüş rengi zırhımı kuşandım, kaskımı taktım ve Vincent'in yanında at üstünde yerimi aldım. Bana defalarca hamile olduğum için cepheden uzaklaşmamı söylemişti ama o ve diğer askerler burada hayatları pahasına mücadele ederken çadırımda hiçbir şey olmamış gibi oturmayacaktım.

Armin aniden saldırdıktan sonra birden geri çekilme kararı alınca hepimiz şaşkına dönmüştük. Yıllarımı onunla geçirmiş, onunla uzun sohbetler paylaşma fırsatı bulmuştum ancak şu an zihninden geçenler hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Onu tanımıyor gibiydim. Hoş, onu tanımayı biz daha çocukken bırakmıştım, sadece farkında değildim ya, neyse.

Ve şimdi yine bir savaşın ortasında, farklı taraflardaydık. Armin de tıpkı bizim gibi savaş zırhını kuşanmış, kaskını takmıştı. Arlo ve Lena ise korunmasız kıyafetleriyle onun yanındalardı. Bu görüntü hiç yabancı değildi ancak içimde kötü bir his peyda oldu. Sanki gözümün önünde tüm çıplaklığıyla duran bir bilmece varmış da ben göremiyormuşum gibi hissettim.

Armin huzursuzca kıpırdanan atının dizginlerini hareket ettirince Estes de onunla hareket etmeye başladı. Evet, savaşı hâlâ Vincent yönetiyordu ancak geleneklerimiz gereği iki ülke arasındaki konuşmaları yapan kişi, o an cephede bulunan en yetkili kişi olmak zorunda olduğu için öne çıkan Estes oldu.

Estes ışıldayan gümüş zırhıyla ilerlerken kalbimin atışı hızlanmaya başladı. İçimden bir ses bu savaşın bugün sonlanacağını fısıldıyordu ancak hangi tarafın galip geleceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Estes ve Armin iki ordunun tam ortasında buluştuğunda kesik kesik nefesler aldım. Başım dönüyor, midem bulanıyordu ancak bunun heyecandan mı yoksa karnımdaki bebekten mi kaynaklandığını anlayamıyordum. İçinde bulunduğum durumu herkesten sakladığıma emindim ancak Vincent elbette anlamıştı.

"Kitana, iyi misin?"

Sorusuna başımı hafifçe sallayarak cevap verdim ve dikkatimi tekrar Estes ile Armin'e verdim. Estes'in eğilip kalkan omuzlarından konuştuğunu anlayabiliyordum ancak Armin arada bir aşağı yukarı sallanan başı dışında hareketsizliğini koruyordu. Öte yandan metal kaskı yüzünü örttüğü için ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

Bakışlarım Armin'in oldukça arkasında duran Lena'ya kaydı. Aramızdaki mesafeye rağmen bana bir şeyler anlatmaya çalıştığını, endişeli olduğunu görebiliyordum. Hatta görmekten ziyade bunu kanımda, yüreğimin en derinlerinde hissediyordum.

Zihnimde yavaş yavaş taşlar yerine otururken gözlerimi kıstım ve bakışlarımı yavaşça Estes'in karşısında duran Armin'e çevirdim. Vücudunun kalıbı gözüme daha farklı, daha alışılmadık geldi aniden. Evet, giydiği zırh yüzünden bedeninin boyutlarını tahmin etmem imkânsızdı ama... Armin bir şekilde daha farklıydı şu an. Daha kalıplı duruyordu. Belki de kilo almıştır diye düşünürken...

O an zihnimde şimşekler çaktı.

"Tuzak," diye mırıldandım. Vincent'in gözlerini anında üstümde hissetsem de ona bakmadan Estes'e doğru bağırdım: "Estes, tuzak!"

Estes başını bana çevirdi ve gözlerinde dehşet kıvılcımları belirdi. Tam o an karşısındaki zırhlı adam elini beline uzatıp oldukça sivri görünen, buradan bile ışıldayan bir hançer çıkardı ve Estes'in zırhıyla kaskı arasındaki incecik boşluğu bulup hançerini boynuna sapladı.

Ortalığa bir anda keşmekeş bir hava hâkim olmuştu. Yanımda duran Vincent'in bedeni kaskatı kesildi. En az onun kadar şok içindeydim. Ne düşüneceğimi şaşırmış, hareket kabiliyetimi yitirmiştim. İçimi şiddetli bir korku sarmalamıştı ve bu duyguya karşı koyamıyordum.

Başımı Vincent'e çevirdiğimde bedeninin titrediğini gördüm. Sağlığından endişe ederek ona dokunmak üzere elimi uzattım ama o beni görmedi bile. Dudaklarından sökülürcesine bir çığlık koptu ve atının dizginlerine sertçe asıldı. Bu esnada okçular çoktan harekete geçmiş,

kralı öldüren adamı ok yağmuruna tutmuştu. Bu oklardan biri, görmek için boş bırakılan küçücük bir alanın içinden sızmayı başarmış, katilin gözünün içine saplanan okla kanlar içinde yere yığılmasına ve can vermesine neden olmuştu.

Vincent'in insanüstü bir hırsla saldırışı diğer askerleri de tetiklemiş gibiydi. Hepsi birden feryat ederek Vincent'in peşinden savaş meydanına daldı. Normal şartlarda Vincent'in en önde savaşması en uyduruk savaş stratejilerinde bile aptallık olarak görülürdü ancak gözünü kararttığı bir kere.

Dizginlerimi hızla sallayıp Vincent'in peşinden giderken şu an onun muhtemelen farkında olmadığı çarpıcı bir gerçekle karşılaştım: Kral ölmüştü ve Senteria'nın vârisi şu anda en ön cephede at koşturuyordu.

Bir an için dondum kaldım. Artık *Senteria'nın vârisi* değildi.

Senteria'nın kralıydı.

Beni duymayacağını, şu an başka bir âlemde olduğunu bilsem de, "Vincent!" diye seslendim. O ise çoktan kılıcını sallamaya, rakiplerini bir bir düşürmeye başlamıştı bile. Zalimliği, korkutucu masallardan fırlamış kötü canavarları anımsatıyordu. Onunla savaşmak şöyle dursun, yan yana durmak bile ürkütücüydü.

Ah, şu an her şeyi bir yana bırakıp ona sarılmayı, acısını paylaşmayı, her ne olursa olsun yanında olacağımı söylemeyi ne de çok isterdim. Ancak hepimiz insanlığımızı kaybetmiş, duygularımızı bir kenara bırakmış, savaşa odaklanmıştık. Yaşamak için bunu yapmak zorundaydık.

Tüm bu düşünceler zihnimde kol gezerken Zirakovlu bir askerin bana kılıç salladığını gördüm. Ben de kılıcımı çekmiştim ki Senterialı bir asker kendini önüme atarak karşısındaki adamı etkisiz hâle getirdi. Zirakovlu askerin cansız bedeni yere düşerken Senterialı adam bana baktı, başını hafifçe aşağı sallayarak selam verdi. Aynı şekilde bir baş hareketi yaparak karşılık verdikten sonra adamın savaşa dalışını izledim.

Adamın gidişinin üstünden birkaç dakika geçmişti ki bir başka Zirakovlu asker kılıcını suratıma doğru salladı. Anında geri çekilip karşılık verdim ve kafasına vurduğum darbeyle sersemlemesine sebep oldum.

O an, gerçekten savaşta olduğumu anladığım andı. Sadece Vincent'in karısı değil, Senteria kralının kraliçesi olduğumu anladığım an... Tereddüde yer olmadığını anladığım, içimdeki Zirakovlu kadını tamamen yok etmem gerektiğini anladığım an... Kardeşlerimle mutlu anılarıma bir sünger çekmem gerektiğini anladığım an...

Kılıcımı tekrar salladım ve Zirakov askerinin cansız bedeninin kanlar içinde yere yığılmasına neden oldum.

Ve sonra her zaman yaptığım şeyi yaptım: Hayatta kalmak için savaştım.

Zaman kavramını yitirmiş gibiydim. Etrafımda bir şeyler olup bitiyordu, ölüm çevremde kol geziyordu ama sanki bilincim kapalıydı. Bir yumağın içindeydim ama farkında değildim. Bu şekilde hissettiğim en son anda Vincent'in sahte ölüm haberini almıştım.

Kılıcımı bir kez daha savurup bir askerin daha hayatına son verdikten sonra etrafıma bakındım. Savaşırken fark etmemiştim ancak Senteria şu an hiç olmadığı kadar ilerleme kaydetmişti ve karşı taraf mağlup olmak üzereydi.

İşte, o an tanıdık bir sesin çığlığı kulaklarımda çınladı: Armin.

Babasını kaybedince Vincent'in attığı vahşi çığlığın bire birini atmıştı. O an yıllar önce bana söylediği bir söz aklıma geldi: *"Bir ceylan, aslandan daha tehlikeli olabilir, Kitana. Yeter ki köşeye sıkışsın ve yaşamak için savaşmaktan başka şansı kalmadığını anlasın."*

Armin'in sözleri zihnimde dolaşırken hırsla bana doğru at sürdüğünü gördüm. Ağırlık yaptığından olsa gerek, kaskını düşüncesizce bir köşeye atmıştı çoktan. Mavi gözlerinde âdeta nefes alan bir gazap vardı. Üstüme doğru son hızla gelirken efsanelerde adını sıkça duyuran savaş tanrılarını anımsatıyordu.

Kılıcımın kabzasını sertçe sıktım ve onun dudaklarından birkaç saniye önce dökülen vahşi çığlığın benzerini atarken atımı ona doğru hareket etmeye zorladım. Doğrudan başımı yarmak üzere salladığı kılıca sertçe vurunca metalin birbirine değmesiyle oluşan çınlama sesi kulaklarımı tırmaladı. İkimiz de hiç vakit kaybetmeden tekrar saldırıya geçtik. Armin'in benimkilere benzeyen kızıl saçları dağılmıştı, yüzü ter içindeydi ama umursamıyor gibiydi.

Dakikalar geçti, uzun dakikalar. Ancak ikimiz de savaşmayı bırakmadık. İkimiz de yaşamak istiyorduk ama aramızda bir fark vardı: Armin beni öldürmek için yaşamanın ötesinde bir arzu duyuyordu.

Kılıcımı tekrar savurduğumda nefes nefese kalmış bir şekilde geri çekildi. Tekrar üstüme atlamasını bekliyordum ancak sabit kalmayı tercih etti. Bu durum kendimi geri çekip toparlanmama imkân sağlamıştı.

"Demek bu şekilde ölmek varmış yazgımızda," dedi Armin.

"Bunu sen seçtin," dedim umursamaz bir tavırla. "Vincent sözlerinde haklıydı. Senin amacın hiçbir zaman hayatta kalmak olmadı. Tek arzun beni yok etmekti. O yüzden şimdi bu durumdan şikâyetçiymiş gibi davranma."

Armin beni baştan ayağa süzdü, söylediklerimi kafasında tartarken dudaklarını büzdü. Bu tanıdık hareketi yüreğimi yaralamıştı ancak eskisi kadar canım acımıyordu. Duygularımdan arınmam iyi miydi yoksa kötü mü, hiçbir fikrim yoktu.

"Senin bir piç olduğunu nasıl anladığımı biliyor musun?" diye sordu. Gözlerindeki nefret, bu sözleri sadece canımı acıtmak için söylediğini açık eder gibiydi. Hakareti dişlerimi sıkmama sebep olurken öfkemi yansıtacak kelimeleri bulmakta başarısız olduğum için sessiz kaldım. "Leroy söyledi."

Dürüst olmak gerekirse beklediğim şeylerin en sonunda bile yer almıyordu bu ihtimal. Ensemdeki tüyler diken diken olurken dudaklarım aralandı. Irina'nın kocası, yıllarca bana babalık eden Leroy aslında onun kızı olmadığımı en başından beri biliyor muydu?

"Ne?" dedim afallayarak. Armin bir anlık şaşkınlığımı fırsat bilip üstüme atıldı ama onu ustaca savuşturdum. Evet, Zirakov'un prenslerinden biri olduğu için özel eğitimler almıştı ve şu an kendisine güvenmesi çok doğaldı ancak düşmanının kim olduğunu unutuyordu. Kraliçe Irina'nın imparatoriçe olması için yetiştirdiği kızıydım ben. Gözü kara, korkusuz savaşçıydım.

Kılıcımı Armin'in göğsüne doğru savurduğumda son anda darbemden kaçmayı becerdi. Geri çekildiğinde sanki hiçbir şey olmamış, az önce o sarsıcı itirafı yapmamış da basit bir şey söylemiş gibi omuz silkti. "Duydun işte," dedi. "Leroy en başından beri senin kızı olmadığını biliyormuş. Bunu nasıl tahmin etmedin, babamın bu kadar aptal olacağına nasıl ihtimal verdin, anlamıyorum. Biraz matematik bilen insan ayları hesaplayıp bu işte bir terslik olduğunu görebilir."

Beni bu kadar açık bir şekilde aşağılaması sinirlerimi bozuyor, tüm nefretimle onun üstüne gidip onu parçalara ayırmayı arzulamama neden oluyordu ancak dişlerimi sıkıp sessiz kaldım. Gerçekleri Armin'in dudaklarından ilk duyuşumdu bu.

Ve muhtemelen son olacaktı.

"Sen fark etmedin ama bu zamana kadar hep üstüme titredi." Gerçekten de Armin söyleyene kadar fark etmemiştim. Leroy benimle oynamayı, bana gülümsemeyi bu yaşıma kadar hiç eksik etmemişti ancak

şimdi dönüp baktığımda görüyordum ki ben annem için nasıl farklıysam Armin de Leroy için hep farklı olmuştu. Ona dersler vermiş, saatlerini onunla sohbet etmeye adamıştı. "Beni Zirakov'un sonraki kralı olacağımla ilgili tatlı sözlerle büyüttü. En sonunda bir gün gerçekleri benimle paylaştı. Annemizin aslında ona ihanet ettiğini, yıllardır sessiz kalmak zorunda olduğunu anlattı."

Armin sözlerinin devamını getirme fırsatı bulamadan yüksek sesle düşündüm: "Bunca yıl sessiz kaldı," dedim. "Kızı olmadığımı bilmesine rağmen kendisine söylenen yalanı sineye çekti. Çünkü kendi çocuklarından birini tahta geçirmek istiyordu. Kraliçeden ve ona ait olmayan piçten ancak böyle intikam alabilirdi."

Armin'in dudakları yukarı kıvrıldı. Bu öyle çirkin bir gülümsemeydi ki mideme kramplar girdiğini hissettim. "Çabuk kavrıyorsun."

Kendimi daha fazla tutamadım. "İğrençsiniz ikiniz de."

Tek kaşını kaldırdı. "Nedenmiş o?" diye sordu. "Leroy gururlu bir adamdı. Kendisine yapılan hainliği unutmadı."

"Leroy korkağın tekiydi," dedim tükürürcesine. "Hâlâ öyle. Ağzını açamadığı için karısının ihanetine göz yummak zorunda kaldı. Yıllarca hiçbir şey yokmuş gibi onunla aynı yatağa girdi. Gururunu hiçe saydı ve ne kadar mide bulandırıcı davrandığını umursamadı. O öyle bir zalim ki yaşananlarla hiçbir ilgisi olmayan, üstelik babalık yaptığı küçük bir kıza nefret besledi. Kendisini ateşe atmaktan kaçındığı için küçük oğlunu yıllarca manipüle etti."

Tokat gibi suratına indirdiğim gerçeklerden sonra Armin kıpkırmızı kesildi. Gözlerinde öyle bir öfke vardı ki beni yok etmek için kontrolsüzce üstüme atlamamak, mantığını dinlemek için zorlandığını görebiliyordum.

Armin başını iki yana salladı ancak bu hareketi bile Leroy'un kopyasıydı. Dudaklarımda vahşi bir tebessüm belirirken şimdi can acıtma sırasının bana geçtiğini hissedebiliyordum. "Seni yıllarca manipüle etti," diye yineledim. "Bir düşünsene, neden aramızda en büyük olan Arlo'ya açmadı duygularını? Ya da neden ikide bir didiştiğim Lena'yı kraliçe yapmak için çaba göstermedi? Çünkü biliyordu. Kolay lokma olmadıklarını, korkaklar gibi arkamdan iş çevirmek yerine cesurca karşımda duracaklarını ve aramızdaki ilişkinin boyutu ne olursa olsun bu kadar çirkince planlanmış bir ihanet oyununun içinde olmayacaklarını onların gözlerinde görmüştü."

"Sus artık," dedi Armin sıktığı dişlerinin arasından. Bu hareketi bana doğru noktalara parmak bastığımı fısıldadı.

"Onun seni kullandığını duymaya katlanamıyorsun çünkü doğru söylediğimi biliyorsun."

"Hayır!" diye itiraz etti. "O beni kullanmadı."

"Öyle mi?" dedim alayla. "Öyleyse şu an nerede?" Armin ona yumruk atmışım gibi başını afallayarak geri çekerken, "Sarayında keyif çatıyor," diye acımasız sözlerimi sürdürdüm. "Düşünme yetisini kaybeden piyonu da burada benimle savaşıyor."

"Kes sesini!" Armin'in sesi, öfkesini ve hayal kırıklığını hiç bu kadar açık etmemişti.

"Annemizi babana ihanet ettiği için suçluyorsun," diye devam ettim. "Peki, bana yaptığını ne olarak değerlendiriyorsun? O saraydaki tek dostumdun. Sırtımı yasladığım yegâne insandın ama bir taht uğruna beni sırtımdan bıçakladın."

Armin derin bir nefes alınca burun delikleri genişledi. "Tahta çıktığında sırf kendine rakip olarak görmemek için beni-"

"Manipüle edildiğine bu sözlerin sayesinde tam olarak emin oldum," diye lafı yapıştırdım. Bir an için sözlerim zihnimi bulandırdı. Armin'in aslında iyi olduğu ama babasının onu yıllarca etkilediği ihtimaline tutunmak istedim ancak kendime verdiğim sözü hatırladım: Hayatta kalmak için yaşanan her şeyi, sevdiğim herkesi geride bırakacaktım. Böylece gözlerimi tekrar Armin'e sabitlediğimde kardeşimi değil, bana kılıç doğrultan düşmanımı gördüm. "Seni asla öldürmezdim, sana asla zarar vermezdim."

Armin'in gözleri dolunca afalladım. Bağırıp ondan beklenmeyen küfürler savursa bu kadar şaşırmazdım ancak bu afallamam çabucak geçti. "Bugün beni de Vincent'i de öldürebilirsin," dedim. "Ancak bir hain ve korkak olduğun gerçeğinden ne yaparsan yap kurtulamayacaksın."

Armin'in dudaklarından tekrar bir çığlık döküldü ancak bu seferki eskisi kadar vahşi değildi. Hareketlerinden göğsüme hamle yapacağını zannederek savunmaya geçmiştim ancak Armin son anda eğildi ve kılıcını atımın boynunu kesmek için kullandı. Ne olduğunu şaşırmış hayvan acı içinde sol tarafa doğru yığılırken üstünden kalkma fırsatı bulamadım. Sol bacağım cansız hayvanın gövdesinin altında kaldığında acı dolu bir çığlık attım. Bacağımı kurtarmak için kan ter içinde kalarak debelendim fakat kurtulmanın hiçbir yolu yok gibiydi. Aldı-

ğım kesik nefesler ve hissettiğim acı yüzünden başım döndü, görüşüm bulanıklaştı ancak şimdi pes edemezdim.

Bedenim zangır zangır titrerken başımı kaldırdım ve atından inip kaldırdığı kılıcıyla yavaş yavaş üstüme gelen Armin'e baktım. Dakikalar öncesinin aksine gözlerinde birkaç damla acı peyda olmuştu ancak hâlâ kararlı görünüyordu. Ne söylersem söyleyeyim, onu uykusundan ne kadar uyandırmaya çalışırsam çalışayım hükmünü değiştirmeyecekti.

Armin kazandığından emin, hantal adımlarla bana yaklaşırken beyhude bir çabaya girerek açıkta kalan ayağımla cansız atımı tekmeleyerek kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Hoş, bu ezilmiş ayağımla Armin'e ne kadar karşı koyabileceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama pes etmeyecektim.

Zira kabullenilmiş bir ölüm Kitana Senteria'ya yakışmazdı.

"Hâlâ çabalıyor musun?" diye sordu Armin. Sarf ettiği sözler her zamankinin aksine beni kışkırtma ya da aşağılama amacı gütmüyordu. Gözlerinde saf, samimi bir merak vardı.

Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken cevap niteliğinde olsun diye sağ ayağımla ata tekrar kuvvetli bir darbe indirdim. Dirseğimi toprağa yaslayıp sol tarafıma dönerek kurtulmaya çalışırken belimde varlığını bile unuttuğum hançerimin kabzası parmak uçlarımı âdeta yakarak varlığını hatırlattı. Kalbimin atışı mümkünmüş gibi daha da hızlandı ama bu sefer yılgıyla değil, umutla.

Derin bir nefes alıp delici gözlerimi Armin'e sabitlerken kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Sadece tek bir şansım olduğunun ve onu da iyi kullanmazsam öleceğimin bilincindeydim.

Hırçın hareketlerimin dindiğini gören Armin bana doğru gelmeye devam ederken kaşlarını hafifçe kaldırmak dışında tepki vermedi. Tam o an askerlerden birinin adımı haykırdığını ve akabinde bana doğru koştuğunu gördüm. Adam iyi niyetliydi ancak bu düşüncesiz hareketi Armin'i telaşlandırmak ve aramızdaki mesafeyi koşarak aşmak üzere bana dönmesini sağlamak dışında bir işe yaramadı. Ancak tam o an belimdeki hançeri çektim, daha önce defalarca yaptığım atış çalışmalarımdaki gibi hedefimi belirledim ve hançeri Armin'in boynuna doğru fırlattım.

Hançerim tahmin ettiğim gibi Armin'in boynunu delip geçmedi. Şüphesiz ki bunun sebebi titreyen elimdi ancak tamamen başarısız bir atış yaptığımı söylemek güç olurdu zira hançer Armin'in boynunu sıyırarak yere düşmüştü.

Ancak bu sıyrık ölümcül darbeyi vermeye yeterdi.

Şaşkın gözlerle bana bakan Armin bir eliyle kanlar içindeki boynunu tutarken dizlerinin üstüne çöktü. Her şey o kadar kısa sürede olup bitmişti ki elimi kardeşimin kanına buladığımın farkına bile doğru dürüst varamamıştım.

Ölümün kıyısında dans eden Armin diz çöktüğü yerden bana bakarken yüzündeki saf acıyı gördüm ve o an anladım ki bu bakışı zihnime kazınacak, kâbuslarıma konu olacaktı. Bu öyle bir bakıştı ki yaşadığını suratıma haykırsa ne düşündüğünü bu kadar açık anlatamazdı.

Armin'in ihanetini öğrendiğim andan beri onu affetmemem gerektiğini kendime defalarca söylemiş, ona baktığımda düşmanımı görür gibi olmuştum ancak kardeşim ölmek üzereyken ona karşı en ufak bir nefret kırıntısı bile hissedemedim. Onun yerine zihnimi bir anı meşgul etti.

On yaşımdayım. Annemin ısrarla almamı istediği coğrafya, matematik ve yabancı dil derslerinden dönüyorum. Yarın da dövüş dersim olduğunu hatırlıyorum ve bunu hatırlamak bile ağlamak istememe neden oluyor. Ancak annemin sadık hizmetkârı beni odama götürmek için yanımdayken duygularımı bastırıyorum çünkü o anneme söyler ve annem de bana kızar. Duygularımı göstermemden hep nefret etti, özellikle başkalarının yanında.

Ne hissettiğimi hizmetkârdan saklamayı beceriyorum ancak onları kalbimin derinliklerinde hissetmeden edemiyorum. Armin, Arlo ve Lena istedikleri gibi oyunlar oynayabiliyor, arkadaşlarıyla vakit geçirebiliyor ancak ben sürekli çalışmak zorundayım. Kendime itiraf etmek istemiyorum ama kardeşlerimi çok kıskanıyorum. Sadece bir günlüğüne de olsa onların yerinde olmak, arkadaşlarımla oyun oynamak isterdim.

Suratımı buruşturuyorum ve Zirakov'da önemli mevkilere gelmiş insanların çocukları dışında annemin arkadaş edinmeme izin vermediğini hatırlıyorum. Ona göre herkesin çocuğuyla arkadaşlık edemem, onlar beni tembelliğe sürükler. Ancak diğer kardeşlerim için böyle bir kural yok. Bu haksızlık canımı çok sıksa da boyun eğmek dışında elimden bir şey gelmediğini bildiğim için kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Odamı gören koridora geldiğimde Armin'i kapının önünde diz çökmüş bir şekilde görüyorum ve endişeyle koşarak yanına gidiyorum. Henüz sekiz

yaşında ve çok masum ancak bir şekilde onu üzmeyi başarmış olmalılar ki hıçkıra hıçkıra ağlıyor, içtenlikle gözyaşı döküyor.

"Armin," diyorum. "Ne oldu?"

Sormak istediğim çok soru var ama onu bunaltmak istemiyorum. Armin başını kaldırıyor ancak konuşmadan önce yanımdaki hizmetkâra kaçamak bir bakış atıyor. Yalnız kalmak istediğini anlayıp yanımdaki kadına dönüyorum ve "Sen git," diyorum.

"Olmaz, prenses," diyor tatlı bir gülümsemeyle. Çocuk olduğum için beni kolayca geçiştireceğini düşündüğünü açık eden, sinir bozucu bir gülümseme bu. Kanım öfkeyle kaynıyor ve annemin güçlü olmamla ilgili söylediklerini hatırlıyorum. İnsanlara söylediklerini yaptıramazsan onlar sana istediklerini yapar, deyişi âdeta zihnimde yankılanıyor.

Kaşlarımı çatıp bir ayağımı sertçe yere vuruyorum. "Emirlerime karşı mı geliyorsun?"

Kadın karşısındaki küçük çocuktan böyle kibirli bir söz duymayı beklemediğinden olsa gerek, gözle görülür bir şekilde afallıyor. Eminim ne Arlo'dan ne de Lena'dan böyle bir davranış görmüştür.

"Hayır," diyor kadın. Az önceki ses tonundan eser yok. Anlaşılan karşısındakinin bir çocuk değil, Zirakov prensesi olduğunu anladı. "Sadece anneniz size eşlik etmemi istemişti."

"Ben de prensesin olarak senden gitmeni istiyorum. Defol git başımızdan yoksa anneme seni kovmasını söylerim!"

Kadın gözlerini kocaman aralıyor, ardından öne eğilip selam veriyor. Şaşırıyorum çünkü daha önce hiç eğilmemişti önümde. Onun gidişiyle deli gibi çarpan kalbim az da olsa duruluyor. Gücümün farkına hiç bu kadar vardığım olmamıştı. İçimden yumruklarımı sıkıp zıplamak geliyor ama kapımın önünde ağlayan kardeşimi hatırlıyorum. Armin'e dönüp diz çöküyorum ve ilgili bir edayla, "Ne oldu?" diye soruyorum.

Titreyen dudakları eşliğinde, "Arlo ve Lena beni aralarına almıyor," diyor. "Ben bebekmişim, onlar büyükmüş. Bana küçük olduğumu söylediler ve kendi arkadaşlarıyla oynamaya gittiler. Beni hiç sevmiyorlar, hem de hiç."

Armin'i teselli etmek için ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. O ikisi bazen gerçekten de kırıcı ve pislik olabiliyor ama bunu söylemek Armin'in zaten bozuk olan sinirlerini daha da bozar. Bu yüzden, "Olur mu öyle şey?" diyorum. "Çok seviyorlar seni."

"Ama benimle oynamıyorlar."

Armin elindeki tahtadan yapılma iki bebeği gösteriyor. O kadar masum ki Arlo ve Lena'yı boğmak istiyorum. Nasıl bu kadar güzel bir çocuğu incitebilirler, anlamıyorum.

"Merak etme," diyorum düşünmeden. "Derslerimden çıktıktan sonra ben seninle oynarım."

Armin bana bakıyor, kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıyor. Benimkine benzeyen mavi gözleri ilgiyle parıldıyor. Yanaklarından süzülen yaşları elinin tersiyle siliyor. Dudaklarında ilk kez tatlı ve minik bir tebessüm beliriyor.

"Söz mü?" diye soruyor. "Ne olursa olsun benimle oynar mısın?"

"Söz. Ne olursa olsun seninle oynarım."

Gariptir ancak Armin'in yüzünde öyle bir ifade vardı ve bakışları öylesine derindi ki benimle aynı anıyı düşündüğünü hissettim. Hatta hissetmekten de öte, aynı şeyi düşündüğümüzden bir şekilde emindim.

Dizlerinin üstüne çöken kardeşimin bedeni iyice güçsüzleşti. En sonunda kendisini sırtüstü geriye attı. O sırada askerler başıma üşüşmüş, beni atımdan kurtarmışlardı. Ezilen ayağımı ve acısını umursamadan bir askere tutundum ve Armin'in yanına ulaştım. O kadar hızlı hareket etmiştim ki Armin'in yanına geldiğimde dengemi kuramadım ve yere düştüm. Yerde oturur vaziyetteyken sürünerek kardeşime eğildim. Elimi Armin'in başının yanında koydum ve gözlerinin içine baktım.

Beni görünce bakışlarındaki dehşet yumuşadı ancak acısı azalmadı. Ağlamamı engellemeye çalışıyordum fakat elimden bir şey gelmiyordu.

Yüreğim acıyordu.

Bir elimi şefkatle Armin'in yanağında gezdirdim. Bu bilgiyi paylaşmamın çok yersiz olduğunu fark etsem de, "Armin," dedim. "Biliyor musun, hamileyim. Bir bebeğim olacak."

Mırıldanarak söylediğim bu söze dudaklarını hafifçe yukarı kıvırarak cevap verdi. Gözlerindeki ifade şaşkınlığını açık ediyordu. Ardından duruldu. Konuşmak istediğini belli ederek dudaklarını araladı ama ses çıkmadı.

"Biliyorum," dedim. Sözlerim ölmek üzere olan birini rahatlatmak için dile getirilen içi boş kelimeler değildi. Gerçekten de ne söylemek istediğini anlıyordum.

Haklıydın, diyordu bana. *Haklıydın.*

Ardından bakışlarını gökyüzüne sabitledi. Birlikte uzun saatler boyunca göğü izleyip yıldızları incelediğimiz günleri anımsayınca kusacak gibi oldum.

Armin bulutlara baktı, dudaklarındaki minik tebessüm az da olsa genişledi. Ölümü kucakladığını, onu kabul ettiğini belirten bir gülücüktü bu.

Hemen ardından bakışlarındaki hayat çekildi. O mavi gözleri bildiğim ışıltısını kaybetti ve donuklaştı.

Ancak ölürken yanında beni de götürmüştü.

"Armin," diye mırıldandım. "Babamla tanışma fırsatı buldum. Biliyor musun, bana sarıldı." Armin'in cansız bedeni öylece donuk bakışlarla yatarken konuşmayı sürdürdüm: "Leroy benden nefret etmişti ama sanırım Nico beni sevdi. Üstelik Nico'nun Verta adında bir kızı olduğunu öğrendim. Bir kız kardeşim daha varmış, inanabiliyor musun?"

Karşılaştığım şey koca bir sessizlikti. Dudaklarım titredi. Gözyaşları bir bir yanaklarımdan süzülürken yanağını okşadım.

En sonunda bedenim, ruhumun hissettiği acıya kayıtsız kalamadı. Dudaklarımdan bir çığlık dökülürken alnımı Armin'in göğsüne yasladım ve kimin ne düşüneceğini umursamadan hıçkırarak ağladım. Ağladıkça ruhumun ferahlayacağını sanıyordum ama kesinlikle tam tersiydi. Acım katlanarak artıyor, kuvvetle üstüme biniyordu.

Başımı kaldırdığımda Vincent'in siyah gözleriyle karşılaştım. O da nefes nefese başımda dikiliyordu. Gözleri nemlenmiş, dudakları aralanmıştı. Bedeni sanki dondurucu bir soğuğun ortasındaymışız gibi titriyordu.

Kral Estes'in cesedini taşıyan askerler yanımızdan giderken başını çevirdi ve onlara baktı. Dudakları titredi ancak tek bir gözyaşı bile dökemedi. Bunun sebebi güçlü durmaya çalışması değildi. Öyle büyük bir acı içindeydi ki ağlayamıyordu bile. Bakışları tekrar bana sabitlendiğinde ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü anladım.

Bu kanlı savaşı galip gelerek sonlandırmıştık.

Peki... Ne uğruna?

BÖLÜM YİRMİ ALTI

TUTULMAMIŞ SÖZLER

Krzysztof Wierzynkiewicz, Adam Skorupa
- A Tavern On The Riverbank

Armin'in ölümü bizi savaşın resmen galibi yapmıştı. İki tarafın orduları kendi alanlarına çekilmişti ancak kendilerine öğretildiği gibi ne olursa olsun hazırda bekliyorlardı. Ortalık durulunca Lena ve Arlo'ya onları görmek istediğimi söyleyen ve çadırımıza gelmelerini rica eden bir mektup gönderdim. Tahmin ettiğim gibi bu isteğimi kırmadan geldiler ancak dikkat çekmemek, dedikoduların sürüp gitmesini engellemek için geceyi beklediler. Şimdiyse Arlo, Lena, Vincent ve ben çadırda oturmuş, sessizce çatırdayan ateşi dinliyorduk. Askerlerin normalde kutlama yapması gerekirdi ancak dışarıda derin bir matem havası vardı. Elbette bunun sebebi Armin'in değil, Estes'in ölümüydü.

Şimdiyse dikdörtgen bir yer sofrasının iki tarafında oturmuştuk. Vincent benim sol tarafımda dururken ağabeyim Arlo tam karşımdaydı. Kızıl-kahve saçlarını taradığını sanmıyordum ancak şaşırtıcı derecede özenli duruyordu. Kahverengi gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı. Onu böyle görmek içimin ezilmesine neden oldu. O her zaman neşeli, gülümseyen, çapkın bir adam olmuştu ancak şimdi ruhu çekilmiş gibi durgundu.

Bakışlarımı çayını yudumlamakta olan Lena'ya çevirdim. Giydiği kırmızı elbise kırış kırış olmuş ve bazı yerleri kirlenmişti. Koyu kahve saçlarının omuzlarından dökülmesine izin vermişti. Onu incelediğimi görünce dudaklarını hafifçe kıvırdı ancak bu tebessüm mavi gözlerine yansımamıştı.

Aniden, "Bana iyi davranmak zorunda değilsiniz," deyince ikisi de şaşırarak başını kaldırdı ve gözlerini benimkilere sabitledi. "Armin'i öldürdüm, beni suçlayabilirsiniz."

Arlo gözlerini birkaç kez kırpıştırırken ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Yardım ister gibi yanında oturan Lena'ya baktı ancak kız kardeşim bakışlarına karşılık vermedi. Temkinli hareketlerle fincanını tabağa koydu ve gözlerini meydan okur bir edayla benimkilere dikti. Kartlarını oldukça açık oynuyordu.

"Armin'in ölümü canımdan can kopardı," diye itirafta bulununca ağlamamak için masanın altında duran avucumu sımsıkı sıktım. "Evet, zaman zaman kavga ettik ve ona pislik gibi davrandığım günler oldu. Ancak ne olursa olsun o benim kardeşimdi. Aynı kanı taşıyorduk biz."

Bu konuyu açtığıma çoktan pişman olmuştum. Lena ve Arlo hislerini yüreklerine gömmesinler, duygularını dile getirip rahatlasınlar istemiştim ama Lena'nın sözleri içimi ezen bir tokmak gibiydi. Dolan gözlerimi görmesinler diye başımı yana çevirdikten sonra Lena, "Ancak..." diyerek sözlerini sürdürdü. "Sen de kardeşimsin, Kitana. Ne yaşamış olursak olalım bu gerçeği hiçbir şey değiştirmeyecek. Aramızda ne geçerse geçsin ölmemek için elinden geleni yapmanı dileyeceğim." Derin bir nefes aldığında yüzümü ona çevirdim ancak bu sefer Lena fincandaki çayına odaklanarak bakışlarını kaçırdı. "Savaş meydanında da yaptığın buydu işte," dedi. "Yaşamak için savaşmak. Seni suçlamıyorum çünkü ben de senin yerinde olsam aynı şeyi yapardım. Sen de kendini suçlama."

Lena sözlerini bitirdikten hemen sonra Arlo, "Lena'ya katılıyorum," dedi. "Armin'e kötülük yapmadın. Aksine, sana saldıran oydu. Senin yaptığın tek şey kendini savunmaktı. Yapman gerekeni yaptığın için kimse sana kızamaz, biz de kızamayız."

İkisinin de boynuna atlamamak için kendimi zor tuttum. Aslında şu an en çok istediğim şey onlara sarılmaktı ama bunu yapar yapmaz kuvvetli bir ağlama krizine gireceğimi biliyordum.

"Söylediklerinizin doğru olduğunu biliyorum," derken sesimin titrememesi için ne kadar uğraşsam da başarısız oldum. Ardından başımı eğip sağ avuç içine baktım. "Ancak ellerimi ne kadar yıkarsam yıkayayım kan kokusunu söküp atamıyorum."

"Kolay şeyler yaşamadın," dedi yanımda oturan Vincent. Destekleyici elini sırtımda hissettim. "Kendine biraz süre ver."

Minnettar bir ifadeyle ona baktım. Hemen ardından bir elimi karnıma götürdüm ve küçücük, güçsüz bir fasulye tanesi olan bebeğimi

hissetmeye çalıştım. Komikti ama karnımda başlayan bir sıcaklık saniyeler içinde tüm bedenime yayıldı.

"Belki o tüm bunları atlatmama yardım eder."

Arlo ve Lena kocaman açılmış gözlerle önce bana, ardından birbirlerine baktılar. "Ben mi kafayı yiyorum yoksa hamile olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Lena. Sesi soru sorar gibi değil de ortada olan bir gerçeğin teyidini istiyor gibiydi.

Başımı onaylayarak sağladığımda Arlo yer sofrasındaki peçetelerden birini alıp suratıma fırlattı. "Seni aptal sürtük!" diye gürlediğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. "Hamile bir kadının savaşta ne işi var?"

"Neden olmasın?" diye kendimi savunurken ciddiyetimi korumak ve kıvrılan dudaklarıma karşı koymaya çalışmak çok zordu. "Lena da bir kadın ama o cephede."

Arlo konuyu nasıl bu kadar kolay saptırdığımı anlamaya çalışır gibi gözlerini kırpıştırdı. "Mesele kadın olması değil ki," dedi. "Mühim olan *hamile* bir kadın olması ve Lena hamile değil." Lena'dan ses seda çıkmayınca Arlo yaşadığı panik ve korkuyu gizleyemeyerek kız kardeşime döndü. "Lena," dedi titreyen sesiyle. "Değilsin, değil mi?"

Lena, Arlo'nun pazısına vururken kendini tutamayıp bir kahkaha attı. "Seni aptal," dedi. "Elbette değilim."

Vincent ve ben ikisinin bu hâline gülerken Arlo bir elini kalbine götürüp derin bir nefes aldı.

O gece saatlerce sohbet ettik. Onların yokluğunda Senteria'da neler yaşadığımı bir bir anlattım. Onlar da Zirakov'da Armin ve Leroy'un nasıl güç gösterisi yaptığına değindiler.

"Artık kan dökmemize gerek yok," dedi Arlo. "Zaten tahtın vârisi üçümüzden biri olacak. Kolaylıkla bir barış anlaşması imzalayabilir ve yıllardır süren bu kanlı mücadeleye son verebiliriz."

"Bunu ben de çok istiyorum," dedi Vincent lafa atlayarak. "Ancak sizden bir ricam olacak, Leroy'u bana verin."

Üçümüz de ne olduğumuzu şaşırarak birbirimize bakakaldık. Vincent'in benimle daha önce paylaşmadığı bu arzusu gözlerimi kırpıştırmama neden oldu fakat ona bakar bakmaz ne kadar kararlı ol-

duğunu görebildim. Gözleri hedefine ulaşmak için her şeyi yakıp yok edebilecek bir alev taşıyordu.

"O bizim babamız," dedi Arlo.

"Çocuklarını yıllarca manipüle eden, karımı savaş ortasında dövdürüp bebeğimizin düşmesine sebebiyet veren ve kardeşini, onu öldürmesi için cepheye yollayan bir baba," diye lafı yapıştırdı Vincent. "Cezasını çekecek."

Lena gözlerini kıstı. "Teklifini kabul etmezsek ne olacak, Senteria kralı?"

Vincent konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Daha önce o saraya nasıl girdiysem yine gireceğim. Leroy'un canını kendi ellerimle alacağım ve yoluma çıkan her şeyi yakıp yok edeceğim."

Hayır, bu sözler bir tehdit değildi. Samimi bir adamın olacakları önceden dile getirişiydi. Koyu sessizlik bulutu üstümüze tüm ağırlığıyla çöktü. En sonunda Lena, "Onu sana göndereceğiz," dedi.

Sarf ettiği bu üç kelime ikinci bir şaşkınlık dalgasıyla bedenimi sarmalamıştı ancak Vincent, Lena'nın kararını sanki önceden görmüş gibi sakindi. Bakışlarını kız kardeşimden ayırmadı.

İkisinin sessizlik dolu iletişiminden sonra Lena, "Bir konuya daha açıklık getirmek istiyorum," diyerek bakışlarını bana çevirdi. "Bu konuyu daha önce Arlo'yla tartıştık ve bir karar aldık. Vâris seçilsek bile tahta senin geçmeni istiyoruz."

Ani teklifleri kalbimin çıkacak gibi atmasına neden oldu. Nefes almak için dudaklarımı araladım ama sanki dünyadaki hava bir anda çekilmiş gibiydi. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum, düşünme yetimi kaybetmiştim. Kardeşlerimin, yıllardır birbirimize düşmanlık beslediğimiz kardeşlerimin böyle bir teklifle çıkagelmesi aklımı bulandırmıştı.

Öte yandan heyecanlandığımı kabul etmek zorundaydım. Yıllarca Zirakov ülkesinin imparatoriçesi olmak için savaşmış, bunun için hayatta kalmış ve eğitilmiştim. Bunun için ölümlerden dönmüştüm ve şimdi taç, altın tepside önüme sunulmuştu. Her şeyin sahibi olabilirdim. Zirakov'un güçlü kraliçesi olup tüm dünyaya adımı haykırtabilirdim.

Kocamı çok seviyordum ama Senteria'da kaldığım sürece onun bana verdikleriyle yetinmek zorunda olduğumun bilincindeydim. Elbette Vincent'in bana olan sevgi ve saygısından kuşkum yoktu ancak

doğup büyüdüğüm toprakların kraliçesi olmak farklı bir duyguydu. Vincent asla istemeyecek olsa da tüm yetkilerimi birden elimden alacak güce sahipti ama eğer Zirakov kraliçesi olursam...

Bakışlarımı Vincent'e çevirdiğimde dudaklarında memnun bir gülümseme belirmişti ancak bu gülümseme bir şekilde buruktu. Bana destek olmak, önüme çıkan fırsatları değerlendirirken engel olmamak istiyordu ancak gözleri, hislerini tam anlamıyla maskeleyemiyordu.

Vincent kalmamı istiyordu. Sonsuza dek onunla bir olmam için yanıp tutuşuyordu.

İçimden ona tahtını bırakıp benimle gelmesini söylemek geçti. Şüphem yoktu, gelirdi ancak kendisinden sonra tahta hangi kardeşi geçecekti? Kurnazlığını ve kötülüğünü bize defalarca kanıtlayan Ezra mı? Kendisini çok sevsem de tek ilgi alanı kadınlar olan, ülke yönetimi hakkında son derece bilgisiz Andre mi? Şiddete olan bağımlılığı herkes tarafından bilinen, korku saçan ve halkını ürküten Ivan mı? Yoksa son derece zeki olan ancak iyi kalpli, toy Tao mu?

Bakışlarımı bu sefer de karnıma çevirdim. Gidersem bebeğimiz ne olacaktı? Pekâlâ, zaman zaman babasında, zaman zaman benim yanımda kalabilirdi ancak sırf kendi hırslarım uğruna onu güzel bir aileden mahrum mu bırakacaktım?

Peki, Vincent ne olacaktı? Elbette görüşebilirdik fakat bu ayrılık aramıza ciddi bir mesafe koyacaktı. İkimizin de işleri olacaktı ve belki de aylarca buluşamayacaktık. Birbirimize deli gibi âşıktık ama adım kadar emindim ki aramızda rutine dönecek olan ayrılıklar ikimizi de yoracaktı. Belki karşımıza başka kadınlar, başka erkekler çıkacaktı ve farkında olmadan onlara kapılıp gidecektik. Destansı aşkımızı ise acı içinde olsak da kalbimize gömecektik.

Bunu kendime yapmaya hakkım var mıydı?

O an vermem gereken karar dudaklarımdan döküldü: "İkinize de çok teşekkür ederim," dedim minnetimi gizleme gereği duymadan. "Ancak ben artık buraya aitim."

Yanımda oturan Vincent belki de saniyelerdir tuttuğu nefesini yavaşça verdi. Saniyelerdir sopa yutmuş gibi dimdik oturuyordu ama cevabımla birlikte duruşu hafifçe kamburlaştı. Arlo gözlerini kocaman aralarken Lena bu yanıtı bekliyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı.

"Anlıyorum," dedi. "Çok mutlu olacağından adım kadar eminim." Tehditkâr bir ifadeyle Vincent'e baktı. Beni mutlu etmezse problemler yaşatacağını gösteren tehlikeli bir bakıştı bu.

Vincent bu sert bakışlara karşılık vermeden, "Peki, şimdi tahtın sonraki sahibi hanginiz olacak?" diye sordu.

Arlo, Lena'nın cevap vermesine fırsat bırakmadan, "Sen olmalısın," dedi.

Lena öyle bir afalladı ki bu konuyu daha önce konuşmadıklarını anladım. "A-Ama," diye kekeledi. "Ben yönetmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama disiplinlisin," dedi. "Öğrenebilirsin. Benim bu tarz sorumlulukların altına girmeye niyetim yok."

Kıstığım gözlerimi Arlo'ya sabitledim. Evet, kuşkusuz ki bu tür sorumluluklara uygun olmayan bir yapısı vardı ancak şu an kendini geri çekişinin sebebinin bu olduğunu sanmıyordum. Lena'yı karşısına almak, nefretini kazanmak istemiyordu.

Lena ürkek bir ceylan gibi korkarak bize bakınca Arlo kardeşimin elini tuttu. "Söz veriyorum, ne olursa olsun yanında olacağım."

Lena az da olsa rahatladı ve başını hafifçe salladı. O an geldiğimiz durumun ne kadar farklı olduğunu, aramızdaki ilişkinin ne kadar yol katettiğini gördüm ve şaşırmadan edemedim. Çok değil, bir sene öncesine kadar aynı kanı paylaştığımızı umursamadan birbirimizi bir kaşık suda boğacak gibiydik. Birbirimizden samimiyetle nefret ediyorduk ancak şimdi birbirinin eksik noktalarını tamamlayan parçalara dönüşmüştük.

"O zaman," dedi Vincent çay bardağını âdeta şarapla dolu bir kadeh gibi kaldırırken. "Zirakov'un gelecekteki kraliçesine!"

Üçümüz de fincanlarımızı onun gibi kaldırdıktan sonra, "Ben bize bir şarap çıkarayım," diye ayaklanmaya yeltendim. Amacım basit bir şaka yapmaktı ama öyle bir bağırdılar ki beni parçalayacaklarından korkarak yerime sindim.

Vincent ile çok yorgun olduğumuz için Arlo ve Lena gider gitmez kendimizi minderlere attık ancak saatlerce uyumadık. İkimiz de sessizlik içinde birbirimize sarıldık. Kuşkusuz söyleyecek çok şeyimiz vardı ama söze nasıl başlayacağımızı bilemiyorduk.

Sol kulağım Vincent'in göğsüne yaslıyken, "Baban için çok üzgünüm," diye mırıldandım.

Sanki Vincent ona bu konuyu açmamı bekliyormuş gibi kalp atışları anında hızlandı, hemen ardından nefesi düzensizleşti. Başımı kaldırıp ona bakmak istedim ama bedenini bana doğru çevirip yüzümü göğsüne gömmeme neden olunca elimden sadece daha sıkı sarılmak geldi.

Vincent'in bedeni sessiz gözyaşlarıyla sarsılırken kalbimin parçalara ayrıldığını hissediyordum. Şu an onun acısını dindiremiyor olmak ruhumda derin bir yara açıyordu. Art arda gelen düş kırıklıklarımız ikimizi de yormuştu. İkimiz de bu yolda büyük kayıplar vermiştik.

"Çok üzgünüm," diye yinelerken ben de onunla birlikte ağlamaya başladım ancak bu sefer sadece Vincent için değil, Armin için de gözyaşı döküyordum. Ondan ne kadar nefret edersem edeyim, ne kadar zıt taraflarda olursak olalım o benim kardeşimdi. Yıllarımızı aynı çatı altında geçirmiş, dertlerimizi paylaşmış, kimseye güvenmediğimiz anlarda birbirimize omuz olmuştuk. İhanetini öğrendiğim yetmiyormuş gibi bir de onu kendi ellerimle öldürmek zorunda kalmıştım.

Uzun dakikalar geçti, belki de saatler hatta yıllar... En sonunda hıçkırıklarımız sessiz gözyaşlarına dönüştü, sonra da derin iç çekmelere. Kalbimdeki ağrı yok olmasa da hafiflemişti artık. O an aşk denen duyguyu tattığım için ne kadar şanslı olduğumu hissettim. Evet, ikimiz de karşı tarafın acılarına son veremiyorduk ancak birlikte ağlamak bile ruhumuzu dinginleştirmeye yetiyordu.

Gözyaşlarım yüzünden sırılsıklam olmuş yüzümü sildikten sonra şişmiş gözlerle kocama baktım. Onun da ağlaması durmuştu ve gözleri benimkinden farklı değildi. Belki ne yeriydi ne zamanı ancak günlerdir aklımda olan soruyu sormak istedim: "Babanın kaçırdığı çocuklardan haberin var mıydı?"

Estes'le son konuşmamızda benim de Vincent'in de zalim bir yöneticiye dönüşmeyeceğine vurgu yaparken ağzını aramaya çabalamıştım ancak o anın aceleciliği yüzünden konuşmaya pek fırsatım olmamıştı.

Vincent konuşmadan önce burnunu çekti ve siyah gözlerini mavi gözlerime sabitledi. Başını iki yana sallarken, "Hayır," dedi. "Bu planından haberdar değildim ancak bir süredir şüphe ediyordum. Yaklaşık iki hafta önce de emin oldum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Neden babanın karşısında durmadın?" Ancak alacağım cevabı biliyordum. Kraldan hesap sormak bir prensin bile haddi değildir. Babasını sorguya çekmesi ve kendi doğrularından bahsetmesi, onu sadece isyankâr bir taht adayı yapacaktı, fazlası değil.

Vincent, "Babam bu planı yıllarca kurgulamış, Kitana," dedi. "Benim konuşmam kararını değiştirmeyecekti. Sadece bana öfkelenmesine neden olacaktım, o kadar. Ancak elim kolum bağlı da oturmadım. Bir süredir gizliden gizliye çocukların nerede tutulduğunu araştırıyorum. Fakat biliyorsun, çok hassas bir mesele bu. Sadece güvendiğim birkaç adamımı görevlendirdim. O yüzden çalışmalarımızda biraz yavaş ilerliyoruz."

"Ben çocukların nerede olduğunu biliyorum," deyiverdim.

Vincent'in gözleri kocaman aralanırken derin bir nefes aldı. "Ne?" dedi mırıldanarak. "Neredeler?"

"Sarayda."

Vincent âdeta nefes almayı unutarak ağzını açıp bana baktı. "Şaka yapıyor olmalısın." Ardından gözlerini tavana sabitleyip uzun uzun düşündü. "Elbette," diye mırıldandı. Sanki yanında değilmişim de sadece kendisinin olduğu farklı bir dünyadaymış gibi ses tonunu değiştirdi. "Kimsenin aklına gelmez. İnanılmaz zekice bir plan bu." Bakışlarını tavandan ayırdı ve orada olduğumu hatırlayarak gözlerime baktı. "Sen nereden biliyorsun bunu?"

"Nico söyledi." Vincent kaşlarını kaldırırken dudaklarını hayretle büzdü. Soru sorma sırasının nihayet bana geldiğini düşünerek, "Bana neden olanları anlatmadın?" diye sordum.

Vincent'in dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi ancak bu tebessüm gözlerine yansımadı. "Babanın çocukları kaçıran bir katil olduğunu karına söylemek o kadar da kolay değil," diye sorumu yanıtladı. "Peki, sen söyle bakalım, her şeyi Nico'dan öğrenmene rağmen neden bunca zaman sustun?"

Dudaklarımı masumca büzdüm. "Kocana babasının çocukları kaçıran bir katil olduğunu söylemek o kadar da kolay değil."

Dürüst olmak gerekirse gülünecek hiçbir şey yoktu. Onun babası, benim kardeşim ölmüştü. İkimiz de büyük sorumlulukların altına girmiştik. Hayatımız güzelleşmiş miydi yoksa daha boktan bir hâl mi almıştı, belli değildi ancak ikimiz de kahkahalarla güldük.

Saraya dönerken her şeyin biteceğini ummuştum, meğer her şey yeni başlıyormuş.

Vincent uyumadan önce göğsümü kabartarak sadık yardımcısı Aiden ile konuşmuş, Estes tarafından kaçırılıp eğitim gören tüm çocukların saraydaki yerlerinin bulunmasını ve serbest bırakılmalarını emretmiş. Bu yüzden tüm gün yangın yeri olan yüreğime uyumadan önce az da olsa su serpilmişti ancak sabahın erken saatlerinde korkunç bir haberle uyandık. Aiden'a haber getiren ulak, Estes'in haberini alan çocukların âdeta delirdiğini söylemişti. Ne yazık ki sadece delirmekle kalmayan bu çocuklar Estes'in ölüm haberini getiren iki askeri ve henüz yeni kaçırılan, beyni yıkanmaya fırsat bulunmayan çocukları öldürmüşler, en sonunda da kendi canlarına kıymışlardı.

Bu nasıl bir vahşetti böyle?

Saray arabasına binip sağ taraftaki koltuğa kuruldum. Vincent de hemen solumdaydı. Araba yolda ilerken ikimiz de dirseklerimizi camın kenarına yaslamış, hiç konuşmuyorduk.

Dışarıdan akıp giden manzarayı izlerken içten içe düşünüyor, yaşanan olayları mantık çerçevesine uydurmaya çalışıyordum. Bundan sonra nasıl bir yol izlemem gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Koca bir bilinmezliğin ortasındaydım ve eminim ki Vincent'in de benden farkı yoktu.

Saraya geldiğimizde doğal olarak yoğun bir karşılama töreni beklemiştim ancak bu kadarı benim için bile çok fazlaydı. Her yer hizmetkârlarla, tebriklerini ve üzüntülerini paylaşmak için birbirini ezmeye hevesli devlet adamlarıyla ve getirdikleri hediyelerle doluydu. Bu insan seli daha arabadan inmeden, bahçeden içeri girerken kendini belli ediyordu.

Destek olmak için Vincent'in eline uzandım. O da elimi sıkıca tutarak karşılık verdi fakat bu tutuşu bana destek olmaktan çok benden destek almak ister gibiydi.

Arabadan indiğimizde sadece birkaç dakika içinde bir sürü insanla olarak konuşmak zorunda kaldık. Savaşı kazandığımız için mutlu olmalarını anlayabiliyordum ama kralları, babasını yeni kaybetmişti. Dürüst olmak gerekirse biraz anlayışlı olmaları ve çenelerini kapatmalarını beklerdim.

O hengâmede hizmetçilerden biri koşarak yanımıza geldi ve beceriksizce dizlerini bükerek selam verdi. Başını yerden kaldırmadan, "Efendim," dedi. "Size söylemem gereken çok önemli bir şey var."

Kız o kadar telaşlı ve korkmuş görünüyordu ki Vincent kendisiyle konuşmak için can atan kalabalığı umursamadan saraya girdi. Onların peşinden ilerleyip içeri girene kadar dışarısının ne kadar curcunalı olduğunu tam manasıyla kavrayamadığımı anlamıştım.

"Ne oldu?" dedi Vincent hemen.

"Kralım, efendimiz Ophelia rahatsızlandı. Şimdi odasında yatıyor." Vincent bir hışımla merdivenlere yönelecekti ki kız hemen, "Bilmeniz gereken bir şey daha var," diye ekledi. "Prens Ezra kaçtı."

Vincent olduğu yere kök salmış gibi donakaldı. "Kaçtı mı?"

"Evet, efendim," dedi. "Kral Estes'in öldüğünü ve sizin yaşadığınızı duyar duymaz kaçtı. Eşi Cassandra ise kendisini odasına kapattı. Günlerdir dışarı çıkmıyor."

"Sen annenle alakadar ol," dedim Vincent'e. "Cassandra ile ben konuşurum."

Vincent hiç itiraz etmeden ufak bir baş hareketi yaptı ve merdivenleri koşarak çıkmaya başladı. Onun ardından ben de hiç vakit kaybetmeden merdivenlere yöneldim. Belli bir yere kadar birlikte geldikten sonra yollarımız ayrıldı.

Cassandra'nın odasının önüne geldiğimde içim ezildi sanki. Kapının önünde bir sürü hizmetkâr vardı ve tatlı sözlerle kadını ikna etmeye çalışıyorlardı. Beni görünce hepsi bir anda suspus olup dizlerini büktü, başlarını eğdi.

Hızlı adımlarla Cassandra'nın odasının önüne gelip kapıyı yumrukladım. "Cassandra," diye seslendim. "Çocukluk etme, aç şu kapıyı."

"Rahat bırak beni, pislik!"

Beni dinlemeyeceğini ettiği hakaretten değil, ses tonundan anlamıştım. Kararından geri dönmeyen, dik başlı bir tondu bu. O yüzden lafı hiç uzatma gereği görmeden birkaç adım geri çekildim ve erkek hizmetkârlara dönüp, "Kırın şu kapıyı," diye emir verdim.

Hizmetkârlar önce şaşkınlık içinde birbirine baktı ama çok geçmeden emrimi yerine getirmek üzere kapıya asıldı. Sadece saniyeler sonra altın renkli işlemelerle dolu kapı parçalara ayrılmış bir şekilde önümdeydi.

Hiç vakit kaybetmeden kendimi içeri attım ve o an nefes almayı bile unutarak donup kaldım.

Tavana kadar uzanan cam açıktı. Bu yüzden camın kısmen önünde duran tül perdeler rüzgârla dalgalanıyor, içeriye soğuk hava girmesine müsaade ediyordu. Cassandra ise giydiği siyah geceliğiyle camın hemen önünde zemini inceliyordu. Kapının kırıldığını görünce başını kaldırıp bana baktı. Onu ilk kez böyle görüyordum. Umutsuz ve pes etmiş... Rüzgâr sarı saçlarının arasına sızmış, onları dalgalandırıyordu. Cildi solmuştu. Kendini uzun süredir açlığa mahkûm ettiği her hâlinden belli oluyordu. Mavi gözlerinde eskisi gibi alevler parıldamıyordu. O alevler çoktan küle dönmüştü.

Gözlerimiz buluşunca yarım ağız güldü. "Demek son karşılaşmamız böyle olacakmış, Kitana."

Boğazımda bir şeyler düğümlendi. "Cassandra, yapma."

Alaycı bir şekilde güldü. "Neden?" diye sordu. Dudakları yukarı kıvrıldığında akıl sağlığının yerinde olmadığını görmüş oldum. "Sen mi öldürmek istiyorsun beni?"

Başımı samimiyetle iki yana salladım. "Seni öldürmeyeceğim."

Cassandra içten ve tüyler ürpertici bir kahkaha attı. "Dünyanın en komik şakası bile bunun yanında sönük kalır, kraliçem. Tebrik ederim."

"Yalan söylemiyorum," dedim onu ikna etmeye çalışarak. Biri Cassandra'yı kurtarmak için bu kadar uğraşacağımı söylese kahkahalarla gülerdim. Oysa şimdi yaptığım şey buydu. "Dün kocamın babası öldü. Aynı gün kendi kardeşimi öldürmek zorunda kaldım. Bu sabah bir grup çocuğun katledildiği ve genç adamların kendi canlarına kıydığı haberini aldım. Ölümlerden yoruldum, Cassandra. Bir kişinin daha ölmesini istemiyorum artık."

Cassandra derin bir nefes aldı. Gözleri dolu dolu olmuştu. Bir an için, lanet olası o bir an için onu ikna ettiğimi sandım ancak genç kadın başını tekrar gökyüzüne çevirdi. "Bir eksik, bir fazla," dedi. "Ne fark eder ki?"

Hemen ardından kendini aşağı attı.

Cassandra'nın intiharından sonra geçirmek üzere olduğum sinir krizlerini mucizevi bir şekilde bastırarak soğukkanlılığımı korumuş, genç kadının cesedinin kaldırılmasını sağlamış, hadiseyi görenleri yüklü bir miktar parayla susturmuş ve tek bir kelime ederlerse hayatlarının sona ereceğinin garantisini vermiştim. Her şey sadece birkaç saat içinde olup bitmişti. Cansız bir varlıkmışım gibi duygusuzca hareket ederken etik değerleri yok saymıştım. O an tek umursadığım Cassandra'nın cesedini dışarıdaki kalabalıktan saklamak ve böylece Vincent'in tahta çıkışının böyle sansasyonel bir olaya sebebiyet verdiğini gizlemekti. Senteria halkı genç bir kadının intihar ettiğini çünkü hükümdarlarından ve eşinden korktuğunu bilmemeliydi.

Cassandra'nın cesedi güvenli bir yere kaldırıldıktan sonra saatlerce kendimi odama kapatmış, güneş batana kadar çıkmamıştım. Şimdi de odamdaydım. Akşam yemeği vakti çoktan gelip geçmişti ama çok az şey yememe rağmen iştahım yoktu. Yemek yeme düşüncesi bile midemin bulanmasına, suratımın buluşmasına neden oluyordu. Bebeğim için az da olsa bir şeyler yemek zorunda olduğumu biliyordum ama içimden gelmiyordu.

Yatma vaktine bir iki saat kala kapım çalındı, hemen ardından Vincent içeri girdi. Elinde küçük bir tepsi, üstünde de bir kâse çorbayla birkaç dilim ekmek vardı. Suratından düşen bin parçaydı. Tüm gününü hasta annesine ve kendisini tebrik eden kalabalığa ayırmıştı. Bana ihtiyacı olduğunu bilsem de yaşadığım dehşet yüzünden odamdan çıkıp insanlarla konuşacak, yüzlerine gülümseyecek enerjiyi kendimde bulamamıştım. Bu yüzden bana kırgın olduğunu biliyordum çünkü neler yaşandığından habersizdi. Eğer Cassandra'nın intiharına şahit olduğumu duysa bir yolunu bulup yanıma gelirdi ancak ortalık yeterince karışıkken bir de psikolojik buhranımla onu yormak istememiştim.

Vincent yatağımızın köşesine otururken yavaşça doğruldum ve sırtımı yastıklara yasladım. Tam dik oturmasam da rahat bir pozisyondaydım.

"Ophelia nasıl?"

"Kocası öldü, oğlu bir korkak gibi kaçtı. Nerede olduğu belli değil," dedi. "Zor şeyler yaşıyor ancak zamanla toparlayacaktır."

Bunları söylerken başını önündeki kâseden ayırmadı. Siyah gözleri uykusuzluktan kıvranıyordu. Bir elini boynuna götürüp beyaz gömleğinin ilk birkaç düğmesini çözdü. Hemen ardından tepsiyi yatağın yanındaki komodinin üstüne bıraktı. Sonra da bir çırpıda başını göbeğimin üstüne yerleştirip kollarıyla belimi sardı. Ne kadar yorgun olduğunu ilk kez o zaman fark ettim ve elimi siyah saçlarına daldırıp okşamaya başladım.

"Bugün yaşananlardan yeni haberim oldu," dedi boğuk sesiyle. Yüzünü göremiyordum ama ne kadar kederlendiğini gördüğüme yemin edebilirdim. "Bana haber vermeliydin."

"Biliyorum," dedim. "Ama bugün yeterince karışıkken bir de ben-"

"Sen benim karımsın," diyerek sözümü kesti. "En zor anlarında yanında olamayacaksam niye evlendik biz?"

Dudaklarımda belli belirsiz bir tebessüm oluştu. "Ailen parçalara ayrıldı ama sen hâlâ benim için endişeleniyorsun."

İçerlemiş gibi başını kaldırıp delici gözleriyle bana baktı. "Benim ailem sensin."

Gülümsedim ve bir çocukmuş gibi yanağını okşadım. "Sen de benim," dedim. Bunu laf olsun diye söylememiştim. Amacım Vincent'in içtenlikle sarf ettiği sözüne karşılık vermek değildi. Sadece hislerimi paylaşmak istemiştim. Ona duyduğum sevgi, herhangi bir kelime kalıbına giremeyecek kadar büyük ve kutsaldı ancak içimde tutamayacağım kadar dolup taşıyordu da.

Vincent gözlerimin içine baktıktan sonra derin bir nefes verdi ve başını tekrar karnıma yasladı. "Bugün bok gibi bir gündü," diye mırıldandı.

Onu çok iyi anlıyor, basit teselli sözcüklerinin ruhundaki yorgunluğu dindirmeyeceğini adım kadar iyi biliyordum. Bu yüzden nefesimi boşa harcamak yerine başını kollarımın arasına alıp ona sımsıkı sarıldım.

Aradan koca bir hafta geçmiş, tüm hafta saraya ardı arkası kesilmeyen hediyeler gelmişti. Herkes kralın ani vefatından dolayı hüznünü paylaşıyor, yeni kralın sevgisini kazanmaya çalışıyordu. Bazılarının gülüşleri samimi olsa da bazılarının tek amacının yaptıkları yolsuzlukların üstünü kapatması için bize yaltaklanmak olduğunu çok iyi biliyordum.

Estes'e olan saygımızdan -en ufak bir saygı kırıntısını hak etmese de- taç giyme törenini ertelemeye karar vermiştik fakat ancak bir hafta erteleyebilmiştik. Dış ülkelere yeni kralın nasıl güçlü bir kişilik olduğunu göstermemiz gerekiyordu.

O yüzden sonraki bir hafta ne Vincent'in ne de benim başımızı kaşıyacak vaktimiz vardı. O gündüzleri hediyeler kabul eder, devlet büyüklerinin problemlerini dinler ve onları yanımıza çekmeye uğraşırken; ben de töreni organize ediyor, diğer ülkelerin kral ve kraliçelerine mektuplar yazıyor, onları taç giyme törenimize davet ediyordum. Öte yandan Vincent'in tahta çıkışıyla birlikte birçok yoksula yardımlarda bulundum. Bakımı yapılması gereken yetimhanelerin listesini çıkardım, genç erkek ve kadınlara iş imkânı sunacak projeler üzerinde durdum. Öyle olmasını hedeflemesem de bu çabalarım sadece Vincent'e değil, bana da yarıyordu. Armondo sadece bir haftada Senteria halkının bir melek olduğuma inandığını söylemişti.

Ve şimdi günlerdir uğraştığım taç giyme töreni sonunda gelip çatmıştı. Sırf bu elbise için özel bir tasarımcıyla çalışmış, terzilere elbiseyi olabildiğince hızlı dikmeleri için kök söktürmüştüm. Elbette onları zor duruma sokmaktan zevk almıyordum ancak ilk izlenimin her şey olduğunun da bilincindeydim. Salonumuzda her ülkeden kral ve kraliçe vardı, gelemeyenler de en yakın temsilcilerini göndermişti.

Terzilerin getirdiği elbiseyi üstüme geçirdiğimde nefes kesici görünüyordum. Gece mavisi elbisemin eteği kabarıktı. Elbisenin üstündeki buz mavisi rengindeki ışıltılar denizde dans eden yakamozları andırıyordu. Bu buz mavisi ışıltılar elbisenin göğüs kısmında yoğunlaşmış, cesur dekoltesine daha da dikkat çekmişti. Omuzlarımda gümüş taşlardan oluşan bir askı vardı ve kollarım tüllerle kaplıydı. Elbisemin arkasıysa sırtımın yarısını açık ediyordu. Saçım balıksırtı modeliyle örül-

müştü. Çok ağır görünen bir makyaj istememiş, daha doğal kalmayı seçmiştim.

Kendimi uzun uzadıya incelerken kapı çaldı ve içeri Vincent girdi. Hizmetkârlar onu görür görmez odadan çıkarken arkamı dönüp ona baktım. Güzel, koyu mavi bir takım giymişti. Bu renk normalde çok depresif ve bunaltıcı durabilirdi ancak Vincent'in ışıldayan kemeri, geniş omzuna iliştirilmiş omuzlukları ve ceketindeki rozetler sayesinde hiç de öyle görünmüyordu.

Vincent yanıma gelirken çizmelerinin tok sesi kulaklarımda yankılandı. En sonunda önümde durup yüzümü ve elbisemi inceledi. Öyle delici bakışlar atıyordu ki karşısında çıplak kalsam bu kadar gergin hissederdim. Bu yüzden dayanamayıp korkarak, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum. "Kötü mü olmuş?"

Başını iki yana sallayıp dudaklarını büzerken, "Hayır," dedi. "Elbise çok güzel. Ancak çıkartırsam daha güzel durur sanki."

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. Günler sonra ilk kez böyle muzip bir ruh hâline bürünmüştü. Onun tatlı sesi kulaklarımı okşayana kadar böyle şakalaşmayı ne de çok özlediğimi fark etmemiştim.

Yavaş yavaş eski hâlimize dönüyorduk.

Bu kısa andan kopmaya hazır değildim. Bu yüzden aramızdaki mesafeyi minicik bir adımla kapatıp bir elimi göğsündeki madalyalara götürdüm ve cilveli bir şekilde ona baktım. "Sana daha çok katıldığım bir konu olamaz."

Vincent'in gözlerinde uzun süredir sönük olan parıltı yeniden hayat bulmuş gibiydi. Dudakları yukarı doğru kıvrılırken siyah gözlerini önce tüm yüzümde gezdirdi, en son da dudaklarıma sabitledi.

"Şu an bana meydan mı okuyorsun?" diye sorunca başımı hevesle olumlu anlamda salladım. "Kitana," derken başını hafifçe iki yana salladı. "Beni hâlâ tanımamışsın." Kendinden emin hâli onu öpmek için yanıp tutuşan zihnimin yangınını daha da alevlendiriyordu.

"Vincent," dedim ona bir adım daha yaklaşarak. Artık bedenlerimiz arasında hiç boşluk yoktu ve o da en az benim kadar kontrolden çıkmaya müsait görünüyordu. "Keşke şu odanın kapısını kilitleyip seni sonsuza dek buraya hapsedebilsem."

Vincent'in gözleri ilk kez hayvani bir parıltıyla parıldarken büyük bir açlıkla öne eğildi ama tam o an kapı çalındı ve sadık yardımcımız Aiden'ın sesi ikimizi de oflattı. "Kralım, kraliçem, davetliler sizi bekliyor."

Aiden odamızdan çıktıktan sonra kıkırdamalarıma engel olmak için dudaklarımı birbirine bastırıp fısıldayarak, "Bence ne yapmak üzere olduğumuzu anladı," dedim.

Vincent'in dişlerini göstererek sırıtırken, "Umarım anlamıştır," diye fısıldadı. "Yoksa yarım saat sonra neden ortadan kaybolduğumuzu anlamayacak ve telaşa kapılacak."

Kendime engel olamayıp sırıtırken omzuna bir tane vurdum.

Vincent'in koluna girip basamakları bir bir inerken duruşumu dikleştirmiş, her şeyin güzel gideceğine kendimi inandırmıştım. Salona girince heyecandan öleceğimi sansam da bu tarz davetlere alışık olduğum için ekstra bir duygu hissetmemiştim. Benim için olağanlaşmış gibiydi.

Ülkelerin kral ve kraliçeleri bir masada toplanmış, sohbet ederken devlet erbapları farklı masalara kurulmuştu. Ophelia ve Vincent'in kardeşleri ayrı bir masadaydı. Biz akşam yemeğini Senteria ailesinin değil, kral ve kraliçelerin olduğu masada geçirecektik. Bu yüzden dik duruşumuzu bozmayıp onlara doğru ilerledik. Bu esnada kontrolcülüğüm yüzünden etrafı incelemekten kendimi alamamıştım. Bir kusur bulma düşüncesi bile vücudumda korkunç bir panik dalgası yaratmıştı ancak her şey yerli yerinde görünüyordu. Salonun tepesinde duran büyük ve gösterişli avize, yenilenip temizlenen duvar kâğıtları, tablolar, masa örtüleri, en pahalı tabak seti... Her şey yerli yerindeydi, tek bir şey hariç.

Sadece Vincent'in tahtının olması gereken platformda iki adet yan yana konumlandırılmış taht görünce neredeyse düşüp bayılacaktım. Vincent o an neye baktığımı anlayıp koluna geçirdiğim elime cesaret verircesine dokundu.

"Sakin ol," dedi.

Ama çok komik görüneceksin, demeye kalmadan masaya geldik. Sonraki bir saatimiz yemek eşliğinde kral ve kraliçelerle sohbet etmek, gelecekteki planlarımızdan bahsetmekle geçti. Tüm bu zaman içinde Vincent'in sevecen ancak bir o kadar da mesafeli duruşu öyle hoşuma gitmişti ki... Eğer yaşı yüzünden birileri onu hafife almayı aklından geçirdiyse bile bu geceden sonra vazgeçeceği kesindi.

Nihayet vakit geldiğinde Vincent yanımdaki sandalyeden kalktı. Platforma doğru ilerlerken salonda mutlak bir sessizlik hâkimdi. Geleneklere göre Vincent'e tacını giydirecek olan kişi ordudaki en yetkili asker, ki bu Aiden oluyordu, olmalıydı. Bu yüzden o da çoktan platforma çıkmış, kendisine doğru gelen kralını izliyordu.

Hizmetli kızlardan biri kırmızı, büyük bir minderin üstünde duran gösterişli taçla birlikte Aiden'ın yanında durdu. Sarı-kahverengi tonlarındaki saçlarını ensesinden bir topuzla birleştirmişti ve başını kaldırmıyordu. Aiden karşısında duran Vincent'e selam vermedi bile. Bunun yerine hizmetli kıza döndü ve minderdeki tacı alıp gözlerini tekrar Vincent'e odakladı.

"Senteria'nın geleceği artık senin ellerinde. Bu yolda ilerlerken mantığın lamban, vicdanın haritan olsun. Bu taçla birlikte sana hayatlarımızı, hayallerimizi ve yarınlarımızı emanet ediyoruz."

Hemen ardından tacı Vincent'in başına yerleştirdi ve akabinde, "Kral Vincent," diye reverans yaparak diz çöktü. Aiden'ın bu hareketiyle birlikte tüm salon sessizlik içinde eğilerek selam verdi. Kral ve kraliçeler eğilmemişti ancak başlarını öne eğme nezaketini gösterdiler. Hoş, Vincent o platformda öyle kudretli duruyordu ki eminim onların içinden de eğilmek gelmişti.

Her şeyin bu kadar kolay olduğuna inanamıyordum. Şimdi Vincent herkese güvende olduğuyla ilgili bir şeyler söyleyecekti, tahtına oturup bir süre kendisiyle konuşmak isteyen saygın kişilere vakit ayıracaktı ve işin zor tarafı resmen bitmiş olacaktı.

Fakat Vincent, "Bundan bir sene öncesine kadar ruhsuz bir adamdım," deyince salondaki herkes gibi ben de ilgiyle gözlerimi kırpıştırarak onu dinledim. "Ruhunu karanlık bir ormanda kaybetmiş, katı kuralları olan ruhsuz bir adam." Gözleri benimkilere odaklanınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ancak," dedi. "Bir kadın her şeyi değiştirdi ve bana sevmenin, sevilmenin ne kadar kutsal bir şey olduğunu öğretti." Tek elini bana uzatınca düşüp bayılacağımı hissettim. "Kraliçem," diyerek beni sahneye davet ettiğinde titreyen dizlerimi zar zor kalkmaya zorlayıp platforma ilerledim. Vincent'in elini tuttuğumda vücudum garip bir rahatlamayla sarmalandı. Sanki salondaki herkes çıkmış da baş başa kalmışız gibi hissettim. Vincent ise sanki bu konuşmayı günlerdir kafasında kuruyormuş gibi konuşmayı sürdürdü: "Kraliçe

Kitana'nın varlığıyla güç alacağıma, onunla birlikte sizi hak ettiğiniz şekilde yöneteceğimize söz veriyorum."

Salonda bir alkış tufanı koparken yan yana duran tahtlarımıza oturduk. Tebriklerini tekrar ve tekrar iletmek için gelen kalabalık bize yaklaşmadan önce, "Vincent," diye mırıldandım. "Neden?"

Bir elini benimkinin üstüne kapattı. "Benimle kalmak için Zirakov ülkesinin kraliçesi olmayı elinin tersiyle ittin. Bunu görmediğimi mi sanıyorsun, Kitana?" Dudaklarımda güçsüz bir tebessüm belirdi. İstediğim gibi gülemiyor olmamın nedeni mutsuzluk değil, kuvvetli bir şaşkınlıktı.

Vincent'e daha fazla şey sormak istiyordum ama tam o sırada misafirler yanımıza gelince susup onlarla ilgilenmek zorunda kaldık.

Misafirlerle sohbet ederken yan gözle Vincent'i inceledim. Kendisiyle konuşan bir kadını büyük bir dikkatle dinliyor, saygısını aynı saygıyla kabul ediyordu. Onu böyle görünce göğsüm gururla kabardı ve aylardır uğruna savaştığım şeye ilk kez değdiğini hissettim. Uzun süredir kendimi umutsuzluğa mahkûm etmiş, yaşadığım her kayıpta kendime, *"Ne uğruna?"* diye sormuştum. Vincent'e bakarken artık bir cevabım vardı: *Yaşam uğruna, biz uğruna.*

FİNAL

DAVID ARKENSTONE – SHADY REST

Aylar su gibi akıp geçti. İlk haftalarda Vincent de ben de bu zamana kadar aldığımız eğitimlere rağmen çok acemiydik. Çoğu konuda Ophelia'nın ve sadık olduğuna emin olduğumuz tecrübeli devlet mensuplarının fikirlerine danışmadan karar alamamıştık ancak sonrası çorap söküğü gibi gelmişti. Gün geçtikçe Vincent'in de benimde gözüm açılmıştı ve artık bir konuda sonuca varırken sadece birbirimize danışır olmuştuk.

Zaman geçtikçe onun iç ilişkileri, benimse dış ilişkileri yönetmede daha yetenekli olduğumuzu anlamış olduk ancak elbette resmî ve kesin bir rol dağılımı yapmamıştık. Hiçbir kararı birlikte düşünüp kafa patlatmadan almıyorduk. Sadece kafa karışıklığı yaşadığımız konularda, o konu hakkında uzman olan tarafın sözüne itibar ediyorduk, o kadar.

Kötü durumda olan yolları onardık; yeni yollar, köprüler ve limanlar yaptık. Senteria tüccarlarını ihracata teşvik edecek politikalar geliştirdik. Böylece ülke ekonomimizin birkaç sene içinde kalkınmasını hedeflemiştik ancak tahminimizin de ötesinde, gelişim birkaç ayda gözle görülür bir boyuta ulaşmıştı.

Yetim çocuklar için yurtlar açtık. Burada matematik, fen, coğrafya gibi çeşitli dersler öğrenmekle kalmıyor; uzmanlık alanlarına göre mesleki eğitimler de alıyorlardı. Örneğin, el işi kabiliyeti yüksek olan çocuklara terzilik, marangozluk gibi eğitimler veriyorduk. İsteklerine göre eğitim alacakları alan değişebiliyordu ancak bu değişim talebi çok nadir oluyordu. Burada sadece kimsesi olmayan çocuklar kalmıyordu. Bazıları anne ve babaları tarafından bizzat terk edilmişti. Bazı ebeveyn-

ler çocuklarına şiddet uyguluyordu, bazıları çocuklarını dilendirip paralarını yiyordu. Bu ailelerin çocuklarını da koruma altına almıştık.

Kadın ve erkekleri zorla çalıştıran, ulaşabildiğimiz tüm genelevleri kapattırmış, sahiplerini hapis cezasıyla cezalandırmıştık. Kimseye göz açtırmıyorduk.

Yoksul olan vatandaşlara yiyecek ve giyecek yardımında bulunmuştuk ancak Vincent, bu yardımın sınırlı tutulması gerektiğini önermişti. Ona göre bu kişilere yardımda bulunmak kalıcı bir çözüm olmayacaktı. Onları ekonomiye kazandırmalıydık, bir şeyler üretmeye zorlamalıydık. Bu yüzden her meslek erbabının, işletmenin büyüklüğüne göre yanına çırak almasını ve iş öğretmesini zorunlu kıldık. Çırakların ücretlerini devlet kasasından karşılıyorduk. Öte yandan işverenlerden her ay çalışanlarla ilgili raporlar hazırlamalarını istiyorduk. Gelişim kaydedenler devlet onaylı bir ustalık belgesi alacak, çırak olarak yürüttüğü mesleki uğraşını uzman olarak devam ettirebilecek, iş bulma konusunda sıkıntı çekmeyecekti. Ancak bu projenin meyvelerini toplamak için en az iki sene beklememiz gerekiyordu.

Bu süre zarfında sarayda çok lüzumsuz masraf yapıldığını fark etmiştim. Evet, önemli davetlerde pahalı eşyalardan kaçınmamalıydık çünkü bazı nesnelerin karşı tarafa aktardığı belli başlı mesajlar vardı ancak günlük harcamaların dozunu abartmaya gerek yoktu. Terzi masraflarının kısıldığını öğrenen Rena kıpkırmızı kesilmiş ancak hiçbir şey söyleyememişti, Andre ise karısının bu hâline kahkahalarla gülmemek için kendisini zor tutmuştu.

Andre'nin Rena'ya alıştığını görebiliyordum ancak ona bakarken gözlerinde hâlâ aşk, tutku yoktu. Sanki prangasıymış gibi üzülerek bakıyordu karısına. Ondan kaçmak istediği beş kilometre öteden bile hissedilebiliyordu ve eminim ki bunu Rena da hissediyordu. Andre için üzülüyordum ancak bir yandan da Vincent'le ilişkilerini geliştirdiği için mutluydum. Aralarında zaman zaman soğuk rüzgârlar esse de artık birbirlerine gülümsüyorlardı. Öte yandan Vincent, Andre'yle aramda geçen en ufacık konuşmada kıskanç bakışlar atmayı da rafa kaldırmıştı.

Hiçbir mecburiyetim yoktu ama tatsızlık çıkmasın diye aramı herkesle iyi tutmaya çalıştım ve çalışmalarım şaşırtıcı bir şekilde meyve verdi. Tao'yla uzun uzun sohbetler ediyor, ülke planlamasıyla ilgili fikirlerini dinliyordum. Onunla konuşmak bana Armin'le konuştuğum

zamanları hatırlattığı için hüzünlenmeden edemesem de yaşadığım ruhsal çöküşü ona çaktırmamayı başarıyordum.

Ophelia ilk başlarda çok kötü durumdaydı. Kocasının kaybı sonrası doğru dürüst yas tutma imkânı bulamamış, oğlunu arama çabalarına girişmişti. Ancak son zamanlarda biraz toparladığını söyleyebilirdim. Ophelia ile sık sık küçük çay partileri düzenliyorduk. Bu partiler sadece kadınların bulunduğu, dedikodunun sıkça yapıldığı eğlenceli partilerdi. Açıkçası hiç tanımadığım insanların arkasından konuşmanın bu kadar keyifli olabileceğini bilemezdim. Üstelik bu partiler sayesinde çok tatlı kadınlarla tanışmış, arkadaş edinme fırsatı bulmuştum. Öte yandan bu küçük sohbetler sayesinde Ophelia gün geçtikçe iyileşiyor gibiydi. Hâlâ mutsuzdu ve oğlunu bulma hayalleriyle yanıp tutuşuyordu ama yalnız olmayışı, ruhundaki kara bulutları dağıtıyordu. Annesindeki bu gelişmeyi gören Vincent, annesini yalnız bırakmadığım için bana defalarca teşekkür etmişti. Ona teşekkür etmek istiyorsa içi boş kelimeler sarf etmek yerine beni öpmesi gerektiğini söylemiştim.

İletişim kurmakta en zorlandığım isim Ivan'dı. Rena'yla bile sık sık konuştuğum olmuştu ancak Ivan'la bir türlü konuşamıyordum, içimden gelmiyordu. Geçmişte yaptıklarını kolayca silemiyordum. Üstelik Ivan da benim gibi geçmişi silememiş olacak ki kraliçe olmam onun bana olan tavrında herhangi bir değişim yaratmamıştı. Bir gün aramızdaki buzları eritme amacıyla onunla konuşmaya karar vermiştim. Sohbete başlamak için doğru zamanı beklerken onu izlemiştim. Başını aniden kaldırıp neden ona aptal bakışlar attığımı sorunca kendimi tutamayıp ağır hakaretlerde bulunmuştum. O günden sonra ne zaman birbirimizi görsek kavga etmiştik. Artık iğneli sözlerimiz günlük bir rutin hâline gelmişti ancak karnım büyüdükçe Ivan bana daha anlayışlı davranmaya başladı. Bir gün oturma salonunda çay içerken aniden bana döndü. Aklının almadığı büyük bir gerçek varmış gibi şok içinde, "Yüce tanrılar adına!" dedi. "Hamilesin sen!"

Çayı suratına dökmemek için kendimi zor tutmuştum.

Ancak son zamanlarda kavgalarımızın daha eğlenceli bir boyutta olduğunu söylemem gerekiyordu. Aklım almasa da onu anlamaya çalıştım, o da beni anlamaya çalıştı. İkimiz de karakter yapılarımız gereği birbirimizden çok uzaktık ama artık onunla iletişim kurmak o kadar da katlanılmaz değildi.

Yaşanan diğer gelişmelerden biri Vincent'in babasından kalma, oldukça verimli topraklar olduğunu keşfetmemizdi. Estes buralardan daha önce bize hiç bahsetmemişti ancak bu toprakları kullanmamak aptallıktan başka bir şey olmazdı. Vincent bu arazileri bana hediye etti ve buradan elde edilecek gelirin tamamen bana ait olacağını söyledi. Elim ayağıma dolaşmıştı çünkü bu proje Senteria için değil de tamamen kendim için yapacağım ilk projeydi. İşinin uzmanı olan birçok çiftçiyle görüştüm, hangi araziye neler ekmem gerektiğini sordum ancak istediğim tek şey ham madde satışı değildi. Topraktan elde edilecek mahsulleri işleyebilir, dış ülkelere ihracat bile yapabilirdim. Hedeflerim büyük olduğu için dikkatli düşünmem gerektiğini, ince eleyip sık dokumamın faydalı olacağını biliyordum.

Vincent'in tahta çıkışının üzerinden yedi ay geçmişti ve aylar geçerken karnımın büyüklüğü elbette aynı kalmıyordu. Çoğu geceler Vincent ile saatlerce sohbet ediyor, bebeğimizin nasıl bir geleceği olacağı konusunda tahminlerde bulunmaya çalışıyorduk. Bazı geceler Vincent'ten ürktüğümü söylesem yalan olmazdı çünkü zavallı çocuğuma karşı fazla korumacıydı. Onu sakinleştirmeye çalışıyor, esprili bir şekilde ne kadar kasıntı olduğunu söylüyordum ama bu korkak tavırlarının nedenini o söylemese de çok iyi biliyordum.

Bir kez daha çocuğunu kaybetmek istemiyordu.

Ve şimdi yine o sohbetlerimizden birini ediyorduk şöminenin önünde. Şömineyi sol tarafıma alıp minderde otururken Vincent'e dönmüştüm. O da vücudunu bana çevirmiş ve bağdaş kurmuş, ateş yüzünün yarısını aydınlatırken dikkatle beni, zaman zaman da karnımı inceliyordu.

Vincent sıcak kestanelerden birini kabuğundan ayırıp ısırırken ötekini de ayırıp bana uzattı. Üstünde sadece pijama altı vardı ve bu yüzden onu izlemekten kendimi alamamıştım. Ona bakışlarımı elbette fark etti, sinir bozucu bir şekilde gülümsedi. Bu yüzden egosunu daha fazla okşamamak için kestaneyi aldım ve bakışlarımı ateşe sabitleyip yemeye başladım.

"Acaba ne zaman doğacak?" diye sesli düşündü Vincent.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hesaplamalarıma göre yaklaşık bir ay daha var doğuma."

Vincent öne uzanıp başını karnıma eğdi ve beyaz geceliğimin üstünden çocuğumuzla konuşmaya başladı: "Baban çok sabırsız, çocu-

ğum. O yüzden bir an önce oradan çıksan iyi olur. Seninle tanışmak için can atıyorum."

Bebek sanki bunu hissetmiş gibi tekme atınca yüzümü buruşturdum. Vincent anında telaşlanarak başını kaldırınca, "Tekme," diye açıkladım.

Vincent işaret parmağını karnıma doğrulttu ki bu çok sevimli ve komik bir görüntüydü. "Annene el kaldıramazsın diye daha kaç kere uyarmam gerekiyor seni?"

Kıkırdamadan edemedim. "Çocuk gibisin, Vincent," dedim. "Sanırım bebeğimiz doğduğunda iki çocuğum olacak."

Vincent de gülüşüme karşılık verdi ancak kasıklarıma giren ağrıyla yüzümü buluşturunca bu sefer telaşlanmadı, gerçekten korkarak doğruldu. "Bu sefer tekme değil," dedi. Sesinde soru sorar bir tını yoktu. En ufak bir tepkimle dünyayı kasıp kavuracak gibiydi.

Bir elimi karnıma götürüp sakinleşmek için kendime birkaç saniye verdim ancak ağrı hafiflese de geçmedi. Acım konuşmama izin verecek kadar dinince, "Sorun değil," dedim. "Arada böyle şeyler yapıyor."

Vincent tam olarak rahatlamış görünmüyordu, hâlâ hazırda bekliyordu ancak sessiz kaldı. Sahte sükûnetinin sebebi beni telaşlandırmamak mıydı yoksa kendini rahatlatmak mı, emin olamadım.

Vincent rahat duruşuyla beni kandırmaya çalışıyordu ancak öte yandan ben de ona karşı çok dürüst olmamıştım. Evet, bebek zaman zaman küçük kasılmalar armağan ediyordu ama bugün yerinde durmak bilmemiş, sürekli tuvalete gidip bir yerlerde oturup kalmama sebep olmuştu.

Kapı çalınınca Vincent istemeden de olsa doğruldu ve kapıyı açtı. Küçük bir aralık bıraktığı ve o aralığı da bedeniyle örttüğü için kimin geldiğini görememiştim ancak kapıyı çalan adam, "Kralım," dedi. "Prenses Lena ve Prens Arlo-" Adam cümlesini tamamlamadan ne söyleyeceğini anlamış, nefessiz kalarak doğrulmuştum. "Zirakov ülkesinin kralı Leroy'u ve bir de bu notu gönderdiler."

Vincent kendisine uzatılan şeyi aldıktan sonra yavaş hareketlerle bana döndü. Ablam ve ağabeyimin ani hediyesi yüzünden telaşlanmıştım, ellerim titriyordu. Vincent'in okuduktan sonra bana uzattığı notu aldım.

Bu kadar beklettiğimiz için özür dileriz ama Leroy ve Irina'nın dikkatini çekmeden kuyularını kazmak sandığımızdan zordu. Umarım bundan sonra sen ve bebeğin çok mutlu olursunuz, Kitana. Seni seviyoruz. Bebek doğduğunda ziyaretine gelmek için can atıyoruz.

-Arlo ve Lena

Zindanlara ilerlerken kalbim göğsümden çıkacakmışçasına atıyordu. Vincent defalarca yanımda gelmek istediğini söylese de bu meseleyi yalnız halletmem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden o zindanlara inen merdivenin tepesindeyken ben muhafızla birlikte aşağı indim. Kahverengi duvarların olduğu, rutubetli bir yerdi burası. Duvarlardaki birkaç meşale sayesinde önümü görebilecek kadar aydınlıktı etraf ancak yine de görmekte zorlandığımı söylesem yalan olmazdı.

Aşağı indikçe parmaklıkların önünde bekleyen muhafızların sesi yükseldi. En sonunda merdivenler bittiğinde karşımda demir parmaklıklar vardı. Demir parmaklıklara belli bir mesafede duran bir masa, o masanın etrafında iskambil oynayan iki muhafız... İkisi de beni görür görmez gülüşmeyi bırakıp ayağa kalktı ve saygıyla eğildi. Onlara ufak bir baş hareketi yaptıktan sonra karşımda duran üç zindanı inceledim. Leroy'un kaldığı zindan tam ortada, masanın karşısında durandı.

"Çıkın siz."

Askerler lafımı ikiletmeden çıkınca dünyanın en yavaş adımlarıyla masanın önüne gelip vücudumu zindana döndüm ve masaya yaslandım. Kollarımı göğsümün altında kavuşturmak istedim ama beden dilimin Leroy'a ondan çekindiğim mesajını vermesini istemediğim için duruşumu dikleştirdim ve ellerimi masaya yerleştirdim.

Zindanın köşesine yerleştirilmiş eski püskü yatağın üstünde oturup, sırtını duvara yaslarken başını kaldırıp bana bakmadı. Üstündeki siyah pantolon ve beyaz, bol gömlek oldukça kirlenmişti. Kahverengi saçları darmadağın olmuştu.

İçimdeki nefreti kusmak için bile ne kadar yorgun olduğumu fark ettim ama "Değdi mi?" diye sormadan edemedim.

Leroy duvara yasladığı başını bana çevirince yorgun kahverengi gözleriyle karşılaştım. Gözleri şişmiş karnıma kaydıktan sonra tekrar gözlerimde sabitlendi. Bakışlarında ne vardı, tam olarak bilmiyordum ancak pişmanlık olmadığı kesindi.

"Seni baba olarak gören, hiçbir şeyden haberi olmayan küçük bir kızdım ben," diye konuşmayı sürdürdüm. "Neden beni ölüme gönderdin?"

"Tahta kendi çocuğum çıksın istemiştim."

Sarf ettiğim kelimelerin her birine bastırarak, "Ben de çocuğundum," dedim. "Sen benim babamdın. Yıllarca beni kandırdın. Sen ve Irina yüzünden koca bir karanlığın içinde çırpınıp durdum."

Suratını buruşturdu. "Annen beni aldattı."

Niyetim Irina'yı savunmak değildi ama "Sen de beni aldattın," demekten kendimi alamadım. "Sen de bana ihanet ettin. Sen de beni sırtımdan bıçakladın. Sana söylenecek çok fazla söz var, Leroy. Ama senin gibi bir orospu çocuğuna nefesimi tüketmeye değmez."

Leroy hayrete düşmüş gibi nefesini verdi. "Nasıl başardın?" diye sordu ona ettiğim hakareti umursamadan. "Her şeyini senden almışken, seni düşman topraklarına göndermişken nasıl yeniden kraliçe oldun? Nasıl yeniden hamile kaldın? Mutlu olmayı nasıl başardın?"

Bir zamanlar Cassandra'ya söylediğim söz geldi aklıma. O sözü yineledim: "Yok olmam için beni kurtların önüne atabilirsin ama şunu unutma, döndüğümde kurt sürüsüne liderlik ediyor olurum."

Leroy bakışlarını kaçırdı.

"Seni öldürmeyeceğim," dedim aklından geçtiğini hissettiğim soruyu cevaplarken. "Beni yıllarca kandırdın, kardeşimi öldürmek zorunda bıraktın. Ölüm senin için kurtuluş olur. Ömrünün sonuna kadar bu zindanda kalacaksın. Vincent ve benim başarılarıma şahit olurken, ne kadar mutlu olduğumuzu bilirken bu dört duvar arasında bir böcek gibi çürüyüp gideceksin!"

Söylediğim her kelimeyle ses tonum daha da yükseldi. En sonunda dayanamayıp arkamı döndüm ve karnıma giren krampları umursamayarak koşar adım merdivenleri tırmandım. Bir yandan da gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Leroy'u öyle görmek içime az da olsa su serpmişti ama Armin'e benzeyen yüz hatları dayanılmaz bir acı kaynağıydı.

Sonunda merdivenleri çıkıp aydınlığa ulaştığımda Vincent telaşlanarak elimi tuttu.

Tam o an suyumun geldiğini fark ettik.

Acı o kadar keskindi ki tek yapabildiğim şey yattığım yatakta çığlık atmak oldu. Üstümdeki koyu yeşil elbiseyle çift kişilik yatakta yatarken çevremde şifacı kadınlar koşuşturuyordu. Herkes birbirine bir şey söylüyordu ancak ne söylediğini algılayamıyordum. Odada tam bir telaş havası hâkimdi.

Sadık yardımcım Diana terden sırılsıklam olmuş avucumu sıkarken, "Dayan," diye desteklemeye çalışıyordu. "Çok az kaldı."

Ancak bu lafı saatlerdir söylediği için artık itimadım kalmamıştı. Diğer yardımcım Amelia, bir bezi ince, uzun bir şerit hâline getirip ısırmam için dişlerimin arasına yerleştirdi. Onu sımsıkı ısırırken var gücümle ıkındım ve çığlık attım. Ses tellerim acıyordu artık ama acı bir türlü dinmiyordu.

Ağzımdaki kumaş parçasını çekip dirseklerim üzerinde doğrulurken ebeye, "Ne kadar kaldı?" diye sordum ancak kadının cevabını duyamadan aniden saplanan korkunç acıyla tekrar çığlıklara boğuldum.

Acı zihnimi o kadar bulandırmıştı ki ne kadar zaman geçtiğini algılayamaz olmuştum. Kapı aniden açılınca bile başımı kaldırıp gelene bakmadım ama sadece saniyeler sonra görüş alanıma Vincent girince aniden içeri dalanın kim olduğunu anlamış oldum.

Vincent elimi sımsıkı tutarken yanaklarından gözyaşları dökülüyordu. Öte yandan ruhumu okşayan tatlı sözler mırıldanıyordu. Ne söylediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama onu görmek bile daha güçlü hissetmemi sağladı.

Belli bir süre daha geçtikten sonra, "Tamam," dedi ebe büyük bir mutlulukla. "Son kez ıkın."

Var gücümle dediğini yaparken bir yandan Vincent'in, diğer yandan Diana'nın elini sımsıkı tuttum. O sırada gözüm bir anlığına Amelia'ya kaydı. Zavallı kızcağız ağlamak dışında tepki veremeyecek kadar şokta görünüyordu.

Sonunda kulaklarımda cılız bir ağlama sesi yankılandı.

Onu görmek için yanıp tutuşsam bile kendimi yastıklara attım ve yattığım yerden Vincent'e baktım. Elimi hâlâ sıkı sıkı tutuyordu ve ebe kadın yardımcılarıyla birlikte işini yaparken şok içinde izliyordu. Yatakta yanımda otururken derin nefesler alıyordu ama konuşmayı unutmuş gibiydi.

Sonunda şifacılar bebeği olabildiğince temizlediler ve onu beyaz, ipek bir battaniyeye sardılar. Kadın yüzünde kocaman bir gülümseme ve kollarındaki bebeğimle birlikte bana yaklaşınca dünyayı unuttum sanki. Her şey bir kenara yığıldı ve tüm hayatım, o küçük bebeğin hayatına hapsoldu.

Vincent'in de yardımıyla çok hafif doğrulmayı başardığımda kadın bebeğimi kucağıma bıraktı. Dünyayı çığlığıyla yıkabilecek yanım, çocuğum kucağıma gelir gelmez sustu. O kadar güzeldi ki gözyaşlarımın sessizce akmasını engelleyemedim. İnsan olamazdı. Bu kadar güzel bir şey insan olamazdı. Vincent'e benzeyen siyah saçları neredeyse ışıldıyordu. Benimkine benzeyen mavi gözleri vardı. Burnu o kadar kalkıktı ki birçok insanın kıskanacağı türdendi. Yüz hatları benimle Vincent'in hatlarının karışımı gibiydi.

"Kızınız çok sağlıklı," dedi ebe kadın. "Tanrılar onu korusun."

Titrek bir nefes alıp başımı Vincent'e çevirdim. Vincent de benim gibi dudaklarını büzmüş, masum bir çocuk edasıyla gözyaşı döküyordu. Düşüncelerimi dile getirerek, "Çok güzel," diye fısıldadı. Bir yandan da kızımızın çenesini okşuyordu. Zaten biliyordum ama o an ne kadar iyi bir baba olacağını tekrar anladım. Kızımıza asla yalan söylemeyecek, yaşamak istediklerinin önüne geçmek yerine ona destek olacak, onu hiç yalnız bırakmayacaktı.

O an, ne kadar şanslı olduğumu fark ettiğim andı.

Vincent sanki düşüncelerimi duymuş gibi başını aniden bana çevirdi ve yaşlı gözlerini benimkilere sabitledi. "Sizi çok mutlu edeceğim, söz veriyorum," diye fısıldadıktan sonra öne eğildi ve alnıma bir öpücük kondururken derin bir nefes alarak kokumu içine çekti.

Aradan iki hafta geçmişti. Anne olmanın beni çok zorlayacağını düşünmüştüm ama sandığımdan hızlı alışmıştım bu işe. Hoş, sürekli bebeğimizin etrafında dolanan hizmetkârların bu işi atlatmamda çok faydası vardı ya, neyse.

Hizmetkârların bebeğime bakmak için orada olduğunu bilsem de çoğu gece aklım kızımda kalıyordu ve onu yalnız bırakmak istemiyordum. Bu yüzden akşamları odama olabildiğince erken çekiliyordum. Tüm gün özlemiyle yandığım kızımla saatlerce oynuyor, sanki laftan anlıyormuş gibi ona tüm gün yaptıklarımı anlatıyordum. Böyle düşünmesi garipti ama sanki ne söylediğimi algılıyor gibiydi. Ben ona insanların çenesini nasıl kapattığımı anlatırken kocaman açılan gözleriyle beni dinliyor ve âdeta '*Harikasın anne!*' diyordu.

Yine odama erken kaçtığım zamanlardan biriydi. Vincent her ne kadar yanımıza gelmek istese de ilgilenmesi gereken misafirlerle salonda hapsolmuştu. "Baban bana yardım dilenir gibi baktı," dedim kızıma keyifle yaşananları anlatırken. "Ama onu yaşlıların arasında bırakıp yanına kaçtım."

Bebeğim yüzümdeki gülümsemeyi görünce dişsiz ağzıyla sırıtmaya kalktı ve bu manzara o kadar güzeldi ki öne eğilip onu gıdıklarken kahkaha atmadan edemedim.

Tam o an kapı açıldı ve kırgın gözlerle bana bakan Vincent girdi içeri. "Aşk olsun," diye sitem etti. "Senin yüzünden üç saat boyunca gübrenin faydalarını dinledim adamdan. Bebeğimi tebrik için geldiği ziyaretin konusu nasıl buraya evrildi, hâlâ bilmiyorum." Kendimi tutamayıp bir kahkaha atınca iyice bozularak, "Bir de gülüyorsun," dedi ama kızımıza bakar bakmaz bakışları yumuşadı ve onu kucağına almak üzere yanıma geldi. Bebeği kucağımdan alır almaz dudaklarındaki tebessüm koca bir sırıtmaya dönüştü. Dudaklarını alnına yaslayıp bir öpücük çaldıktan sonra, "Canım kızım," diye mırıldandı. "Canım Miya'm."

Sahte bir kıskançlıkla, "Ben de buradayım," dedim. Ancak o an öne eğilip saçlarımın arasına bir buse kondurdu.

Miya'yla biraz oynayıp benimle sohbet ettikten sonra Miya'nın uykusu geldiğinde yatakta sağ tarafıma oturdu. Miya onun kucağında olduğundan pek rahat ettiği söylenemezdi. Bu yüzden sırtına yastıklar koyduktan sonra sol yanına geçip onun gibi oturdum ve bir eline kitabı alıp, diğer eliyle kızımızı kucağında tutarken ben de başımı omzuna yasladım.

"Nico bugün bir kart yollamış," dedi kitabı okumaya başlamadan önce.

"Evet," dedim. "Gemi seyahatinde olduğu için sadece bir kart gönderebilmiş. Kartta kız kardeşim Verta'nın da ne kadar mutlu olduğu yazılıydı ama o buz gibi bakışlı kadının yüzünü anımsar anımsamaz bunun nezaket gereği söylenen pembe bir yalan olduğunu anladım."

Vincent'in gülümsediğini duydum. "Arlo ve Lena bebeğimiz için düzenlenen partiye gelecek, değil mi?" diye sordu.

Başımı hafifçe salladım. "Ama Irina'nın gelmesini istemedim. Defalarca özür mektupları yazdı ama umurumda değil. Her ne olursa olsun kızını ateşe atışını yok sayamam."

Vincent bu konular hakkında olabildiğince az yorum yapıyordu. Bu yüzden her zaman yaptığını yaptı. "Ben yanındayım," dedi sessizce. Akabinde saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu ve kızımıza kitabı okumaya başladı.

Ettiği her bir kelimeyle sadece Miya değil, ben de gevşiyordum. İstemeden Vincent'in zikrettiği karakterleri aklımda canlandırıyordum. Gözlerimi kapatıp o karakterlerle birlikte maceralara atıldım.

Göz kapaklarımı hafifçe araladığımda Miya'nın çoktan uyuduğunu ama Vincent'in okumaya devam ettiğini gördüm. Çok geçmeden gözlerim irademe yenik düşüp tekrar kapandı.

Kitabı sadece kızımıza değil, bana da okuduğunu anladığımda çoktan uykuya dalmıştım.

Ertesi gün hayatımda en eğlendiğim günlerden biriydi. Arlo ve Lena sabahın erken saatlerinde gelince birlikte kahvaltı ettik. Son gördüğümden beri daha da gençleşmiş gibilerdi. Gözlerinde uzun süredir görmediğim bir ışıltı vardı. Ciltleri daha sağlıklı, gülümsemeleri daha parlak görünüyordu.

Kahvaltı sofrasında Lena, "Irina beni vâris seçti," deyince dudaklarım hayretle açıldı. Bu haberi bekliyordum ama bu kadar kısa sürede olacağını tahmin etmemiştim. Bundan bir süre önce bu haberi alsam içim mutsuzlukla kasılıp kavrulabilirdi ama şu anda samimi bir sevinç dışında hiçbir şey hissedemiyordum.

Tebriklerimi iletirken içeriye çay servisi yapmak üzere Amelia girdi. Omuzlarında kestirdiği siyah saçları ve siyah gözleriyle oldukça dikkat çekici görünüyordu. İçeri girdiğini görür görmez çaktırmadan Arlo'ya baktım ve dikkatinin tamamını genç kadına verdiğini fark et-

tim. Onun gibi biri için aylardır görmediği birine ilgisini bu kadar taze tutmak büyük bir olaydı.

O an aklıma gelen küçük, şeytani bir planla gözlerimi kıstım. "Senin için çok mutlu oldum, Lena," dedi. "Sevincimi en sadık yardımcımı hediye ederek gösterebilir miyim?"

Amelia şok olmuş ve nefesi kesilmiş bir hâlde bana bakarken ona göz kırptım. Arlo'ya karşı olan ilgisini benden gizleme gereği görmemişti ancak Vincent sarayı bastığında orada kalmak yerine benimle gelmeyi seçmişti. Aradan aylar geçmişti ve artık kendi hayatını yaşamayı hak ediyordu.

Öte yandan Arlo da beni şaşırtabilirdi. Evet, çapkın oluşu yüzünden ona kelimenin tam anlamıyla güvenemesem de Amelia'nın onun için küçük bir fark yaratma ihtimali vardı.

Elbette kardeşlerime güvensem de Amelia'yı her ihtimale karşı koruyacak, cebine bol miktarda para koyacak ve kötü bir durumla karşılaşırsa yaşananları bana aktarırken sıkıntı çekmesin diye şifreli kelimeler belirleyecektik.

Ancak öyle ya da böyle, kendi yolunu çizecekti. Arlo'nun benim yüzümden içinde ukde kalmasını istemiyordum.

Amelia gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırırken Lena neden böyle bir karar aldığımı anlamış gibi imalı imalı gülümsedi ancak sadece, "Çok naziksin, kardeşim," demekle yetindi.

Akşam vakti gelip davetliler saraya doluştuğunda herkesle sohbet ettik. Dürüst olmak gerekirse, bu davet genel olarak verdiğimiz davetlerin aksine sıkıcı değil, eğlenceliydi. Vincent, Miya'nın eğlenmesi için bir palyaço ve dansçı grubu bile tutmuştu. Kızımız tüm akşam oradan oraya bakıp meraklı gözlerle etrafı inceledi. Kendisine sevgi gösterisinde bulunan insanlara gülümsedi.

Davet başladıktan yaklaşık iki saat sonra Vincent ortalıktan kaybolunca kucağımda Miya'yla beraber etrafta dolaşarak onu aradım ancak hiçbir yerde bulamadım. En sonunda çareyi hizmetkârım Armondo'ya Vincent'in nerede olduğunu sorarak buldum.

Bahçede olduğu cevabını aldığımda hızlı adımlarla etrafı kolaçan ettim. En sonunda Vincent'i küçük gölün karşı tarafına geçmemizi sağlayan köprünün ortasında, gökyüzünü süsleyen dolunayı ve yıldızları izlerken buldum. Bir eli ceketinin cebindeydi. Siyah bir pantolon, beyaz bir gömlek giymişti. Siyah saçları her zamanki gibi oldukça özenliydi.

Vincent'e doğru ilerlerken babasını gören Miya sevinçle kıpırdadı. Kızının sesini duyan Vincent dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle bize döndü. Yanına vardığımda Miya'yı kucağımdan aldı ve sağ koluyla onu sararken diğer elini de belime attı.

"Seni göremedim."

"Biraz hava almak istedim sadece."

Daha fazla konuşmadık çünkü ikimiz de güzel bir anda olduğumuzu biliyorduk.

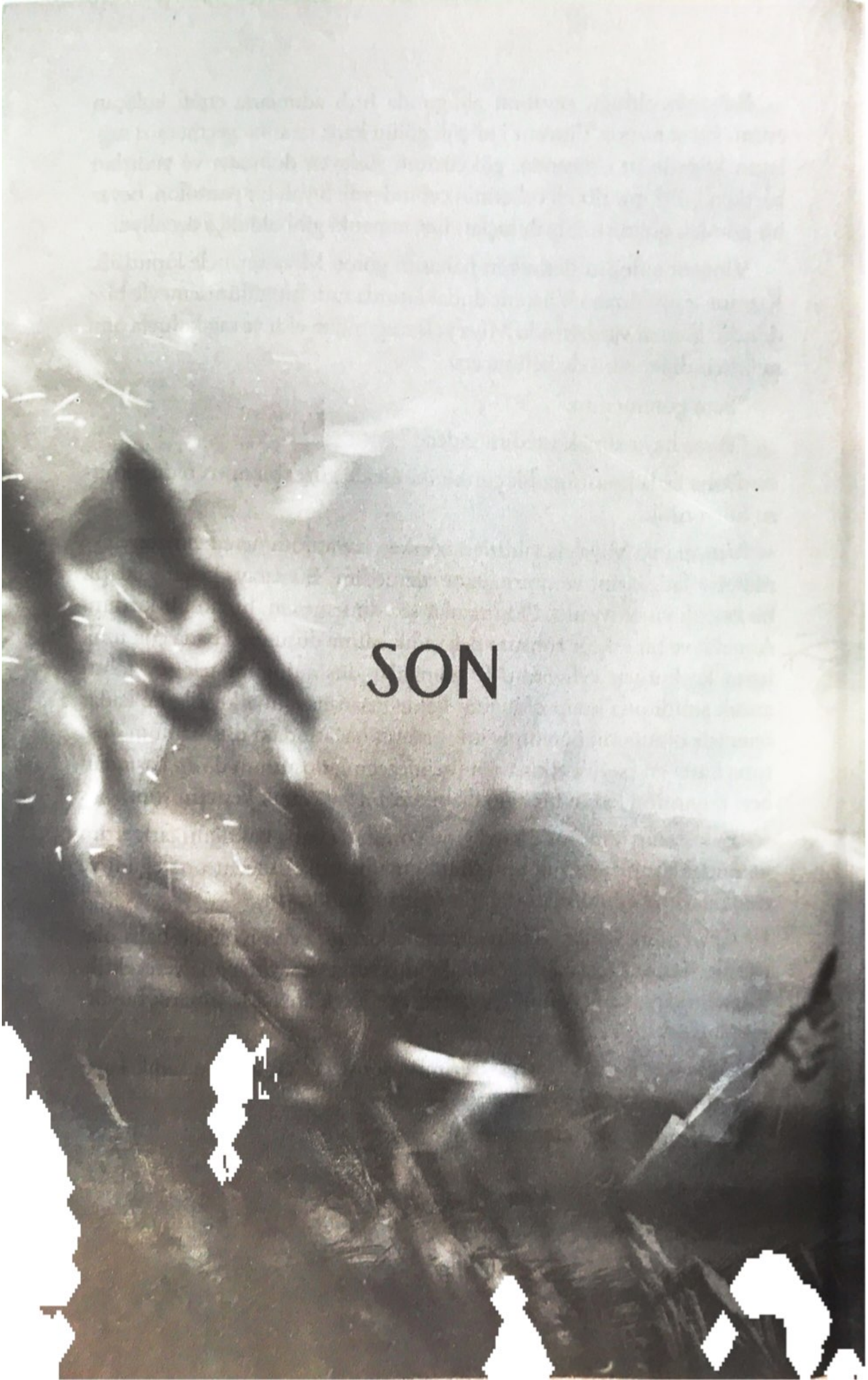
Vincent ve Miya'yla yıldızları izlerken hayatımın nereden nereye evrildiğini fark ettim ve şaşırmadan edemedim. Bu saraya geleli yaklaşık bir buçuk yıl oluyordu. O zamanlar söz dinlemeyen, hırçın bir kızdım. Annelik ve bir erkeğe sonsuza dek sadık kalma düşüncesi bana çok uzak hatta korkutucu geliyordu. O zamanlar düşündüğüm tek şey tahttı ancak şimdi ona sahip olduğum hâlde insan hayatına kıyasla ne kadar önemsiz olduğunu öğrenmiştim. İnsanın hayatındaki düşmanının dostuna hatta en büyük aşkına dönüşebileceğini; dostunun da en başından beri kuyusunu kazan bir hain olabileceğini yaşayarak keşfetmiştim.

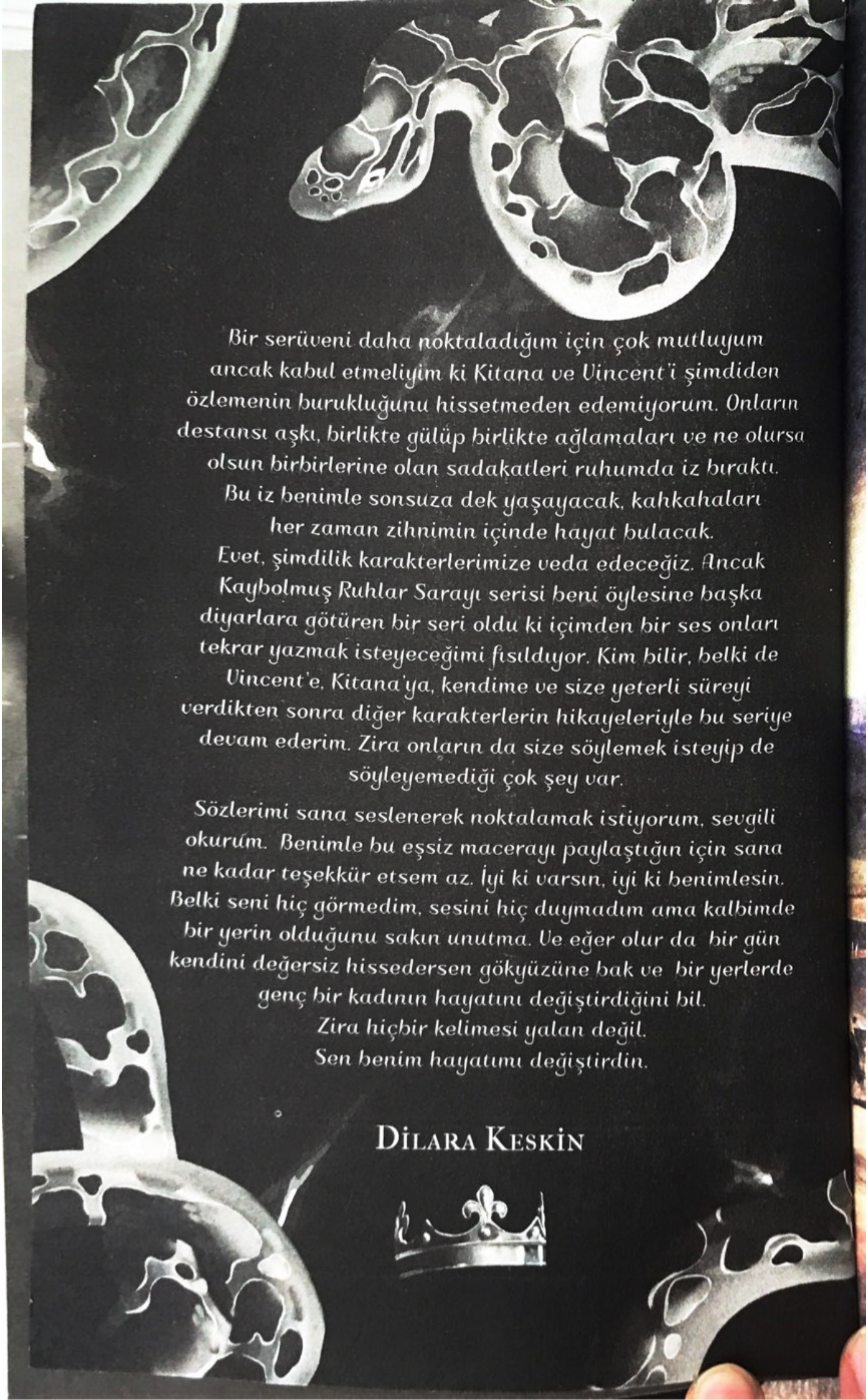
Bakışlarım Vincent'e kaydığında onun da bana baktığını fark ettim ve dudaklarımda çarpık bir gülümseme belirdi. Vincent öne eğildi ve dudaklarıma aşkını sığdırdığı bir öpücük kondurdu.

O an adım kadar iyi biliyordum ki kızımıza çok iyi anne-baba olacaktık. Kendi ailemizden görmediğimiz sevgi ve saygıyı ona verecektik. Tüm imkânlarımızı onun için seferber edecek ama asla şımarık büyütmeyecektik.

Ama her şeyden önce birbirimize sonsuza dek âşık ve sadık kalacaktık.

Ölsek bile, öldükten sonra bile.

SON

Bir serüveni daha noktaladığım için çok mutluyum ancak kabul etmeliyim ki Kitana ve Vincent'i şimdiden özlemenin burukluğunu hissetmeden edemiyorum. Onların destansı aşkı, birlikte gülüp birlikte ağlamaları ve ne olursa olsun birbirlerine olan sadakatleri ruhumda iz bıraktı. Bu iz benimle sonsuza dek yaşayacak, kahkahaları her zaman zihnimin içinde hayat bulacak.

Evet, şimdilik karakterlerimize veda edeceğiz. Ancak Kaybolmuş Ruhlar Sarayı serisi beni öylesine başka diyarlara götüren bir seri oldu ki içimden bir ses onları tekrar yazmak isteyeceğimi fısıldıyor. Kim bilir, belki de Vincent'e, Kitana'ya, kendime ve size yeterli süreyi verdikten sonra diğer karakterlerin hikayeleriyle bu seriye devam ederim. Zira onların da size söylemek isteyip de söyleyemediği çok şey var.

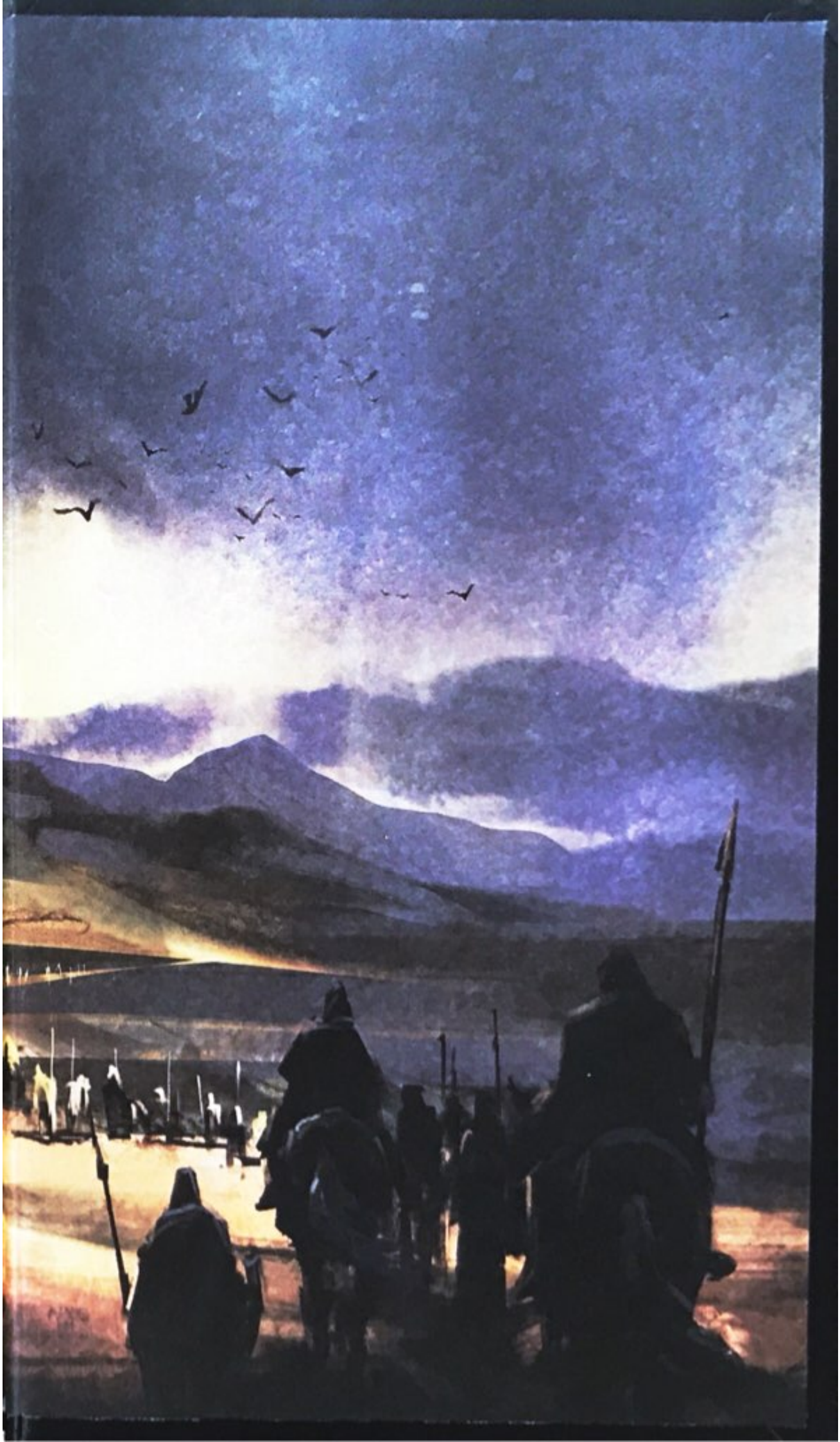
Sözlerimi sana seslenerek noktalamak istiyorum, sevgili okurum. Benimle bu eşsiz macerayı paylaştığın için sana ne kadar teşekkür etsem az. İyi ki varsın, iyi ki benimlesin. Belki seni hiç görmedim, sesini hiç duymadım ama kalbimde bir yerin olduğunu sakın unutma. Ve eğer olur da bir gün kendini değersiz hissedersen gökyüzüne bak ve bir yerlerde genç bir kadının hayatını değiştirdiğini bil.

Zira hiçbir kelimesi yalan değil.

Sen benim hayatımı değiştirdin.

DİLARA KESKİN

"Bir ceylan aslandan daha tehlikeli olabilir, Kitana. Yeter ki köşeye sıkışsın ve yaşamak için savaşmaktan başka şansı kalmadığını anlasın."